

မောင်စိးအိမ်

ဆရာမ: ဦးစန်းစန်း

အောင်

အလွမ်းစာ

ကဗျာဆရာ တင်စိုး (၁၉၃၃ - ၂၀၀၇) ကွယ်လွန်ခြင်း တလပြည့် အမှတ်တရ

မင်္ဂလာဒုံ

ချို

အလှမ်းဝာ

ကဗျာဆရာ တင်စိုး (၁၉၃၃-၂၀၀၇)ကွယ်လွန်ခြင်း တလပြည့် အမှတ်တရ

စာအုပ်မှတ်တမ်း

စာအုပ်အမည်

ဖလံမီးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ထုတ်ဝေသည့် ခုနှစ်

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
(ပထမအကြိမ်) အုပ်ရေ ၅၀၀

တန်ဖိုး

မေတ္တာလက်ဆောင်

ထုတ်ဝေသူ

ကဗျာဆရာ ဦးတင်မိုး မိသားစု
4244 Baldwin Park Blvd
Baldwin Park, CA 91706, USA.
e-mail : contact@utinmoe.com

မူပိုင်

ကဗျာဆရာ ဦးတင်မိုး မိသားစု

ပုံနှိပ်

Morris Publishing
3212 East Highway 30
P.O. Box 2110
Kearney, NE 68847
800-650-7888

စီစဉ်သူများ

မိုးမခ ၊ လမင်းတရာ

ဝိုင်းဝန်းကူညီကြသူများ

Burma Today,
Burma IT (BIT)Team.

မျက်နှာဖုံး သရုပ်ဖော်ပုံ

မောင်ဖိုးထောင်

သရုပ်ဖော်

ယဉ်မင်းပိုက်၊ မောင်မောင်အောင်၊
မင်းကျော်ခိုင်၊ ထိန်လင်း၊ ကြိုင်လင်းနိုင်၊
မောင်ရစ်

စာမျက်နှာဖွဲ့စည်းမှု နှင့် စာအုပ်အလှ

ကိုဦး၊ မသန္တာ (မိုးမခ)

မ ဝ တီ က ဝ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	ကျေးဇူးစကား	၄
၂။	ကဗျာဆရာတင်မိုး ကိုယ်ရေးအကျဉ်း	၅
၃။	လူထုခေါ်အမာ၏ ဝမ်းနည်းစကား	၇
၄။	ကဗျာဆရာတင်မိုး၏ နောက်ဆုံးကဗျာ	၉
၅။	အမှတ်တရ စာ	၁၃
၆။	အမှတ်တရ ကဗျာ	၈၇
၇။	ဝမ်းနည်းမှတ်တမ်း	၁၃၅
၈။	သဝဏ်လွှာ ကောက်နုတ်ချက်	၂၇၃
၉။	နောက်ဆက်တွဲများ	၂၉၁
၁၀။	စာရေးသူ အက္ခရာစဉ် အညွှန်း	၂၉၇

ကျေးဇူးစကား

အဖေ ကွယ်လွန်ပြီးချိန်မှစ၍
 ဝမ်းနည်းခြင်းအထိမ်းအမှတ်ပွဲများ ပြုလုပ်ခြင်း၊
 ဆွမ်းကျွေးအလှူဒါနပြုကြခြင်း၊ ယဝဏ်လွှာများ ပေးပို့ခြင်း၊
 ဝမ်းနည်းစကားများ ပြောကြားခြင်း စသဖြင့်
 အဖေအတွက်ရည်စူး၍ ကူညီပံ့ပိုးကြသူ
 မြန်မာပြည် အနယ်နယ်အလုပ်လုပ် နှင့် ပြည်ပနိုင်ငံများရှိ
 စာပေမိတ်ဆွေများ၊ စာဖတ်ပရိသတ်များ၊ အဖွဲ့အစည်းများ၊
 သတင်းဌာနများ၊ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများ အားလုံးကို
 ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါသည်။
 အထူးသဖြင့်
 အခက်အခဲအကျပ်အတည်းပေါင်းများစွာကိုရင်ဆိုင်၍
 အထိမ်းအမှတ်ပွဲများဖြစ်မြောက်အောင်လုပ်ဆောင်ကြရသော
 မြန်မာပြည်တန်တလျားမှ အဖေအား ချစ်ခင်သူအားလုံးကို
 လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

ကျန်ရစ်သူ မိသားစု

တင်မိုး (၁၉၃၃-၂၀၀၇)

အမည်ရင်း ဦးဘဂျမ်း။

၁၉၃၃ နိုဝင်ဘာ ၁၉ ရက်နေ့တွင် မြင်းခြံခရိုင် တောင်သာမြို့နယ် ကန်မြဲကျေးရွာ၌ အဘ ဦးဘအို၊ အမိ ဒေါ်စံထယ်တို့က ဖွားမြင်သည်။

ဇာတိ တိုင်းရင်းမြန်မာအလယ်တန်းကျောင်း၊ မန္တလေး ကျောင်းတိုက်ဆရာတော် ဦးအာစရ ကျောင်း၊ ပခုက္ကူ ဦးခင်မောင်ကြီး ကျောင်းတို့တွင် တက်ရောက် ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီး ဆယ်တန်း စာမေးပွဲကို ၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် ပခုက္ကူခရိုင် ရေစကြို အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းမှ မြန်မာစာဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်မြင်သည်။

၁၉၅၅ တွင် မန္တလေးတက္ကသိုလ်၌ စတင် ပညာသင်ကြားသည်။

၁၉၅၀ သီတင်းကျွတ်အထူးထုတ် မန္တလေးမြို့ ပဟိုရ်စည် သတင်းစာတွင် ‘ဝါကျွတ်သဘင်’ ကဗျာကို ‘ကန်မြဲသက်နှင့်’ ကလောင်အမည်ဖြင့် ရေးဖွဲ့၍ စာပေလောကသို့ စတင်ခြေချသည်။

၁၉၅၁ အထက်ဗမာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်း၏ ‘စာဆိုတော်’ မဂ္ဂဇင်းတွင် ‘ကန်မြဲ နန်းမြင့်နွယ်’ ကလောင်အမည်ဖြင့် ‘လယ်ထဲက ဘေးသံချို’ ကဗျာကို ရေးစပ်သည်။

၁၉၅၅-၅၈ ‘ကိုရင်ဂျမ်း’၊ ‘စန်းရောင်’ ကလောင် အမည်ခွဲများဖြင့် ရေးသားသည်။

၁၉၅၈ ဖေဖော်ဝါရီမှ စ၍ ‘တင်မိုး’ ကလောင်အမည်ကို စတင် သုံးစွဲသည်။

၁၉၅၈-၅၉ မန္တလေးတက္ကသိုလ် ကလောင်ရှင်အသင်း ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌ၊ ၁၉၆၀ တွင် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆောင်ရွက်သည်။

၁၉၅၉ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် မန္တလေးတက္ကသိုလ် ကလောင်ရှင်အသင်း စာစဉ် စာအုပ်အမှတ် ၁ အဖြစ် ‘ဖန်မီးအိမ်’ ကဗျာစာအုပ်ထုတ်ဝေပြီး ထိုစာအုပ်ဖြင့် ၁၉၅၉ ခုနှစ် စာပေဝိမာန်ဆု ရရှိသည်။

၁၉၆၃-၆၅ အထက်ဗမာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်း အမှုဆောင်အဖြစ် တာဝန်ယူသည်။

၁၉၆၅ မန္တလေးတက္ကသိုလ်က ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရရှိသည်။ ဖန်မီးအိမ် စာအုပ်တိုက်ကို တည်ထောင်သည်။

၁၉၆၆-၆၇ လူထုသတင်းစာ ကဗျာကဏ္ဍ အယ်ဒီတာ အဖြစ် ဆောင်ရွက်သည်။

၁၉၆၇-၈၇ တက္ကသိုလ် ဘာသာပြန်နှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးဌာန၌ စာပြန်နှင့် လက်ထောက် အယ်ဒီတာ အဖြစ် အမှုထမ်းသည်။

၁၉၆၇-၈၄ အခြေခံပညာ သင်ရိုးညွှန်းတမ်း၊ မြန်မာစာသင်ရိုး အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ကျောင်းသုံးမြန်မာ ဖတ်စာ စာအုပ်များအတွက် စာမူရွေးချယ်ခြင်း၊ ရေးသားခြင်းများ လုပ်ဆောင်သည်။ ဆရာ ရေးသားသည့် ‘က ကလေးငယ် ချစ်စဖွယ်’ ‘ခ ခရေကုံး မလေးပြုံး’ အစရှိ မြန်မာသင်ပုန်းကြီးဖတ်စာ၊ ‘မမ ၀၀ ထထက၊ အက ပထမ၊ ကသာ ကပါ မမရာ၊ ညည လသာသာ၊ ညအခါ ငါစာရ၊ မမ ၀၀

ဖက်ဒါး အိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ထထက ‘ယုန်ကလေးက နားရွက်ထောင် ပညာရှိယောင်ယောင်၊ ကြောင်ကလေးက လက်သည်း
ပွက် ချောင်းလိုက်ရတဲ့ကြက် ...’ စသည့် ဆိုလွယ်မှတ်လွယ်သော ကလေးကဗျာများမှာ လူသိများ
ထင်ရှားသည်။

၁၉၇၀ ‘ထီးကလေးနဲ့မနီ’ ကဗျာစာအုပ်ဖြင့် အမျိုးသားစာပေဆု ရရှိသည်။

၁၉၈၈ ဒီမိုကရေစီအရေးတော်ပုံတွင် တက်ကြွစွာ ပါဝင်လှုပ်ရှားပြီး အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်
တတ်သိပညာရှင်များအဖွဲ့တွင် ပါဝင်သည်။

၁၉၉၁ ပေဖူးလွှာမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ် တာဝန်ယူသည်။

၁၉၉၁-၉၅ စစ်အစိုးရ၏ ဖမ်းဆီး ထောင်ချခြင်းကို ခံရသည်။

ကိုရင်ဂျမ်းရဲ့ ပန်းလက်ဆောင် (၁၉၅၈)၊ ဖန်မီးအိမ် (၁၉၅၉) စာပေဗိမာန်ဆုရ၊ လှေတစ်စင်းနှင့်
သီချင်းသည် (၁၉၆၃)၊ အစိုးကဝီ ကဗျာများ (၁၉၆၄)၊ အမေ့ကျောင်း (၁၉၆၅)၊ လူလေးကြီးရင်
ဘာလုပ်မယ် (၁၉၆၆)၊ ပန်းဈေးခင်း (၁၉၆၇)၊ စိမ်းလန်းသော အိပ်မက် (၁၉၆၉)၊ ပိတောက်မှ သရဖီ
(၁၉၆၉) အမျိုးသားစာပေဆုရ၊ ထီးကလေးနဲ့ မနီ (၁၉၇၀)၊ ဆီးသီးသည် မပျိုင်း (၁၉၇၂)၊ ခုနစ်စင်ကြယ်
(၁၉၇၂)၊ နှင်းဆီပွင့်ပေါ် အိပ်ပျော်ခြင်း (၁၉၇၃)၊ ပျိုးခင်းတေးသံ (၁၉၇၃)၊ ပူစီ (၁၉၇၅)၊ ပုဂံကျောင်းက
ခေါင်းလောင်းသံ (၁၉၇၇)၊ ကိုရင်ဂျမ်းအစမ်းစာ၊ ကလေးကဗျာပန်းဥယျာဉ် (၁၉၇၇)၊ ကံ့ကော်ရိပ်မှ
အိပ်မက်များ (၁၉၉၇)၊ ကန္တာရနှစ်များ (၁၉၉၈) စသည့် စာအုပ်များ ထွက်ရှိသည်။

၁၉၉၉ တွင် ပြည်ပသို့ ထွက်ခွာခဲ့ပြီးနောက် ဗုဒ္ဓနှင့်တွေ့ဆုံခြင်းနှင့် အခြားကဗျာများ (၂၀၀၀)၊
ခွပ်ဒေါင်းအလံခေါ်ရာသို့ (၂၀၀၂)၊ သစ်ရွက်ကြွေလေးပေါ်မှာရေးတဲ့ မှတ်တမ်း (၂၀၀၄)၊ ကဗျာပေါင်းချုပ်
၁၉၉၉ (၂၀၀၄)၊ အညာလမ်းက တမာတန်း (၂၀၀၆)၊ ကဗျာစာအုပ်များ ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ကွယ်လွန်ချိန်
အထိ ကဗျာများ ပုံနှိပ်ရေးဖွဲ့သည်။

၁၉၉၉-၂၀၀၇ ပြည်ပသို့ စရောက်ရှိချိန်မှစ၍ ပြည်ပ အခြေစိုက် စီအိုအေ၊ ဘီဘီစီ (မြန်မာပိုင်း)၊
အာဂ်အက်စ် အေ၊ ဒီပီဘီ၊ မိုးမခ၊ ခေတ်ပြိုင်၊ ဧရာဝတီ အစရှိသည့် မြန်မာအင်တာနက် ရေဒီယို
စာနယ်ဇင်းများတွင် စာပုံနှိပ် ရေးသားခြင်း၊ ကဗျာရွတ်ခြင်းများ လုပ်ဆောင်သည်။

ထိုင်းနိုင်ငံ၊ တောင်ကိုရီးယား၊ ဂျပန်နှင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံ အခြေစိုက် မြန်မာစာပေအင်အားစုများ၊
အဖွဲ့အစည်းများ၏ စာပေရေးရာကိစ္စများတွင် အကြံဉာဏ်ပေးတိုက်တွန်း ကူညီမှုများ အစဉ်တစိုက်
လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့သည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့ အခြေစိုက် ‘မိုးမခ’ ရေဒီယိုနှင့်
မီဒီယာတွင် အမှုဆောင်လူကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်သည်။

၂၀၀၂ ခုနှစ်တွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု အခြေစိုက် လူ့အခွင့်အရေးစောင့်ကြည့်မှုအဖွဲ့ (Hu-
man Rights Watch) မှ Hellman-Hammett Grants ဆုချီးမြှင့်ခြင်း ခံရသည်။

၂၀၀၄ အောက်တိုဘာတွင် နယ်သာလန်နိုင်ငံမှ Prince Claus Awards စာပေဆု ချီးမြှင့်ခြင်း
ခံရသည်။

၂၀၀၇ ဇန်နဝါရီ ၂၂ ရက်နေ့တွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်
လော့စ်အိန်ဂျလိစ်မြို့ နေအိမ်အနီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး၌ ကွယ်လွန်သည်။ □

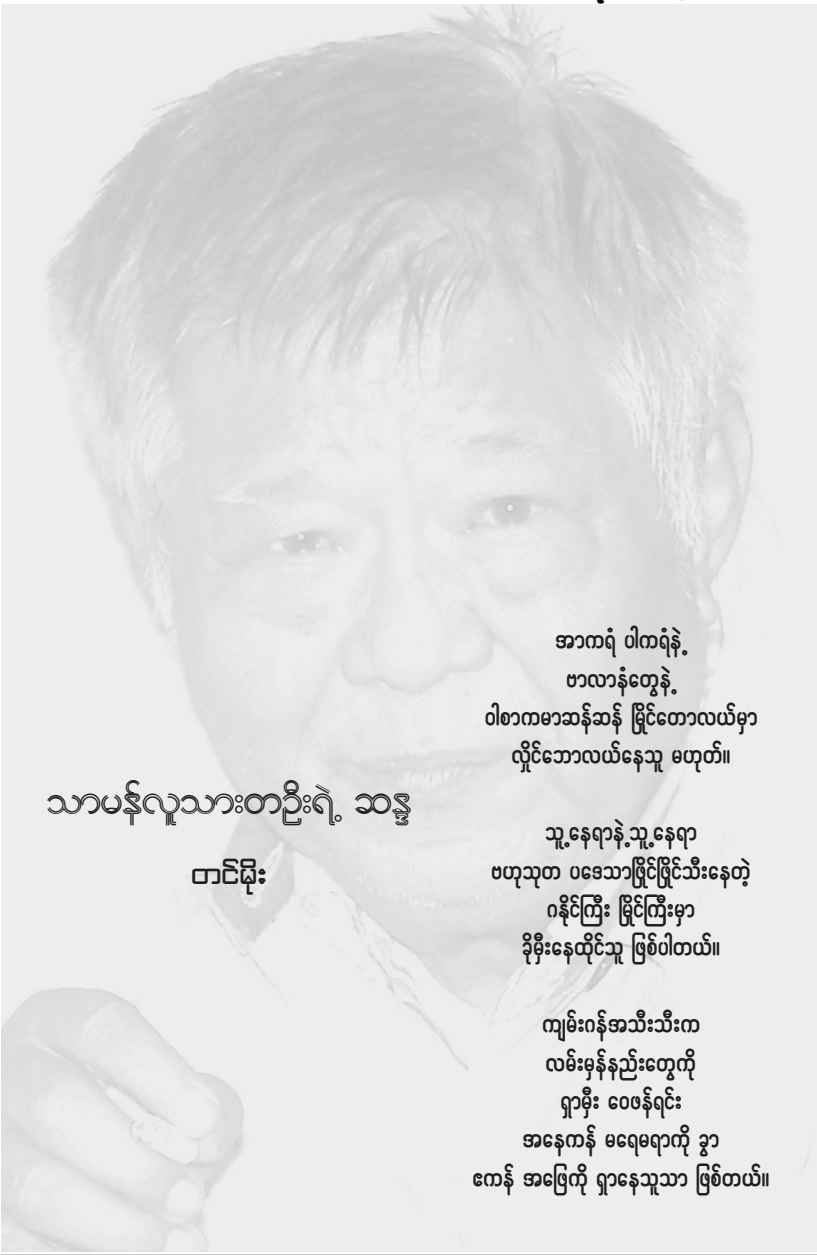
သူဆုံးတယ်ကြားလိုက်တော့ နှမြောလိုက်တာ။
သူလိုလူ ၂ ယောက်မရှိဘူး။
တို့ခေတ်မှာ ဇော်ဂျီ၊ မင်းသုဝဏ်ဂျီတယ်။
ကဗျာဆိုတာ တယောက်တမျိုး ကောင်းကြတာပဲ။
မောင်တင်မိုးကတော့ ငါ့စိတ်ထဲ သူ့ကဗျာတွေက
အိတ်တယ်၊ ထိတ်တယ်၊ မိတ်တယ်။
ပိုပြီးတော့ ဗမာဆန်တယ်လို့ ခံစားရတယ်။

အခုအမေက ဘာမှမရေးနိုင်တော့ဘူး။
ကြီးကြီး အသုံးမကျတဲ့လူ (အဘွားကြီး)က သေရမှာ၊
ရဲ့ နှစ်ဂျီတဲ့ မောင်တင်မိုး ဆုံးသွားရှာသတဲ့။
သူ့လို မနေလို့ သေရရင် ကိုယ့်နိုင်ငံမှာပဲ သေစေချင်တယ်
နောက်ဆုံး မြင်ရ၊ တွေ့ရ၊ သဖြိုဟိရတာပေါ့။

တင်မိုးရေ သွားတော့နော် ---။

ဘဝတွေရှိကြ သေးတယ်ဆိုရင် နောင်ဘဝမှာ
ဆုံကြ၊ တွေ့ကြ သေးတာပေါ့နော်။

လူထု ဒေါ်အမာ
(ဇန်နဝါရီ ၂၃၊ ၂၀၀၇)

သာမန်လူသားတစ်ဦးရဲ့ သန္ဓေ

တင်မိုး

အာကရံ ပါကရံနဲ့
ဗာလာနံတွေနဲ့
ဝါစာကမာဆန်ဆန် မြိုင်တောလယ်မှာ
လှိုင်ဘောလယ်နေသူ မဟုတ်။

သူ့နေရာနဲ့သူ့နေရာ
ဗဟုသုတ ပဒေသာဖြိုင်ဖြိုင်သီးနေတဲ့
ဂနိုင်းကြီး မြိုင်ကြီးမှာ
ခိုမှီးနေထိုင်သူ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျမ်းဂန်အသီးသီးက
လမ်းမှန်နည်းတွေကို
ရှာမှီး ဝေဖန်ရင်း
အနေကန် မရေမရာကို ခွာ
ကော် အဖြေကို ရှာနေသူသာ ဖြစ်တယ်။

ဘဝရဲ့ အတိမ်အနက်ကို
တခဏနဲ့ ချိန်စက်
အိပ်မက်လို ပိုးတိုးဝါးတားနဲ့
ကိုးယိုကားယားကို အဟုတ်မှတ်
ရုပ်ဓာတ် နာမ်ဓာတ် မကွဲမပြားနဲ့
အသည်းတယားယား ဝဲကစားသလို
အလွဲအမှားတွေ လွန်ကျူးနေတဲ့
စာတမူတန်နဲ့
ချာတူးလန်လည်း မဟုတ်ပါချေ။

အခွင့်အရေး မြက်တစ်ဆုပ်နဲ့
မဟုတ်သည်ကို အဟုတ်ပြော
ဗုဒ္ဓေါ တ ရတဲ့ လူအညံ့စား
ခန့်ညားရိုသေဖွယ်မရှိ
အဝတ်လိုက်စားတဲ့ ငမိုက်သားသတ္တဝါ
ပကာသနကို ငတ်ကြီးကျတဲ့
နှပ်ချေးတမျှ ရွံစရာ
လူ့ဗလချာ မဟုတ်ပါ။

ဘဝမှာ အနေရိုးပေမယ့်
သဝေထိုးခြင်းလည်း မရှိ။
အသိပညာ အတတ်ကို ရှာပြီး
မြတ်ရာကို ကိုးကွယ်
အမျိုးအနွယ်ကို ချစ်မြတ်နိုး
ရိုးသားမှုကို စံနမူနာယူ
မြန်မာဇမျှာ လူကောင်းတယောက်
ကျောက်ကောင်းတစေ့ ဖြစ်ခွင့်ရရင်
ဘဝမှာ ကျေနပ်
အနေမြတ်တယ်လို့ ယုံမှတ်သူဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ် ကြီးကျယ်ဖို့ထက်
နိုင်ငံကြီးကျယ်ဖို့ အရေးကြီး
ရိုးတီးယားတားနဲ့
ဆီးသီးနှားစား နေ့မပါးလိုဘူး
တရားမျှတ၊ လွတ်လပ်မှ ချမ်းသာ
သူ ငါ အားလုံး၊ ညီညာညာ ရုန်းကြမ္မာ
လူလုံးလှလတ္တံ့ဟု
စိတ်နေသန့်သန့်နဲ့
မထိတ်မလန့် နေချင်သူပါ။

ရေမှုတ်ထဲ မိကျောင်းပေါ်သလို
တကိုယ်တော် ကျော်ကြားမှု မလို
ကိုယ်က အစ၊ သူက အားလုံး
ရွှင်ပြီးချမ်းမြေ့၊ ဖျော်တဲ့နေ့ကို
မြင်တွေ့လိုစိတ်နဲ့
အတိတ်က အမှားတွေကို ကျော်
ဒိဋ္ဌတရားကို မျှော်ရင်း
ဘုရားပေါ်သို့ ဖျော်ဖျော်တက်
ခိုးပတ်ဝိုင်းနဲ့ ဖျော်တော်ဆက်ချင်ပါကြောင်း။ ။

တင်မိုး

၂၀၁၂၊ ၂၀၀၇

တနင်္ဂနွေ ညဦးအိပ်ရာဝင်

(ဤကဗျာသည် မကွယ်လွန်မီညက ဆရာ နောက်ဆုံး ရေးဖွဲ့ခဲ့သော ကဗျာဖြစ်ပါသည်)

အသွင်ကရ ဝါ

ကျော်ဝင်း

၂၃ ရက်နေ့ အိမ်ရာကထ ကွန်ပျူတာ စားပွဲထိုင်လိုက်တော့ အီးမေးလ် စာတိုက်ပုံးမှာ ဆရာ တင်မိုးကွယ်လွန်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျနော့်ခေါင်းထဲ ချက်ချင်းဝင်လာတာက ဆရာ့ရဲ့စကား။ “ချစ်သူတို့ သက်တမ်းတိုလှ၏” နောက် ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာ ကိုယ့်ရေကိုယ့်မြေကို သံယောဇဉ် ကြီးသူတစ်ယောက် အိမ်တောင် ပြန်မရောက်နိုင်တော့ဆိုတာကို သိတော့ ကျနော်အတော် ဝမ်းနည်း မိပါတယ်။

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ဆရာအကြောင်း ရေးချင်လာတယ်။ သို့သော် ကျနော်က စာရေးဆရာ တယောက် မဟုတ်။ ကဗျာကောဆိုတော့ ကဗျာတပုဒ် စာတပုဒ် ဆုံးအောင် အလွတ်ရသူ မဟုတ်။ ကဗျာတွေတော့ တွေ့ကရာ အကုန်ဖတ်သည်။ ခံစားကြည့်သည်။ အလွတ်တော့ ဘယ်တော့မှ မရ။ ဒါကြောင့် ဆရာက ကဗျာသမား၊ စာသမား ဆိုတော့ ငါရေးရင် ဖြစ်ပါ့မလား။ သို့သော် ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဆရာနဲ့ အမှတ်ရစရာ တိုက်ဆိုင်မှုများ ချရေးမယ်ဆိုပြီး သည်စာကို ချရေးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ဆရာနဲ့ လေးငါးကြိမ်ဆိုတာထက် ကြိုဖူး တယ်ဆိုရင် ပိုမှန်ပါတယ်။ ဆရာနဲ့ တဆင့်ခံသာ ကြိုခဲ့ရတာပါ။ အဖေနဲ့ပတ်သက်လို့၊ အစ်မနဲ့ပတ် သက်လို့ အခြားအကြောင်းအရာနဲ့ တိုက်ဆိုင် လို့ ကြိုခဲ့ရတာတွေချည်းပါ။ သို့သော် ကျနော့် ဆီမှာ အမှတ်ရစရာများ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။

ပထမဆုံး ဆရာ့တို့အိမ်ကို ၁၉၅၆ ခုနှစ် လောက်က အဖေနဲ့ ရောက်ခဲ့ဖူးခဲ့တယ်။ သွားခဲ့ တဲ့ အကြောင်းအရာ မမှတ်မိတော့ပါ။ ဒါပေမယ့် ကျနော့်ရင်ထဲ ကျန်ခဲ့တာ ဆရာတို့ရဲ့အိမ်ပါ။ အင်းစိန် မင်းကြီးလမ်းက မြောင်းပေါင်ပေါ် မေးတင်ဆောက်ထားတဲ့ တထပ်အိမ်ကလေးပါ။ အိမ်အဝင် မြောင်းတောင်ပေါ်ကျော်ပြီး သပ်သပ် ရပ်ရပ် ဆောက်ထားတဲ့ သစ်သားတံတားလေးနဲ့

အိမ်ကလေး။ တွေ့သူတိုင်း ချစ်ခင်ကြတဲ့ ကဗျာ ဆရာရဲ့အိမ်။

၆၈ အစောပိုင်းကာလ ဆရာမြ (ဆရာ မြသန်းတင့်) ဆုံးပြီးတော့ တညနေ (နောက်တစ် နေ့ ညနေလို့ ထင်ပါတယ်) ကျနော်တို့အုပ်စုတွေ လှည်းတန်းက မွန်သစ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ကြတော့ ဆရာဂျမ်းတို့တော့ ရောက်နေနှင့် ပါတယ်။ အဲဒီပိုင်းက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က မိတ်ဆက်ပေးလို့ဆရာဂျမ်းလို့သိရတော့ ကျနော် တို့အုပ်စုတွေ အဲဒီပိုင်းနဲ့ အနီးဆုံးမှာ ထိုင်လိုက် ကြပါတယ်။ သူတို့ပိုင်းမှာ မော်ဒန်လူငယ် ကဗျာ ဆရာအချို့နဲ့ ဆရာဂျမ်းတစ်ယောက် လေပေး ပြောနေတာပါ။ “ကိုမြသန်းတစ်ယောက်ကွာ ဓာတ်ပူးလေးတစ်လုံးရဲ့ အသက်ကိုကယ်ရင်း သူ့ အသက်ကို ပေးသွားရတယ်” လို့ ဆရာက အရှုန်းဖောက်ပြောပေမယ့် သူ့မျက်နှာကတော့ အုံ့အုံ့မိုင်းမိုင်း။ ဆရာမြက ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ မတော်တဆမှုကလေးကနေ ဆရာမြအသက်ကို နုတ်ယူသွားတယ်။ “သူရှိရင်ကွာ အများကြီး ဆက်ရေးနိုင် အလုပ်လုပ်နိုင်သေးတယ်။ အစား ထိုးမရတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုပါကွာ” လို့ ဆရာက ဆိုခဲ့ တယ်။ ဆရာလည်း ဆရာမြလို အများကြီး ဆက် လုပ်နိုင်ပါသေးတယ်လို့သာ အခု ဆိုရပါတော့ မယ်။ (ဆရာ မြသန်းတင့် ဆုံးတာ ဓာတ်ပူးရေခွေး

**ဆရာလွမ်းသလို ကျနော်တို့လည်း အိမ်ကို လွမ်းပါတယ်။
ကိုယ့်မြေကိုယ့်ရေမှာပဲ ပျော်ချင်ပါတယ်။
ညွှန်သည့်ကြီးတစ်ယောက် အိမ်ပြန် မရောက်နိုင်တော့ပါ။
ညွှန်သည့်လေးများလည်း အိမ်မပြန်နိုင်သေးပါဘူး ဆရာ။**

ထည့်ပို့ အိမ်အောက်ထပ်ကိုအဆင်း လှေကား ပေါ်က ခြေချော်ကျပြီး ဦးခေါင်းမှာရတဲ့ ဒဏ်ရာ ကြောင့်ပါ။)

နောက် ၂၀၀၃ မှာ ဘန်ကောက်မှာ ဆုံဖြစ် ကြပါတယ်။ သည်တကြိမ်လည်း ဆရာမိတ်ဆွေ တယောက်က တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ ဆရာနဲ့ တွေ့ရန် ကြားကချိန်းပေးလို့ ကြုံဖြစ်ပါတယ်။ မာဘွန်ခရောင်းက အမ်ကောမှာ ဆူကီယာကီနဲ့၊ ဘဲကင်စားကြတယ်။ အဲဒီမှာ တယောက်က ဆရာ ဘာမစားဘူးလဲလို့မေးတော့ “အားလုံး စားတယ်၊ မစားတာနှစ်မျိုးပဲရှိတယ်” အားလုံး က ဆရာ ဘာဆက်ပြောမလဲဆိုတာ အာရုံစိုက် နားထောင်နေကြတယ်။ “ငါ စစ်သားနဲ့ သစ်သားနှစ်မျိုးပဲ မစားဘူး၊ စစ်သားက ရွံလို့၊ သစ်သားကတော့ မာလို့” ဆိုပြီး ပြီးပြီး ပြီးပြီးနဲ့ ခပ်လေးလေးကြီး ပြောပါတယ်။ အားလုံး ဝါးလုံး ကဲ့ရယ်ကျတာ ဘေးကဝိုင်းတွေကတောင် ကြည့် ကြတဲ့အထိ။

နောက် ၂၀၀၄ နှစ်ဦးမှာ ဆရာဓာတ်ပုံနှစ်ပုံ (တယောထိုးနေတဲ့ပုံ နှစ်ပုံ) ကျနော်လက်ထဲ ရောက်လာပါတယ်။ ပိုင်ရှင်ထံခွင့်တောင်းပြီး ဓာတ်ပုံအကြောင်းနှင့် ကူးယူလိုကြောင်း အခွင့် တောင်းပါတယ်။ သည်ဓာတ်ပုံကို ဆရာမိတ်ဆွေ ကိုအေးဝင်း (လမင်းတရာ) ဆီက တဆင့်ရတာ ပါ။ (ကိုအေးဝင်းရိုက်တာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ။ မသေ ချာပါ။) အဲဒီမှာ မှတ်မှတ်ရရ သူ မြန်မာပြည်ကို လွမ်းကြောင်း၊ ပြန်ချင်ကြောင်း ပြောတယ်။ ထိုသို့ ပြောပြီး ဆရာမျက်ရည်ကျကြောင်း၊ ပြောပြော ဆိုဆို တယောထိုးပြီး သီချင်းဆိုကြောင်းပါ။

အခု နောက်ဆုံး ၂၀၀၆ မှာတော့ ဆရာရဲ့ ဧရာဝတီအင်တာနက် စာမျက်နှာက ဘဝရုပ်ပုံ လွှာကဏ္ဍအတွက် ကိုဘကောင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့

အချက်အလက်တွေ ရှာဖွေပေးခဲ့ပါတယ်။ သည် တုန်းကလည်း ဧရာဝတီ မြန်မာပိုင်းအယ်ဒီတာ က တောင်းခံလာတာပါ။ နောက်ထပ်လည်း ကျနော် ပြင်ဆင်ပေးနေရသော ကိုအောင်ထွန်း ကျောင်းသားသမိုင်းစာအုပ်အတွက် အချို့ အချက်အလက်များ ဆရာ့ကို ပြန်မေးခဲ့ပါသေး တယ်။ သည်တကြိမ်လည်း ဆရာ့သမီး မမိုးချို ကတဆင့် အီးမေးလ်မှ ဆက်သွယ်ခဲ့ပါတယ်။ ဆရာဆီက ‘တို့ဗမာ’ နဲ့ ‘ဒို့ဗမာ’ မူကွဲမှာ ‘တို့ဗမာ’ သာ အနက်စွဲဖြစ်ကြောင်းနဲ့ ရေးထုံး အမှန်ဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းပြန်ခဲ့ပါတယ်။ ဆရာရေ ဆရာဆီကမေးစရာတွေကျန်နေပါသေး တယ်။ ဆရာ့ရဲ့ဘဝရုပ်ပုံလွှာကဏ္ဍ ကိုဘကောင်း အကြောင်းတောင် မမီလိုက်တော့ပါ။

ကျနော်မှာ မေးစရာတွေ ကျန်နေသေး တယ်။ ဆရာရောက်ရင် ဆရာက ကျောင်းသား သီချင်းတွေ အတော်များများအလွတ်ရကြောင်း ထောင်ထဲ အတူနေဖူးသူတွေပြောလို့ သိထား ရတော့ ဆရာ သည်တစ်ခေါက်လာရင် အသေ အချာမေးမယ်၊ ပြင်ဆင်စရာတွေ ပြင်ဆင်ထား မယ်လို့ ရည်စူးထားတာပါ။ ဒါပေမယ့် ဆရာ့ကို ကျနော်တို့ မတွေ့နိုင်တော့ပါ။ ဆရာအလာကို မကြိုနိုင်တော့ပါ။

ဆရာလွမ်းသလို ကျနော်တို့လည်း အိမ်ကို လွမ်းပါတယ်။ ကိုယ့်မြေကိုယ့်ရေမှာပဲ ပျော်ချင်ပါ တယ်။ ဧည့်သည်ကြီးတစ်ယောက် အိမ်ပြန် မရောက်နိုင်တော့ပါ။ ဧည့်သည်လေးများလည်း အိမ်မပြန်နိုင်သေးပါဘူး ဆရာ။ ကလေးများကို ချစ်တဲ့၊ ကိုယ့်မြေကိုယ့်ရေကို ချစ်တဲ့ ဆရာ့ကို အိမ်ရဲ့ အဝေးကနေပဲ ဂါရဝပြုပါရစေ။ ။

ဆရာဂျမ်းသို့ တမ်းချင်း

ကြည့်ဦး

ဆရာဂျမ်း ရုတ်တရက်ကွယ်လွန်သွားပြီဟု သားက ဖုန်းဆက်သည်။ အို ... မယုံနိုင်စရာပါပဲ။ လက်မခံချင်စရာ သတင်းပါပဲ။ လှေပြေးတုန်း တက်ကျိုးသွားသလို ခံစားရပါတယ် ဆရာဂျမ်းရယ်။ ဆရာအသက် ကျမထက်တော့ ငယ်ပါသေးတယ်နော်။ ဆရာရယ် ... ကျမတို့တတွေ ပန်းဝင်ရမယ့်နေ့ အထိ အားလုံးကို နေစေချင်ပါသေးတယ်။ နေရအောင်လည်း ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်နေရပါတယ်၊ နှမြောလိုက်တာ ဆရာရယ် ...။

ဆရာမရှိတော့ဘူးဆိုမှ နှောင်းအတိတ်တွေက အရိပ်ထင်လာသည်။ ၁၉၉၇ ခုနှစ်က အလောင်းတော်ကဿပ တည်ရှိနေသည့်တောင်သို့ ဘုရားဖူးယာဉ်နှင့် ရောက်သွားသည်။ ခရီးစဉ်ရက် ၆ ရက်ရှိသွားပြီဖြစ်၍ စားကောင်းမစားရ၊ အိပ်ကောင်းမအိပ်ရသောကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှု ဝေဒနာတွေက အလျှိုလျှိုပေါ်လာကြသည့်အခိုက် စီးလာသည့်ယာဉ်ကြီးက စက်ကိရိယာတစ်ခု ချွတ်ယွင်းသွားသည်ဟု ပြန်းခဲထိုးရပ်သွားလျှင် စိတ်ဆင်းရဲသွားသည်။ ရောက်နေသည့်နေရာက ရေစကြိုမြို့နယ်၊ လင်းကတောရွာကြီး။

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ကားပျက်သွားသည့်နေရာမှာ လင်းကတော့ ရွာ ဈေးကလေး။ ညနေ ၄ နာရီလောက်ရှိပြီ။ ဈေးကလေးသည် အိမ်ဆိုင်ကလေးများဖြင့် အစီအရိရှိနေကြသော်လည်း ဈေးဝယ်သူတွေက မနက်ပိုင်းမှာသာ လာကြသည်ဖြစ်၍ အမြင်ရှင်း ကာတိတ်ဆိတ်လျက်ရှိလေသည်။ ကျမမှာ ကားပေါ်မှာပဲဆက်ထိုင်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာနေမိသည်။ ခရီးသည် အတော်များများမှာမူ ကားပေါ်မှဆင်းကာ ဟိုနားသည်နား လျှောက်ကြသည်။ ကားဆရာများက ဆိုင်ကယ်တစ်စီးငှားကာ မုံရွာမြို့ကိုသွား၍ ဝယ်ရမည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီည ဒီရွာကြီးမှာ နားရင်း အိပ်ကြရမည်ဟု ကြေညာသည်။ ကျမမှာ ဖြစ်သမျှ အကြောင်းကို အကောင်းဟုတွေးကာ စိတ်သက်သာရာ ရှာတတ်သည်ဖြစ်၍ ကားပေါ်မှဆင်းကာ ညအိပ်ရမည့်နေရာကိုရှာမည့် စိတ်ကူးဖြင့် အတူပါလာသည့် အဖော် ၄ ယောက်နှင့်အတူ ကားပေါ်မှ ဆင်းမည့်ဟန်ပြင်စဉ် ...

“ဒီကားက ရန်ကုန်က လာတာဆို။ ရန်ကုန်ကဆိုရင် စာရေးဆရာ မောင်ဘဂျမ်းကို မသိဘူးလား” ဟူသော အညာလေသံဝဲဝဲနှင့်မေးလိုက်သည့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်၏အသံကို ကြားလိုက်ရ၍ ကျမမှာ အံ့ဩစွာဖြင့် အသံလာရာသို့ ဖြတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲကလည်း ရန်ကုန်ကလာတိုင်း စာရေးဆရာ မောင်ဘဂျမ်းကို သိနိုင်ပုံမလားဟု ပြီးချင်ချင်ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ‘စာရေးဆရာ’ ဟူသော ဝေါဟာရသံယောဇဉ် နှောင်ဖွဲ့မှုကြောင့် ထိုအမျိုးသမီးကြီးအနားသို့ ကျမ ရောက်သွားပြီး မေးမိသည်။

“အဲဒီစာရေးဆရာ မောင်ဘဂျမ်းက

ဘယ်လိုစာမျိုးတွေကို ရေးတာလဲ”

“ဘာစာမျိုးရေးတယ်တော့ မသိပါဘူး။ တလောက သူ့အဖမ်းခံရတယ်ကြားတာပဲ။ အခုလွတ်ပြီလား မလွတ်သေးဘူးလား သိချင်လို့။ စာအဆက်အသွယ်လည်း မရှိဘူး၊ မောင်ဘဂျမ်းနေတဲ့နေရာကိုလည်း မသိလို့ စာလည်းမရေးရဘူး။ ကျုပ်အိမ်က အဘိုးကြီးက မောင်ဘဂျမ်းအစ်ကို တော့ ...”

သိလိုက်ပါပြီ။ ကျမ သိလိုက်ပါပြီ။ အဖမ်းခံရတဲ့ မောင်ဘဂျမ်းဆိုတော့ ဆရာဂျမ်းပဲပေါ့။ ဆရာဂျမ်းအပြင် ဘယ်သူရှိဦးမှာလဲလို့ တွေးပြီး ...

“ဪ ... အဲဒီ မောင်ဘဂျမ်းလား အဖမ်းခံရတာက လွတ်လာပါပြီ။ ကျန်းကျန်းမာမာပါပဲ”

အမျိုးသမီးကြီးမှာ မျက်နှာလင်းလက်လာကာ ဝမ်းသာအားရဖြင့် ကျမ လက်ကို ဆွဲဆုပ်ကာ ...

“အိမ်ကို ခုလိုက်ပါ။ အဘိုးကြီး ကြားရရင် သိပ်ဝမ်းသာမှာ။ အိမ်က အနီးကလေးပါ။ ဈေးဝင်းထဲမှာပါပဲ။ သူက လမ်းကောင်းကောင်း မလျှောက်နိုင်ဘူး။ အတွဲနဲ့ လျှောက်နေရတာ”

ကျမမှာလည်း ၂ ခါ မခေါ်ရပါ။ သူတပါး စိတ်ချမ်းသာမည်ဆိုလျှင် အလွန်ကူညီချင်သည့် စိတ်က ဝမ်းတွင်းပါဖြစ်နေ၍ အဖော်များကို “လာ ... လိုက်သွားကြရအောင်နော်၊ ကားပေါ်ထိုင်နေရတာ ကြာပြီ။ အညောင်းပြေပေါ့” ဆိုတော့ အဖော်များကလည်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့်

ပြန်ပြောကြလေသည်။

“မမကြည်နဲ့တွေ့လို့ တော်သေးတာပေါ့နော်။ မသိတဲ့လူကို သွားမေးမိလို့ကတော့ အမောပဲ အဖတ်တင်မယ်”

ထိုနေ့သည် တပေါင်းလဆန်း ၁၃ ရက်နေ့ ဖြစ်သောကြောင့် ညဉ့်နက်လာသည်နှင့်အမျှ ငွေလရောင်သည် ကြည်ဝင်းလင်းလက်ကာ တမာရွက်များအကြားမှ ထိုးထွက်၍ ကျမတို့ စကားဝိုင်းပေါ်သို့ အေးမြစွာဖြာကျလျက်ရှိသည်။ ဆရာဂျမ်းကို သိသည်ဆို၍ ကျမတို့စကားထိုင် ပြောနေကြသည့် တမာပင်အရိပ်အောက်သို့ တဖွဲ့ဖွဲ့ရောက်လာကြသည်။ ဆရာဂျမ်း၏ အစ်ကိုဆိုသည့် လူမမာ အဘိုးအိုမှာလည်း သူ့ညီလွတ်လာပြီဆိုသော ကောင်းသတင်းကြောင့် ပြီးပြီးရွှင်ရွှင်ဖြစ်လာသည်။

အဘိုးအိုတို့ဖုန်းမောင်နှံ၏ တစ်ဦးတည်းသောသား၊ ဆရာဂျမ်း၏ တူတော်သည့် မောင်သာဆန်းကလည်း ကဗျာသမား စာသမားကလေး။ သူ့ဦးလေးလို ကဗျာတွေ ရေးစပ်ချင်ပါသော်လည်း မိဘကို လုပ်ကျွေးပြုစုရန်အတွက် နယ်လှည့်ကာ ဓာတ်ပုံရိုက်နေရသည်။

“မောင်သာဆန်း ... မင်းနာမည်က ကဗျာဆန်လိုက်တာကွယ်။ တို့တော့ ‘သာဆန်းရဂိုတွေ’ ပတ်ပျိုးကိုကြားရတိုင်း မင်းကို သတိရနေတော့မှာပဲ” ဟု ကျမက စာပေစကားဝိုင်းမှာ ပြောမိလျှင် မောင်သာဆန်းက တက်ကြွစွာဖြင့် “အဲဒါ ဦးလေးဂျမ်း ပေးတဲ့ နာမည်ခင်ဗျ ...” ဟု ပြောသည်။ ကျမ အဖော်များက မောင်သာဆန်း

ပေးထားသည့် ဝါးပက်လက်ကုလားထိုင်များပေါ်တွင် အိပ်မောကျနေကြပြီ။ ကျမမှာသာ ဆရာဂျမ်း၏ ကဗျာတွေအကြောင်းကို လူငယ်တွေနှင့် ပြောမဆုံးနိုင်အောင် စကားစပ်ဝင်လာသည်။

ထိုခရီးမှ ပြန်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ‘ငြိမ်း (ဒဿန)’ ကလောင်အမည်ဖြင့် မော်ဒန်ကဗျာများကို စိတ်ကူးရမှ ရေးတတ်သည့် ငြိမ်းငြိမ်းအိမ်သို့ ကျမ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ ငြိမ်းငြိမ်းက ကျမ ဘုရားဖူးမှ ပြန်ရောက်မည့်နေ့တွင် သူ့အိမ်မှာ အလှူလုပ်မည် ဆရာဂျမ်းနှင့် စာပေမိတ်ဆွေများကို ဖိတ်မည်ဟုဆိုထားသောကြောင့် ဆရာဂျမ်း၏ အစ်ကိုကြီး မိသားစုမှ လက်ဆောင်ပါးလိုက်သည့်စာကို ကျမမှာ ဆရာဂျမ်းလက်သို့ အပ်ချင်သောကြောင့် ဖုန်းဆက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဖုန်းဆက်ရင်း “ဆရာဂျမ်း ရှိလား” ဟုမေးတော့ ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ ကျမမှာ “ငြိမ်းရေ ... ဆရာဂျမ်းအတွက် စာပါလာတယ်။ အခုပဲ ဒေါ်ဒေါ်လာမေးမယ်၊ စောင့်နေပါလို့ ပြောပါ” ဟု ခရီးရောက်မဆိုက် ဝန်စည်စလယ်များ ချထားကာ ဆရာဂျမ်းထံ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဆရာရေ ... ဒုတိယတစ်ကြိမ် ဆရာနဲ့ အားရပါးရ စကားပြောခဲ့ရတဲ့နေရာက ဆရာနဲ့ အတူ အင်းစိန်ထောင်ထဲမှာ တစ်ခန်းတည်းနေခဲ့ရတဲ့ ‘မေဒီနီဆရာတော်ကြီး ဦးဥာဏဝံသ’ သီတင်းသုံးနေတော်မူတဲ့ မြောက်ဥက္ကလာပ ပဏ္ဍိစ္စရမကျောင်းတိုက် ကထိန်ခင်းနေ့မှာပဲ။ ဆရာတော်ကြီးဟာ စာချ စာသင် အင်မတန် ကောင်းတယ်လို့ နာမည်ကြီးခဲ့ပါတယ်။ သပိတ်မှောက်ကံပြုခဲ့တာကြောင့် ထောင် ၃ နှစ် အပြစ်ခံ

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ခွဲရတဲ့ ဆရာတော်ကြီးပါ။ ထောင်ကလွတ်လာ တော့ ကိုယ့်ကျောင်းကိုယ်ပြန်ပြီး သီတင်းသုံးခွင့် မရတာကြောင့် အင်မတန် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတဲ့ ဆရာတော်ကြီးပါ။

ဆရာဂျမ်းရေ ... အဲဒီနေ့က ဆရာဂျမ်းနဲ့ ကျမကို ဆရာတော်ကြီးက မသိကြဘူးထင်လို့ မိတ်ဆက်ပေးတာက “ဒကာမကြီး ... ထောင်ထဲ မှာဘုန်းက ဒီဆရာဂျမ်းက ပြုစုလို့ အင်မတန် သက်သာရာရခဲ့တယ်။ ဆွမ်းကို သူတို့စားရတဲ့ အထဲက ဆွမ်းဦးကောက်ပြီး ဘုန်းကြီးကို ကပ် တယ်။ တစ်ခါတော့ ဘုန်းကြီးက ရေနှေးကြမ်း သောက်ချင်တယ်ပြောမိလို့ ရအောင်ရှာလာ တယ်။ ပြီးတော့ ‘ရေနှေးကြမ်းတစ်ခွက်၊ ရွှေရည် တစ်စက်’ လို့ ကဗျာစပ်တယ်။ ဒကာကြီးက ကဗျာဆရာကြီး တင်မိုး ဆိုတာပေါ့” ... တဲ့။

“ဒါဖြင့် အရှင်ဘုရားနဲ့ ဆရာတင်မိုးတို့က သီတင်းသုံးဖော်၊ ကျောင်းနေဘက်တွေပေါ့” လို့ လျှောက်လိုက်တော့ ဆရာတော်ကြီးကရော ဆရာမိုးကပါ အားရပါးရ ရယ်ကြတယ်နော်။

အခုတော့ ဆရာဂျမ်းရေ ... ဆရာတော် ကြီးလည်း မြောက်ဥက္ကလာကျောင်းမှာမရှိတော့ ဘူး။ ကျိုဒိုးကို ကြွသွားပြီး ဟိုမှာပဲ သီတင်းသုံး နေတော်မူတာ ဖဲ လလောက် ရှိသွားပြီ။ ဆရာ ဂျမ်းရဲ့ မမျှော်လင့် မထင်မှတ်တဲ့ သတင်းကို ကြားရရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်။ အို ... တကယ်တော့ ဆရာဂျမ်းရဲ့ သတင်းကို ကြားရ သူတိုင်းဟာ ဘယ်သူမှ စိတ်ကောင်းကြံမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျမဆီကို ဒီသတင်း ထပ်ကာထပ် ကာ ဖုန်းနဲ့ဆက်ပြီး ပြောကြတယ်။ ကျမ

ကလည်း ချက်ချင်းပဲ အမှတ်တရ ဒီစာကို ရေးရ ပါတယ်။

မတွေ့မဝေ သေခြင်းဆိုတာ သူတော် ကောင်းများရဲ့ သေခြင်းတရားပါ ဆရာမိုး။

သူယုတ်မာများမှာတော့ သူတပါးကို နှိပ်စက်ကလူ ပြုမူတတ်သူတွေဖြစ်တဲ့အတွက် သူတို့ရဲ့ နိဂုံးချုပ်ချိန်ဟာ ဘယ်တော့မှ မသက် သာပါဘူး။ ကြီးစွာသော ဝေဒနာကို ခံစားရပြီးမှ ဝိညာဉ်ချုပ်ကြရပါတယ်။ ဝိညာဉ်ချုပ်သွားပြန် တော့ သူတို့ရဲ့ လားရာကတိဟာ အပါယ်ငရဲပါပဲ။

ဆရာဂျမ်းကို ကောင်းရာသုဂတိ ရောက်ပါ စေလို့ ကျမ ဆုမတောင်းပါဘူး။

ဆရာဂျမ်း ကောင်းရာသုဂတိကို အမှန်ပဲ ရောက်မယ်ဆိုတာ ဆရာဂျမ်းရဲ့ ပြုမူဆောင်ရွက် သွားတဲ့ အလုပ်တွေက သက်သေခံနေပါပြီ ဆရာဂျမ်း ...။ ။ □

ကြည့်ဦး
ဇန်နဝါရီ ၂၃၊ ၂၀၀၇

ဆရာကြီး ဦးတင်မိုးနဲ့ပတ်သက်လို့ စာတွေ ရေးအုံးမယ်ဆိုပြီး စိတ်ထဲမှာ အမြဲတမ်း ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်း ရေးပြီးဆိုတော့ ဘယ်ကစပြီး ရေးရမှန်းကို မသိနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ။ ကျနော်တို့သူငယ်ချင်းတွေအပိုကြရင် ဆရာကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီးပြောတဲ့ ကျနော် စကားတစ်ခုနဲ့ ရှိပါတယ်။ ပြည်ပကို ထွက်လာတဲ့ အတိုက်အခံ အင်အားစုတွေထဲမှာ ဆရာကြီးလောက် ဖြူစင် ရှိသားသူ၊ ခင်မင်စရာကောင်းသူ၊ ကြည်ညိုလေးစားရမယ့်သူ အလွန်ရှားတယ် ဆိုတဲ့ စကားပါပဲ။

တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးအပေါ် စေတနာပြည့်ဝပြီး၊ ကဗျာဉာဏ်ပါရမီထူးတဲ့ ဆရာကြီးလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး၊ ကျနော်တို့ နောက်တခါထပ်ပြီး မရနိုင်တော့ပါဘူး။ တမျိုးသားလုံးအတွက် အစားထိုးမရတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုကြီးလို့ပဲ ကျနော်မြင်ပါတယ်။ ဘယ်ဘဝ ရေစက်လည်း မသိတော့ပါဘူး။ ဆရာကြီးကို မမြင်ဖူးခင်ကတည်းက အဝေးက လေးစားကြည်ညိုနေခဲ့ရသလို ဆရာကြီးကလည်း ကျနော်တို့ နှစ်ယောက်မဆုံခင်တည်းက ကျနော်အကြောင်းတွေကို သိနေပါတယ်။

ဖို့တိဝိန်းမှာ ဆရာကြီးနဲ့ စပြီးဆိုတော့ နော်ဝေမှာနေခဲ့စဉ်က ကျနော်နေခဲ့တဲ့အခန်းမှာ

ခင်မောင်လေး

မေ့မရနိုင်တဲ့

ဆရာကြီး ဦးတင်မိုး

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ပဲနေခဲ့ရကြောင်း၊ ကျနော် ချန်ထားရစ်ခဲ့တဲ့ စာအုပ်တွေ၊ ကက်ဆက်ခွေတွေနဲ့ပဲ အပျင်းဖြေခဲ့ရကြောင်း၊ ငယ်ရွယ်တဲ့ နိုင်ငံရေးသမားဖြစ်ပေမယ့် နိုင်ငံရေးစာအုပ်တွေနဲ့အတူ ဝိပဿနာရှုနည်းအကျဉ်းချုပ် စာအုပ်ကိုပါ စာအုပ်ပုံထဲမှာ မြင်ခဲ့ရလို့ တွေ့ချင်နေကြောင်း၊ နောက်တော့ ရွှေတောင်ကုန်း ဆရာတော်ကြီးရဲ့ တပည့်ရင်း တယောက်ဖြစ်နေတာပါသိရလို့ မဆုံခင်က တည်းက ရင်းနှီးနေခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေကို ဖွင့်ပြောပါတယ်။ ဆရာကြီးနဲ့ စကားပြောရင် ကျနော်အတွက် မှတ်သားစရာတွေ မကုန်နိုင်လောက်အောင် ဗဟုသုတတွေ တိုးပွားပါတယ်။

ဆရာကြီး မဟာစည် သာသနာ့ရိပ်သာမှာ တရားအားထုတ်စဉ်က အကြောင်းကလေး ပြောပြတာကိုလည်း ကျနော် အမြဲတမ်း အမှတ်ရနေပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟောင်း ဦးတင်ဦးနဲ့အတူ တဆောင်တည်းနေခဲ့ရပြီး ညည အိပ်ချိန်မှာ မအိပ်ဘဲ၊ အခန်းထဲမှာ မီးပိတ်ပြီး ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောကြပါတယ်။ တနေ့တော့ အဲဒီလို ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောတာကို အဆောင်မှူးဖြစ်သူ ဦးဝါယမ သိသွားတဲ့အတွက် ဆူပူကြိမ်းမောင်းမှုကို ခံကြရပါတယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ မှတ်ချက်က “ဪ ... စစ်တပ်မှာ သြဇာကြီးမားတဲ့ ကာကွယ်ရေး ဦးစီးချုပ်ဟောင်းတယောက်လည်း မဟာစည်ရိပ်သာမှာ တရားအား ထုတ်တော့မှ ဗိုလ်ချုပ်ဝါယမရဲ့အမိန့်ကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘဲ ကြောက်နေရပါကလား” လို့ စဉ်းစားပြီး ပြီးမိတဲ့အကြောင်း ဆရာကြီး ပြောပြခဲ့ဖူးတာ အမှတ်ရနေပါတယ်။

၂၀၀၁ ခုနှစ် သြဂုတ်လ ၂၈ ရက်နေ့မှာ ကျနော် မေမေ လူကြီးရောဂါနဲ့ ရန်ကုန်မှာ ဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။ ဒီအကြောင်း ဆရာကြီးကြား

တော့ ၃၁ ရက်နေ့ညမှာ ဘော်စတွန်က ကိုလေးကို ကျနော်အတွက် ဖက်စ်တစောင် ပို့ခိုင်းပါတယ်။ ကိုလေးက သူရယ်၊ ကိုနေဝင်းအောင်ရယ်၊ ဆရာ တင်မိုးရယ် ထိုင်ပြီးစကားပြောနေရတာ ဆရာတင်မိုးက ကောက်ကာငင်ကာ စာရွက်တရွက်ပေါ်မှာ စာရေးချလိုက်ပြီး ဖို့တိတ်နိန်းက ကိုခင်မောင်လေးဆီ ဖက်စ်ပို့ပေးဖို့ ပြောကြောင်း၊ ကြည့်လိုက်တော့ ကဗျာတပုဒ်ဖြစ်နေပြီး၊ တခြားစာအုပ်တခုက ကူးရေးချလိုက်သလို လျင်မြန်လှကြောင်း၊ အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝပြီး လှပတဲ့ ကဗျာတပုဒ်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါတယ်။ ဆရာကြီးက ကဗျာရဲ့အမည်ကို ‘လမင်း မေမေ’လို့ အမည်ပေးခဲ့ပါတယ်။

လမင်းမေမေ

သံသရာတကွေ့
ပြန်ကာတွေ့ရင်ဖြင့်
အမေ့ကို ဖူးမဝ
ဦးချလို့ ကန်တော့မယ်။
နိဗ္ဗာန်ဝင် နောက်ဆုံးတံခါးအထိ
အမေ့နားမှာပဲ
တဖဝါးမကွာ နေချင်တယ်။
ခွင့်လွှတ်တော့ အမေရယ်
ဝေးနယ်က မေ့သား။
အမေ့မျက်နှာ ဖိုးလမင်း
သားရင်မှာ ထာဝစဉ် လင်းပေလိမ့်
အားတင်းကာ မေတ္တာအငွေ့နဲ့
မွှေးမွှေဘုရား။

(ယနေ့မြန်မာ တွန်ရက်မှ)

ကဗျာရဲ့အောက်မှာ ချစ်စွာသော ကိုခင်မောင်လေးအတွက်လို့ ရေးထားပေးပါတယ်။

ဖို့တိဝိန်း

ကျေးဇူး အနန္တပါပဲ ဆရာကြီးရယ်။ ဒီကဗျာလေးကိုဖတ်တိုင်း ကျနော့်မွှေးမိခင်နဲ့အတူ ဆရာကြီးကို တသက်လုံး သတိရသွားမှာပါ။ ကျနော့်မေမေအတွက် ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးတော့ အဲဒီကဗျာကို မှန်ဘောင်သွင်းပြီး ကျနော့်မေမေရဲ့ ဓာတ်ပုံဘေးမှာ ယှဉ်ပြီးချထားလိုက်ပါတယ်။ ဆွမ်းကျွေးအလှူလာကြတဲ့သူတွေ အတော်များများက ဆရာကြီးရဲ့ ကဗျာကိုဖတ်ပြီး မျက်ရည်မဆည်နိုင်ကြပါဘူး။ တချို့လည်း ကော်ပီတရွက်လောက် ကူးပေးပါဆိုပြီး တောင်းယူသွားကြသေးတယ်။

ဆရာကြီးနဲ့ဆုံတဲ့အခါ ကျနော်က ဆရာကြီး ကဗျာတပုဒ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးရေးသလဲလို့ မေးကြည့်ပါတယ်။ ကဗျာကိုရေးပြီးမှ Edit လုပ်သလား၊ တခါတည်းပဲ ခေါင်းထဲမှာ Edit လုပ်ပြီး ရေးချသလားလို့မေးတော့ ဆရာကြီးက သူ့ကို ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေအချို့လည်း ဒီလိုပဲ မေးဖူးကြောင်း၊ ကဗျာကို ခေါင်းထဲမှာ တခါထဲ တည်းဖြတ်ပြီး ရေးချတာဖြစ်ကြောင်း၊ အံ့ဩဖွယ်ရာ ဖြေသွားပါတယ်။

ယနေ့ခေတ်မှာ ဆရာကြီးလောက် ပါရမီထူးတဲ့၊ ကဗျာဉာဏ်ကြီးမားတဲ့ သုခမိန် မရှိနိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း တချို့က ဆရာကြီးကို ၂၀ ရာစုနှစ် အနှောင်းပိုင်းရဲ့ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရလို့ ထိုက်ထိုက်တန်တန် တင်စားခိုင်းနှိုင်းကြတာပေါ့။ ဆရာကြီး ကျနော်တို့အင်ဒီးယာနာပြည်နယ်၊ ဖို့တိဝိန်းမြို့လေးကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ကျနော် သိပါတယ်။ ဖို့တိဝိန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာကြီးရဲ့ ကဗျာတပုဒ် ကျနော်တို့ ရင်ထဲအသည်းထဲမှာ ချန်ထားရစ်ခဲ့ပါတယ်။

မြန်မာခပ်သိမ်းတို့ရဲ့
အောင်ကိုန်းကြိုရာ
ဖို့တိဝိန်းဆိုတဲ့ မြို့သာယာကလေး။
မြရွက်သစ်တွေလည်း ညိုညိုစိမ်းစိမ်း
ဖို့တိဝိန်းဆိုတဲ့ မြို့ကလေးမှာ၊
တို့အရေးက ရဲဘော်တစု
ရှင်ပြုပွဲတွေ အလှူပွဲတွေနဲ့
ခြိမ်းခြိမ်းသဲ ခိုးသံသာ
မာမာအေး အဆိုကျော်လည်းပါရဲ့
ပျော်စရာ အတိပါလား
အဖော်သဟာတွေလည်း အပြည့်နဲ့။
မြန်မာရနဲ့၊ သင်းယုံလှိုင်ကြူ
အသက်ရှုဝေ၊ လက်ဖက်အတူမျှနှိုက်ရင်း
အလှူထမင်း၊ ငရုဟင်းတွေ ထင့်
ဦးပွရွင်းနဲ့ ကိုရင်ကလေးတွေ မြင်ရ
ဘဝင်တကြွကြွ၊ အစဉ်သတိရပါလိမ့်။
ကိုယ့်သွေးတွေ စီးဆင်ရာ
ဒီကမ္ဘာရဲ့ အလှဆုံးမြေ
မေ့နိုင်ဘူးကွဲ့ သူငယ်ချင်းရေး။

(ယနေ့မြန်မာ ကွန်ရက်မှ)

နောက်ပြီး ဖို့တိဝိန်းမှာ အခြေချဖို့ ဆရာကြီး စိတ်ကူးခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သမီးနဲ့ သမက်က LA မှာအလုပ်အကိုင်နဲ့ အခြေကျနေလို့ ပြောင်းတဲ့အထိတော့ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ တကယ်လို့ပြောင်းဖြစ်ရင်လည်း ခင်ဗျားအိမ်နဲ့ ဒေါ်မာမာအေးအိမ်နားမှာပဲ အိမ်တလုံး လာဝယ်နေမယ်လို့ မကြာခဏ ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဆရာကြီးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာထိုင်ပြီး ပိုင်းဖွဲ့စကားပြော

ဖလံးဒီးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

တာကို အလွန်နှစ်သက်ပါတယ်။ ဘဝတလျှောက်လုံး ရောက်ရာအရပ်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်လေ့ရှိတော့ ဆရာကြီးထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နဲ့နီးတဲ့ ကျနော်တို့ရပ်ကွက်မှာ လာနေချင်တာလည်း အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး။

တနေ့ အန်တီ ဒေါ်မာမာအေး ဖုန်းဆက်လာတယ်။ “သားရေ ဆရာကြီး ဦးတင်မိုး ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှာ ဆေးရုံတင်ထားရတယ် တဲ့။ ဖုန်းဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်ပါအုံး” ဆိုတော့ ကျနော်လည်း အရမ်းစိတ်ပူသွားပြီး ချက်ချင်းပဲ ဆရာကြီးရဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းကို ဆက်လိုက်တယ်။ ဆရာကြီးပဲ ဖုန်းကိုင်ပြီး “ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ နည်းနည်း အအေးမိသွားတာပါ။ သွင်းထားရတဲ့ ဆေးတွေ များလွန်းလို့ လူလည်း ၁၂ ကြိုး မကတော့ဘူး၊ ကြိုး ၂၀ လောက် ဖြစ်သွားတယ်။ အခုတော့ အဲဒီကြိုးတွေ ခဏဖြတ်ခွင့်ရလို့ ဦးဝက် (ဆရာ ဦးစွမ်းရည်) နဲ့ ဆေးရုံက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်နေတယ်” လို့ပြောတော့မှ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ဖြစ်ပြီး စိုးရိမ်စိတ်တွေ လျော့ကျသွားတော့တယ်။

ဖို့တံပိန်းမြို့က အမြဲတမ်းထိုင်လေ့ရှိတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို သတိရရင်း၊ ထိုင်ဖော်ထိုင်ဖက် တွေအတွက် ဟာသနောပြီးစပ်ထားတဲ့ ကဗျာတပုဒ်ကိုလည်း ဆရာကြီးမဆုံးခင် ၃ လကျော်လောက်က ဘယ်လ်ဂျီယမ် အက်ဆမ်မြို့ကနေရေးပြီး ကျနော့်ဆီ အီးမေးလ်ပို့ပေးခဲ့တာလည်း ခုတော့ ကျနော်တို့အတွက် လွမ်းစရာတွေ ဖြစ်ကုန်ပါပြီ ဆရာကြီး။ ကျနော့်အိမ်က အပြင်ထွက်တိုင်း အဲဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်သွားရတော့ ဆရာကြီးကို နေ့တိုင်းသတိရနေပြီး ဆရာကြီးရဲ့ ပြုံးနေတဲ့ မျက်နှာကိုပဲ မြင်ယောင်နေတော့တာပေါ့။

သူငယ်ချင်းကောင်းတို့လေ

ဓားပြ သူခိုး၊ ကုလားမ ပိုးတဲ့
လှစိုးရေ ... လာဟေ့။
ခြင်ထောင်ဘေးမှာ
ယင်ကောင် တဖွေးဖွေးနဲ့
ခင်မောင်လေးလည်း ပါပစေ။
ခုတင်ပေါ် ကျိန်း၊ စင်ပေါ်က ယိမ်းလို
သခင်ဖော်သိန်းကော ... လိုက်ခဲ့။
အဆိုကျော်မာမာအေးလည်း
အလိုတော် ... ဘာညာ မမေးစေနဲ့
အပါကလေးသာ ခေါ်ခဲ့။
ကဗျာအရေး စာအရေးဆိုရင်
ပဝါကလေး တစနဲ့
အသာကလေး ထ လိုက်လာလိမ့်မယ်။

ပုဆိုး ထမိန်ကအစ ပေါင်မယ့်
 စိုးချိန် အာဂ အကောင်လည်း
 ယောင်တောင်တောင် လုပ်မနေစေနဲ့
 ကုပ်ဆွဲလို့ အသာခေါ်
 ဘယာကြော် စားရအောင်။
 အပျိုတွဲလဲ တွဲလဲနဲ့
 ကိုရဲဆိုတဲ့ ဟိုအကောင်လည်း ပါမှဖြစ်မယ်။
 ပျိုတုန်း ရွယ်တုန်း အရွယ်မှာ မနီးခဲ့တဲ့
 ကိုဘုန်းကြွယ်ကြီးလည်း ချန်ပစ်မထားခဲ့နဲ့
 ကျန်ရစ်သား ဖြစ်တာ များလှပြီ။
 ဖို့တံပိန်းမြို့ စတိတ်နဲ့ ဝဲလ်လမ်းက
 တို့ အမြဲတမ်းထိုင်တဲ့ ဒိုးနပ်ဆိုင်ကို လာခဲ့။
 ဒီဘက်က တီးတခွက်ဖျော်ပြီး
 ဟိုဘက်က Lee's ကြက်ကြော်နဲ့ဆို
 အမြည်းအတွက် တော်ပြီဟေ့။
 မြန်မာပြည် အလွမ်းတွေကို
 နာရီတွေ ကျွမ်းသွားမတတ်
 ကဗျာစီကြ အာချောင်ကြနဲ့
 မဟာ အမှောင်ညတွေကို ငါတို့ ကျော်ဖြတ်ကြမယ်။
 လာကြဟေ့ သူငယ်ချင်းတို့။

(ယနေ့မြန်မာ ကွန်ရက်မှ)

ဆရာကြီး ကျနော်ဆီကို မကြာမကြာ ဖုန်းဆက်လာလေ့ ရှိပါတယ်။ ဒီနှစ် နှစ်သစ်ကူးမှာတောင် ကျနော်ဘက်က ဆက်ရမယ့်အစား ဆရာကြီး ဆက်လာတာကို ဝမ်းသာအားရနဲ့ ကျေးဇူးတင်မိခဲ့ရ ပါသေးတယ်။

ဆရာကြီး မကွယ်လွန်ခင် တပတ်လောက်အလိုမှာ ကျနော်ဆီကို ဖုန်းဆက်လာတော့ ကျနော် လည်း မကြာခင် ဖခင်တယောက် ဖြစ်တော့မယ့်အကြောင်းပြောပြတဲ့အခါ ဆရာကြီး ဝမ်းသာအားရနဲ့ ကျနော်ကိုပြောသွားခဲ့တဲ့စကားတွေ ခုထိ နားထဲက မထွက်သေးပါဘူး။ နှစ်သစ်မှာ မင်္ဂလာရှိတဲ့ သတင်း၊ မင်္ဂလာရှိတဲ့စကား ကြားရတယ်လို့ ပြောပြီး၊ “အဖိုးတန် သားရတနာလေး မွေးပါစေဗျား” လို့ ဆရာကြီးက ဆုတောင်းပေးခဲ့ပါသေးတယ်။ ဆရာကြီးဘက်က ဖုန်းချသွားပြီးမှ မိနစ်ပိုင်းအကြာမှာ နောက်တကြိမ် ထပ်ဆက်လာပြန်ပါတယ်။ “ဖုန်းပြောပြီးလို့ မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်တော့

ဖလံးဒိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ဒေါ်မာမာအေးရယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဇနီးမောင်နှံရယ် ကျနော် ဘယ်လိုပျက်စီးသွားတဲ့နေ့က ချီကာဂို လေဆိပ်ကိုလိုက်ပို့တဲ့ ခရီးစဉ်ဟာ တကယ့်ကို ပျော်စရာ၊ အမှတ်ရစရာကောင်းလို့ သတိရပြီး ထပ်ဆက်တာပါ” တဲ့။ ကျနော်ရင်ထဲ တမျိုးပဲ ခံစားမိလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီလို ဖုန်းဆက်လာတာ ဟာ ဆရာကြီးနဲ့ ကျနော် နောက်ဆုံး ဖုန်းပြော လိုက်ရတာမှန်း အစက မသိခဲ့ပါဘူး။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဇန်နဝါရီလ ၂၂ ရက် နေ့ နေ့လယ်ပိုင်းမှာ ကျနော်ဇနီးသည် ကိုယ်ဝန် သွားအပ်ပါတယ်။ ဆေးခန်းက စမ်းသပ်စစ်ဆေး မှုတွေပြုလုပ်တော့ သားမွေးမယ့်အကြောင်း သိရ လို့ ဝမ်းသာမှုနဲ့အတူ ဆရာကြီးကို ပြောပြချင်တဲ့ စိတ်တွေ ချက်ချင်း ဖြစ်လာပါတယ်။ အိမ်ပြန် ရောက်ရင် ဆရာကြီးဆီ ဖုန်းဆက်မယ်၊ နောက် ပြီး ကလေးအတွက် နာမည်လည်း ကြံရွေးခိုင်း မယ်ဆိုပြီး အပြန်လမ်းမှာ စဉ်းစားလာခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးဆီကို ကျနော် မဆက် ဖြစ်လိုက်ဘူး။ ဥ ဥ နာရီကျော်မှာ ဆရာကြီးရဲ့ သားသမက် ကိုကျော်ဝဏ္ဏ ဖုန်းဆက်လာပြီး ကျနော် မကြားချင်ဆုံးသတင်း သူ့ဆီက ကြား လိုက်ရပါတယ်။ “ဖေဖေ ဆုံးပြီ” တဲ့။ ကျနော် ခေါင်းတခုလုံး ချာလပတ်လည်သွားသလို ခံစား လိုက်ရပါတယ် ဆရာကြီးရယ်။ မဟုတ်ပါစေနဲ့ လို့ ပါးစပ်က ဆုတောင်းနေပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တစ်ဆိုပြီး မျက်ရည်တွေ ထိန်းထားလို့မရတော့ ပါဘူး။ ဆရာကြီး ကျနော်တို့ အားလုံးကို စိတ်ချ လက်ချနဲ့ ထာဝရ ခွဲသွားခဲ့ပြီပေါ့နော်။

ဆရာကြီးသတင်းကို ကြားပြီးတာနဲ့ သတင်းမီဒီယာတွေ၊ ဆရာကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ဆီကို အကြောင်းကြားပါတယ်။ ဆရာကြီး သမီး ရင်းတယောက်လို ချစ်ခင်တဲ့ မင်းမင်းထွေးငယ်

ဆီဆက်လိုက်တော့ သူလည်း ကျနော်နဲ့ စကား ပြောနေရင်း တဖက်မှာ ငိုနေပါတယ်။ သူ ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်ဘူးတဲ့။ နောက်ပြီး ဆရာကြီး နောက်ဆုံးအကြိမ် ဖို့တ်ဝိန်းကို လာသွားတဲ့ခရီး ဟာ တမင်တကာပဲ ကျမတို့ကို လာနှုတ်ဆက် သွားသလိုပဲလို့ပြောပြီး ရှိုက်ကြီးတင် ငိုနေတော့ ကျနော်လည်း စိတ်ထိန်းလို့ မရတော့ပါဘူး။

ဆရာကြီးကို ချစ်တဲ့သူတွေ ငိုနေကြရပြီ ဆရာကြီးရယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ “လူတယောက် သေပြီးနောက် ကွယ်ပျောက်သွားတာက ရုပ်ခန္ဓာပဲ။ သူ့ ခြေရာလက်ရာ အလုပ်နဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ကတော့ ထာဝစဉ် ရှင်သန်နေမှာပဲ” လို့ ဆရာကြီး ပြောသွားခဲ့တဲ့ စကားနဲ့ပဲ တရား ကို နှလုံးသွင်းမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြည်သူ့ ဘက်က အမြဲတမ်းရပ်တဲ့ ဆရာကြီး၊ ကျနော်တို့ ဒီမိုကရေစီ လှုပ်ရှားမှုမှာ အရေးပါဆုံး ကဗျာ ဆရာကြီး၊ စာပေလောကရဲ့ သူရဲကောင်းကြီး ကွယ်လွန်သွားခြင်းဟာ နိုင်ငံနဲ့ လူမျိုးအတွက် အကြီးမားဆုံး ဆုံးရှုံးမှုတရပ် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ တော့ ဘယ်သူမှ ငြင်းနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ နောင် ဘဝဆိုတာများရှိခဲ့ရင် သံသရာတက္ကေတော့မှာ အခုဘဝလိုမျိုး ဆရာကြီးနဲ့ တရားတန်း ပြန်ဆုံ ချင်ပါသေးတယ်။ ပြန်ဆုံဖို့လည်း ဘုရားမှာ ကျနော် ဆုတောင်းသလို ဆရာကြီး ကောင်းရာ သုဂတိ လား၊ပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်း ရိုသေစွာနဲ့ ဦးချ ကန်တော့လိုက်ပါတယ်။ ။

ဆရာတင်မိုးရဲ့ ဈာပနအခမ်းအနားမှာ ဆရာ့အတွက် ခုလို ဂါရဝပြုနှုတ်ဆက်စကားကို ဝမ်းနည်းဝမ်းသာစွာနဲ့ ပြောရမှာပါ။ ဘာကြောင့် ဝမ်းနည်းရတာလဲဆိုလျှင်ဖြင့် တကယ့်ကိုမှ တန်ဖိုးကြီးမားတဲ့ အစားထိုးဖို့ခက်တဲ့ ဆရာ့လို သူတစ်ဦးကို မြန်မာလူမျိုးတွေအနေနဲ့ ဆုံးရှုံးလိုက်ရလို့ပါ။ ဆရာတင်မိုးဟာဆိုရင် Culture ဆိုတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ မိမိ အမျိုး ဘာသာ သာသနာကို ထိန်းသိမ်းရာမှာ စံပြုဖွယ် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ဦးပါ။ ပြည်ပနိုင်ငံများကို နှစ်ပေါင်း အတန်ကြာရောက်ရှိနေထိုင်နေတာတောင်မှပဲ ဆရာဟာ ကိုယ့်လူမျိုးရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကစလို့ အပြောအဆို အနေအထိုင်အားလုံးကို လုံးဝ မစွန့်လွှတ်ပါဘဲ အမြတ်တနိုး ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သွားတာကို တွေ့ရမှာပါ။ သူတစ်ဦးတည်းသာ ခုလို ထိန်းသိမ်းသွားသလားဆိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာရေးသားခဲ့တဲ့ သူ့ကဗျာ၊ သူ့စာများမှာလည်း အမျိုးဘာသာသာနာကို မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားဖို့၊ ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှုကို တန်ဖိုးထား ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ဖို့ တိုက်တွန်းထားတာတွေကို အများအပြား တွေ့နိုင်ပါတယ်။

သူ့ဘဝတလျှောက်လုံးမှာလည်း ဆရာတစ်ဦးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ စံပြုထိုက်တဲ့ အနေအထိုင်၊ အိမ်ထောင်ရှင်တစ်ဦးရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရား၊ ဖခင်တစ်ဦးရဲ့ တာဝန်တွေ ကျေပွန်စွာနဲ့ နေထိုင်သွားခဲ့တော့မို့ Character လို့ ပြောရတဲ့ လူ့ကျင့်ဝတ်ပိုင်းဆိုင်ရာမှာ ဆိုလျှင်လည်း စံထားရတဲ့ သူတစ်ဦးပါ။ ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်ပြားတဲ့ အမူအကျင့်မျိုး ဆရာပြုလုပ်ခဲ့တယ်ရယ်လို့

ဉာဏ်ဦးမောင်

ဖန်မီးအိမ်ရှင် --- သို့။

ဖလံးဒီးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

လုံးဝမကြား မသိခဲ့ရပါဘူး။ ဆရာတစ်သက်တာ မှာ လူသားတစ်ဦးအနေနဲ့ ရှောင်ကြဉ်ရမည့် ကိုယ်ကျင့်တရားပါမက လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရ မည့် ကျင့်ဝတ်တရားများကိုပါ တာဝန်ကျေပွန်စွာ ထမ်းရွက်လုပ်ဆောင်သွားခဲ့တာကို တွေ့ရမှာပါ။

အထူးသဖြင့်တော့ ဆရာတင်မိုးရဲ့ **Cour- age** ရဲ့စွမ်းသတ္တိကတော့ အသိအမှတ် မပြုဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ရပါတယ်။ မတရားမှုကို ခေါင်းငုံ့မခံဘဲ အမှန်တရားဘက်ကနေ မားမား မတ်မတ် ရပ်တည်ကာ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံခဲ့တဲ့ ဆရာ့ရဲ့ ရဲ့စွမ်းသတ္တိမျိုးဟာ တကယ်ကိုမှ အတုယူစရာ၊ လေးစားအားကျစရာပါ။ ခုလို အဘက်ဘက်က လေးစားလောက်တဲ့ ဆရာဆုံး သွားတော့ အလွန်မှ ဝမ်းနည်းမိရပါတယ် ဆရာ။ နောက်ပြီးလည်း ဆရာ့ချစ်တဲ့ ဆရာကလည်း ချစ်တဲ့ အမိမြန်မာပြည်သူ၊ ပြည်သားတွေလည်း ဆရာ့ရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးမှာ လိုက်ပါပို့ဆောင်ချင် ကြမှာ။ သူတို့ချစ်တဲ့ ဆရာ့ကို နောက်ဆုံးနှုတ် ဆက် ဂါရဝပြုလိုကြမှာပါ ဆရာ။ သို့ပေမယ့် သူတို့တော့ ဒီအခွင့်အလမ်းကို မရနိုင်ကြပါဘူး။ ဒီအတွက်လည်း သူတို့ကိုယ်စား ဝမ်းနည်းမိရပါ တယ်ဆရာ။ ဝမ်းသာတယ်လို့ ပြောရတာက တော့ ကိုယ်လေးစားတဲ့ဆရာ၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့ ဆရာရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးမှာ ဆရာ့အလောင်းကို ဘေးမှာထားပြီး နောက်ဆုံး ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက် စကားကို ခုလို ဆိုခွင့်ရတဲ့အတွက်ပါ ဆရာ။

ဆရာဟာဆိုရင် မဖြစ်စလောက်စာလေး ရေးသူ စာရေးသူလိုတစ်ယောက်ရဲ့ ကလောင်ဝါ နဲ့နှိုင်းပြောရလျှင်ဖြင့် သားနဲ့ အဖေ လောက်မက ကွာခြားပါတယ်။ ဒါကြောင့် သားကလောင်ငယ် တစ်ချောင်းက ဆရာ့နောက်ဆုံးခရီးမှာ တရင်း တနှီး နှုတ်ဆက်စကား ဆိုခြင်းပါ။ နားဆင်ပါ

ဆရာ။
ဆရာ့လို ကြီးမြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမျိုးက သူတပါးတွေက သူ့ဂုဏ်ကို တမင်ထုတ်ဖော် ပြောပြမှသိကြရမည့်သူမျိုးထဲမှာ မပါပါဘူး။ သူ့ ဂုဏ်သူသိန်က သူ့အရှိန်ကို အလိုလိုမြင့်တင် သွားခံရတဲ့ သူမျိုးပါ။ ဒါကြောင့် ဒီနေရာမှာ ဆရာ တင်မိုးရဲ့ဂုဏ်ကို အထူးတလည် မပြောတော့ ပါဘူး။

ဆရာတင်မိုးနဲ့ စတင်တွေ့ရတဲ့အကြောင်း လေးနဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရတဲ့အကြောင်း လေးကိုတော့ အမှတ်တရပြောချင်ပါတယ်။ ကဗျာဆရာကြီးဖြစ်တဲ့ ဆရာ့ရဲ့ကလောင်အမည် တင်မိုးဆိုတဲ့ နာမည်ကို စတင်ထိတွေ့မိတာက တော့ ကဗျာမဟုတ်ပါဘူး။ စကားပြေတစ်ခုပါ။ ‘သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ’ ဆိုတဲ့ စာလေးတစ်ပုဒ်ပါ။ အမှတ်မမှားဘူးဆိုလျှင်ဖြင့် အထက်တန်း မြန်မာ စကားပြေ လက်ရွေးစဉ် စာအုပ်ထဲမှာပါတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ထင်ပါတယ်လို့ပြောရတာက ကိုယ် ကိုယ်တိုင် အထက်တန်းပညာကို သင်ခွင့်မရခဲ့ တာကြောင့်ဖြစ်သလို ဒီစာလေး ဖတ်ခဲ့ရတဲ့အချိန် ကလည်း အလွန်ငယ်ရွယ်လွန်းသေးတဲ့ ၇ နှစ် ၈ နှစ်အရွယ်လောက်က ဖြစ်တာကြောင့် အလွန် လည်း ကြာခဲ့တာကြောင့်ပါ။ စာရေးသူတို့ရွာ ကနေ အခြားနယ်တစ်နယ်မှာသွားပြီး အထက် တန်းပညာသင်ယူနေတဲ့ ကျောင်းသားကြီးတစ် ယောက်က ကျောင်းပိတ်လို့ရွာပြန်အလာမှာ ပါ လာတာကြောင့် အမှတ်မထင် ယူဖတ်မိရာကနေ တွေ့ခဲ့ရတာပါ။

ဘာကြောင့် အထူးတလည်မှတ်မိနေရ တာလဲဆိုတာကတော့ ငယ်ငယ်က စာရေးသူက သရဲ အင်မတန်ကြောက်တတ်ပါတယ်။ ဆရာ တင်မိုးရဲ့ ဒီသင်္ချိုင်းကုန်းမှာ ဆိုတဲ့စာလေး ဖတ်ပြီး

ဖလံမီးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

တော့ သရဲကြောက်တဲ့စိတ် ပျောက်သွားပါတယ်။ ဆရာတင်မိုးက သူ့စာထဲမှာ သင်္ချိုင်းကုန်းကို ကြောက်စရာကောင်းတယ်လို့ ထင်ထားတဲ့ကလေးတစ်ယောက် သူ့အမေဆုံးသွားတဲ့အခါမှာတော့ မိခင်ကိုချစ်စိတ်ကြောင့် အရင်က သူ့ကြောက်လန့်ခဲ့တဲ့ သင်္ချိုင်းကုန်းလေး သူ့အမေကိုမြှုပ်နှံရာနေရာ လေးဖြစ်လာတော့ သူ့အတွက်ခင်တွယ်စရာ ဖြစ်လာပုံကိုရေးထားတယ်လို့ အမှတ်ရမိပါတယ်။ မိခင် ရဲ့စေတနာနဲ့ အမေကိုတွယ်တာတဲ့ သားတစ်ယောက်အကြောင်းဖြစ်တာမို့ အမေချစ်တဲ့စာရေးသူ အတွက် အလွန်နှစ်သက်ခဲ့ရတဲ့ စာလေးတစ်ပုဒ်ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

ဒီကစလို့ နောင်မှာ တင်မိုးဆိုတဲ့နာမည်ကိုတွေ့တာနဲ့ သူရေးသမျှ အကုန်ဖတ်တော့တာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဆရာတင်မိုးဟာ စာရေးသူကို စာဖတ်ဖြစ်အောင်၊ စာဖတ်ချင်လာအောင် လှုံ့ဆော်မှုပေးခဲ့ တဲ့သူထဲမှာ တစ်ဦးအပါအဝင်ပါ။ ကျေးဇူးပါဆရာ။

ဒါကတော့ ဆရာတင်မိုးနဲ့ စတင်တွေ့ထိလိုက်ရတဲ့ အမှတ်ရစရာလေးပါ။

နောက်တော့ ဖန်မီးအိမ်တို့လို၊ အလှကိုယ်စိတ်တို့လို ဆရာ့ရဲ့နာမည်ကြီးကဗျာများကိုလည်း ဖတ်မိပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တန်ဖိုးထားတတ်အောင်၊ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်မြှင့်လိုစိတ် မြင့်မားအောင် ဆရာ့ရဲ့စာများက တွန်းအားပေးခဲ့ပါတယ်။ ဆရာတင်မိုးကို အများစုက ကလေးကဗျာဆရာ၊ ဘဝ ကဗျာဆရာအနေနဲ့ အသိများပါတယ်။ တကယ်တော့ဆရာက လူငယ်ကြိုက် အချစ်ကဗျာ၊ အလှ ကဗျာတွေကိုလည်း ရေးခဲ့ပါတယ်။ ဆရာ့ရဲ့ ဒီကဗျာတွေက အသံချိုမြသလို အဓိပ္ပာယ်လည်း အလွန်လှပပါတယ်။ ဆရာ့ရဲ့ ဒီကဗျာတွေ၊ စာတွေကလည်း လောကကိုချစ်တတ်ဖို့၊ ကမ္ဘာလောက ကို အလှဆင်တတ်ဖို့ မီးရှူးတန်ဆောင်များ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ဆရာတင်မိုးနဲ့ လူချင်း နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရတာကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၃ လလောက်ကပါ။ လွန်ခဲ့ တဲ့ ၃ လလောက်က ဆရာနဲ့ မိုးမခရဲ့ ၃ နှစ်ပြည့် မိတ်ဆုံပွဲမှာတွေ့ကြတော့ ဆရာ့ရဲ့ကဗျာတွေကို ဖတ်ပြီး ကဗျာဆရာဖြစ်ချင်ခဲ့ကြောင်း၊ သို့ပေမယ့် ခုချိန်ထိ ကဗျာဆရာတော့ မဖြစ်သေးကြောင်း ပြောပြမိပါတယ်။ ဒီတော့ ဆရာတင်မိုးက ကဗျာဆိုတာ နှလုံးသားနှူးညှို့သူတို့မှသာ ပြောင်မြောက် အောင် ရေးစွမ်းနိုင်ကြောင်း ရယ်ရွှန်းပတ်ရွှန်း ပြန်ပြောပါတယ်။ ဒီတော့ စာရေးသူက နှလုံးသားရှိပါ ကြောင်း ပြောပြီး ငယ်ငယ်ကတည်းက သဘောကျလို့ အလွတ်ရနေခဲ့တဲ့ ဆရာကဗျာလေးကို ခုလို ရွတ်ပြခဲ့ပါတယ်။

မေဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ
မဲတယ်ဖြူတယ် ညိုတယ်ထင့်
ခပ်သွယ်သွယ် နေလေးရယ်လို့
ကစားမိ သည်စိတ်မှာ။

တကယ်တွေ့ပြန်တော့
မေ့နေပြီ ဖြူအညိုတို့.

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ရင်ဖိုကာ ပြာကန်ပေမို့
ဝေခွဲကာ မနေနိုင်ဘဲ
ဘယ်ဝန်းခိုင်း ဘယ်လိုဝန်လို
ကိုယ်နေဟန် ဘယ်လိုကလေးတောင်မှ
ရေးမသိပါ။

မောင်သိတာ တစ်ခုတည်းပါပဲ
တွေ့ဆုံမှာ ရယ်မလိုဝ
ချိုမယောင် ချဉ်တဝက်ကယ်နဲ့
သွားတက်ကလေး ရှက်မှုသာ
ပျူငှာတဲ့ပုံဆန်း။ ။

ခုလို စာရေးသူက ရွတ်ပြတော့ ဆရာက စာရေးသူကို နှလုံးသားရှိတာ ယုံသွားပြီလို့ ပြောပါတယ်။ နောက်ပြီးလည်း ဆရာက ကိုယ်ငယ်စဉ်ကရေးထားတဲ့ကဗျာ ခုလို ပြန်နားထောင်ရတော့ အသက်ပိုငယ်သွားသလို ခံစားမိရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ ... ခုလို ဆရာကဗျာ တစ်ခါရွတ်ပြလို့ ဆရာသာ တကယ် ပိုငယ်သွားတယ်။ အသက်တစ်ရက် ပိုရှည်သွားမယ်ဆိုရင် ဆရာကဗျာတွေကို မနားတမ်းသာ ရွတ်ပြနေချင်လိုက်တာ။ သို့ပေမယ့်ဆရာ ... ဆရာပြောခဲ့သလို လောကမှာက “ချစ်သူတို့ သက်တမ်း တိုလှ၏။ မုန်းသူတို့သက်တမ်း ရှည်လှ၏။ ကြေကွဲ၍ မဆုံးပါ” ဆိုသလို ချစ်ရတဲ့ ဆရာ့ သက်တမ်းကျ တိုလွန်းလိုက်တာ။ မုန်းသူတွေသက်တမ်းက ရှည်နိုင်လွန်းလှစွာ၊ တကယ့်ကိုမှ ကြေကွဲလို့ မဆုံးနိုင်ဖြစ်ရပါတယ် ဆရာ။

ဆရာဆုံးသွားပြီဆိုတာ ကြားရတော့ ရုတ်တရက် ဘယ်လိုခံစားလိုက်ရမုန်း မသိအောင်ဖြစ်မိပါတယ် ဆရာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ ရက်

ခန့်ကပဲ ဆရာနဲ့ဖုန်းထဲမှာ စကားပြောလိုက်ရသေးတာ။ ဘယ်လိုများဖြစ်ရတာပါလိမ့်လို့ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်ရပါတယ်။ ပိုပြီး တိတိကျကျပြောရရင် မယုံချင်နေမိတာပါ။ ကြားကြားချင်း ဖြစ်လိုက်ရတဲ့ အဲဒီတဒင်္ဂကို ခုလိုမှတ်တမ်းပြုမိပါတယ် ဆရာ။

ရုတ်တရက်

ငှက်တွေလည်း တေးမသီ
နေခြည်လည်း မလင်းလက်
စိတ်ဝိညာဉ် တုန်ခါသွက်
ဆရာ့ ဂယက်။

ဟုတ်တယ်ဆရာ ... “ဥဩလေး ပိတပီ၊ နွေကြိုတေးကိုသီ၊ ကိုယ့်ရင်မှာ ဝိုးတဝါး၊ ချစ်သူတေးသံလား” ရယ်လို့ ငှက်ကလေးတွေအကြောင်း တေးသီတတ်တဲ့ဆရာ ဆုံးပါးသွားတော့ သူတို့အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဆရာ့ကိုယ်စား ဘယ်သူကများ ဖွဲ့သီပေးပါတော့မလဲဆရာ။ အသိဉာဏ်အလင်းတွေကို ပေးတတ်တဲ့ဆရာ ကွယ်လွန်သွားတော့ မသေချာ မရေရာတဲ့ အမှောင်လမ်းမှာ စမ်းတဝါးဝါး ‘မငြိမ်မသက်၊ စိတ်ယောက်ယက်နဲ့၊ လမ်းပျောက်တူရူ၊ လျှောက်လာသူ’ တွေကို ဘယ်သူကများ အားကူလို့ အလင်းရောင်တွေ ပေးနိုင်ပါဦးမလဲဆရာ။ ဆရာ့ကို ဆုံးရှုံးရမှုက သက်ရှိသက်မဲ့အရာအားလုံး တုန်ခါသွားလောက်စရာ ဆုံးရှုံးမှုပါဆရာ။ အလွန်တရာ ကြီးမားလှတဲ့ လှိုင်းဂယက်တစ်ခု၊ မုန်တိုင်း တစ်ခုပါပဲ ဆရာ။

ဆရာ ... ဘဝတံထွာ မေ့တာအရ ချစ်သူတွေလည်း အချိန်ကျလျှင်ဖြင့် သေကြရမှာ။

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

မုန်းသူ တွေလည်း သေချိန်ကျလျှင်ဖြင့် သေကြရမှာပါဆရာ။ ဒါဟာ ငြင်းဆန်ရှောင်လွှဲလို့ မရနိုင်တဲ့ ထာဝရ သစ္စာတရားတစ်ခုပါ ဆရာ။ သတ္တဝါတိုင်း သေကြရတာမို့ သေတာချင်းတော့ အတူတူပါပဲ ဆရာ။ သို့ပေမယ့် ဆရာ ... မတူနိုင်ကတော့ ရှိနေတာအမှန်ပါ။

ဆရာ ... ပန်းတွေဆိုတာ မနှမ်းဘဲလည်း ကြွေတတ်တာ၊ နှမ်းခြောက်ပြီးလည်း ကြွေတတ်တာပါ။ သတ္တဝါတွေဆိုတာလည်း အရွယ်အိုမှ သေတတ်သလို အရွယ်မတိုင်မီမှာ သေတတ်တယ်ဆိုတာ လည်း ဓမ္မတာပါပဲဆရာ။ ဒီအထဲကမှ တချို့က ဂုဏ်သိန်ညှိုးပြီး သေတတ်သလို တချို့ကျပြန်တော့ ဂုဏ်ရှိန်ဖြိုးလျက်၊ ဂုဏ်ရှိန်တိုးလျက် သေတတ်ကြပါတယ်ဆရာ။ ဆရာလိုသူမျိုးကတော့ ဂုဏ်ရှိန်တိုး၊ ဂုဏ်ရှိန်ဖြိုးလျက် သေရသူမျိုးပါဆရာ။ အသက်အရွယ် အတန်နှမ်းပေမယ့် ဆရာ့ဂုဏ်တွေကတော့ လန်းမြဲ လန်းလျက်နေဆဲပါဆရာ။ သေတာချင်းတူပေမယ့် ဂုဏ်ညှိုးပြီး သေသူနဲ့ ဂုဏ်တိုးပြီး သေသူတို့ အပေါ် ကျန်ရစ်သူများရဲ့ အမှတ်ရပုံချင်း၊ တမ်းတပုံချင်း၊ လွမ်းရပုံချင်းတော့ လုံးဝတူနိုင်မယ် မဟုတ်ပါဘူးဆရာ။ ဒါဟာလည်း တကယ့်အမှန်တရား၊ သစ္စာတရားပါပဲဆရာ။

ဒါကြောင့် ဆရာ့ရဲ့နောက်ဆုံးခရီးမှာ ဟောဒီ ‘သစ္စာ’ဆိုတဲ့ ကဗျာတိုလေးနဲ့ အမှတ်တရ နှုတ်ဆက်ပါရစေလား ဆရာ။

သဗ္ဗာ

ချစ်လည်း သေ

ချစ်လည်း သေ

သေတာချင်းတော့ အတူတူပေ။

မနှမ်းလျက် ကြွေ

နှမ်းလျက် ကြွေ

လွမ်းရက်ချင်းတော့ မတူနိုင်ပေ။ ။

ဟုတ်တယ်ဆရာ ...

လွမ်းရက်ချင်းတော့ မတူနိုင်ပါဘူး။ ဘယ်မှာလာလို့ တူနိုင်ပါ့မလဲဆရာ။

ဆရာ ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ။ ။ □

ဉာဏ်ဦးမောင်

ဇန်နဝါရီ ၂၆၊ ၂၀၀၇

မှတ်ချက်။ ။ ဆရာတင်မိုး သို့ နောက်ဆုံးဂါရဝပြုအခမ်းအနားမှာ ပြောခဲ့တဲ့ နှုတ်ဆက်စကားကို

ပြန်လည်ရေးထားပါတယ်။

ကဗျာဆရာကြီး တင်မိုးကို လာရောက် ဂါရဝ ပြုကြတဲ့၊ စာပေချစ်သူများ၊ အမှန်တရား၊ တရားမျှတမှု၊ ငြိမ်းချမ်းရေး၊ ကိုယ့်ကြံ့ခိုင်မှုကို ဖန်တီးပိုင်ခွင့်နဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို ချစ်မြတ်နိုးကြသူ များ ခင်ဗျား။

ကဗျာဆရာတိုင်း၊ စာရေးဆရာတိုင်းဟာ လူတိုင်းရဲ့နှလုံးသားကို ဆွဲကိုင် လှုပ်ခတ်နိုင်ကြ တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲသလို လူထု နှလုံးသားကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ခတ်နိုင်တဲ့ ဆရာဆိုတာက မြန်မာ စာပေလောကမှာ လက်ချိုးရေတွက်လို့ ရပါတယ်။ အဲသလို ဆရာ အနည်းစုထဲမှာ ကဗျာ ဆရာကြီး တင်မိုးတယောက် ပါဝင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အထူးအထွေ ပြောဖို့မလိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဆရာနဲ့ပတ်သက်လာတဲ့အခါ၊ ထူးထူးခြားခြားပြောထိုက်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကတော့ သူ့ကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားသူတချို့ မိသားစု တွေရဲ့ နှလုံးသားကပါ လှုပ်ခတ်သွားတယ် ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။

ဆရာ့ကို ဖမ်းဆီးတဲ့အခါ၊ ပထမဆုံး အချုပ် မှာ ထားပါတယ်။ အဲသလို အချုပ်ကျနေတုန်း ထူးဆန်းလှတဲ့ ငါးဆင့်ချိုင့်ကြီး တချို့ငါးစား စားစရာသောက်စရာ အစုံအလင်နဲ့ အချုပ်ခန်း ထဲက ဆရာ့ဆီကို နေ့တိုင်း ရောက်လာတတ်ပါတယ်။ ရက်အနည်းငယ်ကြာတဲ့အခါ အမျိုးသမီး တယောက်က အချုပ်ခန်းမှာ ဆရာ့ကို လာဂါရဝ ပြုပါရော။ ဒီအမျိုးသမီးကတော့ ဆရာ့ကို ချုပ် နှောင်ထားသူတွေထဲက အရာရှိတယောက်ရဲ့ ဇနီးပါပဲ။ ဆရာစားသောက်ဖို့ ငါးဆင့်ချိုင့်ပို့နေ သူကလည်း သူပါပဲ။ သူတင်လား။ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့သမီး တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလေးကလည်း ဆရာ့ကို လာတွေ့ပြီး၊ သူ့ မုန့်ဖိုးစုငွေထဲက ကန်တော့ သွားပါသေးတယ်။ သူ့အမေ၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလေးရဲ့ အဘွားကလည်း ဆရာ့ကိုလာတွေ့ပြီး၊ ကျန်းမာချမ်းသာစေ ကြောင်း မေတ္တာပို့ဆုတောင်းပါသတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ အချုပ်ခန်းကနေ ထောင်ကို ဆရာရောက်သွားပါ

တင်မောင်သန်း

ဆရာ မကွယ်လွန်သေးဘူး

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

တယ်။ ထောင်ရောက်တဲ့အခါ ဆက်ဆံပုံက လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားပါတော့တယ်။ ဆရာ ပုံစံထိုင်ရတယ်။ ပုံစံထိုင်နေတုန်း ကဗျာဆရာဆိုတာ ဘယ်သူလဲကွလို့ မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်းမေးသံ ခံရပါတယ်။ အသက်ကြီးမှ တောင်ရေး မြောက်ရေး ရေးတာ ခင်ဗျားလားလို့လည်း အကြိမ်းခံရပါတယ်။ တန်းဖြတ်တော့ ကဗျာဆရာနေခဲ့လို့လည်း အမိန့်ပေးခံရပြန်ပါသတဲ့။ ဆရာစိတ်မှာတော့ မိုက်ရိုင်းလှချေရဲ့လို့ ဒေါသတွေ တဟုန်းဟုန်းထနေခဲ့ပါတယ်။ တခြားသူတွေ ရှင်းသွားတဲ့အခါ၊ အဲဒီ မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်းပြောသူက ဆရာအနားကပ်လာပြီး၊ ဆရာလက်ထဲကို ကြွပ်ကြွပ်အိတ်တလုံး ထည့်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာကိုနှစ်ကိုယ်ကြား တိုးတိုးလေးပြောလိုက်ပါသတဲ့။ “ဆရာ ... ဟောဒီမှာ ဆရာ့အတွက် ဆေးလိပ် ၂ စည်း၊ ထောင်ထဲမှာ ဒါက ပိုက်ဆံပဲ ဆရာ” ဆိုလိုက်ပါသတဲ့။

ကဗျာဆရာရဲ့စာဟာ သံတိုင်တွေကိုဖြတ်ပြီး၊ အချုပ်ခန်း ဟိုဘက်က မိသားစုတစ်စုဆီ ရောက်သွားတယ်။ နှလုံးသားတွေကို ကိုင်လှုပ်လိုက်တာ မျိုးဆက်တဆက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ ကြည့်စမ်း။ မျိုးဆက် ၃ ဆက်။ မြေး တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ၊ အမေ အရာရှိဇနီး၊ ပြီးတော့ ... အဘွား၊ ကဗျာဆရာရဲ့စာဟာ အုတ်နံရံကိုဖြတ်ပြီး၊ အကျဉ်းထောင်ထဲက သူ့ကို ဖမ်းဆီးရသူရဲ့ နှလုံးသားထဲရောက်သွားတယ်။ အကျဉ်းထဲ အကျပ်ထဲမှာ ကဗျာဖတ်သူက ဆေးလိပ် ၂ စည်းနဲ့ ကဗျာဆရာကို သူ ပူဇော်တယ်။ ဘယ်လောက် မင်္ဂလာရှိလိုက်လေသလဲ။ မြန်မာလူ့အဖွဲ့အစည်းအတွက် မင်္ဂလာအချိန်အခါကို ကဗျာအောင်စည်တီး ဆင့်ခေါ်နေတဲ့ ကဗျာဆရာအပေါ် မင်္ဂလာဂရုနဲ့ ညွတ်နူးတုံ့ပြန်ကြတာ မြန်မာ့ မင်္ဂလာတရား တရပ်ပေပေပေါ့။ ကဗျာဆရာကြီးတင်မိုးဟာ မင်္ဂလာတရားကို အချုပ်ခန်းနဲ့ အကျဉ်းထောင်အထိ သယ်ဆောင်သွားသူတယောက်ဖြစ်တယ်။

ထောင်ကထွက်ပြီး လအနည်းငယ်လေးမှာပဲ ကဗျာဆရာကြီး တင်မိုးနဲ့ မန္တလေး တက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာနကို ကျွန်တော် လိုက်သွားဖူးပါတယ်။ ဆရာက ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး၊ ကျွန်တော်က ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေးလို့။ ခန်းမကြီးတဖက်မှာ ဆရာမကြီးတွေက အလုပ်လုပ်ကြတယ်။ ခန်းမအလယ်မှာ ဆရာငယ်တွေ က စားပွဲရှည်ကြီးမှာ အလုပ်လုပ်နေကြတယ်။ ဆရာမကြီးတယောက်က ကျွန်တော်တို့ကို ခန်းမကြီးတဖက်ကို ခေါ်သွားပါတယ်။ ဆရာမကြီး နောက်က ဆရာ၊ ဆရာနောက်က ကျွန်တော်။ ဆရာငယ်တွေရဲ့ စားပွဲထိပ်နားအရောက်မှာ ဆရာမကြီးတယောက်က ဟောသလို ကြေညာလိုက်တယ်။

“ဒါ ... ကဗျာဆရာကြီး တင်မိုး ”

ငဲ့နေတဲ့ ဆရာငယ်တွေရဲ့ခေါင်းတွေ ဆတ်ခနဲ မော့လာတယ်။ ပိတ်နေတဲ့ ပါးစပ်တွေ ပွင့်သွားတယ်။ “ဪ” ဆိုတဲ့ အံ့ဩတဲ့၊ လေးစားတဲ့၊ အနှစ်နှစ်အလလ က ရင်းနှီးပြီး တွေ့ဖူးချင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရုတ်ခြည်းတွေ့လိုက်ရတဲ့အခါ၊ အံ့အားသင့်သွားတဲ့ အသံတိုးညင်းညင်းတွေ ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ပြီးတော့ ဘယ်သူကမှ မခိုင်းစေ မမှာကြားရပါဘဲ အလိုအလျောက်ပါပဲ ဆရာငယ်တွေဟာ ထိုင်နေရာက မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြတယ်။ ကဗျာဆရာကြီးတင်မိုး သူတို့ရှေ့မှာ ဖြတ်

ဒါ ... ကဗျာဆရာ။ လူထု ကဗျာ ဆရာ။
ရင်ထဲမှာ ကျွန်တော် ကျူးရင့်လိုက်မိတယ်။
ခေါင်းတွေ ဆတ်ခနဲမော့။ ပါးစပ်တွေ ပွင့်။ ထိုင်ရာက ထကြ။
လူထု ကဗျာဆရာဆိုတာ ဒါပဲဖြစ်တယ်။
ခေါင်းတွေ ဆတ်ခနဲ မော့။ ပါးစပ်တွေ ပွင့်။ ထိုင်ရာ က ထကြ။

လျှောက်နေပြီကိုး။

ဆရာက ခေါင်းတညိတ်
ညိတ်၊ အပြုံးနဲ့ ပြန်နှုတ်ဆက်
လို့။ ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာ
ငယ်တွေရဲ့ကြိုဆိုပုံကို အံ့အား
သင့်၊ ဝမ်းသာ၊ ကြည်နူး ... ။
ဒါ ... ကဗျာဆရာ။ လူထု
ကဗျာဆရာ။ ရင်ထဲမှာ
ကျွန်တော် ကျူးရင့်လိုက်မိ
တယ်။ ခေါင်းတွေ ဆတ်ခနဲ
မော့။ ပါးစပ်တွေ ပွင့်။ ထိုင်ရာ
က ထကြ။ လူထု ကဗျာဆရာ
ဆိုတာ ဒါပဲဖြစ်တယ်။ ခေါင်း
တွေ ဆတ်ခနဲ မော့။ ပါးစပ်တွေ
ပွင့်။ ထိုင်ရာ က ထကြ။

ဆရာမကြီးတွေနဲ့ ကဗျာ
ဆရာကြီး တင်မိုး ရှေးဟောင်း
နှောင်းဖြစ်ပြောပြီးတဲ့အခါ၊
လာတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့
ပြန်ကြပါတယ်။ ဒီအခါမှာတော့
ဆရာမကြီးက ဒါ ကဗျာဆရာ
ကြီး တင်မိုးလို့ မကြေညာ

တော့ပါဘူး။ ဆရာငယ်တွေကလည်း တပြိုင်တည်း မရပ်ကြတော့
ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့ ရပ်တယ်။ ထိပ်ဆုံးမှာရှိတဲ့ ဆရာငယ်က
သူ့ရှေ့ကို ကဗျာဆရာကြီးဖြစ်တဲ့အခါ မတ်တတ်ရပ်လိုက်တယ်။
ကျော်သွားပြီးတော့ သူ ပြန်ထိုင်တယ်။ သူထိုင်ချိန်မှာ သူနဲ့
ကပ်လျက် ဆရာငယ်က မတ်တတ်ရပ်နေပြီ။ ဒီလိုနဲ့ ကဗျာဆရာ
ကြီးတင်မိုး ဖြတ်လျှောက်နေတဲ့အချိန်တွေမှာ ဆရာ၊ ဆရာမငယ်
တွေက ထလိုက် ထိုင်လိုက်နဲ့ လှိုင်းလုံးကြီး တလုံးဟာ နိမ့်လိုက်
မြင့်လိုက် ဖြတ်သွားနေသလိုပဲ။

အဲဒီ မန္တလေးတက္ကသိုလ်ထဲက လှိုင်းလုံးကြီးဟာ မြန်မာပြည်
အနှံ့။ ဟော ... အခု နိုင်ငံတကာအနှံ့။ ဒါ လူထု ကဗျာဖြစ်တယ်။
ခေါင်းတွေ ဆတ်ခနဲမော့။ ပါးစပ်တွေ ပွင့်။ ထိုင်ရာက ထကြ။
လှိုင်းလုံးကြီးတွေ လိမ့်တက်။ ဒါ လူထု ကဗျာဆရာဖြစ်တယ်။

ဘယ်က ဆရာ အားတွေရသလဲ ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်
တယ်။

ကဗျာဆရာရဲ့ နှလုံးသားဆိုတာ တိမ်တွေနဲ့ တူတယ်။ နူးညံ့
တယ်။ ဖြူဖွေးတယ်။ လွင့်မျောတယ်။ ကောင်းကင်မှာနေတယ်။
အဲဒီ နှလုံးသားတိမ်တွေက လူတွေရဲ့စိတ်ကူးနဲ့ အဇ္ဈတ္တကို နှိုးဆွ
နှိုးထစေတယ်။

ဒါပေမယ့် တိမ်တွေက တခုနဲ့တခု တူတာ မဟုတ်ဘူး။ တချို့
က တစ်စ ... နှစ်စ၊ တချို့က တစ်ဆုပ် ... နှစ်ဆုပ်၊ တချို့က

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

တစ်အုပ် နှစ်အုပ်၊ တချို့က ဖြူတလှည့်၊ ညိုတလှည့်။

အဲသလို အမျိုးမျိုးရှိကြတဲ့ တိမ်တွေကြားမှာ ဆရာရဲ့နှလုံးသားကတော့ တိမ်တိုက်ကြီးဖြစ်တယ်။ အမျိုးသားရဲ့နဲ့ လွင့်မျောနေတယ်။ မိခင်ရဲ့နှလုံးသားလို နူးညံ့တယ်။ ကလေးရဲ့အပြုံးလို ဖြူစင်တယ်။ ကောင်းကင်မှာ ဖန်မီးအိမ်တလုံးနဲ့ လမင်းကို ဝိတဆက်ကပ်တယ်။

ကောင်းကင်မှာနေတဲ့အခါ လောကကို အပူဒဏ်က လွတ်အောင်၊ အဲဒီ နှလုံးသားတိမ်တိုက်ကြီးက ပြည်သူ့ကို ကာကွယ်ပေးတယ်။ အမှောင်ချဉ်းလာတဲ့အခါ၊ ပြည်သူ့အပေါ် အလင်းကို ဖွင့်ပေးတယ်။ ခပ်မဆိတ်ငြိမ်သက်နေတဲ့အခါ၊ ထစ်ချုန်းခေါ်သံ ဆင့်တယ်။ လူသားနဲ့လောကကို စော်ကားလာကြတဲ့အခါ၊ အဲဒီတိမ်တိုက်ကြီးက မုန်တိုင်းဖြစ်သွားတတ်တယ်။

ဒါတင်မကဘူး။ အဲဒီ တိမ်တိုက်ကြီးက မိုးအဖြစ်လည်း မြေကို ဆင်းတတ်ပေးသေးရဲ့။

ဖိနပ်ရက်စက်မှုတွေ ကြမ်းရမ်းလာတဲ့အခါ၊ အဲဒီ မိုးက ဒေါသမျက်ရည်ဖြစ်တယ်။

မြေပတ်ကြားအက်၊ ခေါင်ချက် ရက်ဆက်လာတဲ့အခါ၊ အဲဒီ မိုးက ပင်ပျိုရွက်နုသစ်စေတယ်။

ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုနဲ့ ကလေးတွေ ဝိုညည်းနေတဲ့အခါ အဲဒီမိုးက ကာရန် ပုလဲပုတီးစေ့တွေ သီတယ်။

စာသင်ကျောင်းတွေမှာ မြန်မာကျောင်းသားတွေ ရှင်သန်နေတဲ့အခါ၊ အဲဒီ မိုးက ဝမ်းသာ

မျက်ရည်တွေ ဖြစ်သွားပြန်တယ်။

မြန်မာ ကဗျာဆရာကြီး တင်မိုး ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါတယ်။ ရုပ်ကမ္ဘာ ရုပ်လောကမှာ သဘာဝဓမ္မနဲ့ လျော်ညီစွာ သူ့သက်တမ်းက အကန့်အသတ် ရှိခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် မြန်မာပြည်သူတွေရဲ့ စိတ်ကမ္ဘာ၊ စိတ်လောကမှာတော့ ကဗျာဆရာကြီး တင်မိုးရဲ့ သက်တမ်းက အကန့်အသတ်မဲ့၊ အန္တိမ ဖြစ်တယ်။ ရုပ်ကမ္ဘာ၊ ရုပ်လောကမှာ ကဗျာဆရာကို ဝေဒနာရောဂါက ရုတ်ခြည်း တိုက်ခိုက်သတ်ပစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် မြန်မာပြည်သူတွေရဲ့ နှလုံးသားကမ္ဘာ၊ နှလုံးသားလောကမှာတော့ အမှန်တရား၊ တရားမျှတမှု၊ လွတ်လပ်ခွင့်၊ ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ မေတ္တာတရားကို ဘယ်မိစ္ဆာမှ သတ်လို့ မရသလိုပဲ။ ကဗျာဆရာကြီး တင်မိုးက ရှင်သန်နေဆဲဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့်

ကဗျာဆရာ တင်မိုး မကွယ်လွန်သေးဘူး။

ကဗျာဆရာ တင်မိုး မကွယ်လွန်သေးဘူး။

ကဗျာဆရာ တင်မိုး မကွယ်လွန်သေးဘူး။

မှတ်မိသေးတယ် ဆရာဂျမ်းရယ် ...

စာပေလုပ်သားခေတ်၊ ဟောပြောပွဲတွေ ခေတ်စားနေတဲ့အချိန်ကပေါ့။ နှစ်ကိုတော့ မမှတ်မိဘူး။ ဟန်ဇားက မောင်ရွက်ဦး စိတ်တဲ့ပွဲလေ။ ဆရာနန်း၊ ဆရာဂျမ်း၊ ဆရာစွမ်း၊ ကိုနေမျိုး၊ ချစ်ဦးညိုနဲ့ မင်းသား ကိုမြတ်လေး၊ ခြောက်ယောက်ဆုံကြတဲ့ပွဲမှာ ကျွန်တော်က အသက်အကြီးဆုံးဆိုတော့ ခေါင်းဆောင်နေရက ထားကြတယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း ခင်ဗျားတို့ စိတ်ရှိလက်ရှိပြောကြပါ။ ကျွန်တော် နောက်ဆုံးမှ အချိန်ကြည့်ပြီး တိုတိုပြောမယ်လို့ ကတိပေးထားတယ်။ ကိုနေမျိုးက ခေတ်ပေါ်ဝတ္ထုများ အကြောင်း၊ ဆရာစွမ်းက စာပေ အတွေးအခေါ်နှင့် ဝေဖန်ရေး၊ ဆရာဂျမ်းက ခေတ်စမ်းကဗျာပေါ်လာပုံ၊ ချစ်ဦးညိုက လင်္ကာဒီပချစ်သူ၊ ကိုမြတ်လေးက ကဗျာနှင့် ဂီတအကြောင်း၊ နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်တော်က ရွှေတိုက်စိုး ဦးတိုးရဲ့ သဇင်ပန်းပွဲ ရကန်ကို ရွတ်ပြပြီး နိဂုံးချုပ်ပါတယ်။

ဟန်ဇား၊ သာစည်မှာ ဟောပြီးတော့ နောက်နေ့မနက်မှာ ညောင်ရမ်းမင်းသားကြီးရဲ့

ညောင်ရမ်းမြို့ အထက မှာ နံနက်ပိုင်း ဟောကြတယ်။ ပွဲပြီးတော့ နံနက်စာကျွေးတယ်။ ရှားရှားပါးပါး ချိုးကြော်၊ စာကလေးကြော်နဲ့ ဟင်းမျိုးစုံပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ခေါင်းတုံးပြောင်ပြောင်နဲ့ ချိုးကလေးတွေ၊ စာကလေးတွေကို ကြည့်ပြီး သနားနေတယ်။ မစားရက်ဘူး။ ဟင်းချိနဲ့ ဟင်းရွက်ကြော်ကလေးလောက်ပဲ စားတယ်။ ဆရာက သိပ်အစားနည်းတယ်နော် လို့ သူတို့ကပြောကြတယ်။ အချို့ပွဲမှာ သီးမွှေးငှက်ပျောသီးကြီးတွေ ပါလာပြန်တယ်။

ညောင်ရမ်းမှတစ်ခါ မီးရထားလမ်းက ရှမ်းပြည်ဘက်ကိုခွဲတက်တဲ့ ‘လှိုင်းတက်’ မြို့ကလေးကို ဆက်ကြပြန်တယ်။ အဲဒီရောက်တော့ ကိုမြတ်လေးက သူတို့မပြောတော့ဘူးလို့ ဆိုတယ်။ ကျွန်တော်က ကိုမြတ်လေးရယ်၊ ခင်ဗျားတို့လို နိုင်ငံကျော်ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ဦးကို ပရိသတ်က တွေ့ချင်ကြမှပေါ့။ စင်ပေါ်တက်မျက်နှာပြုပြီး ခြားနားချက် သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်လောက်တော့ ဆိုပြလိုက်ပါ။ သူတို့အားလုံးပြီးမှ ခင်ဗျားပြောပါဟု မေတ္တာရပ်ခံရတယ်။

နေလုံးကြီးက အနောက်ဘက်သို့ နိမ့်ဆင်း

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

နေပြီ၊ ကိုမြတ်လေးက အာတွေ့သွားပြီး ရုပ်ရှင်အကြောင်း၊ ဂီတအကြောင်း တွေအားရပါးရ ပြောနေသည်။

‘ပန်းကလေးလိုလှနေတာပဲ တွေ့မြင်ချင်သည်၊
ပန်းကလေးလို ညှိုးမှာကိုလည်း စိုးရိမ်ပါသည်
(မခင်နှင်းဆီ)၂ လှစမ်းပါ ပန်းလောက် စောင့်ကြည့်နေမည်၊
နောင်တော့သာအလိုမကျရင်၊ သင့်ဘဝအတွက်ပဲ တွေးကာ ဝိုမိမည်’

ပရိသတ်တွေ ငြိမ်နေရာမှ လက်ခုပ်သံတွေပေါ်လာသည်။ ကောင်းလိုက်တာ ကိုမြတ်လေးရယ် ဟု ချီးကျူးရသည်။ နေလုံးနီနီ၊ ညနေစောင်းတော့ အမေ့ကျောင်းကို သွားရမယ်။

အချိန်လေးရသည့်အခိုက် သူတို့နဲ့စပ်တာကိုပြောမည်လို့ စိတ်ကူးပြီး ရတနာပုံနေပြည်တော် အိမ်ရှေ့က ကနောင်မင်းသားကြီးရဲ့သားတော် လင်းပင်မင်းသားကြီးရဲ့ ရှမ်းပြည်ဘက်က တော်လှန်ရေး အင်အားစုအကြောင်း ချုပ်၍ပြောခဲ့ပါတယ်။ သီပေါမင်းကိုဖမ်းသွားပေမယ့် အင်္ဂလိပ်အစိုးရဟာ ရှမ်းပြည်ဘက်ကို တက်မလာနိုင်အောင် နတ်ထိပ်တောင်ကြားလမ်းက ဆီးဆို့ထားကြတယ်။

မေဂျာဟိုက်ဒါပရင်ဟာ အိန္ဒိယမှ စစ်သား ၄၀၀၀ ကျော်ကိုငှားပြီး တောင်ပေါ်ပစ်အမြောက်ရိုင်းဖယ်သေနတ်တွေနဲ့ ချီတက်လာကြတယ်။ နတ်ထိပ်တောင်ကြား ဆုတ်လာခဲ့ပြီး မြက်ခါးအင်း၊ ရေဖြူကြီး၊ ရွာခင်း၊ ဗောဓိသတ်ဘုရားမှာ တိုက်ပွဲတွေဖြစ်ကြတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ လင်းပင်မင်းသားကြီးနဲ့ မိုးနဲဇော်ဘွားဟာ ဖျားနေတဲ့အတွက် ငြိမ်းချမ်းရေးကို လက်ခံလိုက်ရတယ်။ လင်းပင်မင်းစားကြီးကို ရန်ကုန်သို့ခေါ်လာပြီး ခဏထားကာ အိန္ဒိယပြည် ဗာရပ်ပူမြို့ကို ပို့လိုက်တယ်။

လင်းပင်မင်းသားကြီးနဲ့ ရေနံ့သာခင်ခင်ကြီးတို့မှ ထိပ်တင်မကြီးနဲ့ ထိပ်တင်မလေးကို ဖွားမြင်တယ်။ ထိပ်တင်မလေးဟာ ရန်ကုန်မြင်းပွဲမှာ လက်မှတ်ရောင်းတဲ့ ဩစတြေးလျယားလူမျိုး မစ္စတာ ‘ဘာလာမီ’နဲ့ ၁၉၂၈ ခု စက်တင်ဘာလမှာ လက်ထပ်တယ်။ ၁၉၃၀ ခုနှစ်မှာ ရတနာနတ်မယ် ကိုဖွားတယ်။

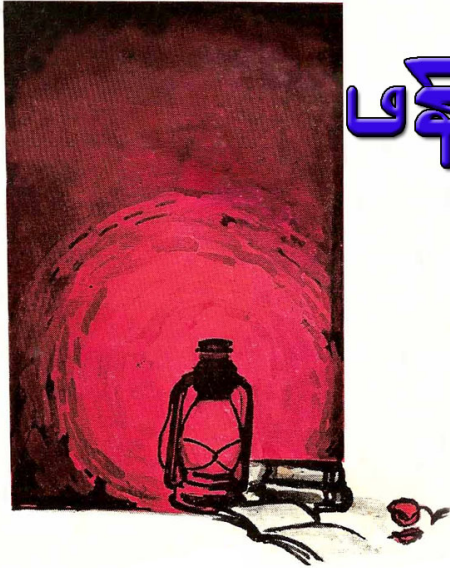
အခု ကျွန်တော်ပြောခဲ့တာ ရတနာပုံနေပြည်တော်ကြီးကနေပြီး ရတနာနတ်မယ်ရောက်လာပြီ၊ ရှေ့ဆက်ပြောရင် အန္တရာယ်နဲ့မကင်း ဖြစ်မှာကြောင့် ဒီနေရာမှာပဲ နိဂုံးချုပ်ပါတယ်။

နေဝင်ပြီးဖျအချိန်ရောက်နေပြီ။ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်က လာပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တောတက်တဲ့အခါ ရောက်တဲ့နေရာတွေကို ဆရာက သိနေတယ်နော် ... တဲ့။ ဟုတ်လား၊ မေဂျာက ရော့စစ်ဝတ်ရေးတဲ့ လင်းပင်မင်းသားကြီးရဲ့ တော်လှန်ရေးအင်အားစု (Linbin Confederacy) စာအုပ်ကိုဖတ်ပြီး ရေးတာပါလို့ ဖြေလိုက်ရတယ်။

ဆရာ ကိုဘုရမ်း (ကဗျာဆရာ တင်မိုး) ကောင်းရာသုဂတိ သို့ ရောက်ရှိပါစေ။

ရေးသော်ကြီး ...
နန်းညွန့်အဆွေ

ထာဝရ ထွန်းတောက်နေမယ့်

ဖန်မီးအိမ်

ပိုးသံ (လူထု)

ကိုဘဂျမ်းရဲ့ ‘ဖန်မီးအိမ်’ ကဗျာစာအုပ် ထွက်တော့ ကျနော် စ တန်း တက်နေတာပါ။ အဲဒီတုန်းက ကျနော်ဟာ ဝတ္ထုနဲ့ ဆောင်းပါး တော့ ဖတ်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ကဗျာဆိုလို့ ကျောင်းစာကလွဲလို့ မဖတ်ဖူးသလောက်ပါ။ ဆရာမင်းသုဝဏ်ရဲ့ ကဗျာ အနည်းအပါးတော့ ဖတ်ဖူး၊ ကျက်မှတ်ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မောင်ခွေးဖို့ကဗျာများထဲကသာ များပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကိုဘဂျမ်းရဲ့ ဖန်မီးအိမ် ထွက်လာတော့ ကျနော်တို့အိမ်ထဲမှာ ချီးကျူးသံတွေ နားလျှံ အောင် ကြားလာရပါတယ်။ ဒီအထဲမှာ ကျနော့် အမေက ထိပ်ဆုံးကပါ ပါတယ်။ ဘယ်အပုဒ်

ကလေးကဖြင့် ဘယ်လို၊ ကောင်းလွန်းလို့ ... ကောင်းလွန်းလို့နဲ့။ အယ်ဒီတာခန်းမှာလည်း ပြောကြ၊ ထမင်းစားကြရာမှာလည်း ပြောကြ၊ အဲဒီအထဲက အပိုဒ်တွေ စာကြောင်းတွေ ရွတ်ပြ ကြ၊ ကိုးကားကြနဲ့၊ ကြားရဖန်များတော့ ခရစ် ယာန်သာသနာပြုကျောင်းသား ကျနော်လည်း စိတ်ဝင်စားလာပါတယ်။ ဒါနဲ့ အမေ့ကိုကပ်ပြီး ဘယ်အပုဒ်ဖတ်ရမလဲလို့ မေးခဲ့ပါတယ်။ ဒီတော့ အမေက ဘယ်အပုဒ်က ဘယ်လိုကောင်းတာ ဆိုပြီး ထောက်ပြ၊ ရှင်းပြပြီး ဖတ်ဖြစ်အောင် ဖတ်ဖို့ တိုက်တွန်းပါတယ်။ စာအုပ်ထဲက သူ့ကိုယ် တိုင် အလွတ်ရနေတာလေးတွေလည်း ရွတ်ပြပါ

ဖက်မီးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျနော်တို့မောင်နှမတွေ၊ အကြီးတွေ အားလုံး ဖန်မီးအိမ်စာအုပ်ကို အားတက်သရော ဖတ်ကြပါတယ်။

သူ့ရဲ့ ဖန်မီးအိမ်ကဗျာများ ပထမအကြိမ်ရိုက်ခြင်းဟာ ကရောင်း ၁၆ ချိုးအရွယ်၊ အများအခေါ် ဝတ္ထုဆိုက်လေးပါ။ အဖုံးက အဲဒီခေတ် မန္တလေးတက္ကသိုလ် နံရံကပ်စာစောင်တွေနဲ့ နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်း တွေမှာ အစွမ်းပြနေတဲ့ ရွှေဘိုက ကိုစိန်မောင်ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုစိန်မောင်ဟာ ကျောင်းသားညီညွတ်ရေး တပ်ဦးအတွက်လည်း ပိုစတာတွေ၊ ပန်းချီတွေ ရေးပေးတတ်ပါတယ်။ ကိုစိန်မောင် လက်ရာက ပန်းချီ(ဦး)အောင်စိုးဟန်နဲ့ အဖြူရောင်နောက်ခံမှာ အနီရောင်နဲ့ အနက်ရောင်အသုံးပြုပြီး ဆွဲထား တဲ့ ဖန်မီးအိမ်လေး ဖန်လဲ့လဲ့ကို ဆွဲထားတာဖြစ်ပါတယ်။ ကဗျာစာအုပ်အဖုံး ပီပြင်လှပါတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ ကျနော်ဘဝမှာ ဖန်မီးအိမ်လေး ထွန်းညှိလိုက်တဲ့အခါမှာ ကျနော်ခေါင်းနဲ့ နှလုံးသား ထဲမှာ မကြိုစဖူး လင်းထိန်သွားပြီး ဒီနေ့အထိအလွတ်ရနေတဲ့ ကဗျာတွေကို ဖတ်မိ၊ အလွတ်ကျက်မိ ပါတော့တယ်။ ကျောင်းစာအပြင်က ကဗျာတွေထဲမှာ အထက်ကပြောခဲ့တဲ့ ကလေးကဗျာတွေက လွဲရင် ကျနော်ပထမဆုံး အလွတ်ကျက်ခဲ့၊ ရခဲ့တာဟာ ဖန်မီးအိမ်စာအုပ်ထဲက ကဗျာတွေပဲလို့ဆိုရင် မမှားပါဘူး။

ကျနော် ခေတ်ကဗျာကို ကြိုက်တတ်သွားပါပြီ။ ကဗျာရေးချင်စိတ်လည်း ပေါ်လာခဲ့ပါပြီ။

တကယ်တော့ အဲဒီအခါက ကိုဘဂျမ်းဟာ လူထုဂျာနယ်ထဲမှာ နာမည်အမျိုးမျိုးနဲ့ ရေးနေတာ နှစ်တချို့ရှိသွားပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သူ့ကဗျာတွေကို ကျနော် သတိမပြုတာအမှန်ပါ။ အကြောင်းက ကျနော်က လူထုဂျာနယ်ကိုဖတ်ရင် (ဦးလေး)ကျားဘညိမ်းရဲ့ လက်စေ့ ဆောင်းပါး၊ ရွှေကိုင်းသားရဲ့ ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထု စတာတွေလောက် ဖတ်တာပါ။ စာဖတ်ပါး လုံးဝ မဝသေးတဲ့အရွယ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုဘဂျမ်းကိုလည်း မမြင်ဖူး။ ဒါမှမဟုတ် မြင်ဖူးသော်လည်း သတိမထားမိဖူးပါဘူး။ ပထမ ဆုံးတွေ့ဖူးတာက သူ့ ဖန်မီးအိမ် ဆုဂုဏ်သိက္ခာသတင်းကို ရေဒီယိုကြားရပြီးနောက် တနေ့မှာ သူရယ်၊ ကိုသာနိုးရယ်၊ နောက်တစ်ဦးက ကိုစိန်မြင့် (မောင်မိုးသူ) လို့ထင်တယ်။ သုံး-လေးယောက် ကျနော်တို့အိမ်ကိုလာပြီး ကျနော်အဖေနဲ့အမေကို တွေ့ကြပါတယ်။ မှတ်မှတ်ရရ ညဦးပိုင်းတစ်ခုမှာပါ။

ကျနော်အမှတ်မမှားရင် ကိုသာနိုးက အဲဒီတိုက်တုန်းက ကျနော်တို့အိမ်က အယ်ဒီတာအဖွဲ့မှာ အလုပ်လုပ်နေပါတယ်။ နေ့တိုင်း တွေ့နေရတဲ့လူပါ။ နောက်ပြီး မှန်တာပြောရရင် အဲဒီတုန်းက ကျနော် တို့အရွယ်နဲ့ သူ့အရည်အသွေးတွေကို မသိပါဘူး။ ထောင်တန်းအကျခံထားတဲ့ ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်ဟောင်းတစ်ယောက် ဆိုတာလောက်ပဲ နားလည်ထားတာပါ။ ကိုစိန်မြင့်ကတော့ (ကျနော်အမေစကားနဲ့ ပြောရရင်) သူ့အဖေ ကိုဗတုတ် (တောထဲမှာ ကျဆုံးသွားသူ) လိုပဲ လူထု

တိုက်ကို ဝင်ချင်တဲ့အချိန် ဝင်လာပြီး ထွက်ချင်တဲ့ အချိန် ပြန်ထွက်သွားတဲ့ အိမ်သားတစ်ယောက် လို နေတဲ့လူပါ။

ဆိုတာကို ကျနော်တို့က သိပ်သဘောမတူချင် ကြပါဘူး။ သူတို့က အမြဲမြင်တွေ့နေတဲ့လူတွေ ကိုး။

သူတို့လာတယ်ဆိုတာနဲ့ အမေက ကျနော် တို့ကို မင်းတို့တွေ့ဖူးချင်တဲ့ မောင်ဘဂျမ်းတို့လာ တယ်ဟေ့လို့ လှမ်းပြောပြီး သူတို့စောင့်နေတဲ့ ဧည့်ခန်းထဲကို ဝင်သွားပါတယ်။ ဒီအခါမှာ ကျနော်တို့မောင်နှမတွေ အကြီးအကျယ် လှုပ်ရှားကုန်ပါတော့တယ်။ ကျနော်ရယ်၊ ကျနော် အစ်မရယ်၊ ကျနော်နှမရယ် ခေါင်းချင်းရိုက် တိုင်ပင်ပြီး ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ အော်တိုစာအုပ်လေး

ကိုဘဂျမ်းက ကျနော်အစ်မ အော်တို စာအုပ်ထဲမှာ ရေးပေးပြီးတဲ့နောက် ကျနော် စာအုပ်ထဲမှာ ရေးပေးပါတယ်။ ကလေးတွေမို့ ပေါ့ပေါ့တန်တန်၊ ပြီးစလွယ်ရေးပေးတာ မလုပ် ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ရေးနေကျ လက်ရေးပိုင်းပိုင်းကြီး တွေနဲ့ စာကြောင်းလေးတိုတိုကို ဖြည်းဖြည်းနဲ့ မှန်မှန် ရေးပေးပါတယ်။

**သူ့ရဲ့ရေးနေကျ လက်ရေးပိုင်းပိုင်းကြီးတွေနဲ့
စာကြောင်းလေးတိုတိုကို
ဖြည်းဖြည်းနဲ့ မှန်မှန်ရေးပေးပါတယ်။
“ရိုးသားမူသာ ချစ်စရာ” တဲ့။**

တွေထုတ်ပြီး ဧည့်ခန်း တံခါးပေါက်ဘေး၊ အခန်း စည်းနောက်ကနေ ပြုတစ်ပြုတစ်လုပ်ကြပါ တယ်။ ဒီအခါမှာ ကျနော်တို့ကိုလှမ်းမြင်တဲ့ အမေ က “ဟဲ့ ... ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ဝင်ခဲ့ကြလေ” လို့ လှမ်းခေါ်ပါတယ်။ ပြီးမှ ဧည့်သည်များဘက်ကို လှည့်ပြီး “ဟောဒီမှာ ... မောင်ဘဂျမ်းကို တွေ့ဖူး ချင်လို့တဲ့” ဆိုပြီး ဒီဟာက ဘယ်သူ၊ ဟိုဟာက ဘယ်ဝါဆိုပြီး မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်။ ဒီတော့မှ ကျနော်တို့ကလည်း ကိုယ့်နောက်မှာ ဝှက်ထား တဲ့ အော်တိုစာအုပ်လေးတွေ ထုတ်ပေးပြီး အော်တိုရေးပေးဖို့ မဝံ့မရဲပြောကြပါတယ်။ အဲဒီ တုန်းက ကိုသာနိုးနဲ့ ကိုစိန်မြင့်က ရေးပေးမယ်

“ရိုးသားမူသာ ချစ်စရာ” တဲ့။
ဝမ်းသာလိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း။ သူနဲ့ပတ် သက်ပြီး ကျနော်တို့မောင်နှမတတွေ ကြားဖူး ထားတာကိုက “တင်မိုးဆိုတဲ့လူဟာ သူ့ကဗျာ လေးတွေ လှပဆန်းညွန့်သလောက် သူ့ကိုယ် တိုင်ကတော့ အနေအထိုင် အပြောအဆို ဘယ် ကလောက်၊ ဘယ်ကလို့ ရိုးသားတာ” ဆိုတာ မျိုးတွေ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် သူ့ဆောင်ပုဒ်လို ဆိုရမယ့် စကားရပ်ကို အခုလိုလှလှလေး ရေးပေး လိုက်တော့ ကျနော်တသက် မမေ့နိုင်စရာဖြစ် သွားပါတော့တယ်။ အဲဒီနောက် ကျနော်လည်း

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

အော်တိုစာအုပ်ကို သူ့လက်ထဲကပြန်ယူပြီး နောက် သူ့မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ စံကျလှတဲ့၊ ကြင်နာမှုအပြည့်ပါတဲ့၊ တကယ့် ကိုရိုးသားတဲ့ အပြုံးကို တွေ့ရပါတယ်။

အဲဒီနောက် ကျနော်တို့ မောင်နှမတတွေ သူ့ရေးပေးလိုက်တဲ့ အော်တိုလေးတွေကို တစ်ယောက် တစ်ယောက် ပြကြ၊ သူများတွေကို ပြကြနဲ့ တကယ့်ကို ကလေးတွေလို ပျော်သွားကြပါတယ်။ ဂုဏ်လည်း ယူကြပါတယ်။ ဖတ်ရတဲ့လူတိုင်းကတော့ အဲဒီ “ရိုးသားမှုသာ ချစ်စရာ” ဆိုတာလေးကိုပဲ ကောင်းလိုက်လေ လို့ မှတ်ချက်ချကြပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျနော်လည်း ဖန်မီးအိမ်ထဲက မနည်းလှတဲ့ ကဗျာတွေကို အလွတ်ကျက်ပြီး တက္ကသိုလ် ဝင်တန်းကို ရောက်လာပါတယ်။ ကျနော်တို့ခေတ်က ၉ တန်းနဲ့ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း တက်ရပါတယ်။ တက္ကသိုလ်ဝင် စာမေးပွဲကြီးနီးတော့ ကျနော်က မနက် ကျောင်းမတက်ခင် ကျောက်သင်ပုန်းကြီးပေါ်မှာ ဖန်မီးအိမ်ထဲမှာပါတဲ့ နွယ်သင်္ကေတသံဖြတ်တစ်ပုဒ်ထဲက ...

“အလို ... ဖရက်ရှာလေး
ရက်ကြာမေးစေနှင့်
အထက်အညာကျေး တက္ကသိုလ်မတိုင်ဆီက
ရွှေညာသူ ပျိုဖြူတသိုက်ကယ်တို့
အမျှော်စိုက်ကာ ရှင်ချိုချိုပ
သပြေညို ရွှေဘိုပန်းရယ်နဲ့
လက်ကမ်းကာ ကြိုနှင့်မယ်လေး”
(စာသား နည်းနည်း မှားနိုင်ပါတယ်)

ဆိုတဲ့အပိုဒ်ကို ရေးထားလိုက်ပါတယ်။ ခရစ်ယာန်သာသနာပြု ကျောင်းသား၊ ကျနော့်သူငယ်ချင်း တွေက ဒါကိုတွေ့တော့ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ တိုက်ရိုက်ဆက်နေတာမို့ ချက်ချင်းနားလည် ခံစားနိုင်လို့ သိပ် သဘောကျသွားပြီး ကျနော့်ကို အတိတ်ကောင်း နိမိတ်ကောင်း ဆောင်လာတယ်လို့ ကျေးဇူးတင်ကြ ပါတယ်။

အရွယ်ရောက်တဲ့၊
အပြင်စာဖတ်တဲ့ လူတိုင်းလိုလိုပဲ
‘ဆေးလိပ်လည်းတို’ ကိုတော့ အလွတ်ရတာချည်းပါပဲ။

ဖလမီးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

အဲဒီနောက် ကျနော်မန္တလေး တက္ကသိုလ်ကိုရောက် တော့ ဥပစာပထမတန်းသားပီပီ လက်ချာယူဖို့ ဟောလ်ကြီး ဟောလ်ငယ်တွေကို အပြေးအလွှား အတန်းကူး သင်ရပါတယ်။ ဒီအခါမှာ ကျနော်သတိထားမိတာက (ကိုယ်ကလည်း ကဗျာရှူးစပြုနေပြီဆိုတော့) စာသင်စားပွဲပေါ်မှာ ကဗျာတို ကဗျာစ ဖြစ်ဖြစ်၊ မိန့်ဆိုချက် ဖြစ်ဖြစ်၊ တခုခုရေးမယ်လုပ်လိုက်တိုင်း ကိုဘဂျမ်းရဲ့ ညွှန်သည့်ကြီးကဗျာထဲက ‘ဆေးလိပ်လည်းတို၊ နေလည်းညို’ ဆိုတဲ့အပုဒ်ကို တစ်ယောက်ယောက်က ရေးထားတာ တွေ့ရတာပါပဲ။ အိမ်သာ တွေထဲမှာလည်း ရေးထားလိုက်တာ အနေရာရာပါပဲ။ နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောရရင် ကျနော်ထောင်ထဲရောက်တော့ တိုက်နံရံတွေပေါ်မှာတောင် တွေ့ရပါတယ်။

ဒီနေ့မြန်မာပြည်မှာ ကဗျာနဲ့ပတ်သက်လို့ ငြင်းကြခုံကြ၊ တိုက်ကြခိုက်ကြ၊ ဘာတွေပဲ ပြောနေနေ၊ ဘယ်ကလောက်ပဲ ကွဲနေနေ၊ ကိုဘဂျမ်း ကဗျာတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ကတော့ ဘယ်သူ၊ ဘယ်ဂိုဏ်းကမှ အငြင်းမပွားကြပါဘူး။ အရွယ်ရောက်တဲ့ အပြင်စာဖတ်တဲ့ လူတိုင်းလိုလိုပဲ ‘ဆေးလိပ်လည်းတို’ ကိုတော့ အလွတ်ရတာချည်းပါပဲ။

ပြီးတော့လည်း ... ကမ္ဘာ့နေရာအနှံ့အပြားကို မြန်မာပြည်သားတွေရောက်လေတိုင်း မြန်မာစာ၊ မြန်မာကဗျာရယ်လို့ သူများတွေအကြားမှာ မော်စရာကြားစရာအဖြစ် ဖော်ထုတ်ကြတိုင်း ကိုဘဂျမ်းကဗျာတွေ ထိပ်ဆုံးက ပါနေတာပဲ မဟုတ်ပါလား။

တကယ့်ကို ခြေတံရှည်၊ ခြေလှမ်းများတဲ့ ဖန်မီးအိမ်ပါ။

ခုတော့ဖြင့် ဖန်မီးအိမ်ရှင် မရှိတော့ပါ။ ဒါပေမယ့် ဖန်မီးအိမ်လေးကဖြင့် မြန်မာပြည်သားတွေရဲ့ နှလုံးသားတွေထဲမှာ ထာဝရ ထွန်းတောက်နေပါလိမ့်မယ်။ ။

လအီရီ

အလင်းဖြာဆဲ

ဖြန်မီးအိမ်

ဖန်မီးအိမ်ကို ထွန်းညှိခဲ့တဲ့သူ အဝေးကို ထာဝရ ထွက်ခွာသွားပြီတဲ့။ ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်ထားတဲ့သတင်းမို့ ခဏတော့ မှင်သက်မိ သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ‘ကွေးသောလက် မဆန့်ခင်’ ဆိုတဲ့ အနိစ္စတရားဟာ လူတိုင်းအချိန်မရွေး ရင်ဆိုင်ရနိုင်တာပဲဆိုတဲ့အသိက သူသွားပြီ ဆိုတာကို လက်ခံလိုက်ရတယ်။ ချက်ချင်းဆိုသလို မိုးမိုး (အင်းလျား) ရုတ်တရက် ထွက်ခွာသွားစဉ်က၊ သူရေးခဲ့တဲ့ ...

‘ချစ်သူတို့သက်တမ်းတို၏ မုန်းသူတို့ သက်တမ်းရှည်၏ ကြေကွဲ၍ မဆုံးပါ’ ... ဆိုတဲ့ စာလေးတွေကို ပြန်သတိရမိပါတယ်။ သူ့အတွက်လည်း ကြေကွဲ၍ မဆုံးပါ။ သူ့ချစ်တဲ့ အမိမြေကို သူမြင်ချင်တဲ့ အနေအထားနဲ့ မမြင်ရခင် သူသွားရပြီ။ သူ့ချစ်ခင်လှတဲ့ သမီး၊ မြေးတွေ၊ မိတ်ဆွေရောင်းရင်းတွေက တနေ့နေ့ ပြန်ဆိုကြမယ် စိတ်ဖွဲ့ခတ်ထားပေမယ့်၊ မတွေ့နိုင်တော့ဘူး။

ဖလံးဒီးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

သူလည်း မိုးမိုးလိုပဲ၊ ရုတ်တရက် သွားပြန်ပါပြီ
ကော။

သူ့သက်တမ်းဟာ ဂူ နှစ်ကျော်ပြီမို့ မိုးမိုး
လို သက်တမ်းတိုလှပါကလား မပြောသာပေ
မယ့်၊ သူ့လို လူကောင်းတစ်ယောက်ကို ဆက်ရှင်
သန်စေချင်တာတော့အမှန်ပါ။

တနေ့ တနေ့ သောက်လိုက်တဲ့ ဆေးလိပ်နဲ့
စီးကရက်တွေ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ လက်ဖက်
ရည်ကလည်း တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ပီတောက်
ပန်းများ လန်းရာမြေမှာ သူ့ရှိစဉ်က တွေ့ကြုံရ
တာမို့ ...

“ဆရာရယ် ဆေးလိပ်တွေ လျော့သောက်
ပါ။ လက်ဖက်ရည်တွေလည်း လျော့သောက်ပါ။
ဆရာ ဝ လာတာလည်း သိပ်မကောင်းဘူး” ...
လို့ ဆရာလုပ်မိတော့၊ သူက ထုံးစံအတိုင်း
မျက်လုံးလေးပိတ်တဲ့အထိ ရယ်မောနေတယ်။

ဟိုမှာလည်း စီးကရက်တွေ တစ်လိပ်ပြီး
တစ်လိပ်၊ လက်ဖက်ရည်တွေ တစ်ခွက်ပြီး
တစ်ခွက် သောက်လို့ အသက်တိုရတာနေမယ်
လို့ မှန်းဆ တရားခံရှာမိသေးတယ်။

ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာတော့ သူ့မရှိတော့
ဘူးဆိုတာကို လက်ခံရတယ်။ သူဟာ ဘဝမှာ
အပေါင်းလက္ခဏာ ဆောင်ခဲ့သူပဲ။ သူ့ရဲ့ ဖြူစင်မိုး
သားတဲ့ နှလုံးသားက စီးကျလာတဲ့ စာတွေ၊
ကဗျာတွေ လောကအတွက် ထားခဲ့တယ်။

သူ့ကဗျာလေးတွေက သူ့ရဲ့စေတနာအလှ၊
စိတ်အလှ၊ အမှန်တရားဘက်က ရပ်တည်တဲ့
အလှ၊ မိမိရေမြေ၊ မိမိလူမျိုးနဲ့ လူသားတွေကို
ချစ်မြတ်နိုးတဲ့အလှတွေကို ဖော်ပြခဲ့တယ်။

သူ ရေးစပ်ခဲ့တဲ့ ကလေးကဗျာလေးတွေ
ဟာ အသံချိုရွတ်ဆိုလို့ ကောင်းလှပြီး၊ စွဲလမ်း
မှတ်မိလွယ်စေတယ်။ သူက လောကကို အလှ

သူဟာ လောကကို ဖျက်ဆီးသူအဖြစ် စွဲချက်တင်ခံရတဲ့အခါ၊ ခေါင်းငုံ့ အလျော့ပေး အပေးအယူတွေလုပ်ပြီး သက်သာရာရတဲ့လမ်းကြောင်းကို မရွေးခဲ့ဘူး။ သူရေးတဲ့ ကဗျာတွေအပေါ် သစ္စာရှိခဲ့တယ် ---

ဆင်ပေးသူပါ။

ဒါပေမယ့် သူဟာ လောကကို ဖျက်ဆီးသူ
အဖြစ် စွဲချက်တင်ခံရတဲ့အခါ၊ ခေါင်းငုံ့ အလျော့
ပေး၊ အပေးအယူတွေလုပ်ပြီး သက်သာရာရတဲ့
လမ်းကြောင်းကို မရွေးခဲ့ဘူး။ သူရေးတဲ့ကဗျာတွေ
အပေါ် သစ္စာရှိခဲ့တယ်။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်
အပေါ် မကောင်းကြောင်း ရေးပေးစေချင်သူ
တွေကို၊ သူက ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို
လေးစားတန်ဖိုးထားကြောင်း ပြန်ပြောခဲ့တယ်။

ကျူရှင်မပြပါဘူး၊ ညာခိုင်းသူတွေကို ကျူရှင်
ပြပြီး အသက်မွေးခဲ့ပါတယ်လို့ အမှန်ကိုပြောပြီး
အလုပ်ထုတ်တာခံခဲ့တယ်။

လူတွေဟာ အကျဉ်းအကျပ် အခက်အခဲနဲ့
တွေ့လာရင်၊ ရောယိမ်းကြတာများတယ်။ သူက
ရောမယိမ်းဘူး။ ကြံ့ကြံ့ခိုင်တယ်။ ရွံရှာဖွယ်ရာ
လူတွေကို ရွံရှာဖွယ်ရာလိုမြင်တယ်။ ချစ်ခင်လေး
စားစရာ ကောင်းသူတွေကို ချစ်ခင်လေးစား
တယ်။ အမှန်တရားအတွက် လက်မမြှောက်
ဒူးမထောက်ဘူး။ ဒီတစ်ချက်တည်းနဲ့ပဲ သူ့ကို
လေးစားထိုက်လှပြီ။

ထေရဝါဒ ထွန်းကားတယ်ဆိုတဲ့ မြေပေါ်မှာ လူ့မိစ္ဆာ လူ့တိရစ္ဆာန်တွေ ကြီးစိုးပြီး ပစ္စန္ဒ ရာဇ် ဖြစ်နေတဲ့ ပိတောက်မြေပေါ်က သူဝေးရာကို ထွက်သွားချိန်မှာ၊ သူ့ကိုချစ်တဲ့သူတွေ ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်း ဖြစ်ကြတယ်။

ဝမ်းသာရတာက သူ့ကို ဘယ်အချိန်ဆွဲ အုံးမှာလဲလို့ ခဏခဏ စိတ်ပူကြရတာ ကင်း လွတ်သွားလို့ပဲ။ ဝမ်းနည်းကြတာကတော့ သူ အနီးနားမှာ မရှိတော့လို့ပါ။ ဒါပေမယ့် မကြာခင် လေလှိုင်းက တဆင့် သူ့စကားတွေကြားရပြန် တော့ သူ့ကို အလွမ်းပြေသွားကြတယ်။ သူ့အသံ ကို နားထောင်ကြတယ်။ သူ့ကို မမြင်ရပေမယ့်

ကလေး ပြောနေသူကို ဘယ်မှာ နှစ်သက်နိုင်ပါ့ မလဲ။

ခရီးဆုံးပန်းတိုင် မရောက်မီ သူထွက်သွားရ ပြီ။ ဒါပေမယ့် နေရသမျှကာလမှာ သူတာဝန် ကျေခဲ့တယ်။ သူ့ခန္ဓာအိမ်ဟောင်းကို စွန့်ပြီးတာ နဲ့၊ သူ့စိတ်ဝိညာဉ်တွေ ပိတောက်မြေနေရာအနှံ့ သူ့ချစ်ခင်သူတွေ ရှိရာ နေရာအနှံ့ခရီးဆန်းနေမှာ ပဲလို့ လွှမ်းတမိတယ်။ သူမြင်ချင်တဲ့ ပန်းတိုင်ကို သူမမြင်သွားရသေးတဲ့အတွက် သူ့ကိုချစ်တဲ့သူ တွေ ပန်းတိုင်ဆီ မြန်မြန်ရောက်အောင် ခရီးနှင် ကြဖို့၊ တာဝန်ပိုရှိသွားကြပြီ။

တနေ့နေ့ ‘ပြည်ချစ်စာဆိုများ’ ပြတိုက်

**သူမြင်ချင်တဲ့ ပန်းတိုင်ကို သူမမြင်သွားရသေးတဲ့အတွက်
သူ့ကိုချစ်တဲ့သူတွေ ပန်းတိုင်ဆီ မြန်မြန်ရောက်အောင်
ခရီးနှင်ကြဖို့၊ တာဝန်ပိုရှိသွားကြဖို့**

ကမ္ဘာအနှံ့ လွတ်လပ်စွာ ခြေဆန့်နိုင်တာ၊ လွတ် လပ်စွာ ပြောဆို ရေးသားနိုင်တာစတဲ့ လူတိုင်းရဲ့ မွေးရာပါ အခွင့်အရေးတွေ သူရတာ သိရလို့ ဝမ်းသာကြတယ်။

ဝေးမြေမှာ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်နေသူတွေကို တွေ့ရင် သူ့မြေပေါ်က သွေးချင်းသားချင်းတွေကို လွတ်လပ်စေချင်စိတ်နဲ့ သူ့ခံစား ထိခိုက်ရှာမယ် လို့ စုဝေးပြောဆိုမိကြတယ်။

သူ့ရဲ့ ‘မြန်မာစာပေခရီး ပင်မရေစီး’ ကို နားထောင်ရတော့ သူဟာ ထင်ထားတာထက် ပိုတော်တဲ့ လူတော်တစ်ယောက်ဆိုတာ သိရပြန် တယ်။ လူကောင်း လူတော်တွေကို မလိုချင်။ လက်ညှိုးထောင် ခေါင်းညှိတ်သူတွေကိုသာ လိုချင်တဲ့ လူ့မိစ္ဆာတွေ ဒီလို အမှန်တရား စပ်စပ်

တည်ထောင်ပြီဆိုရင် သူ့ရဲ့အမြဲပြီးနေတဲ့ ရုပ်ပုံ ကလည်း ဖယောင်းရုပ်တု တစ်ခုအဖြစ် ပါရှိရမှာ အသေအချာပေါ့။

သူ့ဘဝမှာ မြန်မာစာပြုပြီး အသက်မွေးခဲ့ တယ်။ စာရေးပြီး အသက်မွေးခဲ့တဲ့၊ ဖြူစင်တဲ့ဘဝ ပိုင်ရှင်ပါ။ သူရေးခဲ့တဲ့ စာတွေက လူအများကို အလင်းရောင်ပေးနေအုံးမှာပါ။ ဖန်မီးအိမ်ကို ထွန်းညှိခဲ့သူ ထွက်ခွာသွားပြီးဖြစ်ပေမယ့်၊ သူ့ရဲ့ ဖန်မီးအိမ်ကတော့ အလင်းရောင်ဖြာဆဲပါ။ အလင်းရောင် ပြာသထက်ပြာအောင် သူ့ကို ချစ်ကြသူတွေ မီးစာကု ဆီဖြည့်ကြရဦးမှာပေါ့။ ။

ဦးတင်မောင်မြင့်မြင့်မြေမြေ

ဟင်မိုးရဲ့ နောက်ဆုံးနေ့

ဘားဟားတူဒေး

ကဗျာဆရာကြီး တင်မိုးဟာ ဇန်နဝါရီ ၂၂ ရက်နေ့က သူ့မိတ်ဆွေတဦးဖြစ်သူ ဦးတင်မောင်မြင့်နဲ့ အပြင်သွားရာကအပြန် အိမ်အနီးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာအအေးသောက်စဉ် လဲကျသွားရာက ဆုံးပါးသွားခဲ့ပါတယ်။ အဘဦးတင်မိုးကို အသက်ရှင်လျက် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရသူ အဘ ဦးတင်မောင်မြင့် ပြန်ပြောင်းပြောပြတဲ့ ဇန်နဝါရီ ၂၂ ရက်နေ့က အဖြစ်အပျက်တွေကို အားလုံးအတွက် ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီနေ့က ဆရာကြီးက မနက် ၉ နာရီ ၄၅ မိနစ်လောက်မှာ ဦး ဆီကို ဖုန်းဆက်တယ်။ ဖုန်းဆက် တော့ ဦးတင်မောင်မြင့် လာမလား တဲ့၊ လာမယ် လို့။ (နေ့တိုင်း သွားနေတာကိုး၊ သူက မသွားမှာ စိုးလို့ ထင်တယ်) အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော် ၁၁ နာရီလောက် သူ့ဆီကို ရောက်တယ်။ ၁၁ နာရီလောက် သူ့ဆီကိုရောက်တော့ (နောက်ဖေးမှာ ခြံလေးရှိတယ်လေ) အဲဒီခြံလေးမှာ စကားတွေ ဘာတွေ ပြော တော့ဦး မိတ်ဆွေတယောက် မြန်မာပြည်ကလာတာ အလုပ်မရှိတော့ သူက ဝိုင်းရှာပေးတော့ သူက မီးရထားဌာနက ကိုမိုးကိုခေါ်ပြီးတော့ ဖုန်းဆက်ပြီးပြောထားတော့ ကိုမိုးက သူ့အတွက်လုပ်ပေးတယ် တဲ့။ ဦးကို ပြောပြတယ်။ ဦးကိုပြောပြတော့ ၁၂ နာရီလောက်ထိုးတော့ ထမင်းစားကြအောင်ဆိုပြီး တော့ အထဲဝင် ထမင်းစားကြတယ်။

ဖလံးစီးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ထမင်းစားပြီး နောက်ပေး ပြန်ထွက်ထိုင်တော့ တအောင့် ဆေးလိပ်လေးသောက်ပြီးတော့ ဘယ်သွားလည်ရင် ကောင်းမလဲတဲ့။ ဆရာ့သဘောပဲ။ ဆရာ သွားချင်တဲ့နေရာ သွားလို့ အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့ ထွန်းခိုင်ဆီ သွားမယ်တဲ့။ ထွန်းခိုင်ဆိုတာ မြန်မာပြည်က ပစ္စည်းတွေ ရောင်းတဲ့ဆိုင်လေ။ ကောင်းပါတယ်လို့ သွားပါလို့။ အဲဒါနဲ့ ဘတ်စ်ကားဆီသွားတော့ ဘတ်စ်ကားလိုင်းက ၄၉၀ စီးတယ်လေ။ ၄၉၀ စီးတော့ ထွန်းခိုင်ဆီသွားရင် တခါ ၇၆ ထပ် ပြောင်းရမှာ။ အဲဒါနဲ့ သူ့ကို ဆရာ ဒီကားက ယူနီယံစတေရှင်ကို တိုက်ရိုက်ရောက်တယ်။ အဲဒီတော့ ယူနီယံစတေရှင်ကို သွားမယ်။ ဆရာ ရထားစီးမယ်ပြောတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ရထားစီးပြီးတော့ ဘော်ဒွင်ပျံစ် ကို ပြန်မယ်လို့ ပြောတော့ ဟာ သိပ်ကောင်းတယ်။ ရထားလည်း စီးတယ်ဖြစ်သွားအောင်တဲ့ဆိုပြီးတော့ အစီအစဉ်က ကားပေါ်ရောက်တော့ ဘူတာရုံရောက်သွားတာ။ ထွန်းခိုင်ဆိုင်ကို မရောက်တော့ဘူး။

ဘူတာရုံထောင့်ကိုရောက်တော့ ဘူတာရုံထဲကိုဖြုတ်ပြီးတော့ ဘေးကနေ ဝင်တော့ ထိုင်ခုံလေးတွေနဲ့ ထီးလေးတွေနဲ့ဆိုတော့ ဟာ ဒီနေရာ သိပ်ကောင်းတာပဲနော် တဲ့။ တခါမှ မရောက်ဖူးသေးဘူး။ ထိုင်ဦးမယ်ဆိုပြီးတော့ ထိုင်တာ။ ထိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။ ဆိုင် မရှိဘူးလားတဲ့။ ရှိတယ်လို့ အခု သွားမှာပဲလို့ အဲဒီဘက်မှာလို့ လက်မှတ်ဝယ်မှာလည်း အဲဒီမှာပဲလို့။ အဲဒါနဲ့ တအောင့်ထိုင်ပြီး ဘူတာရုံထဲကိုဝင်တော့ ဝင်ပြီး အဲဒီမှာ ကော်ဖီတခွက်ဝယ်ပြီးတော့ သူ့ကို တိုက်လိုက်တယ်။ ကော်ဖီသောက်ပြီးတော့ ကဲ ရထားသွားစီးမယ်ဆိုပြီး အဲဒီမှာ လက်မှတ်သွားဝယ်

တယ်။ လက်မှတ်သွားဝယ်တော့ ကျွန်တော်က တန်းစီတော့ ဝယ်တော့ သူက ဆိုဖာမှာ ထိုင်နေတယ်။ နောက်တော့ ငွေ ၁၀ လာပေးတယ်။ ဟာ ဆရာ နေပါစေ။ ဘယ်လောက်မှမကျဘူး ဆိုပြီးတော့ ကျွန်တော် ပေးပါမယ်လို့။ အဲဒီလို ပြောပြီးတော့ သူ သွားပြန်ထိုင်တယ်။ ကျွန်တော် လက်မှတ် ၂ စောင် ဝယ်တော့ သူ အဲဒီလက်မှတ်ကို တောင်းကြည့်တယ်။ ခရီးစဉ်လက်မှတ်ကိုလည်း သူ တောင်းကြည့်တယ်။ ကြည့်ပြီးတော့ ရထားက ၃ နာရီ ၂၀ ထွက်မယ်ဆိုတော့ စင်္ကြန်နံပါတ် ၉ ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ စင်္ကြန် ၉ ကို လျှောက်သွားတယ်။

ရထားပေါ်တက်တာနဲ့ ထွက်တာပဲ။ ထွက်တော့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေတယ်လေ။ စီးရတာ။ ကျောပေးပြီး သွားနေရတာကိုး။ သူက အဓိက ကြည့်ချင်တာက ရှုခင်းကြည့်ချင်တာကိုး။ ရှေ့မှာ အမည်းမလေး ထိုင်နေတာ။ ရှေ့က အမည်းမလေး ထိုင်ခုံကို ပြောင်းပြီးတော့ သူက ပြတင်းပေါက် နံဘေးမှာ ရှုခင်းကြည့်တာ။ ကြည့်ပြီးတော့ တမှတ်တိုင်ပြီး တမှတ်တိုင် သူ မှတ်တယ်။ မှတ်တိုင် ၃ ခုတည်းနော်။ နီးနီးလေးပဲ တဲ့။ ယူနီယံစတေရှင်က ဘော်ဒွင်ပျံစ်ကို နာရီဝက်လောက် မောင်းရတယ်လေ။

အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ၃ နာရီ ၂၀ က ထွက်လာပြီး လေးနာရီ ထိုးခန်းလောက် ရောက်တာပေါ့။ ဆရာကြီးနေတဲ့အိမ်နဲ့ အဲဒီဘူတာရုံနဲ့ သိပ်မဝေးပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ လမ်းလျှောက်ပြီးတော့ ပစိဖိတ် အဲပဲလ်နယူး ပေါ်မှာပေါ့။ လမ်းလျှောက်ပြီးတော့ မီးပွိုင့်ရောက်တော့ ဆရာကြီးက ခဏ နားသေးတယ်။ ကျောက်ခုံလေးပေါ်မှာ ထိုင်တယ်။ ထိုင်ပြီး မီးပွိုင့်ကို ကူးပြီးတော့ ဆီးဖားမားကက်ဆိုတာ ရှိတယ်။ အဲဒါက ပိနန်က လာ

ဖွင့်တဲ့ ကုန်စုံဆိုင်လေးပေါ့။ အဲဒီဆိုင်မှာ စီးကရက် ၂ ဘူး ဝင်ဝယ် တယ်။

ဒီနေရာရောက်တော့သူ့အိမ်နဲ့ နီးသွားပြီလေ။ ဆရာကြီး အိမ်နဲ့ နီးသွားပြီလေ။ လျှောက်ရင်းနဲ့ အဲဒီမှာ မက္ကဆီကို ဆိုင် တဆိုင်ရှိတယ်။ သားသားနားနားလေးပေါ့လေ။ အိမ်ရှေ့မှာ ခြံခတ် ထားတယ်။ ကျောက်ခုံလေးတွေနဲ့။ ထီးလေးတွေနဲ့ပေါ့လေ။ ဒီမှာ ထိုင်ဦးမယ်။ အေးအေးဆေးဆေး တဲ့။ ပြီးတော့မှ ပြန်မယ်။ အိမ်နဲ့ လည်းနီးတယ် ဆိုပြီးတော့ အဲဒီမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ ဝင်ထိုင်တော့ ဘူတာရုံမှာ သူက ကာဖီသောက်လာတော့ ကာဖီဆက်မသောက် ချင်ဘူး။ အအေး သောက်ချင်တယ် တဲ့။ ဒါနဲ့ အအေးမှာ ပေးလိုက် တယ်။ အဲဒီ အအေးသောက်ပြီးတော့ တင်လောက်ပဲ ငုံရပါတယ်။

လာတာ။ သူ့ သမက်ဆီကို တောင် မဆက်ဖြစ်ဘူး။ နိုင်းဝမ်း ဝမ်းက ကျွန်တော့်ကိုမေးတယ်။ အဲဒီ ကိစ္စ ဝိစ္စတွေ အတွက် ။ ကျွန်တော်က ဆရာကြီး လွယ် အိတ်ထဲမှာပါတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ် ထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ အိုင်ဒီ ကတ်တွေ ထုတ်ပြရတယ်။

social security ကတ် တွေ ထုတ်ပြရတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ သမီးဆီကို ဆက်တယ်။ သူ့ သမီးဆီကိုဆက်တော့ သူ့သမီး

**အအေးသောက်ပြီးတော့ တင်လောက်ပဲ ငုံရပါတယ်။
သည်း သလိုဖြစ်သွားပြီးတော့ အင့် အင့် ဆိုပြီး မေ့ပြီးတော့
စောင်းပြီး ယိုင်သွားတာ။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော် လှမ်းဆွဲလိုက်တော့
ဂျာကင်ကိုလှမ်းဆွဲမိလိုက်ပြီး ဆရာကြီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ
ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဆိုတော့**

သည်း သလိုဖြစ်သွားပြီးတော့ အင့် အင့် ဆိုပြီး မေ့ပြီးတော့ စောင်း ပြီး ယိုင်သွားတာ။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော် လှမ်းဆွဲလိုက်တော့ ဂျာကင် ကိုလှမ်းဆွဲမိလိုက်ပြီး ဆရာကြီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဘယ်လို ဖြစ် တာလဲဆိုတော့ စကားမေး မရတော့ဘူး။

အဲဒါနဲ့ နိုင်းဝမ်းဝမ်း (၉၁၁) ကို ဆက်တယ်။ နိုင်းဝမ်းဝမ်းကို ဆက်ရင် ဦးက မပီတော့ နေရာပြောရင် လွဲရင် ကြာနေမှာစိုးလို့ ဆိုင်ရှင်ကို အကူအညီတောင်းလိုက်တယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး နိုင်းဝမ်း ဝမ်း ဆက်ပေးပါ ဆိုတော့ ဆိုင်ရှင်က ဆက်ပေးတယ်။ နိုင်းဝမ်းဝမ်း ကလည်း ဘူတာရုံနဲ့ ဒီနေရာကြားမှာ ရှိတယ်။ police station (ရဲစခန်း) လေ။ သိပ် မြန်တယ်။ ချက်ချင်း ရောက်လာတာပဲ။ ဦးက အဲဒီမှာ နိုင်းဝမ်းဝမ်း ဆက်ပြီးတော့ သူ့ သမက်ဆီကို ဖုန်းဆက်ဖို့ ဆဲလ်ဖုန်းကို ကြိုးတပ်နေတုန်းရှိသေးတယ်။ နိုင်းဝမ်းဝမ်းက ရောက်

က အလုပ်ထဲမှာ ဆဲလ်ဖုန်း ပိတ်ထားတယ်။ ပိတ်ထား တော့ ဦးသမီးတယောက်က လည်း သူ့သမီးနဲ့အတူတူပဲ လေ။ တရုံတည်း လုပ်တယ် လေ။ အဲဒါနဲ့ ဦးသမီးဆီကို ဖုန်းဆက်ရတယ်။ ဦးသမီးဆီကို ဖုန်းဆက်တော့ ဦးသမီးက လည်း သူ့သမီး ချိုသင်းကို အကြောင်းကြားတော့ ချိုသင်း က ဦးဆီကို ပြန်ဆက်သွယ် တယ်။ သူ့အဖေ ဘယ်မှာလဲ

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ပေါ့။ နိုင်းဝမ်းဝမ်းနဲ့ လုပ်နေတယ်။ ကားပေါ် တင်တော့မယ်။ နိုင်းဝမ်းဝမ်းကို ကျွန်တော် မေးပြီးတော့ ဘယ်ဆေးရုံလဲဆိုတော့ ကိုင်ဇာဆေးရုံဆိုတော့ ကိုင်ဇာဆေးရုံကို လိုက်ခဲ့တော့လို့။ ဖြစ်တဲ့နေရာ မှာတော့ အခု မရှိတော့ဘူး။ ကားပေါ်တက်တော့မယ်လို့ အဲဒီလို ပြောလိုက်တာ။

ဆေးရုံရောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို waiting room ကို ခေါ်သွားတယ်လေ။ သူတို့ လုပ်နေတာ ကို သူတို့ ပေးမနေဘူးလေ။ waiting room မှာ သွားစောင့်တယ်။ တအောင့်နေတော့ သူ့သမီး ရောက်လာတယ်။ တော်တော်နဲ့ လာ မပြောသေးဘူး။ မိနစ် ၂၀၊ ၃၀ လောက် ရှိမယ် ထင်တယ်။ အဲဒီအခါမှ ဆရာမတယောက်က လာပြောတယ်။ မရတော့ဘူး ဆိုပြီးတော့ ပြောတာ။ အဲဒီတော့မှ သိတယ်။

□ နောက်ဆုံး စကားပြောတဲ့အချိန်အထိပေါ့ နော်၊ သူ့ကိုကြည့်ရတာ ပုံမှန်ပဲလား၊ ကျန်းမာရေး နဲ့ပတ်သက်ပြီး

- သူ အရမ်း ဝမ်းသာတယ်။ အရမ်းပျော်တယ်။ သူ အဲဒီလိုသွားရရင် စိတ်ချမ်းသာတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ မကြာခဏ ထွက်တယ်လေ။ ဘတ်စ်ကား ဂိတ်ဆုံးအထိ စီးပြီးတော့ ပြန်လာ၊ ဒေသန္တရပေါ့လေ။ မရောက်ဖူးတဲ့ နေရာလေးတွေ၊ အဲဒီလို။ နောက်ဆုံး ဘာမှမဟုတ်ရင်တောင်မှ မြို့တွင်း ပတ်တဲ့ကားကိုတောင် ပတ်စီးတာ။

□ အဲဒီလို မကြာခဏ သွားတာပဲလား အဘ။

- ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို မိသားစုလို သတ်မှတ်တယ်လေ။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုလို ဖြစ်နေပါပြီ တဲ့။ ကျွန်တော့်ကို အိမ်သော့ ပေးထားတယ်။ အချိန်မရွေး ဝင်၊ လူ မရှိလည်း စား၊ ကြိုက်တာ လုပ်၊ အဲဒီလို။

□ အခုလိုပေါ့လေ၊ အဘဦးတင်မိုး အဘရှေ့မှာ အခုလို ဆုံးပါးသွားတော့ အဲဒီအချိန်တုန်းက စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမျိုးဖြစ်သွားသလဲ မသိဘူးခင်ဗျ။

- တခါတည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ နိုင်းဝမ်းဝမ်းခေါ်ပြီး ဘယ်လို လုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ ဆဲလ်ဖုန်းက ကြီးတောင် ပျောက်တယ်။ ဟာ ... ဝူထူသွားတာပဲ၊ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ ။

ဖလံမီးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ခုချိန်မှာတော့ ကျမ ချစ်သောသူတို့ သက်တမ်းတိုကြ၏ ... ဆိုတဲ့ စာတစ်ကြောင်း ကိုပဲ သတိရနေပါသည်။

အဲဒီစာသားလေးကို ဆရာဂျမ်းက မိုးမိုး (အင်းလျား)ကွယ်လွန်စဉ်က အမှတ်တရရေးခဲ့တာပါ။ ထိုစဉ်ကလည်း ဆရာ့ရဲ့ ကဗျာဆရာကောင်းပီသစွာ တစ်ခွန်းဆိုတစ်ခွန်း ရင်ထဲရောက်စေတဲ့စကားမှာ ကျမတို့ ပြောစမှတ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အဲဒီတုန်းက အသက်ရှည်လှတဲ့ ဗိုလ်နေဝင်းနဲ့ အပေါင်းအပါတွေကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သလိုပဲလို့ ကျမတို့ မြင်ယောင်ပြီး ဆရာ့စကားကို အမှတ်တရ မကြာခဏ ရည်ညွှန်းပြောဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ခုတော့ဖြင့် အဲဒီ ဆရာ့စကားကပင် နိမိတ်ဖတ်သလို ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ လူချစ်လူခင်များတဲ့နေရာမှာ ပြောစမှတ်ပြုရတဲ့ ဆရာ... အသက် ၇၃ နှစ်မျှနှင့်ပင် ကျမတို့ နံဘေးမှခွဲခွာသွားခဲ့ပြီ။

တကယ်ဆို ၇၃ နှစ်ဆိုတဲ့အသက်က ဆရာ့လို စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပါနေဆဲ လူတစ်ယောက် အတွက်တော့ ဆုံးပါးနိုင်ချေပိုမို စောသေးသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ဆရာက မေလကျရင် ထိုင်းကိုလာဦးမှာ တဲ့။ ဆရာက မြန်မာပြည်နှင့် နီးစပ်လှစွာသော ထိုင်းနိုင်ငံမှာ ပျော်မွေ့သူ။ ဇင်းမယ်မှာ နေရတာ မန္တလေးနဲ့ မေမြို့ကို အလွမ်းပြေတယ်တဲ့။ မဲဆောက်ကတော့ ပျော်စရာ အကောင်းဆုံးပဲ။ တကယ့် ကိုယ့်တိုင်းပြည်ပြန်ရောက်သွားသလိုပဲ တဲ့။ ထိုင်းမှာဆို ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဆရာက တကယ်ပဲ မငြီးမငွေ့ပျော်ရှာသည်။ ဟိုမှာ ဆရာအင်မတန်ချစ်တဲ့သမီး အငယ်ဆုံး ချိုသင်းနဲ့ ကျော်ဝဏ္ဏ ရှိနေလို့သာ ပြန်ရမှာ။ ကြာတော့လည်း သမီးကိုလွမ်းရှာသည်။ ဆရာ့ခမျာ... သမီးကို အလွမ်းကတစ်ဖက်၊ ကိုယ့်ခြေအလွမ်းပြေ ထိုင်းမှာနေချင်သေးတာက တစ်ဖက်။ ခုတော့ ဆရာ ကျမတို့ဆီ

ပေဠိပံး

ဆရာဂျမ်း သို့

အလွမ်းစာ

ဖလံးဒိမ်သို့ အလွမ်းစာ

မလာနိုင်တော့ပြီ။

ကျမကတော့ ဆရာ့အနားမှာ နေနေရတာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဝတ်ယုံ မထင်။ ဆရာ့ဆီက ဗဟုသုတတွေ ရမကုန်။ ယူမကုန်။ ဆရာက အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် မှတ်ဉာဏ်ကောင်းလွန်းသူလေ။ ပြီးတော့ ကျမနဲ့ ဆရာက မြန်မာစာ ဇာတ်တူသုတေသန ပြောစရာခေါင်းစဉ်တူတွေ အများကြီးရှိနေတတ်သည်။ ဒါတောင်မှ ကျမနဲ့ဆရာ အတူတူကြုံခဲ့ သိခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တချို့ကို ကျမက မေ့မေ့နေတတ်သေးတာ။ ဆရာကတော့ဖြင့် အတိအကျ မှတ်မိဆဲ။ ကျမမှာတော့ ဆရာ့ရှေ့မှာ တကယ့် လူညံ့ဖြစ်ဖြစ်သွားရ၏။ ထိုအခါ ကျမအတွက်တော့ ဆရာက မြန်မာစာဘဏ်တိုက်ကြီးပါ။ ပြီးတော့ ဆရာက လူပုဂ္ဂိုလ်တွေအကြောင်း ပြန်ပြောပြရင်တောင် စာရေးနေသလို ပြောပြတာမို့ သိပ် ထူးခြားတာပါ။ ဆရာ ဒီတိုင်းပြောနေတာတွေကို များ အသံသွင်းထားပြီး ဖော်ပြမယ်ဆိုရင် ပြန်ပြုပြင်စရာမလိုတဲ့ ရသဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပြီး သားပင်။ ဆရာက လူပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အမှတ်တရအကြောင်းများကိုပင် အသေအချာ အတိအကျ ပြောတာမို့ အလွှာပင် သလွှာပင်နဲ့မတူဘဲ စာဆန်နေခြင်းဖြစ်သည်။ **ဆရာက စကားကို လုံးဝ အတိုမပြော၊ ပြီးတော့ လူတဖက်သားကို လွယ်လွယ်ကောက်ချက် မချတတ်။ လူတဖက်သားကို အားနာတဲ့ညွှာတတ်သလောက် သူယုံကြည်ရာ အမှန်တရားကို ပြောရာမှာတော့ အလွန်ပြတ်သားသူ။** အဲဒါက ဆရာ့ဆီက ကျမသတိပြုမိလိုက်သော အကျင့်မြတ်တွေပဲ ဖြစ်ပါသည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ ဆရာ့ကို လူချစ်လူခင်များရတာကလည်း ဆရာ့ရဲ့ စိတ်ကောင်းစိတ်မွန်နဲ့ အကျင့်ကောင်း အကျင့်မြတ်တွေကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဆရာနဲ့ပတ်သက်ရင် ကျမအတွက်ကတော့ သတိရစရာတွေ များလွန်းလှပါသည်။ ကျမက ဆရာ့ကို အဖေလိုပဲ တရင်းတနီး နေသည်။ ဒါတောင်မှ ဆရာကတော့ ကျမကို ဘယ်တော့မှ နှင်၊ ငါ ဆိုတာမျိုးတောင် သုံးပြီးမပြောဖူးခဲ့။ **အဲဒီတုန်းက တို့က ဘာသာပြန်ဌာနမှာ။ မေငြိမ်းက ဘယ်မှာရှိနေလဲ...** ဆရာက အဲလိုပဲ တလေးတစားကြီး ပြောတတ်တာ။ လူငယ်တွေကိုပေးမယ့် အမြဲ နာမည်ရှေ့မှာ **ကို တို့ မ တို့** တပ်ခေါ်တာ။ ဆရာက လူငယ်တွေကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့နေရာမှာ တန်ဖိုးထားတဲ့ နေရာမှာလည်း ရှေ့ဆုံးက ရှိသူ။ ပြီးတော့ ခုခေတ်လူကြီးတွေထဲ ရှားရှားပါးပါး လူငယ်တွေနားမှာ နေပျော်တတ်သူ။

ဆရာနဲ့ ကျမ အကြားမှာရှိတဲ့ နောက်ထပ်ပြောမကုန်တဲ့ အကြောင်းအရာကတော့ ဂီတစာဆိုကြီး မြို့မငြိမ်းအကြောင်းပါ။ ကျမက မြို့မငြိမ်းရဲ့ သီချင်းတွေကို လေ့လာကျမ်းပြုပြီး မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ယူခဲ့သူ။ ဆရာကတော့ မြို့မငြိမ်း သီချင်းတွေကို ကြိုက်လွန်းလို့ ကြည့်ညှိလေးစားပြီး မြို့မငြိမ်းအတ္ထုပ္ပတ္တိရေးဖို့ ခရေစေတင်ကျ လေ့လာခဲ့ဖူးသူ။ ကျမ နဲ့ ဆရာမြို့မငြိမ်းအကြောင်းတွေ ပြောကြား မြို့မငြိမ်း သီချင်းတွေ ဆိုကြ။ တချို့ သီချင်းတွေ ကျမက မေ့နေသေး။ ဆရာကဖြင့် နည်းနည်းလေးမျှပင် မမေ့။ သူ့မှာ သီချင်းများ ဆိုနေရရင် မမောတမ်းပင်။ ကျမက မြို့မငြိမ်းကို

ဆရာက အရာရာတိုင်းကို မေတ္တာနှင့်သာ ရှုမြင်သူ။
ရန်သူ့အကြောင်းကို ပြောတာတောင်မှ စကားလုံးရိုင်းရိုင်းပျူပျူသုံးပြီး ပြောတာမျိုး
မကြားခဲ့ရဖူးပါ။ မိသားစုအပေါ်ချစ်တတ်၊ သံယောဇဉ်ကြီးတတ်တာမှာလည်း
ဆရာကတော့ စံပြပင်။ သားသမီးတွေအကြောင်းကို
ဝတ္ထုတွေအကြောင်းပြောနေသလို ပြောပြတတ်သည် ---

ချစ်တာကိုပဲ ဆရာက သဘောကျနေသေးသည်။ နောက်တော့ ဆရာနှင့်ကျမက အကြိုက်တွေ
အများကြီးတူတာ။ ဆရာက အံ့သြလို့။ “အံ့မယ် ... မေ့ပြဋ်းက မဆိုးဘူးဘူး။ ကိုယ်တို့ခေတ်ကိုလည်း
အမိသား ...” တဲ့ လေ၊ ဆရာက။ ဆရာနဲ့အတူတူ သီချင်းတွေ အများကြီးဆိုဖြစ်ခဲ့တာ။ ဆရာက
“နောက်တခါလာရင် မြတ်လေးရေးခဲ့ ဆိုခဲ့တဲ့ တကသ သီချင်းတွေ မေ့ပြဋ်းကို တက်ပေးဦးမယ်”
တဲ့။

များသောအားဖြင့်တော့ ဆရာက သူ့ကြံ့ခွဲရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို အကောင်းမြင်ထောင့်
ကသာ ပြောပြတတ်တာမို့ ဆရာပြောသမျှ အကြောင်းအရာတွေဟာ ဝတ္ထုတွေ၊ ရသဆောင်းပါးတွေ
ချည်းပါပဲ။ ဆရာက အရာရာတိုင်းကို မေတ္တာနှင့်သာ ရှုမြင်သူ။ ရန်သူ့အကြောင်းကို ပြောတာတောင်မှ
စကားလုံးရိုင်းရိုင်းပျူပျူသုံးပြီး ပြောတာမျိုး မကြားခဲ့ရဖူးပါ။ မိသားစုအပေါ်ချစ်တတ်၊ သံယောဇဉ်
ကြီးတတ်တာမှာလည်း ဆရာကတော့ စံပြပင်။ သားသမီးတွေအကြောင်းကို ဝတ္ထုတွေအကြောင်း
ပြောနေသလို ပြောပြတတ်သည်။ တကယ့် မိဘမေတ္တာဖွဲ့ သရုပ်ဖော်ဝတ္ထုတွေဖတ်နေရသလို
နားထောင်လို့ ကောင်းလှသည်။ ဆရာ့သန္ဓေကိုက စာရေးဆရာ။ ဘဝတလျှောက်လုံး စာတွေ
ကဗျာတွေ အများကြီးကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ တာဝန်ကျေကျေရေးခဲ့တဲ့ အဲဒီ ကဗျာဆရာ စာရေးဆရာ
ကြီးက ရေးစရာတွေ အများကြီးကို အကုန်မရေးရသေးဘဲ ထွက်သွားခဲ့ပြီ။

တကယ်တော့ ဆရာက ချိုသင်းလေးရဲ့ ကျန်းမာရေးကို သိပ်စိတ်ပူတာ။ သူ့အမေနဲ့ မောင်လေးလို
ဖြစ်မှာစိတ်ပူတယ် တဲ့။ တို့ကတော့ ဘာရောဂါမှ ခုထိမရှိဘူး...တဲ့။ ကျမက ဆေးလိပ်လျှော့ပါ
ဆရာရယ် ... လို့ပြောရင်၊ မြသန်းတင့်လည်း ကိုတင်မိုး ခင်ဖျား ဆေးလိပ်မြတ်စမ်းပါဗျာလို့ တို့ကို
ခဏခဏ ပြောတာပဲ။ သူက မနက်တိုင်းလမ်းလျှောက်၊ အသောက်အစားလည်း ကင်း၊
ကျန်းမာရေးလည်း သိပ်ဂရုစိုက်တာ၊ ဒါပေမယ့် သူက ဖြတ်ခနဲသွားရော၊ ဟဲဟဲ ... တို့က ခုထိ
ဘာရောဂါမှ မရှိဘူး ... လို့ ပြန်ပြောသေးတာ။ ဆရာက သူ့အတွက် တခါမှမပူခဲ့သူ။ ခုတော့
ဆရာသာ ... ဆရာမနဲ့ ဉာဏ်မိုးလိုပဲ။ ဆရာ ... ခုရော ... ချိုသင်းလေးကိုများ စိတ်ပူနေဦးမလား။
သူ့အမေရော၊ မောင်လေး ရော၊ တို့ရော ခုလိုဖြစ်သွားတော့ ချိုသင်းလေးကို ပူတယ်၊ သူက
ချူချာတယ်လို့များ ဆရာ့ခမျာ ပြောချင်နေဦးမလား။

ဆေးလိပ်လည်းတို
နေလည်းညိုပြီ
ငါ့ကို ပြန်ပို့ကြပါလေ။

ဒီကဗျာကတော့ လူတိုင်းသိတဲ့ ဆရာရဲ့ ဧည့်သည်ကြီး အထင်ကရ ကဗျာပေါ့။ ကျမတို့ မြန်မာစာမေဂျာမှာ အချိန်ပေးပြီး ဆွေးနွေးခဲ့ကြ ရတဲ့ ကဗျာ။ ဒါဟာ သင်္ခါရတရားကို ပြောတာ တဲ့။ နိမိတ်ပုံကို သုံးထားတာတဲ့။ လူဆိုတာ လောကကြီးရဲ့ ဧည့်သည်ပဲ တဲ့။ ဆေးလိပ်လို လောင်မြိုက်၊ စွဲမက်ဖွယ်ကောင်း၊ ဒုက္ခလည်းပေး နိုင်သေး၊ အခုတော့ အချိန်လည်း ကုန်လုပြီ၊ ငါ့ကို ထွက်သွားခွင့်ပြုပါတော့လို့ ဆိုလိုတာ တဲ့။

ဆရာကတော့၊ ခပ်ပြုံးပြုံး၊ ဘာမှ မတုံ့ပြန်။ ကဗျာဆရာရဲ့ အလုပ်ပြီးပြီလေ ... တဲ့။ ပရိသတ် အလိုကျ ဆက်တွေးယူရုံပေါ့ ... တဲ့။ ဆရာက သူ့စာဖတ်ပရိသတ်ကိုပင် လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်လို စိတ်မျိုးမရှိသူ။

ကျမကတော့ ဆရာ့ဆေးလိပ်လည်း မတို လှသေးဘူး။ နေလည်း မညိုသေးဘူးလို့ ထင်နေ တုန်းပဲဆရာ။

အဲဒီနေ့က ထိုင်းနိုင်ငံမှာတော့ မနက်ကြီး ပေါ့ဆရာ။ ဆရာဆုံးပြီ ... လို့ ဖုန်းဝင်လာတယ်။ ဘယ်လို ... ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲဆိုတော့ ရုတ်တရက် တဲ့။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တဲ့။ ကျမ ငိုမိတယ် ဆရာ။ ယူကျုံးမရ။ လွမ်းဆွတ်စွာ။ ကြည့်ပါဦး ... ဆရာရယ် ... ဆုံးတာတောင်

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာတဲ့လား။

ဇင်းမယ်မှာ ဆရာနဲ့ ကျမတို့ တတွေ ထိုင်နေကျ ဝါဝီ (Wawee) ကော်ဖီဆိုင်လေးကို ဆရာက အင်မတန်ချစ်တယ်။ မေငြိမ်းရေ ... ဝါဝီသွားရအောင်လို့ နေ့တိုင်းနီးပါး ဆရာပြော တတ်တယ်။ အဲဒီကော်ဖီဆိုင်လေးက သစ်သား ကြမ်းခင်း ကွပ်ပျစ်ရည်ကြီးပေါ်မှာ၊ သစ်ပင်စိမ်းစိမ်း စိုစိုတွေကြားမှာ၊ တပဖန်တီးထားတဲ့ ရေကန် သေးသေးလေးဘေးမှာ၊ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်းရှိတဲ့ နေရာလေး။ ဆရာက အဲဒီဆိုင်လေးမှာဆို နာရီပေါင်းများစွာ မငြိုးမငြူ ထိုင်တတ်တာ။ ပြီးတော့ ပြောသေးတယ်။ **ကော်ဖီသောက်ချင်တာအဓိက မဟုတ်ဘူး၊ နေရာလေးကို သောက်ချင်တာတဲ့** လေ။ တခါက ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်ထဲမှာ ကော်ဖီဆိုင်ထိုင်ရင်း က ကျမကိုသတိရလို့ဆိုပြီး ဆရာ လှမ်းဖုန်းဆက် တာကိုတောင် လွှမ်းသွားမိသေးတယ်။ ဆရာက သန္ဓေကိုက ကဗျာဆရာ။ အဲဒီသန္ဓေရဲ့ လားရာ အတိုင်း ဆရာရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်က ကဗျာဆန် ဆန် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာတဲ့ လေ။ လွမ်းစရာ ကောင်းလိုက်ပုံများဆရာရယ်။

အဲဒီဧည့်သည်ကြီးက ငါ့ကိုပြန်ပို့ကြပါလေ ... တဲ့။

ဆရာ့ကို ကျမတို့ ဘယ်ကို ပြန်ပို့ရမှားလဲ ဆရာ။

ကျမ သိပါတယ်။ ဆရာ ပြန်ချင်တာ ... မြန်မာပြည်ကို ... မန္တလေးကို ... ကန်မြို့ကို ... အင်းစိန် မင်းကြီးလမ်းက ဂျပန်အိမ်ကလေး ရှိရာဆီကို မဟုတ်လား။

မပူနဲ့ဆရာ...

ချိုသင်းလေးက ဆရာ့ကို အရောက်ပြန်ပို့ မှာတဲ့ ... သိလား။

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ကျမတို့နိုင်ငံ တကယ့် လွတ်လပ်ရေးရတဲ့နေ့၊ ငြိမ်းချမ်းရေးရ တဲ့အခါကျရင် ဆရာ့ကို မြန်မာပြည်အရောက် ပြန်ပို့ပေးမှာတဲ့ ဆရာ ... ချိုသင်းလေးက သေချာစီစဉ်ထားပြီးပြီ တဲ့။ ဆရာ ကျေနပ်ဝမ်းသာမှာ သေချာပါတယ်။ လောလောဆယ်တော့ ခဏလောက် စောင့်ဦးနေရင်ဆရာ။

တကယ်တော့ ကျမက ဆရာ့ကိုလွမ်းတယ်ဆိုတာလည်း လောဘနဲ့ပါ။ ဆရာနဲ့ စကားတွေပြောချင်တာ...။ ဆရာ့စကား တွေထဲက မှတ်သားနာယူချင်တာ။ မသိတာတွေ မေးချင်တာ။ ဆရာက အဖေတစ်ယောက်လို အားပေးတတ်တာမို့ အစစ အရာ

သမျှဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေ လေးမှာ ...။ ဒါဟာ အိုခြင်း နာခြင်း ဒုက္ခတွေ့အပေါ်အနိုင်ရ တာတမျိုးပဲလို့ ကျမခံစားရ တယ်။ ကြည့်ပါဦး... ဆုံးပါး သွားရပုံကတောင်မှ အားကျ စရာ။

ဒါပေမယ့် ... လွမ်းတယ် ဆရာ။

တကုန်ကောင်းဆန် တယ်ပဲပြောပြော၊ ဆရာ ထွက် သွားတာ စောပါသေးတယ်

လူဆိုတာ လောကကြီးရဲ့ ညော်သည်ပဲ တဲ့။ ဆေးလိပ်လို လောင်မြိုက်၊ စွဲမက်ဖွယ်ကောင်း၊ ဒုက္ခလည်းပေးနိုင်သေး၊ အခုတော့ အချိန်လည်း ကုန်လုပြီ၊ ငါ့ကို ထွက်သွားခွင့်ပြုပါတော့လို့

ရာမှာ တိုင်ပင်ချင်တာ။ ဆရာနဲ့စကားပြောတိုင်း အားရှိလွှားရ တာတွေကြောင့်လေ။ တွေ့လားဆရာ ... ကျမငိုကြွေးတဲ့လွမ်း ဆွတ်ခြင်းထဲမှာ အတ္တက ခပ်များများပါ။ တကယ်ဆို ... ဆရာ ထွက်ခွာသွားပုံလေးက ဘယ်လောက် ကျေနပ်စရာကောင်းလဲ။ ဆရာ့အတွက် ဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းလဲ။ ညင်ညင်သာသာ၊ ပြီးတော့ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း။ ဘယ်လို လောဘ ဒေါသ မောဟမှ ရှိမနေတဲ့ အခိုက်အတန့်လေးမှာ။ ဆရာ့ သဘောကျတတ်တဲ့ နေရာလေးတစ်ခုမှာ။ တိုင်းပြည်အရေးက လွဲလို့ ပူပန်သောက ဖြစ်စရာ မရှိတဲ့ ဘဝမျိုးမှာ။ လုပ်ချင်

နော် ...။

သေချာတာကတော့ ... ချစ်သောသူတို့ကား သက်တမ်း တိုကြ၏။ ။

ရောဂါ အင်တာနက် မဂ္ဂဇင်းမှ ကူးယူဖော်ပြပါသည်

ကဗျာဆရာကြီးတင်မိုးအကြောင်း ကျနော် သိသလို ပြောပြပါမယ်။ သိတာတွေကတော့ အများကြီးပဲ။ လိုရင်းတွေကို ဖြတ်ပြောချင်တယ်။ ဦးတင်မိုးနဲ့ ကျနော် မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ ဆုံခဲ့ကြုံခဲ့ကြတယ်။ နောက် မန္တလေး စာပေ လောကရဲ့ အဓိကဌာနတစ်ခုဖြစ်တဲ့ လူထုစာပေ တိုက်မှာလည်း အတူပါဝင် ထမ်းဆောင်ကြရင်း ကြုံကြဆုံကြရပါတယ်။ နောက် မန္တလေးက အနုပညာသည်တွေ ရန်ကုန်မြို့ကို ဆင်းကြတော့ လည်း အတူတူပါပဲ။ နောက်တော့ မြန်မာပြည် က ထွက်ခွာကြရတော့လည်း အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုမှာပြန်ပြီးတော့ ဆုံကြရပြန်ပါ

တယ်။ ဆုံတယ်ကြိုတယ်ဆိုတာက မည်ကာမတ္တ ထက် ပိုပါတယ်။ သူငယ်ချင်းမက ညီအစ်ကိုတမျှ တွေ ဖြစ်ကြလို့ ကျနော်တို့ချင်း တွေ့ကြတိုင်း နာရီများစွာ စကားတွေ အလှအယက် ပြောကြ တာ ဘယ်တော့မှကုန်တယ် ဆုံးတယ် ရောင့်ရဲ ကျေနပ်တယ်ရယ်လို့ မရှိကြပါဘူး။ အတိတ်က အဖြစ်အပျက်တွေ၊ စာပေ ဂီတအကြောင်းတွေ၊ အနုပညာအကြောင်းတွေ နိုင်ငံရေး လူမှုရေး စတာတွေ အစုံပါပဲ။

ကိုတင်မိုး (ဝါ) ကိုဘဂျမ်း ဆိုတာက အထက်မြန်မာပြည် မြင်းခြံနယ် ကမြို့ကြမ်း

ဝင်းဇေ

အမျိုးသားကဗျာဆရာကြီး တင်မိုး

ဖလံးဒီးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

(အသံထွက်အတိုင်း မြန်လွန်းလို့ ရေးလိုက်တာပါ)က တောသား ကဗျာဆရာပါ။ သူ့ကို ကျနော်က ကိုဘုရားလို့ ခေါ်ရတာလည်း သိပ်မြန်ပါတယ်။ သူက သူ့ ကဗျာအနုပညာနဲ့ မန္တလေးမြို့ တက်လာ တယ်။ မြို့တော်ရန်ကုန်ထိ တက်တယ်။ မြန်မာတနိုင်ငံလုံးကို ပတ်တယ်။ နောက်တော့ ကမ္ဘာကို ပတ်တော့တာပဲ။ သူ ဘယ်ကိုသွားသွား သူ့ကိုယ်ပိုင် ကဗျာ အနုပညာယာဉ်ကို စီးပြီး ငြိမ်ငြိမ်ညောင်း ညောင်း ထိထိရောက်ရောက် ခရီးနှင်တာပါပဲ။

သူ့ ကဗျာဝိညာဉ်က သူ့ စိတ်ရင်းအတိုင်း ပကတိ အလွန်ရိုးသား ရှင်းလင်း ကြည်လင်တယ်။ ရဲရင့်တယ်။ ပြတ်သားတယ်။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ ပြီး ပျော့ပျောင်းနုညံ့တယ်။ ဝေါဟာရတွေကြွယ်ဝသလို ပြေပြစ်ညက်ညောတဲ့ ကာရန် နဘောတွေနဲ့ ဝေသာလှပပါတယ်။

သူက တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးကို သိပ်ချစ်တယ်။ တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးအကျိုးရှိအောင် ဆောင်ရွက်ချင် စိတ် ပြင်းထန်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို ဆန္ဒာဓိပတိ ကြီးမားတာကို ထုတ်ဖော်ပြီး ပြောပြခဲ့တယ်။ လက်တွေ့ပဲ လုပ်တယ်။ သူ့ကျွမ်းကျင်တဲ့ စာပေနဲ့ ကဗျာကို မဏ္ဍိုင်ထားပြီး အများကြီးလုပ်တယ်။ နေ့တိုင်း လုပ်တယ်။ ရောက်ရာအရပ်တိုင်းမှာ ပြောတယ်။ ဟောတယ်။ လုံ့လ ဝီရိယသိပ်ကောင်း တယ်။ တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးအတွက် အများကြီး အကျိုးရှိတယ်။ စာပေနဲ့ ဆောင်ရွက်တာဖြစ်လေတော့ ထာဝရ အကျိုးပွားများနေတယ်။

သူ့ကဗျာစာပေ အများစုကို သူ့ရဲ့တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးအပေါ်ထားတဲ့ ကြီးမားတဲ့စိတ်ရင်း စေတနာ သဒ္ဓါတရားပေါ်မှာ အခြေခံ အုတ်မြစ်ထား ရေးသားပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် မေတ္တာဓာတ်အပြည့်နဲ့ ဩဇာ ကြီးတယ်။ သူ့ဆန္ဒ သူ့ စေတနာဆိုတာကလည်း သိပ်ရှင်းပါတယ်။ သူက အမှန်တရားဘက်ကသာ ရပ်လိုတယ်။ အမေ့တရားကို ဆန့်ကျင်တယ်။ လူတိုင်းကို စာပေဗဟုသုတ၊ ဘဝဉာဏ်ပညာ အလင်း နဲ့ ပြည့်ဝစေချင်တယ်။ ဒါမှလည်း အမှန်တကယ် လွတ်မြောက်နိုင်ကြမှာကိုး။ သူ့ စေတနာကို လူတိုင်း လက်ခံနားလည် ကျင့်သုံးနိုင်ပါတယ်။ အာရုံစူးစိုက်ကြိုးပမ်းကြဖို့သာ အရေးကြီးပါတယ်။

တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးအပေါ် စေတနာထားရာမှာ လွတ်လပ်တဲ့စိတ်ကို မြတ်နိုးသလို ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့်လည်း ခံယူနိုင်စွမ်းရှိတယ်။ ကာလဒေသနဲ့ မျက်ခြည်မပြတ် ပူးကပ် နွေးထွေး နေတတ်တယ်။ ကာရန်ဉာဏ်အား နဘောဉာဏ်အား သန်စွမ်းတဲ့အတွက် ကာရန်မဲ့ကဗျာကို အရေးနည်းတယ်။ မိုဒန်တာ မဒန်တာကို ဂရုမထား။ အယူအဆ အတွေးအခေါ် ခြားနားတာတွေကို လေးစားတယ်။ လွတ်လပ်စွာ ကွဲလွဲခွင့်ကို တန်ဖိုးထားတယ်။ ဒါ့ကြောင့် တကမ္ဘာလုံးအနှံ့ရှိကြတဲ့ အလွှာစုံ မြန်မာတွေ က ဆရာကြီးဦးတင်မိုးကို သိပ်ချစ်ကြတယ်။ ရောက်လေရာရာမှာ ကြည်ကြည်နူးနူးနဲ့ ကြိုဆိုကြ ဂါရဝပြုကြတယ်။ သူ့အတွက် ဂုဏ်ယူကြတယ်။ သူ့လုပ်သမျှ တိုင်းပြည်အကျိုး ကောင်းမှု ကုသလ၊ အနုရသတွေအတွက် ဝမ်းမြောက် အနုမောဒနာပြုကြတယ်။

ကဗျာဆရာကြီး ဦးတင်မိုးဟာ လွတ်လပ်
မှုကို သိပ်ကြိုက်ပါတယ်။ အကြိုက်လွန်တယ်လို့
တောင် ပြောနိုင်ပါတယ်။ ယုတ်စွာအဆုံး ကျန်းမာ
ရေးအတွက် အသက်အရွယ်ရလာတော့ အစား
ဆင်ခြင် အနေဆင်ခြင် ဆိုတဲ့ ကိစ္စတွေကိုတောင်
မလွတ်လပ်ဘူးလို့ ယူဆတယ်။ ဆေးဝါးတွေမှီဝဲဖို့
အကန့်အသတ်အောက် ရောက်ရမှာကို မနှစ်မြို့
ဘူး။ အလွတ်လပ်ဆုံး သွားလာ စားသောက်
ရေးသားဟောပြော လှုပ်ရှားလိုတဲ့ဆန္ဒ ပြင်းပြ
တယ်။ အဲဒီလိုပဲ နေထိုင် ရှင်သန်သွားတယ်။

အမျိုးသား ကဗျာဆရာကြီးဦးတင်မိုး
ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားတာနဲ့ ပတ်သက်လို့
အဆိုးဝါးဆုံး ဆုံးရှုံးမှုကြီးထဲက အကောင်းတစ်
ကွက်ကို ထုတ်ကြည့်ကြရရင် ကွယ်လွန်ချိန်မှာ
နာတာရှည်ဝေဒနာ ခံစားမသွားရခြင်းပဲ ဖြစ်ပါ
တယ်။

ကျနော့် မိတ်ဆွေကြီး၊ သူငယ်ချင်းကြီး၊
အစ်ကိုကြီး (ကျနော့်ထက် ၂ နှစ် ကြီးပါတယ်)
ကမြဲဖေဂျမ်းက တောသားကဗျာ ဆရာကြီး၊
အမျိုးသားကဗျာဆရာကြီး ကိုတင်မိုး
(ကိုဘဂျမ်း) ကောင်းရာ သုဂတိရောက်မှာ
သေချာပါတယ်။ ။ □

ဝင်းဇေ [ပန်းချီ၊ ဂီတ၊ စာပေ နဲ့ ရုပ်ရှင်]

(၁)

ခံစားမှုတွေ ပေါ်လာတိုင်း ရုပ်ပုံလွှာလေးတွေ ရေးခြယ်ဖြစ်ခဲ့တာ တော်တော်ကြာပါပြီ။

များသောအားဖြင့် ဆုံးပါးသွားတဲ့အခါမှ ရေးခြယ်ဖြစ်တာတွေ များများလာတော့၊ ဒီတခါတော့ သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေတုန်းမှာပဲ ရေးကို ရေးခြယ်ပြလိုက်ဦးမယ်လို့ ရင်ထဲမှာ စွဲထားခဲ့မိတဲ့၊ ကျနော့်ရဲ့ ရင်ထဲက ရုပ်ပုံလွှာတွေထဲမှာ ဆရာဂျမ်းလည်း ရှိနေခဲ့သပေ။ အခုတော့ ... ဆရာရယ်၊ ဆရာ့ကိုလည်း

...
မနှစ်က မှတ်မှတ်ရရ ... အမေ ဒေါ်အမာရဲ့ အသက် ၉၀ ပြည့် မွေးနေ့ကြီးမှာ ဆရာဂျမ်းနဲ့ ကျနော် ဖုန်းပေါ်တော်တော်ကြာကြာ စကားပြောခွင့်ရလိုက်သေးတယ်။ ကိုစိုးချိန်တို့မောင်နှံက သူတို့ ဖွဲ့တပ်ဝိန်းအိမ်ကနေ ဆရာဂျမ်းနဲ့ ကျနော့်ကိုဆုံပြီး စကားပြောခွင့်ကြိုအောင် စီစဉ်ပေးလိုက်ကြလို့လေ။ အဲဒီတုန်းက ဆရာဂျမ်းက ဖွဲ့တပ်ဝိန်းက ကိုစိုးချိန်တို့အိမ်ကို အလည်ရောက်နေတဲ့အချိန်ပေါ့။ လူချင်းမဆုံ စကားပြောခွင့်မကြိုနိုင်တာ ၁၇ နှစ်တောင် ကြာပြီဆိုတော့ အရင်တုန်းက ဆရာ့အသံ ဆရာ့ဟန် အတိုင်းပါပဲ။ ဂန္ဓာလရာဇ်ကျေးက ကျနော်တို့ကို နောက်လိုက် စလိုက် ဟာသလေးတွေ နှောလိုက်နဲ့ ပြောလိုက်တာတွေ စုံလိုက်လို့ပါပဲ။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ကတည်းက ကျနော်တို့ဆီ လာမလို့ဆိုတာ ဘာလို့ မလာနိုင်တော့တာတွေလည်း ပါသပေ။ “ဆရာ ... ဒီတခါ ခရီးကြိုရင် ကျနော်တို့ဘက် လာဖြစ်အောင် လာခဲ့ဦးနော်” လို့ ကျနော်က တမ်းတမ်းတတပြောမိတော့ ဆရာက “လာကို လာမယ် စိတ်ချ” တဲ့။ ပြီးခဲ့တဲ့ တပတ်ကျော်ကျော်လောက်ကတော့ ကိုစိုးချိန်တို့မောင်နှံက ကျနော့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြန် ရင်း “သူငယ်ချင်း ... ဆရာဂျမ်းကြီးတို့ကတော့ ကိုရင်တို့ဆီ ဒီနှစ် ဧပြီလထဲလောက်မှာ မရောက်

ဝင်းတင့်ထွန်း

ဆရာဂျမ်း သို့ အလွမ်းပြေ

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ရောက်အောင် လာမလို့ ... တဲ့၊ ပြီးတော့ ဆရာဂျမ်းပြောတာက စိတ်ထိခိုက်စရာကြီးကွာ ... ဒီ တခေါက် အဲဒီဘက် ရောက်အောင်သွားချင်တယ်။ သူ့အသက်သူ့အရွယ်နဲ့၊ နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခရီး တောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ ... တဲ့၊ ကိုယ့်ကွာ ...စိတ်မကောင်းလိုက်တာ” တဲ့။ ကျနော်လည်း တော်တော် ကြေကွဲဆို့နှင့်သွားမိရင်း တဖက်ကတော့ ဒီနှစ်ထဲမှာ နောက် ၃ လကျော်ကျော်လောက်ဆို ဆရာဂျမ်း နဲ့ လူကိုယ်တိုင်တွေ့ခွင့်ကြုံတော့မှာလို့ မျှော်လိုက်မိရင်း ကြေကွဲပီတိ ဖြစ်မိလိုက်ပါတယ်။

ဟော ... မနေ့ကကျတော့ ၂၃ ရက်နေ့က ကျတော့ ...

မိတ်ဆွေတဦးဆီက တယ်လီဖုန်းခေါ်သံ ဝင်လာတယ်။ “ဆရာဂျမ်းတယောက် ဆုံး... ဆုံးရှာပြီ” တဲ့။ ဖုန်းထဲက သူ့အသံဟာ တိုးတိုးလျလျလေးနဲ့ တုန်ခါ နှမ်းဟိုက်နေတယ်။ ကျနော်လည်း ဘာစကား မှ မပြောနိုင်တော့လောက်အောင် မောသွားရပါတော့တယ်။ ဆရာရယ် နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်မျက်နှာ လေးကိုတောင်မှ မြင်ခွင့်မရလိုက်ရတော့ပါလား ... ဆရာရယ်။

ဒါပေမယ့် ...

ရိုးသားမှုအရိပ်တွေ တဖိတ်ဖိတ်လက်နေတဲ့၊ သဘောကျစရာများရှိရင် ပြုံးပြုံးကြီးဖြစ်ရုံမက အသံ မြေမြေထွက်အောင် တဟ်ဟဲရယ်မောနေတတ်တဲ့၊ မျက်လုံးအစုံဟာ အနုပညာသမားပီသလွန်းစွာ ခံစား တတ်မှု မနောအာရုံစာတ်တွေ လွှမ်းပတ်ဝေဝေနေတတ်တဲ့ ဆရာ့ရဲ့ ရိုးရှင်းလွန်းလှတဲ့မျက်နှာဟာ ... ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ရာကောင်းလွန်းလှတဲ့ ဆရာ့ရဲ့ မျက်နှာပြည့်ပြည့်ကြီးဟာ ကျနော်တို့ရဲ့ ရှလုံးသားထဲ မှာ ထာဝရ စွဲထင်နေပါတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မေ့နိုင်ပါ့မလဲ ဆရာရယ် ။

(၂)

ဆရာဂျမ်းရဲ့ ပုဂံလမ်းအိမ်ကို ကျနော် ကြိမ်ဖန်များစွာရောက်ဖူးတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် ၃၀ ၊ ၁၉၇၇ တစ်ဝိုက်လောက်ကပေါ့။ အတွဲလိုက် အိမ်တန်းလျားရှည်ကြီးမှာ ဆရာညွန့်ကြူးတို့မိသားစုက တခန်း၊ တက္ကသိုလ်မင်းမော်တို့က တခန်း၊ ဆရာဂျမ်းတို့ မိသားစုက တခန်း၊ အားလုံးဟာ စာသမား ပေသမား အနုပညာသမားတွေ ပညာရှင်တွေ တက္ကသိုလ်နဲ့ပတ်သက်သူတွေချည်းဆိုတော့၊ စာပေရိပ်မြို့လေးလို ဖြစ်နေတဲ့နေရာပေါ့။ ကျနော်ကတော့ ဆရာဂျမ်းအပြင်သွားနေတဲ့အခါဆိုရင် ဆရာကြူးနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဆရာမင်းမော်နဲ့ဖြစ်ဖြစ် တအိမ်အိမ်မှာ ထိုင်နေကျပါပဲ။ များသောအားဖြင့် ဆရာကြူးနဲ့ ဆရာဂျမ်း အိမ်မှာပဲ ထိုင်နေကျပါပဲ။ အဲဒီတုန်းက ဆရာ့သား သမီးတွေက ငယ်ငယ်လေးတွေပါပဲ။ အကြီးဆုံးမှ အလယ်တန်းလောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ မိုးနှင်းတို့ စံကြီးတို့ ဆိုတဲ့နာမည်တွေ ရေးတေးတေးမှတ်မိနေ သေးပေမယ့်၊ ဆရာ့သမီးတယောက် ‘မိုးချိုသင်း’ဖြစ်နေပြီဆိုတာ အဝေးကနေကြားရပေမယ့် ဘယ် သမီးလဲဆိုတာ အခုချိန်အထိ ကွဲကွဲပြားပြား မသိသေးပါဘူး။ အဲဒီတုန်းက ဆရာကြူးရဲ့ သားနှစ် ယောက်ကလည်း ငယ်ငယ်လေးတွေပါ။ ဆရာဂျမ်းရဲ့ အိမ်ထဲမှာ ဆရာဂျမ်း တယောထိုးနေတဲ့ ဓာတ်ပုံ လေးကို ချိတ်ဆွဲထားတာလည်း အာရုံထဲမှာ ရေးတေးတေးမှတ်မိနေပါသေးတယ်။ ဆရာဂျမ်း၊ ဆရာ

ကြူးတို့နဲ့ ကျနော် စကားပြောနေတုန်း ဆရာမင်းမော် ဝင်လာတော့ ဆရာဇော်ဂျီရဲ့ ‘ညီသစ်ဆင်း’ ကဗျာတွေမတိုင်ခင်၊ ‘ငါ့ညီ ပြောင်ဝင်း - မောင်သစ်ဆင်း’ လို့ရေးခဲ့ဖူးတဲ့ ကဗျာအချို့အလိုက်အတိုင်း၊ ဆရာဂျမ်းက ‘ငါ့ညီ ပြောင်ချော် - မောင်မင်းမော်’ လာထိုင် ... လို့ ချစ်စနိုး နောက်လိုက်စလိုက်တဲ့ ပြီးတို့တို့မျက်နှာကြီးကိုလည်း မကြာမကြာ အမှတ်ရမိနေပါတယ်။ အင်မတန် အနုပညာရှင်ပီသပြီး နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ခံစားတတ်လွန်းသူဖြစ်သလောက် သူချစ်တဲ့ ခင်တဲ့သူတွေနဲ့ဆိုရင် ပြီးပြီးရှင်ရှင် ကြည်ကြည် မြမြ ဟာသနောတတ်သူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ စစ်အာဏာရှင်ကြီး ဗိုလ်နေဝင်းက တတ်ယောင်ကားနဲ့ သတ်ပုံတွေကို ဟိုပြင်ခိုင်း ဒီပြင်ခိုင်းလုပ်၊ ‘ဒို့’ကို ‘တို့’ လုပ်ခိုင်းတာတွေ၊ စကားပြောသံအတိုင်း ‘လဲ’တွေနေရာ ‘လည်း’ အလုပ်ခိုင်းတာတွေ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် လုပ်လာတော့၊ ဆရာဂျမ်းက တနေ့မှာ ခေါင်းကြီး တရမ်းရမ်းနဲ့ ဟာသနောလာတယ်။

“အခုမှ စာလုံးပေါင်း အတိုင်း သေသေချာချာ ဖတ်တတ်အောင် ကြိုးစားပေါင်းဖတ်နေရတဲ့ ကလေးတွေအတွက်တော့ ... တကယ့်ကို ဝှံ့ပဲ။ နိုင်ငံတော်သီချင်းတောင် ‘တို့ပြည် တို့မြေ’ လို့ရေးပြီး၊ ပြီးမှ ‘တို့’ ကို ‘ဒို့’ ဖတ်ပါ လို့ အောက်က ထပ်ရေးပြနေရတော့၊ တချို့ဟာတွေ ကျ - တကယ့်ကို ကလေးတွေအတွက် ဝှံ့ မှ ဝှံ့ပဲ” တဲ့။ ဘာလို့လဲ ဆရာရဲ့လို့ တဦးက မေးလိုက်တော့၊ “စဉ်းစားကြည့်လေ ... ကလေးက အခုမှ စာလုံးပေါင်းအတိုင်းမှန်အောင်တောင် မနည်းဖတ်နေရတော့၊ ဆရာမင်းသုဝဏ်ရဲ့ ကလေးကဗျာ ချစ်စရာ သပြေသီးကောက်ကို အသံမပြောင်းနိုင်ဘဲ၊ ‘ဒို့လဲ လိုက်မယ် ချန်မထား

နဲ့’ လို့မဆိုဘဲ စာလုံးပေါင်းအသံအတိုင်း ‘တို့လည်း လိုက်မယ် ချန်မထားနဲ့’ လို့များ အော်အော် ဆိုလိုက်လို့ကတော့၊ စဉ်းစားသာ ကြည့်ကြည့်ကြည့်ပေးပါဗျာ၊ အဖီး ... တို့လည်းလိုက်မယ် တို့လည်းလိုက်မယ် ဆိုတော့ဗျာ” တဲ့။ ဆရာက ပြောရင်းပြောရင်း ရယ်မောနေလိုက်ပုံများ အခုချိန်အထိ မကြာမကြာ မြင်ယောင်မိပါတယ်။

အဲဒီတုန်းက ဆရာဟာ တက္ကသိုလ်ဘာသာပြန်နဲ့ စာအုပ်ထုတ်ရေးဌာနမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အချိန်ပါ။

ဆရာညွန့်ကြူး၊ ဆရာမင်းကျော်၊ ဆရာကျော်အောင်နဲ့ ဆရာကြူးကတော် အစ်မကြီး ဒေါ်ရီရီဌေးတို့တွေလည်း အဲဒီမှာပဲ တစုကြီး အလုပ်လုပ်နေကြပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက စနေနေ့တဝက် ရုံးတက်ကြရတဲ့ ခေတ်ဆိုတော့၊ စနေနေ့မှာ နေ့လယ် ၁၂ နာရီ ကျော်ပြီဆိုတာနဲ့ ဆရာဂျမ်းတို့ရဲ့ တက္ကသိုလ်ဘာသာပြန်ဌာနနဲ့လည်း နီးနီးလေးဖြစ်တဲ့၊ ပညာရေးတက္ကသိုလ် နောက်ကျောခြမ်းက ကင်တင်းထဲက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ စာသမားတချို့ ပုံမှန် ဝိုင်းဖွဲ့ကြလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ‘စနေဝိုင်း’ လို့ ရင်ထဲမှာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သတ်မှတ်ထားကြတဲ့ စာပေဝိုင်းလေး ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ စနေဝိုင်းလေးကို ဆရာဂျမ်း၊ ဆရာကြူး၊ ဆရာနိုး(မောင်သာနိုး) ပုံမှန် ထိုင်တယ်။ စမ်းချောင်းဘက်ကနေ ဆရာစွမ်း(ဆရာ မောင်စွမ်းရည်) ပုံမှန် လာတတ်တယ်။ ဗိုလ်ရဲထွတ်ရဲ့ သား ကိုကျော်ကျော်တို့၊ ကိုဟန်တင်တို့တွေ ပုံမှန်လာတတ်တယ်။ တခါတရံဦးမြဇင် (မြဇင် -ကဗျာနရီ နဲ့ နိမိတ်ပုံရေးခဲ့သူ၊ ဇင်-နိုး-ကြူးဝိုင်းလို့ အခေါ်အဝေါ်ခံခဲ့ရတဲ့ အထဲက တဦးဖြစ်သူ) လာတတ်တယ်။

စာအကြောင်းပေအကြောင်း၊ ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်း ထွေရာလေးပါး ပြောကြလေ့ရှိပါတယ်။ ဘာပဲပြောပြော စာပေအနုပညာအကြောင်းတွေကချည်း လွှမ်းမိုးနေတတ်ပြီး တကယ့်ကို ချစ်စရာတမ်းမက်စရာ အနုပညာဝိုင်းလေး ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာနိုးက မန္တလေး ဒေါ်ဦး ‘နဂါး’ဆေးပေါ့လိပ် အလတ်စည်းလေးနဲ့ သောက်ချင်သူ သောက်၊ သောက်တတ်သူ သောက်၊ စားပွဲပေါ် ချပေးထားတတ်ပါတယ်။ ဆရာကြည်အောင်တို့၊ ကိုလေး(အင်းဝဂုဏ်ရည်) တို့လည်း ရန်ကုန်ရောက်နေတာနဲ့ကြိုရင်၊ ဒီ စနေဝိုင်းလေးဆီ ရောက်လာဖူးတာ မှတ်မိနေပါတယ်။ ဆေးလိပ်လေး ဖွာလိုက်၊ လက်ဖက်ရည် လေးသောက်လိုက်နဲ့ ပြီးပြီးပြီးနဲ့ စကားကို ရွန်းရွန်းဝေအောင် အသက်ပါပြောတတ်ဆိုတတ် ရယ်တတ် မောတတ်သူကတော့ ဆရာဂျမ်းပါပဲ။ ဆရာဂျမ်းအသံဟာ အမြဲလိုလို ရွန်းမြနေတတ်ပါတယ်။ ဆရာကြူးတို့ ဆရာစွမ်းတို့က ဆေးလိပ်မသောက်ကြ ပေမယ့် ဆရာဂျမ်းကတော့ တလိပ်ကုန်ရင် တလိပ်၊ အင်မတန် ဆေးလိပ်ကြိုက်ရှာတယ်။ ဆေးလိပ်တင်မက လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်တာနဲ့ လက်ဖက်ရည်ကြိုက်တာမှာလည်း ဒီထဲမှာ ဆရာဂျမ်းဟာ ထိပ်ဆုံးကပါပဲ။

လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးသားပေမယ့် နာမည်သဘောကျတာနဲ့ ဝင်သောက်ချင် သောက်တတ်တာမျိုးတောင် ရှိဖူးတယ်။

“တောက် ... သိပ် သဘောကျတယ်။ ဆိုင်နာမည်က ဘိုမြ ... တဲ့၊ ဒါကြောင့်မို့ သောက်ဖြစ်အောင်ကို သွားသောက်လိုက် သေးတယ်” လို့လည်း တဟဲဟဲနဲ့ သဘောတကျ ပြောတတ်သေးတယ်။

(၃)

ကျနော်ရဲ့ ကဗျာသမားဘဝမှာ ... ဆရာကြီးသခင်ကိုယ် တော်မှိုင်းရဲ့ မဟာကဗျာလေးချိုးကြီးတွေထဲက အသံတွေ မာန်တွေကို ချစ်တတ် နှစ်သက်တတ် မြတ်နိုးတတ်ခဲ့ရက၊ ဆရာမင်းသုဝဏ်ရဲ့ ကဗျာချိုချို ဆရာဇော်ဂျီရဲ့ ကဗျာပီပီတွေကို ထိတွေ့ခံစားနိုင်ခွင့်ရရင်း ဆရာတာရာရဲ့ ကဗျာအလင်းရောင်၊ ဆရာကြည်အောင်ရဲ့ ကဗျာထက်ထက်၊ ဆရာစွမ်းရဲ့ ကဗျာ ရှုရှု ဆရာ

ဂျမ်းရဲ့ ကဗျာလှလှတွေကြားမှာ ခိုနားရှင်သန်ရင်းက ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာ ဖြစ်တယ်လို့ တောင် ပြောခွင့်ရှိရင် ပြောလိုက်ချင်ပါတယ်။ ဂန္ထဝင်ခေတ်၊ ပျို့ခေတ်တွေတုန်းကတော့ ‘ပျို့’ တွေထဲမှာ ‘အလှမှာ ဥမ္မာဒန္တီ - အတည်မှာ ဘုံခန်း’ ရယ်လို့ ပြောစမှတ်ပြုရလောက်အောင် မဟာမင်းလှမင်းခေါင်ကျော် ဦးရွန်းရဲ့ ဥမ္မာဒန္တီပျို့က ဥမ္မာဒန္တီနဲ့အပြိုင် အင်မတန် လှလွန်းလှသလို၊ ရှင်အဂ္ဂသမာဓိရဲ့ နေမိဘုံခန်းပျို့ကလည်း ခန်းနားလှရုံမက တည်ကြည်လွန်းလှတယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။ ခေတ်စမ်းအလွန် ဒီဘက်ခေတ် ကျနော်တို့ခေတ်မှာတော့ ဇော်နဲ့ ဝဏ် တို့ ခေတ်ပြီးရင်၊ ဗမာကဗျာနယ်မှာ ‘ကဗျာအလှမှာ ဆရာ ဂျမ်း’ လို့တောင် ကျနော်ကတော့ ခံစားမှတ်ထင်မိပါတယ်။ အသံသာတဲ့နေရာ- အသံချိုတဲ့နေရာမှာလည်း ဆရာ မင်းသုဝဏ်ပြီးရင် ဆရာတင်မိုး ပဲလို့တောင် ယူဆမိပါတယ်။

ကဗျာမှာ အသံချိုသလို၊ မနောချိုလှတဲ့ ဆရာဟာ အင်မတန် လှချစ်လှခင် ပေါလှသူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ကျနော် သိရသလောက်

ကိုယ့်မွေးနေ့ကိုယ် မကျင်းပရတဲ့ ချစ်သူခင်သူများ က ကျင်းပပေးခြင်းခံရတဲ့ ရှားရှားပါးပါး ပုဂ္ဂိုလ် တွေထဲမှာ ကျနော်တို့ရဲ့ ဆရာဂျမ်းကြီး ပါပါတယ်။ ဒီဘက်ပိုင်း အသက်အရွယ်တွေ ရလာ၊ ပိုပိုပြီး ပေါ်ပေါ်လွင်လွင်ဖြစ်လာ၊ နိုင်ငံတကာအနံ့ အထိ ဟိုဟိုဒီဒီ ရောက်လာမှ အခုလို ဂုဏ်ပြုခံရ ကျင်းပပေးခြင်း ခံရတာမျိုး မဟုတ်ပါ။ ဟို-လွန်ခဲ့ တဲ့ နှစ်ပေါင်း သုံးလေးဆယ်လောက်ကတည်းက ချစ်ချစ်ခင်ခင် လေးလေးစားစားတွေနဲ့ သံယော ဇဉ်ကြီးစွာ တခုတ်တခု အလေးထားစွာ မွေးနေ့ ကျင်းပပေးတာ ခံရသူမျိုး ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက တခုသော ဆရာဂျမ်းရဲ့ မွေးနေ့မှာ ဆရာဂျမ်းရဲ့ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေရင်း ဆရာမောင်သိန်းနိုင် (ဂုဏ်ထူးဦးသိန်းနိုင်)က စားသောက်ဖွယ်ရာတွေအပြည့်နဲ့ ငါးဆင့်ချိုင့်ကြီး ဆွဲလာပြီး ဆရာဂျမ်းမွေးနေ့အဖြစ် မွေးနေ့ရှင် ဆရာဂျမ်းကို တခုတ်တရ လာကျွေးတာကို လည်း ကျနော်ကိုယ်တိုင် ကြိုခွဲရဖူးပါတယ်။ ကျနော်ကိုယ်တိုင်ကြိုခွဲရဖူးတဲ့ နောက်ထပ် ဆရာ ဂျမ်းအတွက်မွေးနေ့ပွဲတခုကတော့၊ ရန်ကုန် ခြောက်မိုင်ခွဲ စပယ်ခြံလမ်းထဲက ကျောင်းဆရာ ဇနီးမောင်နှံရဲ့ အိမ်မှာပါ။ ဆရာဂျမ်းကို အင်မတန် ကြည်ညိုလေးစားလှတဲ့၊ ရေနံချောင်း ဇာတိ အညာသား စာသမား ကျောင်းဆရာ ကိုညွန့်ဝေရဲ့ အိမ်မှာပါ။ ဆရာဂျမ်းမွေးနေ့နဲ့ တိုက်ပြီး ဆရာဂျမ်းကို ထမင်းဖိတ်ကျွေး ဧည့်ခံ ရင်း၊ စာအကြောင်း ပေအကြောင်း ပြောကြတာ ပါ။ ဖိတ်ထားတဲ့ လူလေးနည်းနည်းထဲမှာ ကျနော်လည်း ပါဝင်ခွင့်ရရင်း၊ ထမင်းပွဲပြီးတာနဲ့ လက်ဖက်ပွဲ ထန်းလျက်ပွဲနဲ့ဆက်ပြီး အချိန်တော် တော်ကြာအောင် စာအကြောင်းပေအကြောင်း တွေ ပြောခဲ့ကြဖူးတာတွေလည်း ရင်ထဲမှာ

မှတ်မိနေပါတယ်။
ဆရာဂျမ်းနဲ့ တရုံးတည်းလုပ် တဝင်းတည်း နေတွေကလွဲရင်၊ တခုသောကာလအတွင်းမှာ ဆရာဂျမ်းနဲ့ အမြဲလိုလို တွေ့ဖြစ်ဆိုဖြစ် လက်ဖက် ရည်ဆိုင်ထိုင်ဖြစ်သူတွေထဲမှာ ကျနော်လည်း တဦးအပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာ ဆရာ့လိုပဲ အခု အမေရိကန်ရောက်နေတဲ့ ဆရာ့ ရဲဘော်ချစ်ဆွေ ဆရာစွမ်းကြီး အသိပါပဲ။ ဆရာဂျမ်းတယောက်၊ တက္ကသိုလ်ဘာသာပြန်နဲ့ စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး ဌာနကနေ၊ ကျောင်းသုံးမြန်မာစာအုပ်ပြုစုရေး သင်ရိုးနဲ့ မာတိကာဌာနဆီ ပြောင်းရွှေ့လုပ် ကိုင်တော့လည်း ခြောက်ထပ်ရုံးကာလမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ တက္ကသိုလ်ထဲက တောင်ငူဆောင်အပေါ် ထပ်ကာလမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ အမြဲလိုလို မပျက်မကွက် ဆရာစွမ်း ဆရာဂျမ်းတို့ဆီ ပုံမှန်လိုလို မရောက် ရောက်အောင် ရောက်တတ်တာ ကျနော် ဖြစ်ခဲ့ ပါတယ်။ ဆရာတို့သင်ရိုးဌာနအတွက် တာဝန်ခံ ကလည်း ဆရာကောင်း (ဦးဘကောင်း)ကြီးဆို တော့၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောချင်ရာ ပြောဖြစ် ကြပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရှိခဲ့ကြတာပေါ့ ဆရာရယ်။ ဆရာကောင်းကြီးကလည်း တချိန်သောအခါက ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် သမဂ္ဂခေါင်းဆောင် ဟောင်းကြီး မဟုတ်လား။ တောင်ငူဆောင် ဝရန်တာမှာ ထုတ်ထားတဲ့ ဆရာဂျမ်းတို့ စားပွဲဆီ မကြာမကြာ ရောက်ရောက်လာပြီး ပိုင်းဖွဲ့လေ့ ရှိတာက ဆရာဦးစောလူ (အခု အမေရိကန် ရောက်နေတဲ့ မြန်မာစာပါမောက္ခ ဦးစောထွန်း) တို့၊ အခု ဒေါက်တာခင်အေး ဖြစ်နေတဲ့ မြန်မာစာ ဦးခင်အေး(မောင်ခင်မင်-နေဖြူ) တို့ဆိုတော့၊ အားလုံးဟာ တကယ့်စာပေသမားတွေချည်း ဖြစ်ပြီး၊ စာပေအဆီအနှစ် စကားသံတွေ မကြာ မကြာ ကြားရနိုင်လေ့ရှိတဲ့ နေရာလေးတခု

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

သဖွယ် ဖြစ်နေပြန်တော့တာပေါ့။ ဆရာကောင်း ကြီးက ပုပုပြတ်ပြတ် ခပ်သေးသေး၊ ဆရာဂျမ်းနဲ့ ဆရာစွမ်းက ဝဝပြည့်ပြည့်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတွေနဲ့ ဆိုတော့၊ ဆရာတို့တွေ အတူတူဝင်လာရင်၊ ဆရာတို့မြန်မာစာသင်ရိုးဌာနက တဦးတည်းသော အမျိုးသမီးဖြစ်တဲ့ မခင်မာလွင်က ‘မဟာစည်ကြီး နှစ်ပါးတော့ ဝင်လာပြီ’ လို့ နောက်စစ် မေးဧည့်ပြလေ့ရှိတာလည်း မှတ်မိနေပါတယ်။

တက္ကသိုလ်ကလည်းမဟုတ်ရပါဘဲနဲ့ အဲဒီလို ဆရာဂျမ်းတို့ဆီ အဝင်အထွက် အရောက်အပေါက် များလွန်းတာကြောင့်၊ ၁၉၅၂ မှာ မဆလစစ်ထောက်လှမ်းရေးတွေက ကျနော်ကို နိုင်ငံရေးမှုနဲ့ ဖမ်းဆီး တဲ့အခါမှာ စစ်ကြောရေးမှာ စစ်ဆေးစရာ ခေါင်းစဉ်တခုတောင် ဖြစ်ခဲ့ရ အစစ်ဆေးခံခဲ့ရဖူးပါတယ်။ မိုက်ရိုင်းလှတဲ့ စစ်ထောက်လှမ်းရေးတွေက “ဟေ့ကောင် ... မင်းက တောင်ဂူဆောင် ဗမာစာဌာန အပေါ်ထပ်က ကဗျာဆရာတင်မိုး ဆိုတဲ့ လူဆီကိုလည်း သွား သွားနေတယ်။ အဲဒီ တင်မိုးနဲ့ကော မင်း ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ” ဆိုပြီး စစ်တာဆေးတာ ခံခဲ့ရဖူးတဲ့အထိပါပဲ။ ဒါလည်း ... ကျနော်အဖို့ အခုအချိန်မှာတော့၊ ဆရာနဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ မမေ့နိုင်စရာ အဖြစ်အပျက်တခုအဖြစ် ပြန်ပြီးသတိရနေ မိပါတယ်။

(၄)

ဆရာဂျမ်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမှတ်ရစရာတွေကတော့ ... အများကြီးပါ။

ကျနော်ထောင်က ထွက်လာတော့၊ ဆရာဂျမ်းဟာ ပုဂံလမ်းက အိမ်လေးမှာ မရှိတော့ပါဘူး။ ပညာရေးဌာနမှာလည်း မရှိတော့ပါဘူး။ မြန်မာစာ ကျူရှင်ပြတယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စနဲ့ အလုပ်က ထွက်လိုက်ရ ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း၊ အင်းစိန်ဘက်မှာ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိနေပါပြီ။

ဆရာ့ကို မနာလိုဝန်တိုနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တဦးကနေ တို့လိုက် ထောင်လိုက် ချွန်လိုက်တာကြောင့် ဆရာဂျမ်း စာပြတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အစစ်ဆေးခံရရှာပါတယ်။ အဲဒီလို ညစ်ပတ်လိုက်တဲ့သူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာလည်း ကျနော် ကြားလိုက်ရ သိလိုက်ရပါတယ်။ ဆရာကတော့ အပြုံးမပျက်ပါပဲ။ ဆရာ့အိမ်သစ်ကလေးဆီ ကျနော်ကိုယ်တိုင် ရောက်မသွားရသေးမီကတည်းက၊ ဆရာ့အိမ်သစ် ကလေးအကြောင်းကိုတော့ ကျနော် ကြိုသိနေခဲ့ရပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ မသိဘဲ နေပါ့မလား။ ‘ကဗျာဆရာ အိမ်’ ဆိုပြီးကပဲ ဆရာ့အိမ်အကြောင်း စာမျက်နှာတွေ ဘာတွေပေါ်မှာ တွေ့မြင်လိုက်ရပြီးသားကိုး။ ‘ဖန်မီးအိမ်’ ရှင်အတွက် ‘ကဗျာဆရာ အိမ်’ ကို ဖန်တီး ဒီဇိုင်းရေးဆွဲပြီး ကြပ်မတ်ဦးစီး ဆောက်လုပ်

**ဆေးဗိပ်ဇလေး ဖွာလိုက်၊ လက်ဖက်ရည်ဇလေးသောက်လိုက်နဲ့၊
ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့ စကားကို ရွန်းရွန်းထေအောင် အသက်ပါပါ
ပြောတတ်ဆိုတတ် ရယ်တတ်မောတတ်သူကတော့ ဆရာဂျမ်းပါပဲ။
ဆရာဂျမ်းအသံဟာ အမြဲလိုလို ရွန်းမြဲနေတတ်ပါတယ်။**

ပေးသူကိုယ်တိုင်က မဂ္ဂဇင်းတစ်ပေါ်မှာ ဆောင်းပါးရေးပြထားတာလို ရေးတေးတေး မှတ်မိနေပါတယ်။ ကဗျာဆရာအိမ်ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပိသုကာရှုထောင့်ကရော အနုပညာခံစားမှု ရှုထောင့်ကပါ စိတ်ကူးဉာဏ်ကွန့်မြူးပြီး ပုံစံထုတ် ဖန်တီးပေးခဲ့သူကတော့၊ ‘ပိသုကာ ဆရာရွှေ’ကြီးပါပဲ။ ရန်ကုန် စက်မှုတက္ကသိုလ် ပိသုကာဌာနမှာ ဆရာတဦးလည်း ဖြစ်၊ လူပျိုကြီးလည်းဖြစ်၊ ကျနော်တို့နဲ့လည်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လှတဲ့ ဆရာရွှေကြီးဟာ ဂျပန်ပြန်လည်းဖြစ်တဲ့အတွက် လူငယ်တချို့က သူ့ကို သူ့ကွယ် ရာမှာ ‘ဂျပန်ရွှေ’ကြီးလို့ခေါ်တဲ့သူက ခေါ်ကြပါတယ်။ ဆရာရွှေဟာ ပိသုကာပညာရှင်သာမက အနုပညာသမားလည်းဖြစ်၊ ဆရာဂျမ်းကို အင်မတန်ချစ်ခင်သူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာရွှေကို နောက်ချင်စရာတဲ့ အနုပညာသမားတယောက်ကတော့ “ဆရာရွှေရဲ့လက်ရာ၊ ဆရာဂျမ်းရဲ့ ‘ကဗျာဆရာ အိမ်’ ကတော့ အင်းစိန်တကြောမှာ တကယ်ကို အထူးခြားဆုံးပါပဲ။ ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ချာချီပုံစံလိုလို၊ ပိရမစ် အငယ်စား ပုံစံလိုလို ဗျ ... ” တဲ့။ ကျနော် ထောင်ကထွက်လာပြီးတဲ့နောက် ဆရာရဲ့ ကဗျာဆရာအိမ်အထိ ရောက်အောင်လိုက်ပို့သူကတော့၊ ကျနော်မိတ်ဆွေကြီး ပန်းချီဆရာ ကိုယဉ်မင်းပိုင်ပါပဲ။ ပန်းချီဆရာကလည်း ဆရာဂျမ်းကို တော်တော်ကို လေးစားလှသလိုဆရာဂျမ်းကလည်း ပန်းချီဆရာကို တော်တော်ကို ခင်မင်လှပါတယ်။ သင်ရိုးနဲ့ မာတိကာဌာန၊ ခြောက်ထပ်ရုံးခေတ်မှာ တရားတည်းအတူတူ အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြဖူးသူတွေလည်းဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယဉ်မင်းက ကျောင်းသုံးစာအုပ်တွေမှာ သရုပ်ဖော်ပုံတွေ ရေးဆွဲရတဲ့ ရုံးဝန်ထမ်း ပန်းချီဆရာတဦးအဖြစ် ဆရာဂျမ်းနဲ့ တော်တော်ကြာကြာ လက်ပွန်းတတီးနေခဲ့ရသူ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာဂျမ်းရဲ့အိမ်သစ် ကဗျာဆရာအိမ်ကို ကျနော်ရောက်တော့ ဆရာက ထုံးစံအတိုင်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ကြိုဆိုပြီး ဧည့်ခံရှာတယ်။ အိမ်ဝင်းခပ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာပဲ ရေမြောင်းလေး စီးနေပြီး၊ ရေမြောင်း ပေါ်ခွဲဆောက်ထားတဲ့ တံတားလေးအနီး၊ သစ်ရိပ်အောက်မှာ စားပွဲလေးတလုံးနဲ့ပေါ့။ ဆရာဂျမ်းကတော်ကလည်း ဆရာဂျမ်းလိုပဲ ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးနဲ့ ရေနှေးကြမ်းအိုး ချပေးလိုက်၊ လက်ဖက်ပန်းကန်လေး လာချပေးလိုက်နဲ့ ပုဂံလမ်းအိမ်ခေတ်ကတည်းက ရင်းနှီးပြီးသားဖြစ်တဲ့ ကျနော်တို့အပေါ် ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိရှာတယ်။ တခြားအိမ်သွားရရင်သာ ကျနော်တို့အပို့ အနေကျဲ့သလို ခံစားရဖူးတာမျိုးတွေ ကြုံတွေ့ရပေမယ့် ဆရာဂျမ်းရဲ့အိမ်မှာ ကျနော်တို့အပို့ ဘယ်တော့မှ အနေကျဲ့တာမျိုး မရှိခဲ့။ ပေါ့ပေါ့ ပါးပါး လန်းလန်းဆန်းဆန်း ခံစားခဲ့ရတာချည်း ဖြစ်ပါတယ်။

သတိရစရာကောင်းတာတွေထဲမှာ ရှစ်လေးလုံးအရေးတော်ပုံကြီးအတွင်းတုန်းက ဆရာဂျမ်းရဲ့ ရုပ်ပုံလှူကိုလည်း ချန်ထားမေ့လျော့ပစ်လို့ မရပါ။ ကျနော်က တနေ့တမျိုး မရိုးရအောင် ဟိုအဖွဲ့နဲ့ ချီတက်ဆန္ဒပြပွဲ ဝင်လိုက်၊ ဒီအဖွဲ့နဲ့ ချီတက်ဆန္ဒပြပွဲဆင်လိုက် ပါဝင်နဲ့ပျော်နေရင်း အရေးတော်ပုံကြီးရဲ့ ဒီရေမြင့်သစ်ဦး တရက်မှာ စာပေအနုပညာဆိုင်ဘုတ်အောက်က ပါဝင်ချီတက်ဆန္ဒဖော်ပြခဲ့ရတဲ့ တရက်မှာ ဆရာဂျမ်း၊ ဆရာစွမ်းတို့နဲ့လည်း အတူတူ ဆင်နွှဲခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဆရာဂျမ်း၊ ဆရာစွမ်း၊ ကိုယဉ်မင်းပိုင်နဲ့ ကျနော်တို့ဟာ လေးဦးသား တန်းစီချီတက်ခဲ့ကြရင်း ‘ဒို့အရေး ... ဒို့အရေး’ ဆိုတဲ့အသံကို အားသွန်ကြီးပြီး တပြုံးပြုံးနဲ့ ဟစ်ကြွေးခဲ့ကြဖူးပါတယ်။ ဆရာစွမ်းရဲ့အသံဟာ တက်ကြွလှသလို၊ ဆရာဂျမ်းရဲ့ မျက်နှာပြည့်ပြည့်ကြီးဟာလည်း အလန်းဆန်း အစွင်ကားဆုံး

ဆရာရွမ်းရဲ့အသံဟာ တက်ကြွလှသလို၊
ဆရာဂျမ်းရဲ့ မျက်နှာပြည့်ပြည့်ကြီးဟာလည်း အလန်းဆန်း
အစွင့်ကားဆုံး ပြီးလို့ရွှင်လို့ပေါ့။ ကျနော်တို့ရဲ့ နောက်ဘက်နား
ကပ်လျက်သား မလှမ်းမကမ်းမှာ ဆရာနတ် (ဦးနတ်နွယ်)ကြီးတို့အရေ၊
အမျိုးသမီး စာရေးဆရာမ မြနေောင်းညိုတို့အတွင်းမှာ ... အရေး
ကြီးတဲ့အချိန်တွေဆီ ဆိုက်ရောက်လာပြီဆိုတဲ့
အခါမှာ ကျနော်တို့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ စာပေ
အနုပညာရှင်တွေဟာလည်း တက်တက်ကြွကြွ
အားမာန်ပြခဲ့ကြတာ အားရစရာကြီးပါပဲ။

ပြုံးလို့ရွှင်လို့ပေါ့။ ကျနော်တို့ရဲ့ နောက်ဘက်နား
ကပ်လျက်သား မလှမ်းမကမ်းမှာ ဆရာနတ်
(ဦးနတ်နွယ်)ကြီးတို့အရေ၊ အမျိုးသမီး စာရေး
ဆရာမ မြနေောင်းညိုတို့အတွက်လည်း တွေ့ရပါ
တယ်။ အရေးတော်ပုံကြီးအတွင်းမှာ ... အရေး
ကြီးတဲ့အချိန်တွေဆီ ဆိုက်ရောက်လာပြီဆိုတဲ့
အခါမှာ ကျနော်တို့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ စာပေ
အနုပညာရှင်တွေဟာလည်း တက်တက်ကြွကြွ
အားမာန်ပြခဲ့ကြတာ အားရစရာကြီးပါပဲ။

ရှစ်လေးလုံးအရေးတော်ပုံကြီးကို စစ်အာ
ဏာရှင်များက လက်နက်နဲ့ အကြမ်းဖက်ဖြိုခွဲပြီး
မာရှယ်လောကို အလံထောင်ပြီးတက်လာချိန်
မှာတော့ တရားလက်လွတ် မတရားသဖြင့်
ဖိနှိပ်မှုတွေအပေါ် ပေါက်ကွဲပြီး၊ စာပေအနုပညာ
ရှင်တွေကြားထဲမှာ အကျယ်လောင်ဆုံး အပီသဆုံး
ဖောက်ခွဲပြီး ထွက်ပေါ်လာခဲ့တဲ့အသံဟာ ဆရာ
ဂျမ်းရဲ့ အသံပါပဲ။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ရဲ့မိခင်
ဒေါ်ခင်ကြည်ရဲ့ဈာပနမှာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့တဲ့
ဆရာဂျမ်းရဲ့ကဗျာဟာ လူထုတွေရဲ့ နှလုံးသား
ထဲ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ရောက်ရှိသွားခဲ့သလို၊
ဆက်တိုက်လိုလို ထွက်ပေါ်လာခဲ့တဲ့ ဆရာဂျမ်း
ရဲ့ကဗျာတွေဟာလည်း အထက်မြက် အပီသဆုံး
တိုက်ပွဲခေါ်သံ စည်မောင်းသံတွေဖြစ်လာခဲ့ပါ
တယ်။ သံစဉ်ချိုချိုတွေရဲ့နေရာမှာ အလှူငြီးငြီး
မောင်းတင်းသံ၊ အဟုန်ပြင်းပြင်း တက်ခေါက်သံ

တွေ ဒရစပ်ကြီး ရဲရဲဝင်ဝင် ပဲ့တင်လွင့်လာခဲ့ပါ
တယ်။ စမ်းရေစီးသံတွေအစား ဒီလိုင်းသံတွေ
ကမ်းရိုက်သံတွေ သံစဉ်မြင့်မြင့်ထွက် ပေါ်လာခဲ့
ပါတယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ဖော်လှုပ်နှိုးလိုက်
တဲ့ တိုက်ပွဲခေါ်သံ မှန်တိုင်းသံတွေပါပဲ။

ဆရာရဲ့ကဗျာတွေထဲမှာ ...

‘ဒီ အာဏာရှင်စနစ်ဆိုးကို - ငါ ရိုမခိုးနိုင်’
‘ကောက်ကျစ်ယုတ်မာတဲ့ နှလုံးယုတ်ကို -
ထုံးသုတ်လို့ ဖြူနိုင်မတဲ့လား-’
‘အရူး ငပေါက်တွေကို - ဒူးမထောက်ကြနဲ့
ဟေ့-’
‘ဘဝအောင်မြေမှာ၊ ဓားပြကောင်တွေ မကြီးစိုး
နိုင်၊ မုချ ကျဆုံးရမယ် -မုချ ကျဆုံးရမယ်’
‘ကွန်မြူနစ်ဆန့်ကျင်ရေး- တဲ့၊ အရေးပါတဲ့ ဒီ
ဆောင်ပုဒ်နဲ့၊ လုပ်စားပေါင်း များခဲ့ပြီ’
‘ကွန်မြူနစ်ဆန့်ကျင်ရေး လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျာ’
... တဲ့။

ဆရာဂျမ်းရဲ့နှလုံးသားထဲကနေ ထွက်ပေါ်
လာတဲ့ အဆက်မပြတ်ပေါက်ကွဲသံ၊ ဖောက်ခွဲသံ
တွေဟာ စည်စည်ညီအောင် ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါ
တယ်။ ဒီအသံတွေဟာ အဝေးကနေ ကျည်ကွယ်
မျက်ကွယ်နေရာကနေ ထွက်ပေါ် ပြနေခဲ့တာ
မဟုတ်ပါ။ ရန်သူ့နှလုံးအိမ်ပေါ်ကနေ ပိုင်းပိုင်း

ပြတ်ပြတ် ဆုံးဖြတ်ပြီး ရဲရဲရင့်ရင့် မားမားရပ်ပြီး ဖြောင်အတိအလင်း ဖော်ပြနေခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဦးညွတ်ပါတယ် ဆရာရယ်။ ကျနော်တို့ အားလုံး လေးလေးစားစား ဦးညွတ်ခဲ့ရပါတယ်။

(၅)

ကျနော်ရဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဆိုင်ရာ တဦးချင်းဘဝ မှာ၊ ဆရာဂျမ်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မမေ့နိုင်စရာ အမှတ်ရစရာတွေ တော်တော်များများ ရှိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတွေထဲမှာ ကျနော် မကြာခဏ အမှတ်ရမိဆုံး၊ ပြန် ပြန်သတိအရမိဆုံး ရုပ်ပုံလွှာ တခုလည်း ရှိပါသေးတယ်။

ကျနော်ရဲ့ ပထမဦးဆုံး လုံးချင်းကဗျာရှည် စာအုပ် ‘နိုးနေသော လင်္ကာသည်’ အတွက်၊ အမှာစာရေးပေးခဲ့တာ ဆရာပါ။

ကျနော် အင်မတန် ချစ်ခင်လေးစားရတဲ့ ဆရာညွန့်ကြူးနဲ့ ဆရာတင်မိုးတို့နှစ်ယောက်ပါ။

ကျနော်ရဲ့ပထမဦးဆုံး လုံးချင်းကဗျာရှည် အဲဒီ စာအုပ်လေးကို ‘ရွှေဒေါင်း’ ပုံနှိပ်တိုက်မှာ ရိုက်နှိပ်ပြီး၊ ‘ငြမ်း’ စာစဉ်ကနေ ထုတ်ဝေခဲ့တာပါ။

အဲဒီ ကဗျာစာအုပ်လေး ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် တနှစ်တည်းမှာ၊ တပုဒ်တည်း လုံးချင်းကဗျာရှည်စာအုပ်အဖြစ်နဲ့ချည်း ထုတ်ဝေခဲ့ကြတာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သုံးအုပ်တိတိ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ကိုအောင်ချိမ့်ရဲ့ ‘ဂန္ထဝင်မမ’ ရယ်၊ နောက်ဆုံးမှာ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာအဖြစ်နဲ့ ဆုံးပါးသွားရရှာပြီဖြစ်တဲ့ ကဗျာဆရာ ပိုင်သ ရဲ့ ‘အရှေ့ရွာသူ့သို့ နှင်းဆီမှတ်စု’ ရယ်၊ ကျနော်ရဲ့ ‘နိုးနေသော လင်္ကာသည်’ ရယ်ပါ။ ကိုအောင်ချိမ့်ရဲ့ ကဗျာစာအုပ်က ဆရာမောင်သာနိုးရဲ့အမှာနဲ့ ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျနော်စာအုပ်ကတော့၊ ဆရာ

ညွန့်ကြူးနဲ့ ဆရာတင်မိုးတို့ရဲ့ အမှာနှစ်စောင်နဲ့ ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

ကျနော်ရဲ့ ပထမဆုံး ကဗျာစာအုပ်လေးကို ဆရာဂျမ်း၊ ဆရာကြူးတို့ရဲ့အမှာနဲ့ပဲ ထွက်ချင်တယ်။ ဒုတိယထွက်မယ့်စာအုပ်ကိုတော့ ဆရာစွမ်း၊ ဆရာကြည်အောင်တို့ရဲ့ အမှာစာတွေနဲ့ပဲ ထွက်လိုက်မယ်လို့ တော်တော်စောစော ကတည်းက ရင်တွင်းဆန္ဒအဖြစ် ကြိုတင်ရည်ရွယ်ထားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျနော်ရဲ့ကဗျာစာမူကို ၄ စောင်ပွားပြီး စာပေစစ်စိရေးတင် ပြုရမှာအတွက် ၂ စောင်ထားလိုက်ရသလို၊ တစောင်စီကို ဆရာဂျမ်းနဲ့ ဆရာကြူးတို့လက်ထဲ အမှာစာရေးပေးနိုင်ဖို့ ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။

စာမူက အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်ပေမယ့် အမှာစာပါ တပါတည်းတွဲတင်ရမှာမို့ ဆရာတို့ကို ကျနော်က ခဏခဏသွားပြီး အပူပေး မီးထိုးပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ဆရာဂျမ်းကို ကျနော်က ခဏခဏ နားပူနားဆာ လုပ်ပါတယ်။ ဆရာကတော့ “ စိတ်ချစမ်းပါ ... ကဗျာစာမူတခုလုံး အကုန်ဖတ်ပြီးပါပြီ။ ရေးမှာပါ ... ရေးကို ရေးမှာပါ” ဆိုပြီး ဆရာက ကျနော်ကို အမြဲတန်းပြီးပြီးကြီး ကြည့်ရင်း နောက်စလ လုပ်နေတတ်ပါတယ်။ မြန်မြန်ဆန်ဆန်တင်ချင်နေပြီဖြစ်တဲ့ ကျနော်စိတ်ထဲမှာတော့ တော်တော်ကို မချင့်မရဲဖြစ်လို့ပေါ့။ နောက်ထပ်တပတ်လောက်ကြာတော့ ထပ်ပြီး ပြောမိပြန်၊ ဆရာကတော့ ပြုံးပြီးကြီး။ နောက်တပတ်လောက်ကြာတော့ ထပ်ပြီး လောဆော်မိပြန်၊ ဆရာဂျမ်းက အပြုံးမပျက်။ ပြီးတော့ ပြောလိုက်သေးတယ်။ “ရေးနေတာ ပြီးသလောက်တောင် ရှိနေပြီ” တဲ့။ ပြီးပြီဆိုရင် ... မနက်ဖြန် ကျနော်ကို ပေးတော့လေလို့ ပူဆာပြန်တော့လည်း ထုံးစံအတိုင်း ပြုံးပြုံးကြီး လုပ်နေပြန်တာ

ပါပဲ။ ဖေဖော်ဝါရီလကုန်ကတည်းက ပေးထားတာ မတ်လ တတိယပတ်ထဲ ရောက်လာတဲ့ အချိန်အထိလည်း မပြီးသေး။ ကျနော်စိတ်ထဲမှာ တော့ တော်တော်ကို ကသိကအောက် ဖြစ်နေပြီ။ “ဆရာဂျမ်း ... စာမူက အချိန်မီအောင် မြန်မြန်တင်ရမှာ မြန်မြန်လိုချင်ပြီ” ပြောလို့လည်း မရ။ ဆရာဂျမ်းကတော့ တော်တော်ကို ကသိကအောက်ဖြစ်အောင် လုပ်တာပဲလို့ တောင် စိတ်ထဲမှာ ကွက်ခနဲ ဖြစ်သွားမိရတယ်။ အမှာစာလေး ရေးတာ ဒါလောက်တောင် ဈေးကိုင်ရသလားပေါ့။ ကျနော်ကလောလေ-ဆရာဂျမ်းကတော့ ပြီးလေလေပါပဲ။ ပြီးတော့ စလိုက်သေးတယ်။ ပြီးနေပြီ ပြီးနေပြီ ... တကြောင်းလေးလောက်ပဲ ကျန်တော့တာ ... တဲ့။ ဒီတကြောင်းပဲ ကျန်တော့တာဆိုရင်လည်း အခုရေးပေးတော့လေ ... လို့ဆိုတော့ ဆရာဂျမ်းက နေစမ်းပါအုန်း ... တဲ့။

ကျနော်မှာ တော်တော်ကို နားမလည်နိုင်မိအောင်ဖြစ်မိရင်း စိတ်ညစ်မိနေပါတယ်။

တရက်ကျတော့ ကျနော်က ဘာမှ မမေးရသေးခင်မှာ “သန်ဘက်ခါ ရုံးကိုလာဖြစ်အောင် လာခဲ့နော် ...” လို့ ဆရာဂျမ်းက စပြီး ကျနော်ကို အချိန်းအချက် လုပ်တယ်။ ကျနော်က ခေါင်းကိုပဲ ညိတ်ပြလိုက်မိတယ်။ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဆိုတာ

တောင် မမေးချင်မိတော့။ ဆရာဂျမ်းချိန်း ထားတဲ့ နေ့ရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း တက္ကသိုလ်ဘာသာပြန်ဌာနရုံးထဲရှိ သူ့စားပွဲရှေ့ ကျနော်က ရောက်အောင်သွားတယ်။ ဆရာဂျမ်းက ပြီးစိမိထပ်လုပ်ပြီး၊ သူ့စားပွဲ အံ့ဆွဲလေးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းလေး ဖွင့်လိုက်တယ်။ စားပွဲရှေ့က ကုလားထိုင်ကို မေးငေါ့ပြုပြီး ခဏအထိုင်ခိုင်းထားပြန်တယ်။ ဖိုင်တခွကြားညှပ်ထားတဲ့ ကလစ်ထိုးထားတဲ့ ဗလာစက္ကူလေး တထပ်ကို အသာအယာ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြန်တယ်။ ကျနော်က ငေးကြည့်နေလိုက်တယ်။

“ကနေ့ ကဗျာစာအုပ်အတွက် အမှာစာပေးမလို့ တကြောင်းတည်းပဲ တမင်ချန်ထားတာ၊ ပြီးအောင် မရေးသေးဘဲ တမင်ချန်ထားတာ၊ ဒီနေ့မှ အဲဒီတကြောင်းကို အခုရေးပြီး ကနေ့ပဲ အပြီးသတ်ရေးတာအဖြစ် ပေးမလို့” လို့ ဆိုပြီး၊ ရေးထားပြီးစာမျက်နှာတွေရဲ့ နောက်ဆုံးမျက်နှာကို ဖြတ်ခနဲ လှန်လှောလိုက်တာ မြင်ရတယ်။ ပြီးတော့ တကယ်ကို နောက်ဆုံးစာတကြောင်း အဖြစ် အဆုံးသတ်စာတကြောင်းတကြောင်းကို သူ့ရဲ့လက်ရေးပိုင်းပိုင်းကြီးနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ရေးချလိုက်ပြီး ပုဒ်မကြီးနှစ်ချောင်းကို ခပ်သွက်သွက် ရေးချလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အောက်မှာ ‘တင်မိုး’ ဆိုတဲ့ သူ့လက်မှတ်ကြီးကိုပါ တပါတည်း

**ဒီအသံတွေဟာ အဝေးကနေ ကျည်ကွယ် မျက်ကွယ်နေရာကနေ ထွက်ပေါ်ပြနေခဲ့တာ မဟုတ်ပါ။
ရန်သူနှလုံးအိမ်ပေါ်ကနေ ပိုင်းပိုင်းပြတ်ပြတ်ဆုံးဖြတ်ပြီး
ရဲရဲရင့်ရင့် မားမားရပ်ပြီး
မြောက် အတိအလင်း ဖော်ပြနေခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။**

ဆက်ထိုးလိုက်ပါတယ်။ လက်မှတ်ရဲ့အောက်မှာ နေ့စွဲပါ ရေးချလိုက်ပါတယ်။ ‘၂၈-၃-၁၉၈၀’ တဲ့။ ပြီးတော့ မှားသွားမှာ စိုးလို့ သေချာအောင် ကျနော့်ကို မေးလိုက်သလိုလို၊ ပါးစပ်ကလည်း ပြောလိုက် ပြန်သေးတယ်။

“မနေ့က မတ်လ ၂၇ ရက် တော်လှန်ရေးနေ့ဆိုတော့၊ ကနေ့မတ်လ ၂၈ ရက်နေ့ ပေါ့” တဲ့။

နေ့စွဲပါ ထိုးပြီးချိန်မှာတော့ ကျနော့်ကိုရေးထားပြီး သူ့ရဲ့အမှာစာကိုလှမ်းပေးရင်း ပြီးစနဲ့ လှမ်းကြည့်နေပါတော့တယ်။ အဲဒီတော့မှ ကျနော်လည်း ပြီးမိသွားရပါတော့တယ်။

ကျနော့်ကဗျာစာအုပ်လေး ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေနိုင်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဆရာဂျမ်းက ကျနော့် ကို ရံဖန်ရံခါ နောက်စစ် ချစ်စနိုးကျီစယ်တတ်တာက ‘နိုးနေတုန်းပဲလား ... မအိပ်သေးဘူးလား’ တဲ့။ တခါတခါကျတော့ ‘မအိပ်သေးဘူးလား ... အိပ်အုန်း ... အိပ်အုန်း ...’ တဲ့။ အဲဒီလို ‘မအိပ်သေး ဘူးလား’ လို့ နောက်တိုင်း ကျနော်ကလည်း ဆရာ့ကို ‘ကျနော်ကတော့ မအိပ်သေးဘူး၊ ဆရာက တော့ ... အိပ်လိုက်တာ၊ ဒီ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ နှင်းဆီပွင့်ပေါ် အိပ်ပျော်တယ်ဆိုတော့ ဆရာရယ်’ လို့။

အခုတော့ ကျနော် အင်မတန်ချစ်ခင်လေးစားရတဲ့ ဆရာဂျမ်းဟာ တကယ်ကို အိပ်ပျော်သွား ခဲ့ပါပြီ။ ထာဝရ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပါပြီ။

ဒါပေမယ့် ဆရာ့စိတ်ဓာတ်၊ ဆရာ့အသည်းနှလုံးဟာ ကျနော်တို့အတွက် ထာဝရ ရှင်သန် ကျန်ရစ်နေမှာဖြစ်သလို ဆရာ့ကဗျာ၊ ဆရာ့စာပေအနုပညာလက်ရာတွေဟာလည်း ကျနော်တို့ရဲ့ အမျိုးသား စာပေအနုပညာ ဥယျာဉ်ကြီးအတွင်းမှာ ထာဝရ ဖူးပွင့်ဝေဆာ ရှင်သန်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ ။ □

ဝင်းတင့်ထွန်း
၂၆-၁-၂၀၀၇

၌ုတ်ဆက်ခြင်း

သူ

သားရေ

ချိုးငှက်လေးတကောင်များ ပျံလာတာတွေ့ခဲ့ရင်
ကောင်းမွန်စွာ ခရီးဦးကြိုပြုပါကွယ်
သူပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

သိမ်းစွန်ရဲတွေ အုပ်ဖွဲ့နေကြတဲ့ ဖေဖေတို့ ကောင်းကင်မှာ သူဟာ ရဲရင့်တဲ့ ချိုးငှက်ပါသားရယ်။
လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်းသန်းဖို့နဲ့ အမှန်တရားကို ချစ်မက်ဖို့ ဖေဖေတို့ သူ့ဆီမှာ သင်ယူခဲ့ကြရတယ်။

သားအရွယ်ရောက်လာတဲ့တနေ့ သားကို ဖေဖေ လက်ဆင့်ကမ်းမယ့် ပန်ဒိုရာ သေတ္တာ ထဲမှာ ‘မျှော်လင့်ခြင်း’ နဲ့အတူ သူ ဖွဲ့သီခဲ့တဲ့ တေးကဗျာတွေကို သားတွေ့ရလိမ့်မယ်။ ဒီတန်ဖိုး တွေကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း ဖေဖေတို့ကမ္ဘာကို သားတို့ မျိုးဆက် ပြန်ဆောက်တည်ကြရမယ်။ လှပနူးညံ့ ငြိမ်းချမ်းသိမ်မွေ့လှတဲ့ ဒီ တေးကဗျာတွေကို ယုံကြည်စွာရွတ်ဆိုရင်း လောကရဲ့အနာတွေကို သားတို့ ကုစားကြရဦးမယ်။ မျှော်လင့်ခြင်းကို အသစ်တဖန် ပြန်ရှင်သန်စေဖို့နဲ့ လောကကို မေတ္တာတရားနဲ့ ပြန်လည်ထုံမွှမ်းစေဖို့ သားတို့ သူရဲ့ ဝိညာဉ်ကို ပွားယူကြရမယ်။

ကမ္ဘာမြေဟာ သူ့ရင်ခွင်မှာ လဲလျောင်း အိပ်စက်တော့မယ့် ဧည့်သည်ကြီးကို ဒီနေ့ ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်နေတယ်။

မိုးတွေ ထစ်ချုန်းလို့၊ တော်လဲသံတွေ မြည်ဟီးလို့။ ပထဝီမြေသားဟာ တုန်လှုပ်လို့၊

သစ်ပင်တွေ ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ခတ်လို့ အားလုံး သူ့ကို နှုတ်ဆက်နေကြတယ်။ အိမ်ကို သိပ်ပြန် ချင်လှတဲ့ မဟာ ဧည့်သည်ကြီးရဲ့ အိမ်ပြန်ခရီးကို လောကဟာ သူ့ရဲ့ ဦးထုပ်ကို ချွတ်ရင်း ဦးညွတ် နှုတ်ဆက်နေတယ်။

အခုတော့
ဖေဖေယုံကြည်တယ်
သူဟာ
သူ့အမြဲ ပြန်ချင်ခဲ့တဲ့ အရပ်ဒေသဆီကို
ပျံသန်းနေပါလိမ့်မယ်။

သားရယ်
ချိုးငှက်လေးတကောင်များ ပျံလာတာ
တွေ့ခဲ့ရင် ...

ကောင်းမွန်စွာ ခရီးဦးကြိုပြုပါကွယ်
သူပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်
ဦးတင်မိုးပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ။

အေးဝင်း (လမ်းတရား)

၁၉၉၉ ခုနှစ်ရဲ့ ကျနော် အလုပ်ကပြန်ရောက်တဲ့ တစ်ညနေမှာ message တစ်ခု အိမ်ကိုရောက် နေတယ်။ ဦးဘဂျမ်း ဖုန်းခေါ်တယ်တဲ့။

ရုတ်တရက် ကျနော်အံ့ဩသွားတယ်။ ကျနော်အသိထဲမှာ ဒီနာမည်ဟာ ကဗျာဆရာ ‘တင်မိုး’ ပဲ။ သူပေးတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ရဲ့ area code ကို ကြည့်တော့ ၃၁၃ တဲ့။ ကျနော်စိတ်ထဲ သူ အမေရိက ရောက်နေပြီမှတ်ပြီး အတော်ပျော်သွားတယ်။ ချက်ချင်း ကျနော် ဖုန်းခေါ်လိုက်တယ်။

ဖလံးဒိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ဧည့် ... သူ ဘယ်လ်ဂျီယမ်ကို ရောက်နေ တာကိုး။ သူ့သမီးက ဒေါက်တာ မိုးမိုးနှင့် တဲ့။ သမီးခေါ်လို့ သူထွက်လာတာအပြင်၊ တခြားသူ ရဲ့အကြောင်းကိစ္စတွေနဲ့ အခြေအနေကိုလည်း ရှင်းပြတယ်။ ကျနော်ကတော့ မြန်မာပြည် မပြန် နဲ့တော့၊ ပြန်ရင် ဖွတ်ကျားတွေ ဆရာကို ဒုက္ခ အကြီးအကျယ်ပေးလိမ့်မယ်လို့ အကြံပေးလိုက် တယ်။ တခြားသူတွေလည်း ကျနော်လိုပဲ အကြံ ပေးတယ်နဲ့တူပါတယ်။ သူ မပြန်ဖြစ်တော့ဘူး။

ပထမဦးဆုံး အမေရိကကို အလည်ရောက် လာတော့ သူတည်းတဲ့အိမ်မှာ သူ့ကို ကျနော် သွားခေါ်ပြီး ယူနီဗာဆယ် စတုဒီယိုကို ခေါ်သွား တယ်။ ဇွန်လ ၁၈ ရက်၊ ၁၉၅၅ ခု၊ ၂၀၀၀။ အဓိက ကတော့ သူနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောဖို့ပါ။ နှစ်ယောက်သား ယူနီဗာဆယ် စတုဒီယိုထဲ ဟိုဝင်ခိုထွက် လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရင်း က စကားတွေ ပြောဖြစ်ကြတယ်။ အကြောင်း အရာက မျိုးစုံပါပဲ။ ပြောရင်း ကျနော် ထိုင်းမှာ နေတုန်းကစုထားတဲ့ ကဗျာတွေအကြောင်း ရောက်သွားတယ်။ ‘မတ်လ၏ ဂန္ထဝင်ပန်းရိုင်း များ’ ကဗျာ၊ ဒေါ်ခင်ကြည်စုပန်မှာ အမျိုးသား နိုင်ငံရေးတပ်ပေါင်းစုက ထုတ်တဲ့ ‘သံမဏိ ပန်းတစ်ဖူး၏ ဥယျာဉ်မှူးမိခင်’ ကဗျာ၊ နောက်ပြီး သူ့ကဗျာတွေဖြစ်တဲ့ ‘အိမ်လည်ကြူးတဲ့သား’၊ ‘ကွန်မြူနစ်ဆန်ကျင်ရေး လူကြီးမင်းများ’ တွေလည်း ပါတယ်။

အဲဒီမှာ အကြံတစ်ခု ကျနော်ခေါင်းထဲ ရောက်လာတယ်။ သူ့ရောက်လာတဲ့ အထိမ်း အမှတ် ကဗျာစာအုပ်လေးတစ်အုပ် ထုတ်ရရင် ကောင်းမလားလို့။ သူက ကောင်းသားပဲ လုပ်

လေတဲ့။ သူ့လည်း သင့်တော်မယ့်ဟာလေးတွေ ထပ်ပေးအုန်းမယ် ပြောတယ်။ သူထပ်ပေးတဲ့ အထဲမှာ အကြိုက်ဆုံးက ‘ဗုဒ္ဓနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း’ တဲ့။ ကျနော်တို့ ကဗျာစာအုပ်တစ်အုပ် မွေးဖွားလိုက် ကြတယ်။ ‘ဗုဒ္ဓနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း နှင့်အခြားကဗျာ များ’ တဲ့။ မှတ်မှတ်ရရတစ်ခုက သူနဲ့ကျနော် ယူနီဗာဆယ် စတုဒီယိုထဲက အထွက်၊ ဟောလီဝုဒ်တောင်ပေါ်ကနေ တနေရာကို ကျနော် တယ်လီဖုန်း ခေါ်တယ်။ ကြိုတင်ယူလာ တဲ့ ဖုန်းကတ်ကိုသုံးပြီး အများသုံးဖုန်းကနေ ခေါ် လိုက်တာ။ ကျနော် ဘာမှမပြောဘဲ သူ့လက်ထဲ ကို ဖုန်းခွက်ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ဝင်းပသွားတဲ့ သူ့မျက်နှာနဲ့အတူ၊ သူ့ဆီကအသံတစ်ခု ထွက် လာတယ်။

“ဟေ့ကောင် ... xxx ဝါလွန်းမှပဲကွာ ...”

အဲဒီအကြောင်း ပြန်တွေးရင် အင်မတန် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သူ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်နေ တုန်းပဲ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေတဲ့ ညီငယ် တစ်ယောက်ကို သူ မမျှော်လင့်တဲ့အချိန်၊ မမျှော် လင့်တဲ့ နေရာမှာ ရုတ်တရက် သူ့ပြန်တွေ့လိုက်ရ တယ်လေ။ သူ့အသံကို နားထောင်လိုက်ရုံနဲ့ သူတယ်လောက် ကျေနပ်အားတက်ပြီး၊ ရှင်လန်း သွားတယ်ဆိုတာ သိသာတာပဲ။ သူ့အသံ၊ သူ့ လေယူလေသိမ်း၊ သူ့အသုံးအနှုန်းဟာ သူ့ရဲ့ ရိုးသားမှု၊ ပွင့်လင်းမှု ဖြူစင်မှု လေးနက်မှုတွေ အတိုင်းသား ပေါ်လွင်ပါတယ်။ □

ဗျူဟာစစ်ရေးရာ အခွန်းမြှာ

အောင်မိုးဝင်း

တယောကြီးလေး ငိုကြွေးနေတယ်၊
ဂစ်တာတလက် အုတ်ခုံထက်မှာ အသက်မရှိတော့ဘူး
အလည်လွန်နေတဲ့ အမေ့သား ဘယ်များသွားနေလဲကွယ်။

သေနတ်သံတွေက လမ်းထောင့် ဂိုထောင်တွေအထိ ထိမှန်နေသည်။ ယမ်းနဲ့တွေ့လား၊ အကျဉ်း ထောင်နံရံတွေကို မှုတ်ထုတ်နေတဲ့ ဆေးလိပ်ခိုးငွေ့တွေလား၊ ကျနော် သဲသဲကွဲကွဲ မသိချင်တော့။ “ဒီဘက်မှာ အဖြစ်အပျက်တွေကို လူဝင်စားတယောက်က အရင်ဘဝကို ပြန်ပြော ပြနေသလိုမျိုး ထင်နေကြသလား မသိပါဘူးဗျာ” တဲ့။

ကျနော် ကားဆက်မောင်း၍ မရ၊ နှင်းတွေ အဆုပ်လိုက် အဆုပ်လိုက် ဖွေးဖွေးသိပ်ကျနေသော ပန်ဆန်ပေးနီးယား (pennsylvania) ၏ အဝေးပြေးကားလမ်းမ လမ်းဘေးသို့ ထိုးဆင်းပြီး နှင်းအကျ ကို စောင့်နေမိသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်ယူနေမိတော့ လရောင်က တစက်ချင်း ကျလာသည်။ ကျနော် သိနေသည်။ လရောင်က ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို တဖြည်းဖြည်း ဖမ်းစားသွားပြီဆိုရင်ဖြင့် ဖြူရော်ရော် ညတစ်ခုလုံးမှာ ကျနော်ဘဝတစ်ခုလုံး ဆွတ်ပျံ့ကွဲရှုစွာ ဖရိုဖရဲ လွင့်စဉ်နေတော့မည်။

ဖလံးဒီးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ကားစက်နှိုးပို့ကြီးစားပေမယ့် အမျိုးအမည် မသိ ခံစားမှုတချို့က ကျနော့်အာရုံကို ဆွဲအ ထားသည်။ ငြိမ်သက်အေးစက်နေသော မနက်ခင်း တွေမှာ လူတယောက်ပုံရိပ်က ကျနော့်ကို ဖြတ်ခနဲ လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။ သူက မနက်စော စောတွေမှာ လုပ်စရာရှိတာတွေကို ပြီးအောင် လုပ်တတ်သူ၊ သူ လမ်းလျှောက်ပုံ၊ ညာဘက်မှာ လွယ်အိတ်ကြီးတလုံးလွယ်ပြီး ပြီးနေပုံ၊ ရိုးရိုး သားသား လှပနေသော စကားလုံးများက ကျနော်တို့ ကမ္ဘာလေးထဲ ကျွန်ုပ်တို့လားတတ်သည်။

“ကဲ ... ဘာမှ လုပ်မရတဲ့အချိန်မှာ၊ ငြိမ်သက်စွာနေပြီး လေ့လာတည်ဆောက်နေ တာလည်း တော်လှန်ရေးလုပ်နေတာပဲမို့လား မောင်ရင်တို့ရ၊ ကိုယ်ပြောတာတော့ မဟုတ်ပါ ဘူး၊ လီနင်ပြောခဲ့တာပါ”

သူက ဒါမျိုးတွေလည်း ရသည်။

ဆေးလိပ် ခိုးငွေတွေနဲ့၊ ဟာသသံတွေနော့ ပြီး ကျနော်တို့ ပုန်းအောင်းနေသည့်နေရာလေး ကိုလာပြီး လာလာအားပေးတတ်သည်။ နောက် တော့ ခပ်အေးအေး စီးနေသည့် စမ်းချောင်းလေး ဘေးမှာ၊ ငှက်ပျောတောလေးဘေးမှာ၊ ကျောက် သပြေပင်တွေ ရေလောင်းနေသည့် ညနေခင်း လေးမှာ သူ့ကဗျာတွေ၊ ပုံတို့ပတ်စတွေ၊ ကျောင်းသားတပ်ဦး သီချင်းတွေ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကျနော်တို့ရဲ့ တိမ်မြုပ်နေသော နေ့ရက်တွေ၊ ရှင်သန်နေအောင်၊ အထီးကျန် ဖြစ်မနေအောင် သူက ဖန်တီးပေးခဲ့သည်။

အဲဒီတုန်းက သူက ကျနော်တို့ သူငယ်ချင်း တချို့၏နာမည်တွေကို သူက သိတာမဟုတ်၊ ဒါပေမယ့် မိတ်ဆွေတယောက်ရဲ့ ဖိတ်ကြားမှု ကြောင့် မင်းပြစ်မင်းဒဏ်သင့်နေသည့် လူငယ် တွေကို အားပေးဖို့၊ ဟိုးအဝေးကြီးက တကူး

တက လာသူ။

☆ ☆ ☆ ☆

ဘဝမှာ များများစားစား မလိုပါဘူး ဆရာရယ် ရန်သူစစ်စစ်နဲ့ မိတ်ဆွေစစ်စစ် ... နီ နှစ်ခုပဲ လိုတာပါ။

ကျနော်တို့နှစ်ယောက် ပြန်တွေ့ကြတုန်း က မော်ဒန် ကဗျာဆရာတယောက်၏ ကဗျာကို ကျနော်က ရွတ်ပြတတ်သည်။ “ဒါဖြင့် မောင်ရင် ရယ်၊ စစ်ပွဲစစ်စစ်တွေ ပြင်ဖို့၊ လောလောဆယ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ငှာစမ်းပါ။ အဲ့ဒီမှာ ကိုယ်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေအကြောင်း၊ ရန်သူတွေအကြောင်း တဝကြီး သွားပြောရအောင်”

သူက မရ။ နယူးယောက် မြို့ကြီးထဲက ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး လမ်းဆုံထိပ်က ကော်ဖီဆိုင်ကို အင်းစိန် ဘိုကုန်းထဲက ဗာဒန်ရွက်တွေ ကြွနေ သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေအဖြစ် ပြောင်းလဲ ပစ်သည်။ ဖလော်ရီဒါဘက်က ကမ်းခြေတွေကို၊ တောင်သမန်အင်းက မယ်ဖယ်ပင်တန်းတွေလို သူ့အလွမ်းတွေ မျောချကြည့်နေမိသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ပန်းချီဆရာ ယဉ်မင်းပိုက် ရှိနေမည်။ တမာပင်တွေအောက်မှာ သူ့ကို မျှော် နေသည့် ကြည်အောင်၊ ကိုလေး၊ မောင်တင်ဆင့်၊ ဆူးငှက်၊ အော်ပီကျယ် နုနုရည် (အင်းဝ) တို့ဆီ ပြန်ရောက်နေရေးမည်။ သူက စာပေအနုပညာ ကို မည်သည့်နိုင်ငံရေး အဖွဲ့အစည်းအောက်၊ မည်သည့် နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်အောက် လက် ထဲ ထည့်ပေးမည့်သူမဟုတ်၊ စာပေအနုပညာကို နားမလည်သည့် တချို့နိုင်ငံရေးသမားတွေနှင့် တွေ့လျှင် သူ စိတ်ညစ်တတ်သည်။ တခါတုန်းက

ဖလမ်းအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

နယူးယောက်မြို့ ကွင်း (၆) ထဲက လက်ဖက်ရည် ဆိုင်လေးမှာ နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုက ပုဂ္ဂိုလ် တယောက်က ကျနော်တို့ စကားပိုင်းထဲဝင်လာ ပြီး သူမြေအောက်လှုပ်ရှားမှု လုပ်နေကြောင်း ပြည်တွင်းက ခေါင်းဆောင်တွေကို ဘယ်လို ပိုက်ဆံ ထောက်ပံ့နေကြောင်း၊ ကျနော်တို့ကို လည်း ပြည်တွင်းလုပ်ငန်းမှာ ပိုလုပ်ဖို့လိုကြောင်း စာလာချနေသည်။ ဆရာဂျမ်းနဲ့ ကျနော်တို့ တယောက်မျက်နှာ တယောက်ကြည့် နေမိ သည်။

သူက ရေနှေးကိုမူတ်သောက်ရင်း “ဒုက္ခပါပဲ မြေအောက်လှုပ်ရှားမှုကို ကေသီပန် သွေးဆေး ကြော်ငြာရောင်းနေသလို လာရောင်းနေတဲ့ သူနဲ့ လာတွေ့နေတာကိုး” သူက တိုးတိုးလေး ငြီးသည်။ ကျနော်တို့က ထိုသူ့ကို ဘာမှ ပြန်မပြောမိ၊ အာရုံထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်မိသည်။ ဘာသာစကား မတူ၊ ရင်ချင်းအပ်လို့ မရသည့် ထိုသူနှင့် သံတမန်ရေးစကားလုံး အခင်းအကျင်းလည်း မလုပ်မိပေမယ့် ထိုလူက စိတ်ညစ်နေသည့် ဆရာဂျမ်းမျက်နှာကို အလိုက်မသိ နောက်ထပ် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ဆက်ပြော နေပြန်သည်။ ရာဇာနေဝင်းကို ဘယ်လို မျက်စိနှောက်ကြောင်း၊ ဘယ်လိုသရုပ်ပျက် ကြောင်း၊ ဆရာ တင်မိုး စိတ်မရည်တော့ “ဒီမယ်မောင်ရင် ရာဇာနေဝင်းကို ဒီ နေ့ခေတ်လူငယ်တွေ ကြိုက်တယ်၊ လူငယ်တွေကြိုက်ရင် ကိုယ်လည်း ကြည့်မရစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ မုန်းစရာမရှိဘူး”

သူ့အတွေးအခေါ်က ရိုးရိုးကလေးနှင့် သစ်နေသည်။ “လူငယ်တွေ ကြိုက်ရင် သူက မုန်းစရာ အကြောင်းမရှိ သူလည်း ကြိုက်သည်” တဲ့ နှလုံးသားကို ရှင်းရှင်းလေး ထုတ်ပြသည်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့အိမ်ရှေ့ တံတားလေးပေါ်မှာ၊ ဗဒင်လိုဖြစ်လာမည့် လူငယ်လေးတယောက် အနှောင်အဖွဲ့မဲ့ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် လာဂစ်တာတီးပြီး တညလုံး အိပ်ဖူးသည်။

လွယ်အိတ်တလုံးနှင့် ပြီးပြီကြီး ပြည်သူတွေကို လက်ဘက်ရည်ဆိုင်၊ လမ်းမမှ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက် နေသည့်သူ့ကို အင်းစိန်တောင်သူကုန်းက ကရင်ကလည်း ချစ်သည်၊ ခရစ်ယာန်ကလည်း ချစ်သည်။ သူ့ရဲ့ ဘာသာတရားက ကဗျာ နှင့် ယဉ်ကျေးမှုဖြစ်နေတော့ သူက အကုသိုလ် နည်းသည်။

ဟော ...

ညနေခင်းရဲ့ ပုဇွန်နှစ်ရောင် နှင်းဆီတလုံး
ကျောကုန်းပေါ်က ပြုတ်ကျသွားပါပေကော
ပြန်တော့ ညီမလေးရယ် ... ငါ့မှာတော့ အမေ ပေးလိုက်တဲ့
ဆေးလိပ်တွေကို ဖွာရှိုက်ရင်းနဲ့
ဘော်လုံးကွင်းလေးဘေးမှာ စက်ဘီးကလေးကိုရပ်ပြီး မြေဖာမြက်ကလေးကို နှုတ်လို့ ...

ခပ်လှမ်းလှမ်း အကျဉ်းထောင်လေးဆီက ချစ်သူကောင်လေး ပေါ်လာမလားလို့ စောင့်မျှော် နေသည့် ကောင်မလေးတယောက်အကြောင်း ကိုရေးဖွဲ့ထားသည့် မောင်ရှင်စော၏ ကဗျာ

ဖလံးဒီးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

အကြောင်းကို ရွတ်ပြတုန်းက ကျနော်တို့၏ နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံမှုပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူ့သမီး မမိုးချိုသင်းက “ဖေဖေကလေး ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်ထဲက ကျောင်းသားသမဂ္ဂဆီ ကျမ သွားမယ့်နေ့က သူ့ကိုယ်တိုင် ပင်နီအင်္ကျီလေး ဝတ်ပေးပြီး ကားဂိတ်အထိ လိုက်ပို့ပေးခဲ့တာ” ကလေးယားဝါတာမြို့ထဲက ကိုသန်းဝင်းအိမ်မှာ ရဲရဲရင့်ရင့် အတိတ်တွေ လှိုင်းထဲပြီး ပြန်တက်လာ သည်။ အဲဒီနေ့က ကဗျာဆက်မရွတ်ဖြစ်၊ ဆရာ စွမ်းနှင့် ဆရာတင်မိုး နှစ်ယောက်စလုံးက မန္တလေးအလွမ်းပြေ သီချင်းဆိုရအောင် တဲ့။

ဝဲလွင့်နေသည့် မန္တလေးတက္ကသိုလ်ရှေ့က လမ်းမ တွေပေါ်မှာ ခွပ်ဒေါင်းအလံ ကိုင်လာသူတွေ အကြောင်း စာကြောင်းတွေ စီနေမည်။

☆☆☆☆

ငယ်ငယ်က လီနင်နဲ့တွေ့တယ်၊
ကြီးလာတော့ လင်ကွန်းကို တွေ့ချင်တယ်၊
... ..
အမှန်တွေ အမှားလိုဖြစ်၊ အချို့တွေ အခါး လိုဖြစ်၊ မိုးမသောက်သောနှစ်များ၊ ကွန်မြူနစ်

ဆရာ မောင်သာနိုးက “ကိုတင်မိုးကဗျာတွေက ဗမာပြည်တုန်းက ကဗျာတွေနဲ့ အများကြီး ပြောင်းသွားတယ်” တဲ့ ကျနော်က သူ့စကားကို ဆက်ပြော ကြည့်ချင်သည်။ “မှန်တာပေါ့ ဆရာရယ်၊ ရှစ်လေးလုံးမှာ ရဲရဲတောက်မယ်လို့ထင်ထားတဲ့ မျှော်လင့်နေတဲ့ ဆရာကြီးတွေက ထွက်မလာဘဲ၊ ဒေတ်ကို ရိုးရိုးလေးတွေးပြီး မတရားမှုကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဆန့်ကျင်ပြတဲ့သူက ‘ဆရာတင်မိုး’ ဖြစ်နေခဲ့တယ်မို့လား ---

ရဲဘော်တို့
ငြိမ်းချမ်းစွာ စာသင်ရေး ... ပေး ... ပေးလေ
အဆင့်အတန်းမြင့်သော ပညာရေး ... ပေး
... ပေးလေ
ကျောင်းသား အခွင့်အရေး
ကာကွယ်ရေး ... ပေး ... ပေးရမလေ ...
ကျောင်းသားတပ်ဦး သီချင်း၊ ရေနံမြေ
အရေးတော်ပုံသီချင်း၊ ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး
သီချင်းတွေ ... နွေဦးထဲထိုးခွဲ ပျံ့ဝဲနေခဲ့သည်။
သူ့စိတ်က ကျောင်းသားသမဂ္ဂတပ်ဦး ရဲဘော်
တချို့ဆီ ပြန်ရောက်နေမည်။ တမာရွက်တွေ

ဆန့်ကျင်ရေး လူကြီးမင်းသို့ စသော ကဗျာများ
အပါအဝင် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကဗျာများ ထွက်
လာတော့ တချို့က မှတ်ချက်ပေးကြသည်။
မော်ဒန်ကဗျာဆရာတွေက “ဆရာတင်မိုးက
ကျနော်တို့ထက် မော်ဒန် ဖြစ်နေပါလား” လို့
ကောက်ချက်ချကြသည်။
ဘီဘီစီ အင်တာဗျူးတခုမှာ ဆရာ မောင်
သာနိုးက “ကိုတင်မိုးကဗျာတွေက ဗမာပြည်
တုန်းက ကဗျာတွေနဲ့ အများကြီး ပြောင်းသွား
တယ်” တဲ့ ကျနော်က သူ့စကားကို ဆက်ပြော
ကြည့်ချင်သည်။ “မှန်တာပေါ့ ဆရာရယ်၊ ရှစ်လေး

လုံးမှာ ရဲရဲတောက်မယ်လို့ ထင်ထားတဲ့ မျှော်လင့်နေတဲ့ ဆရာကြီးတွေက ထွက်မလာဘဲ၊ ခေတ်ကို ရိုးရိုးလေးတွေးပြီး မတရားမှုကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဆန့်ကျင်ပြတဲ့သူက ‘ဆရာတင်မိုး’ ဖြစ်နေခဲ့တယ်မို့လား ... ။ ကျနော်တို့ခေတ်မှာ ပြတ်နေတဲ့ ဂစ်တာကြီးတွေကို ဆက်ဖို့၊ အလည်လွန်နေတဲ့ အမေ့သားတွေ အိမ်ကို ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းပြန်ရဖို့ သူက ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ ခိုင်ခိုင်ခန့်ခန့် ရပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။

☆ ☆ ☆ ☆

နှုတ်ဆက်ဂါရဝ

နှင်းတွေကလည်း အရင်နှစ်တွေလိုပါပဲ။ ဆရာဂျမ်း မြို့လေးတစ်ခုပေါ်ဆီ အရှိန်ပြင်းပြင်းကျလို့၊ ရက်အင်ဒီယန်းတွေရဲ့ ခံတပ်ဟောင်းတွေ၊ ပြီးတော့ တချက်တချက် ဟိုး ... တောင်တန်းတွေဆီက စူးစူးရဲရဲ အော်သံတွေ၊ “ ငါတို့ရဲ့ နောက်ဆုံးမြေအတွက်” တဲ့။

ကျနော် သူငယ်ချင်းက “ငါတို့ရိုးရာမှာ၊ တိုက်ပွဲတစ်ခုကို သွားရင်ဖြစ်ဖြစ် ရဲဘော် တယောက်ယောက် ကျဆုံးရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဝိဉာဉ်ချင်း သစ္စာထပ်ထားတဲ့ ပွဲတော်တစ်ခု လုပ်လေ့ရှိတယ်။ ဟိုးရှေး အစဉ်အဆက်ထဲက တိုက်ပွဲဝင်လာတဲ့ ငါတို့ရဲ့ နတ်ဘုရားတွေ၊ ခေါင်းဆောင်တွေ၊ ငါတို့ဆီကို ရောက်လာပြီး ကောင်းမွန်တဲ့ ဆုလဒ်တွေ၊ အင်အားတွေ ငါတို့ကို ချီးမြှင့်ပေးပြီး တိုက်ပွဲကို အဆုံးသတ် အောင်မြင်အောင်တိုက်

ဖို့ပေါ့” သူ့အမျိုးသမီးက ဝါးကျည်တောက်ပူးလေးထဲ ထည့်ထားတဲ့ ကောက်ရိုးကျစ် အမွှေးတိုင်လေးကို တဂျောက်ဂျောက် ခေါက်လိုက်ပြီး ကျနော် သူငယ်ချင်းက မီးကို စတင်မွှေးလိုက်တယ်။ သူ့ပါးစပ်က သီချင်းသံလိုလို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်သံလိုလို ပြီးတော့ မီးခိုးငွေ့တွေကို လက်ခုပ်လေးထဲ ဖမ်းယူပြီး ကျနော်ဘေးက နံရံပေါ် ကျနော်တို့ ဦးခေါင်းဆံနွယ်စတွေပေါ် ကျဖြန့်လိုက်တယ်။ ကျနော် ကြက်သီးထသွားသလို ... လှိုက်ကန် ... မြင်းအရိုင်းခွာသံတွေ ကျနော် ကြားနေရတယ်။ သေနတ် ကျည်ဆံတွေ တရစပ်ထိမှန်နေတဲ့ နှင်းဆီလရောင် ပျိုးခင်းတွေပေါ် ကဗျာတွေကို ဆွဲထုတ်နေတဲ့ လူတယောက်ရဲ့ အရိပ်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

“အော် ဆရာရယ် တိုက်ပွဲတွေကြားမှာ ဘယ်အထိများ အလည်လွန်နေအုံးမှာလဲ” ။ ။

အောင်မိုးဝင်း

(ဝရမ်းပြေးဖြစ်နေခဲ့၊ ဖြစ်နေသူတွေကိုယ်စား ကျေးဇူးတင်ဂါရဝ နှုတ်ဆက်စကားပါ ဆရာ ... အမှောင်ထဲမှာ မျက်ရည် မကျချင်ပါဘူး။ လရောင်တစ်က ကျခွဲဖူးတဲ့ စမ်းချောင်းလေးဘေးမှာ ... ကျနော်လေ ...)

အသွင်ကရ ကပျာ

ဖန်မီးအိမ်ရှင်

ကနေဒါင်းညင်သာ

ဖန်မီးအိမ်တလုံးနဲ့ အလည်ထွက်ခဲ့တဲ့
ခိုင်အိုးဂျိုးနီးစ်လို ရိုးသားမှုကိုရှာဖွေ
အမှန်တရားနဲ့ ခါးတုံ့စစ်ကိုမုန်း
အပြုံးရင်မှာ သူ့ဖက်တွယ်ရှာခဲ့သတဲ့။

ပြောခဲ့စမ်းပါ
စမ်းတဝါးဝါး လမ်းများတောင်ပျောက်ပေါ့
ထီးကလေးနဲ့ မနီလို
ကျနော်တို့တတွေ မိုးမဲတွေကြားမှာ
ထီးကလေးတောင် အမိုးလန်
သည်းထန်စွာ ရွာသွန်း ...
ဆို မနီလေးရေ ...

မြဲမြဲစွာကိုင်ထား ဖန်မီးအိမ်လေးကို ကွဲမသွားစေနဲ့ပေါ့။

ပြောသာပြောရတယ်
အလင်းပိုင်ရှင်တယောက်
မီးစာကုန် ဆီခမ်း ဘဝခရီးလမ်းကုန်း
ကျောက်တိုင်တဆုံးတော့ ရောက်ခဲ့ပြီ
သွားတော့မယ် တဝည့်ရေ ...
နေရစ်ခဲ့ပေရော့လို့

တပြည်တရွာ အလည်သွားတာမဟုတ်တဲ့
ဘဝဆရာ ကျောင်းဆရာကြီးရေ ...

ကျနော်တို့ မနှုတ်ဆက်ချင်ပါဘူး
ဒါပေမယ့်လေ ...
ဆရာရဲ့ ဖန်မီးအိမ်
မိုးတိမ်တွေကြား တိုးဝင်ပျောက်မသွားဖို့
အလင်းများကူးစက် ကဗျာသွေးစက်တွေ
တစက်စက်ယိုကျ ... ကျနော်တို့ ခံထားပါရစေ ဆရာ။
ဆရာရေ ...
ဟိုး မိုးတိမ်တွေကြားက
ကျနော်တို့တွေ
နောင်တချိန် ဝံ့ကြွားရတော့မှာကို လှမ်းကြည့်နေလှည့်ပါ
ကလောင်လက်နက် သွေးတစက်စက်နဲ့
လွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင်ဘေးက
ဆရာကြီး ဦးဘဂျမ်းသို့

ဆရာဂုဏ်ကို တို့မမေ့

ကျီသက်

ခေတ်စမ်းစာပေ တခေတ်မှာ
သမိုင်းသစ်တဲ့ တို့ဆရာ
ကဗျာပန်းတွေ နေ့စဉ်ပွင့်
တိုင်းပြည်ဂုဏ်ကို ကြီးစားမြင့်။

ဖန်မီးအိမ်ရဲ့ အလင်းရောင်
အမှောင်ခွင်း၍ အလင်းဆောင်
တို့လူ့ဘောင်မှာ မခွဲခြား
အလှကိုယ်စီနဲ့ လူသား။

ဆောင်းပါး ဝတ္ထု ကဗျာသီ
တိုင်းပြည်အတွက် ကောင်းဖို့ရည်
သူရေးသီသမျှ စာပေအလှ
တန်ဖိုးအနွှေ ဖြတ်မရ။

တက္ကသိုလ်မှာ နှစ်များစွာ
ဘာသာပြန်ရင်း စာရေးရှာ
ရင်သွေးများစွာ အနာဂတ်ရေး
တဖက်တလမ်း စာသင်ပေး။

ပေဖူးလွှာရဲ့ အယ်ဒီတာ
ဆရာ နောက်ဆုံးလုပ်ခဲ့တာ
အမှန်တရားကို သူတင်ပြ
အာဏာပိုင်တွေ ငြိုငြင်ကြ။

ရှစ်ဆယ့်ရှစ်ရဲ့ သမိုင်းမှာ
လူ့ထုဘက်က သူဝင်ပါ
ကလောင်လက်နက် အစွမ်းထက်
အာဏာရှင်ကို သူထိုးနှက်။

အမှန်တရား သူ ချစ်ခင်
အာဏာရှင်အား သူ ဆန့်ကျင်
ဒေါ်စုလမ်းစဉ် သူက ကြိုက်
ကဗျာရေး၍ ထောက်ခံလိုက်။

အင်းစိန်ထောင်မှာ လေးနှစ်ကြာ
တိုင်းပြည်ချစ်တဲ့ အပြစ်ပါ
အာဏာရှင်ကို ခူးမထောက်
သိက္ခာရှိရှိ သူ လွတ်မြောက်။

ပစ္စည်းပေး၍ စည်းရုံးပြန်
တို့ဆရာက လက်မခံ
ပြင်းထန်လွန်းတဲ့ ယုံကြည်မှု
လူထုအားလုံး လွတ်မြောက်မှု။

အာဏာရှင်က ညှစ်ပတ်ပြန်
ခုတိယမို့ ဖမ်းဖို့ကြံ
ဘေးရန်ကင်းရာ သူရှောင်ရ
မွေးရပ်မြေနဲ့ ဝေးကွာရ။

မြန်မာဆန်တဲ့ တို့ဆရာ
နိုင်ငံခြားမှာ မပျော်ပါ
တော်ရာကနေ သူကြိုးစား
ဒီမိုကရေစီ ဘက်တော်သား။

သတင်းဌာန အသီးသီးမှာ
အလှဉ်းသင့်သလို အသံလွှင့်တာ
မြန်မာပြည်ကြီး ကောင်းဖို့အရေး
နှလုံးသားနဲ့ သူဆွေးနွေး။

ကမ္ဘာတဝှမ်း သူလှည့်ပတ်
မြန်မာတွေ နေတဲ့အရပ်
စွမ်းနိုင်သမျှ သူဆင်နွှဲ
စာပေရေးရာ ဟောပြောပွဲ။

နောက်ဆုံးချိန်ထိ စာရေးတာ
ပြည်သူချစ်တဲ့ မြတ်ဆရာ
လူ့ရပ်ကမ္ဘာ တည်သရွေ့
ဆရာ့ဂုဏ်ကို တို့မမေ့။ ။ □

(ဆရာကြီး ဦးတင်မိုးအမှတ်တရ)

ဆရာဂျမ်းရဲ့ ‘အစမ်းစာ’နဲ့အစ
အတန်းပညာမကတဲ့
လမ်းပေတရာ ဘဝဖွဲ့
ဆရာရဲ့စာတွေဖတ်လို့
ကဗျာစပ်နည်းတွေ သင်
စာပေခရီး နှင်တဲ့အရွယ်။

ကြားဆရာ မြင်ဆရာ
စာကဗျာတွေနဲ့သာ ရင်းနှီး
သတင်းကြီးတဲ့ဆရာမို့
အတွင်းသိတပည့်တော့လည်း မဟုတ်ခဲ့
ဗုဒ္ဓဟောတဲ့ ရှေးရေစက်လို့ဆိုရမလို
ဘဝထိုထိုက ပဋ္ဌာန်းဆက်
မန်းကနက်ဗေဒမှာ
ရက်အနေကြာခဲ့ပေမယ့်
မြေကမ္ဘာ နိုင်ငံခြားမှာမှ
ကဗျာသမားရဲ့
ဆရာတပါး ဖြစ်ခဲ့တယ်။

အညာလွမ်းတဲ့ ဆရာဂျမ်းသို့

ကျော်သက် [ရွှေဘို]

အညာမြေ အညာစရိုက်နဲ့
ဆရာကြိုက်တဲ့ ဆေးလိပ်တို
တညှိုကို သူ့ရိုက်လို့
နေမညို မှောင်မရိုက်စဉ်
လိုက်မပို ခင် သူ့ခွဲသွားခဲ့
‘ရိုးသားမှုသာ ချစ်စရာ’ တဲ့
မေတ္တာရှင် သူ့အပြုံး
သူ့နှလုံးက ‘ဖန်မီးအိမ်’
ညီးထိန်ဆဲပါကလား။

ကဗျာဉာဏ် ကာရန်တွေနဲ့
ဝါသနာအမှန်က
မြန်မာသံ အဖွဲ့ ‘မြို့မ’
သူ့ဘဝထဲ အဲသည့်အစွဲနဲ့အိပ်မက်
“မနက်ဆီတဲ့ ရောင်နီဆင်ရင်
စည်တော်ကိုပြင်
‘ပြည်တော်ဝင်’ မြို့မ သီချင်းသံနဲ့
ငါတို့ က ပြီး ပြန်ကြမတဲ့”
သန်လှတဲ့ ဆရာစေတနာ
သေရာထိ ပါလေရော
(ဆရာဂျမ်းရေ) ‘အစမ်းစာ’နဲ့စခဲ့ပြီး
တမ်းတနေရမယ့်
အလွမ်းက မပြေတဲ့ ဆရာစကား။ ။ □

ချစ်လှစွာသော ကဗျာဆရာကြီး တင်မိုး/ ဆရာကြီး ဦးဘဂျမ်း ကို ဤကဗျာဖြင့် ဦးတင်ပါ၏။

ရင်ကွဲနာဆိုတာက ဆေးပညာမပေါ်ခင်ကတည်းက
ရှိနှင့်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စပဲ၊
ဆရာဝန်ဆိုတာက ရင်ဘတ်အောင့်ရင်
စိုးရိမ်မယ်၊ အမည်တတ်ဖို့ကြိုးစားမယ်၊
ကဗျာဆရာကျတော့ ရင်ဘတ်အောင့်ရင်
ကဗျာအပင်တွေကို စိုက်တယ်၊
ပွင့်လာတဲ့ပန်းလေးတွေကို ကြဲဖြန့်တယ်လေ။

ဝတ်ပြည့်ကဗျာ

ခွန်ဆိုင်း

ဒီလိုနဲ့ ဒီလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ
နှလုံးသားတွေ ချခင်း
နှလုံးသားဒဏ်ရာတွေ အကြိမ်ကြိမ် ရကြရင်းက
ရင်တွေလည်း အခါခါကွဲ၊ လဲကျ လဲကျ သွားခဲ့ကြရတာ
အဘသော်၊ အဘတော်
ဗိုလ်စက်ရောင်၊ အောင်မေသူ မှသည်
ကဗျာဆရာ ကြည်တင်ဦး
အေဘီတပ်ဦးက ကဗျာစားတစ်လက် ကိုထက်မိုး
သမဂ္ဂ ကြယ်တစ်စင်း ကိုသက်ဝင်းအောင်
နောင်တော်တွေ နောင်တော်တွေ၊
ညီတော်တွေ၊ ညီတော်တွေ များစွာ
ရင်နာနာနဲ့ အလေးပြုခဲ့ကြရ
ဒီတစ်ခါတော့
ဆရာ ပေါ့နော်၊

ကျနော်တို့ သိဝါတယ် ဆရာ
 ထီးကလေးနဲ့ မိနီ
 ဖန်မီးအိမ်အောက်က ကလေးတွေကိုမှ
 အချစ်ပိုတတ်တဲ့ ဆရာဟာ
 ကိုယ့်မြေ၊ ကိုယ့်ရေ၊ ကိုယ့်အမွေ ကိုမှ
 ရိုသေမြတ်နိုး တန်ဖိုးထား ချစ်တတ်တဲ့ ဆရာဟာ
 ထာဝရ ရိုးရှင်း
 ပုန်းရည်ဟင်းနဲ့ ပဲနပ်
 အညာဓာတ်၊ အညာစလေ၊ အညာငွေတွေကိုမှ
 အောက်မွေလွမ်းတတ်တဲ့ ဆရာဟာ
 သူများမြေမှာ ဘယ်လာ ခေါင်းချချင်ပါ့မလဲ။

ရင်ကလာတဲ့အတိုင်း ကဗျာတွေကိုရေး
 ရန်သူကပေးတဲ့ ပြစ်ဒဏ်ခံရဲတာ
 လေးစားရမှာပါ ဆရာ။

ဦးညွတ်လိုက်ပါတယ် ဆရာ
 စေတနာဟာ ကံပဲ
 ဆရာလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ ကျနော်တို့လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ
 ကောင်းမှုကံတွေရဲ့ ဝတ်က မြဲပြီးသားဆိုတာ
 ကံမြဲရွာသား ဆရာတစ်ယောက် သိခဲ့ပြီးသားပါ။

ဟောဒီရွာ ဟောဒီအညာ ဟောဒီကမ္ဘာမှာ
 ဆရာချခဲ့တဲ့ မျိုးစေ့က ကွင်းလုံးပြည့်လို့
 ရောင်စုံပန်းတွေက ရနံ့စုံ ထုံသင်းလို့
 ဝင်းလို့ လင်းလို့ ဝင့်လို့ တင့်လို့ နေတော့မှာ
 ဒီကဗျာနဲ့ ဝတ်ပြည့်လိုက်ပါတယ် ဆရာ။ ။ □

ကြွေပါသော်လည်း ...

ဂျူနီယာဝင်း

ဦးတင်မိုး ဦးတင်မိုး
ကဗျာဆရာကြီး ဦးတင်မိုး

ဦးတင်မိုးက ကဗျာတွေတွေေး
ဦးတင်မိုးက ကဗျာတွေရေး။

ရေးတဲ့ကဗျာ စာလုံးတွေ
ကြယ်ပွင့်လေးတွေ ဖြစ်လို့နေ။

ကောင်းကင်ဗွေမှာ ထိန်ထိန်ဝင်း
မော့ကြည့်လိုက်တိုင်း လင်းထက်လင်း။

နှစ်ထောင့်ခုနှစ် ဇန်နဝါရီ
၂၃ မှာ ကြွေရှာပြီ။

ကြွေပါသော်လည်း ကောင်းကင်ထဲ
အတောက်ပဆုံးဟာ သူပါပဲ။ ။ □

အမှန်တရားမုသိုး

ဂျင်မီ

အဲဒီမနက်က

သစ္စာတရားတောင် မျက်နှာမကောင်းဘူး။

‘ကျုပ်ကို ရှာတွေ့သူတစ်ယောက် လျော့သွားပါလား’ တဲ့။ ။ □

ဆရာကြီးဦးတင်မိုးအား အလေးပြုပါ၏။

ဆရာတင်မိုး သို့ ...

ဇောဇော

ဆေးလိပ်မတို
နေမညိုခင်
ဆရာ အိမ်ပြန်လာလိမ့်နိုး
မျှော်ကိုးနေဆဲ
ရုတ်တရက်ပဲ
ကြွခဲ့ကြယ်။

ဆရာ ...
ရှင်သရွေ့ ရှည်သရွေ့
ကဗျာဆရာဘဝ
ကဗျာဆရာအလုပ်
ပီပြင်လင်းလက်ဆဲ
လင်းလက်နေပြီ
ကျွန်တော့်ရဲ့
ကောင်းကင်ထက်က
ထာဝရကြယ်။ ။ □

စောဝေ
23rd Jan 2007
10:45 p.m

ဆရာတင်မိုး သို့ ...

မေတ္တုနိုင် [နယ်သာလန်]

အို ...

ကဗျာစာဆို

ဒီမိုစခန်း ဒီမိုလမ်းမှာ

ဆရာယာ ကျနော်တို့ရဲ့

ခုနစ်စင်ကြယ်။ ။ □

အညာအိမ်ထက်
မှူးစက်ခဲ့တဲ့ဆရာ ---
တမာလမ်းနဲ့ ထနောင်းတန်း
ဆူးပန်းနဲ့ ထန်းရိပ်ညို
သူ ဘယ်ကိုရောက်ရောက်
ဓမ္မပျောက်တယ်မရှိ
သတိရ လွမ်းလေသတဲ့။

ဆရာကဗျာတွေမှာ
အညာလေ အညာရေနဲ့
အညာမြေကို ဖန်ဆင်း
အညာသီချင်းနဲ့ ဂီတ
ပီသအောင် ထိုမှမ်း
လွမ်းလောက်အောင် ခြယ်နိုင်ပ
စွမ်းလှတဲ့ ပန်းချီဆရာ
ကလောင်ချရာ ကဗျာတွေဖြစ်လေပေါ့။

တမာတန်းရဲ့ အလွမ်းတ

ထိန်လင်း

အညာအကြေကို မှန်းပြီး
တမာတွေချိုတာ စောင့်ခဲ့တဲ့ဆရာ
နှစ်တွေကြာ ရာသီဟောင်းပေမယ့်
ယုံကြည်ချက် ပြောင်းတာမရှိ
ဪ --- သစ္စာအတိနဲ့ ပန်းခင်းမှာ
မေတ္တာပန်းခြင်းနဲ့
လွမ်းရင်း မျော်ခဲ့ပေါ့။

အညာတမာတွေကို တမ်းရင်း
မြန်မာပြေကို လွမ်းနေတဲ့ဆရာ
မကြာမကြာ အနားကပ်
ချောင်းကြည့်ဖို့ ကြိုးစားတတ်တာ
အသက်ရှူ မရပ်ခင်အထိပါပဲ။

အခုတော့ ---
ဆေးလိပ်တစ်တို နေတည့်မှာ
ဆရာအို နှုတ်ဆက်
ရုတ်တရက်ပဲ ခွဲခွာ
အညာကို ပြန်လေသလား။

ဆရာ ---
အညာမှာ တမာတွေ မမွှေးတော့ဘူး
အညာသားတစ်ယောက်
ပျောက်နေလို့တဲ့။ ။ □

ဇန်နဝါရီ ၂၅၊ ၂၀၀၇

တလောကလုံးရဲ့ ကဗျာဆရာ

ထွန်းထွန်းသန်း

ဆရာ ရယ်တဲ့နေ့
ဝန်းတွေပွင့်တဲ့နေ့
နေမင်း လမ်း သာတဲ့နေ့
‘လေချွန်သံ နီ’ တဲ့နေ့
ပညာသည်တို့ နေ့
စစ်သည်တော်တို့ နေ့
သူရဲကောင်းတို့ ရဲ့ နေ့
ပြည်သူတို့ ပျော်တဲ့နေ့။

ဆရာ ကဗျာသိတဲ့နေ့
အချိန်နရီ အရှုံးပေးတဲ့နေ့
သဘာဝတို့ ပျော်တဲ့နေ့
ပညာသည်တို့ ရင်ခုန်တဲ့နေ့
ဇာတိပညာ ဂုဏ်ဓာနတို့ ရဲ့ နေ့
တရားတို့ ရှင်သန်တဲ့နေ့
တိုက်ဆင်တိုက်မောင်း ခတ်တဲ့နေ့
မိစ္ဆာတို့ အပြင်းအထန် ခုခံနေကြရတဲ့နေ့။

ဆရာ ပျော်ရွှင်ရင်ခုန်တဲ့နေ့
ကလေးတွေ စာအံတဲ့နေ့
‘လျှိုဝှက်လေချွန်သံ’ တို့ ‘နီ’ တဲ့နေ့
မိသားစုနဲ့ ထမင်းလက်ဆုံစားတဲ့နေ့
‘တိုင်ကီ’ လက်ဖက်ရည်ချို ဆေးလိပ်တိုနဲ့ နေ့
မိတ်ဆွေ တပည့်တွေနဲ့ နေ့
ပညာရှင်တို့ ဉာဏ်ကွန်မြူးတဲ့နေ့
‘စစ်’ မျိုးဆက်တို့ တိုက်ပွဲဆင်တဲ့နေ့
‘ဒီချုပ်’ ရွေးကောက်ပွဲနိုင်တဲ့နေ့
‘ဒေါ်စု’ နဲ့ အတူ တိုက်ပွဲဝင်နေခဲ့တဲ့နေ့
ကလောင်ပြန်ကိုင်ခွင့် ရတဲ့နေ့။

ဆရာ ညှိုးငယ်တဲ့နေ့
အမှောင် ကြီးစိုးတဲ့နေ့
ချစ်ရသူတို့ ဆုံးရှုံးတဲ့နေ့
ကလောင်သွားတို့ ကျိုးတဲ့နေ့
မိဘတို့ သားသမီးပျောက်ရှာတဲ့နေ့
ပြည်သူတို့ ငိုညည်းတဲ့နေ့
သူတော်စင်တို့ ရင်လေးတဲ့နေ့
ကောင်းကင် မြေကြီး ကွဲအက်နေတဲ့နေ့။

ဆရာ ဝှန်ခွာတဲ့နေ့
ချစ်သူတို့ ပူဆွေးတဲ့နေ့
ကျန်ရစ်သူတို့ ကြေကွဲရတဲ့နေ့
စစ်သည်တို့ ရဲ့ ကြေကွဲတဲ့နေ့
သူရဲကောင်းတွေ ငိုတဲ့နေ့
သဘာဝတို့ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့နေ့
‘မိုး’ နဲ့ ‘မြေ’ တို့ ပျောက်တဲ့နေ့။ ။ □

တမာပွင့် မှ ဒပ်ပေဒယ် သို့

ဒဂုန်တာရာ

ကိုတင်မိုး

ရိုးရာကျေးရွာ တမာပွင့်ရနံ့၊
မွှေးမြိယစ်ရီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ထိုင်ရင်း သူအိပ်ပျော်နေခဲ့ပြီ။

ကိုတင်မိုးဟာ

သာယာအေးကြည် ချိုမွှေးသူပါ
ကဗျာဆရာ နဲ့ ရာမျိုးချစ်
သူဖြစ်သော်လည်း ခွဲခွာရစ်ခဲ့
ချစ်စိတ်ပြင်းပြ အိမ်ပြန်စိတ်က
တသသနှင့် ချစ်ဒေါသစေ
နေမင်းကညို ဆေးလိပ်တိုပြီ
ငါ့ကို အိမ်ပြန်ပို့ပါလေ
ပန်းကြာဝတ်မှုန် လွမ်းရပုံများ
ခြယ်သား ရုပ်ပုံလွှာတစ်ချပ်။ ။ □

[၀၁၊ ၂၅၊ ၀၇ ပန်းကြာဝတ်မှုန်]

အိမ်ပြန်ပို့ခွင့်မရတဲ့ မနီတို့အပိုး

အင်းနီ

ဆေးလိပ်မတို
နေမညိုခင်
ဖန်မီးအိမ်အို
လေကြမ်းစီးထိုး
နန်းဇာမြေခ
ကျန်ရသူတွေ
တသသနဲ့
ပြောလို့ မကုန်
ဖြေလို့ မရ
တမာတွေပါ
ငိုချင်းချကာ
အို --- ဗျာတို့
မှန်းဆကာသာ
ခါခါတမ်းတပါရဲ့
လွမ်းမဝနိုင်ဘူး ဆရာရေ။

။ □

၀၁-၂၃-၀၇

[၀၁- ၂၂-၀၇ တွင် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားသော ကဗျာဆရာကြီး တင်မိုးအား နှုတ်ဆက် ဂါရဝပြုပါ၏]

ဖန်မီးအိမ် ဘယ်မငြိမ်း

မဒေါ်ဂျီမြင့် [မြန်မာစာပေအကယ်ဒမီ - မော်ကွန်း အထက]

မန်းတက္ကသိုလ်ရဲ့ မျက်နှာစာ
မန်းတက္ကသိုလ်ရဲ့ ကဗျာ
တမာမြေရဲ့ အလှ
အညာနှေ့ရဲ့ ဘဝ
ရသမျိုးစုံ ကုံလုံပြီမို့
“တို့ကို ပြန်ပို့ကြပါတော့” လို့ ဆိုနေသယောင်။

ကဗျာတခေတ်
အတွေးသစ် အရေးသစ်နဲ့
ကလေးချစ်တဲ့ ဥယျာဉ်မှူး
တူးရွှေကုန်သော ရတနာသိုက်
ကဗျာနှိုက် ဉာဏ်ကြွယ်ကြွယ်နဲ့
ကမ္ဘာအလယ် ဝင့်ထည်တဲ့ ဆရာ
ဂုဏ်ယူစရာ။

ဘဝရဲ့ နေညိုညို
ဆေးလိပ်တိုစ အချိန်မှာ
ကဗျာရဲ့ စေတမန်
မိမြန်မာ အကျိုးဆက်
ဆတိုးလျက် စွမ်းဆောင်
တန်ဆောင်ဦးဦးထိန်
သည်ဂုဏ်သိန်ကြောင့်
ဖန်မီးအိမ် ဘယ်မငြိမ်း
မိုးလုံးညိုဟိန်း။ ။ □

အင်းလျားကန်စပ်
မှန်ကလေးတချုပ်
ဖြတ်ခနဲကွဲခဲ့တာမှ မဟုတ်ပဲ။

စကားလုံးတွေက အစစ်လား
လောကကြီးက အစစ်လား
အနုပညာဆိုတာ
မေတ္တာဓာတ်နဲ့မှ လှတယ်
ညအခါမှာမှ
လသာတာက လှတယ်
အဆန်ခရီးမှာမှ
ဖန်မီးအိမ်က ပိုလို့လင်းခဲ့တယ်။

သတ္တာပိဒ်အိမ်

နှင်းခါးမိုး

ချစ်ခြင်းတရားမှာ
သေတယ် ရှင်တယ် မရှိဘူး
သစ္စာတရားမှာ
အကြေ အညာ မရှိဘူး။

လူထုချစ်ရင်
သမိုင်းတင်တယ်
(ကျနော်တို့မှာတော့)
ကမ္ဘာမကြေဘူး
ဆရာမသေဘူး။ ။ □

ဇန်နဝါရီလ ၂၄၊ ၂၀၀၇

ဆရာဂျမ်းကို လွမ်းတဲ့စာ

နေထွက်

ဆရာဆုံးပြီကြားတော့
ကျနော်ယူကျုံးမရ ဖြစ်လိုက်တာဆရာ။

ဆေးလိပ်လည်းတိုလို၊ နေ့ညိုတဲ့အချိန်
ဆရာ အိမ်ကို မပြန်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။

လူထုတိုက်၊
တောင်လေးလုံး မယ်ဇယ်တန်း
မန္တလေးတက္ကသိုလ်၊
လေထန်ကုန်း၊ အင်းစိန်
နောက် ...
နယူးယောက်ပေါ့
ကျနော်စိတ်တွေ အခေါက်ခေါက် ပြန်ရောက်သွားရဲ့။

၉၀ ပြည့်လွန် နှောင်းပိုင်းနှစ်တွေကဆို
ဦးကိုလေး၊ ဦးကြည်အောင်
ဘကြီးမိုး၊ ဆရာစွမ်း
နောက် ... ဟိုး အင်းစိန်က ဆရာယဉ်မင်းပိုင်
ကိုယ်ရံတော်တသိုက်နဲ့ ဆရာဂျမ်း
လွမ်းလိုက်ပါဘိတော့။

ဆရာရယ် ...
ဆရာဆုံးပြီ ကြားတော့
ကျနော်ယူကျုံးမရ ဖြစ်လိုက်တာလေ။ ။ □

[ဇန်နဝါရီ ၂၂၊ ၂၀၀၇]

လှေတဝင်းနဲ့ သိချင်းသည် ‘တင်မိုး’ သို့

ဗန်းမော် ညိုနွဲ့

လာလိုလှသော်လည်း
ဘဝတွေ အဆင်မပြေလို့
အဝေးနေ ဖျက်ရည်စတွေနဲ့
လွမ်းရတယ် ‘တင်မိုး’ ရယ်။

ပါပို့သက်ကျမ်းအတွက် စေတနာက
သူများမှာ သူ့အကျိုးကိုပဲ
သယ်ပိုးလို့ သည်သဘောရယ်ထု
မြင့်မြတ်ရာ လူ့သဘောကို ပြောကြလေတယ်။

လောကဓံအထုအထောင်းကိုလည်း
မောင်းတင်ရင်း လျှော့မပြယ်
ထည်ဝါတဲ့ မောင့်စိတ်ကူး
စေတနာ ဗျူဟာဆက်လို့
လူသားအတွက် လျှော့မပြယ်
ထည်ဝါတဲ့ မောင့်စိတ်ကူး။

လေးလိုက်တွဲဝန်
မောင့်ခရီး မောင်ကျေဖွန်ပေါ့
တသွန်သွန် အားအင်သစ်တွေနဲ့
လူသားအိမ် ချိုမြိန်ခေတ်ကို
လမ်း ဆစ် ပေ ဦး။ ။ □

[သူ့အခွင့်အရေး ကိုယ်ထိ - ကိုယ့်အခွင့်အရေး သူထိသော ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသား စိတ်ဓာတ်
လွှမ်းခြုံနေသည့် ‘တင်မိုး’ သို့ လွှမ်းဆွတ်လျက်]

အပြုံး ဇာတ်လမ်း

မိုးမိုးနှင်း

အားလုံးပြီးတော့
 အသံတွေ တိတ်စဲသွားတော့မှာ
 အဲဒီအခါ
 အခန်းထဲလဲကျန်နေတဲ့ သမီးနှင်းကို
 တံခါးတိတ်တိတ်ဖွင့်ပြီး
 သမီးလေးပြည့်ပြည့်
 နဖူးကို အသာနှမ်းပြီး
 သမီးလေး ဖျော်လားလို့ မေးမှာ
 ကဲ အားလုံးပြီးပြီ မေ့လိုက်တော့
 လာ ဖေဖေစာဖတ်
 လက်ဖက်ရည်သောက်ရအောင်လို့
 လက်ဖဝါးနီနီဖောင်းဖောင်းတွေနဲ့
 ညှင်သာစွာ အပြင်ကိုဆွဲခေါ်မှာ
 ဖျော်လားလို့ အကြိမ်ကြိမ်မေးရင်
 ငပြည့်က ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ
 ဖျော်ပါတယ်ဖေဖေလို့
 မျက်ရည်စသည်ပြီး
 ရယ်မောပြရတော့မှာ
 အဲ့ဒီအခါ
 မျက်လုံးအစုံ ဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေက
 ကျေနပ်စွာ ပြုံးရယ်ပြီး ကဲ ပြီးပြီလို့
 စကားတွေ ပြောတော့မှာ။ ။ □

အာရမ်းဥက္ခမ်းတံ
 ချစ်သမီး နှင်း
 ၂၇၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ညွှန်သည်ကြီး ငိုကာ

မင်းကျီနိုင်

ဆေးလိပ်တိုမှာ နေညိုမှာကို
သူကြိုပြောခဲ့သား မတုတ်လား။

သူဟာ အိမ်ကွင်းမှာ မပါနိုင်ခဲ့
ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမက်လုံးတွေကောင်းကောင်း
ဘယ်တော့မှ အသင်းမပြောင်းခဲ့
အဲ့သလို မာ။

သူလွမ်းတဲ့အခါဆို
ဟော ဟိုနောက်ဖေး
ခြံစည်းရိုးကနေ လာလာငေးသတဲ့။

ကြမ္မာရိုင်းလက်ကြမ်းကြီးက
ပုတ်ချလိုက်တဲ့အခါ
အရာရာ တခင်ပြီလဲ ... မှောင်မည်း
သူ့ ဖန်မီးအိမ်လေးကတော့ မကွဲ
ကဲ ... ဒီအလင်းနဲ့ပဲ
ဆေးလိပ်တိုကို နေညိုညိုမှာ
သူ့ကို နောက်ဆုံးပို့ကြစို့။ ။ □

သူ့မျက်နှာဖိုးရွှေလ
သူ့အပြောပြုံးချိုမြ
သူ့အသံ အက်ရှုရှု
သူ့စိတ်ထား သကာများ။

အညာမွှေး အညာကြီး
ကဗျာမီးတောက်
တောက်လျှောက်ကိုင်စွဲ
သူ့အသည်း ရဲရဲနီ
ဘယ်သူ့ဘက်က ရပ်တည်သလဲ။

ကယ်လီပိုးနီးယား ပန်းခွေ

မဒါ

ဖန်မီးအိမ်ရှင်
တို့သခင် ကဗျာမှူး
ဦးညွတ်ပူဇော်
နှိုးခေတ် တပ်တော်ဦး
နောက်ဆုံး အထူးတလည်
ဖူးမြင်ခွင့်ရယ်မကြို
ကံကုန်ပြန်ရော့ထင့်
သင့်ရေ ... သင့်မြေ ...
သင့်ရဲဘော်ချစ်အဆွေ ...
သင့်တပည့်တတွေ ...
သင့်မိတ် ... သင်ညာတကာမျိုး ...
ညှိုးငယ်စိတ်ထား
တအားလျော့ရပါကြောင်း
ပုဂံကျောင်းက ခေါင်းလောင်းသံ
တရံမလပ် လွမ်းဓာတ်မပြယ်
အိုဘယ့် ဘယ် ...
အိုဘယ့် ကဗျာ သူ့ရဲကောင်း။ ။ □

တမာတန်းသို့ လွမ်းကဗျာ

မောင်စွမ်းရည်

တမာတန်းတွေနဲ့
ရွာလမ်းဆီသို့ ပြန်ချင်ပြီ။

ခိုးအစ်ကို ရွာကိုတမ်း
လွမ်းကဗျာစီ။

တယောဆို ချောင်ကြိုကြားမှာလ
ထားရစ်ပေါ့ တေးမသီ
ငေးရီလို စာမဆုံး။

ဆေးလိပ်ရယ်တို
နေညိုချိန် အမှောင်ကြားဆီသို့
ခိုးအစ်ကို ဘယ်ကိုသွားပြီလဲ
ချိုးကူသံ ထံတျာစကားတွေနဲ့
အဖြည့်ခံ ကာရန်များကို
ညီဘွားတွေ ဖြည့်စေဖို့ထားခဲ့လေသလှ
သွားနှင့်လေဦး။ ။ □

မောင်စွမ်းရည်
၂၀၀၇ ဇန်နဝါရီ ၂၃
[လေယာဉ်ပေါ်မှာ]

ဟိုဘက်ကမ်းက မီးထိန်ထိန်
ဒီဘက်ကမ်းက မီးထိန်ထိန်
ဗိုအစ်ကို ထွန်းကာညို
လင်းဝါဘိ ဖန်မီးအိမ်။

ဖန်မီးအိမ်
မှောင်ချိုကို ခွင်း။
မှောင်လေ လင်းလေ
လင်းထက်လင်း။

ဖန်မီးအိမ်

မောင်စွမ်းရည်

မီးအိမ်ရှင် ကွယ်ကာပျောက်ပေမယ့်
ဖန်မီးအိမ် ထိန်ထိန်တောက်ပေလိမ့်
ထိုးဖောက် ညတွင်း
မိုးသောက် လမင်း။ ။ □

မောင်စွမ်းရည်
၂၀၀၇ ဇန်နဝါရီ ၂၂
[တင်မိုး ကွယ်လွန်တဲ့နေ့.]

ဂုဏ်ရိုးမမှာ မြူရိုးဝေနေပြီပေါ့ သရာ

မောင်လှဝင်း [မြင်းခြံ]

အို ... မီးအိမ်ရှင်
ပြည်ရွာဘဝ၊ မိုးမှောင်ကျချိန်
ဖန်မီးအိမ်မှာ အလင်းစနှင့်
လမ်းပြနေဆဲ၊ ဖေးကူဆဲမှာ
မီးစာလည်းကျွမ်း၊ ဆီလည်းခန်း
စခန်းမဝင်တော့ပြီလော။

အို ... သီချင်းသည်
ရောနှစ်တွင်း၊ ညနေခင်းအချိန်
နေခြည်ရုဖြာဆင်း
တိမ်ရောင်စုံ သဘင်ကျင်းလို့
လေညင်းဆော် စည်းသံသွင်းနေဆဲ
လှေတစင်းနဲ့
သီချင်းမညည်းတော့ပြီလော။

အို ... အိပ်မက်သခင်
စိမ်းလန်းသောအိပ်မက်
ငြိမ်းချမ်းသော နီလာအိပ်မက်
တော်လှန်သော ပတ္တမြားအိပ်မက်
အိပ်မက်ကွန်ရက်၊ ဖြန့်ကြက်အလှောင်း
မိုးမလင်းမီ
အိပ်မက်အကြွေစောခဲ့ပြီ။

တမာမြေတမာတန်းက
ငယ်စဉ်အခါ တပည့်တပန်းတို့
သင်လာလမ်းကို
စောင့်ကြိုနေဆဲ ---
ညောင်ညိုရွက်တွေ လက်သညည်း
ဆည်းလည်းသံတချိုချို
ကျေးငှက်တွေ တေးဆိုဆဲမှာ
ဆရာနေညီချိန် စောခဲ့ပြီ။

ပြည်သူတွေချစ်တဲ့
ပြည်ချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်
ဗိုလ်ချုပ်ကျော်ဇောအား
ဝပ်တွားဦးခိုက်
ပူဇော်ထိုက်သူ ပူဇော်မည်
ကော်ရော်ဂါရဝ
ပြုရဖို့ သင်မျှော်ရည်ဆဲ ---
လေသာမိုးသာ၊ လမ်းပန်းသာချိန်
လာခဲ့ပါမည်၊ သင်မျှော်ရည်ဆဲ ---
ကြမ္မာသွေဖည်သွားခဲ့ပြီ။

မိုးပေါ်မှာ ကြယ်တွေကြေ
မြေပေါ်မှာ ပန်းတွေကြေ
မြေခ ကြွေကျ၊ တရားသင်္ဘော
လှပပန်းပွင့်ဖြူ၊ အကျဉ်းတန်ဆရုဉ္ဇူသျှောင်
ချစ်သူမုန်းသူ၊ နှင်းဖြူမီးခဲ
မခွဲမခြား၊ အားလုံးအနိစ္စ
စိတ်က တရားပြလည်း
အစားထိုးလို့ မလွယ်ကူ
အစိုးတန်သူမို့
ချစ်ခင်သူတို့ မျက်ရည်စို့ရပြီ။

ဆရာလာလျှင်
မြန်မာဆန်ဆန်၊ ဆရာထံပါး
ဝပ်တွားလက်အုပ်မိုး
ရှိမိုးကန်တော့မည်
ကျွန်တော်တို့ မျှော်ရည်ထားခဲ့
သည်ရည်ရွယ်ချက်များ
မြူမင်ပန်းချီကားတချပ်လို
ဆေးသားပျက်ပြယ်သွားခဲ့ပြီ။

ဆရာလာလျှင်
တမာဝင်ရိပ်၊ ထန်းညိုရိပ်နှင့်
အရိပ်ထနောင်း၊ အတိတ်ကြောင်းကို
ပြန်ပြောင်းပြောကြ၊ လွမ်းမြဲမြဲနှင့်
တမ်းတကြမည်၊ စိတ်ကရည်ခဲ့။

အညာမြေလမ်း၊ တမာတန်းကို
ဆရာလွမ်းခဲ့ရှာလိမ့်မည်။

ပုပ္ပားတောင်ထိပ်
တိမ်ရိပ်ညိုခမောက်ဆောင်းချိန်
အိမ်ကိုရွာကို
ဆရာလွမ်းရှာပေလိမ့်မည်
တောင်သာချောင်းထဲက
သဲဖြူလှလှ၊ စိုမြဲမြဲမြေခင်း
လက်ယက်တွင်းက၊ ရေချိုမြဲကို
ဆရာတမ်းတရှာလိမ့်မည်
အခုတော့ ဆရာဟာ
နှင်းဆီပွင့်ပေါ်မှာ
ထာဝရ အိပ်ပျော်သွားရှာပြီ။

ဆေးလိပ်လည်းတို
နေလည်းညိုလို့
ဆရာအို ...
လက်ပြထွက်ခွာသွားပြီကော။

မြန်မာ့ကန္တာရနှစ်များ
ဆရာ့ကလောင်ဇာတ်က
ကျခဲ့တဲ့မင်စက်
နှင်းဆီရောင်ရဲရဲလက်
ပြည့်သူ့ဘက်မှာ
ထက်မြတ်ကြ
လှပကဗျာ၊ နှင်းဆီပွင့်များစွာ
ဆရာဟာ
တော်လှန်စာဆိုပါ။

နရသိန်ထောင်အတွင်း
အကျဉ်းခက်မမှု
မင်းရန်ကို အန်တုခွဲ
ဆရာဟာ
ပြည်သူ့စာဆိုပါ။

အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်း
အောင်စခန်းအောင်ခန်းတွေနဲ့
ပြည်သူတွေ ခေါင်မြန်းချိန်ရောက်ရင်
သပြေညိုအောင်ပန်းတွေ ဝေဝေလိမ့်
ပြည်တော်ဝင်အပြန်လမ်း
ကျွန်တော်တို့ အတူတူလှမ်းတဲ့အခါ
‘ပန်းလက်ဆောင်’ ဝေငှ
အပြုံးမြဲမြဲနဲ့ ဖျော်ကြရအောင်
ကြွခဲ့ပါဦး ဆရာ။

ပုဂံကျောင်းက
ခေါင်းလောင်းသံတချို့ချို
ပြည်သူတွေ တေးဆိုချိန်ရောက်ပြီဆို
‘ထီးကလေးနဲ့မနီ’ လည်း
မျက်နှာကြည်မြဲ၊ ဝင်းပပနဲ့
ကရွာမှာပေါ့
အလှဆုံးအချိန်မှာ
ကဗျာတွေတပွေ၊ စာတွေတပွေနဲ့
ကျွန်တော်တို့ ... ပြန်တွေ့ကြဦးစို့၊ ဆရာ
“ရှမ်းရိုးမက မြူခိုးဝေရင်
လွမ်းနိုးထလို၊ ပူမျိုးထွေသရှင်” တဲ့
ကဗျာအနွဲ့ ဆရာဖွဲ့ခဲ့။

အခုတော့ ...
ချစ်သူခင်သူတို့၊
လွမ်းစ ကျွမ်းစေဖို့ရာ
လွမ်းမိုးကျနေပြီကော
“ရှမ်းရိုးမမှာ မြူခိုးဝေနေပြီပေါ့ ဆရာ” ။ □

ကဗျာလျော်တက်နဲ့ သပုဒ္ဒရာ ဆန်ရဲသူ

မ္မနိဒရာ

ဇန်နဝါရီ ၂၂

၂၀၀၇

ငါတို့ချစ်တဲ့ အလင်းတိုင်

ဝုန်းခနဲ ယိုင်ဖြူသွား ...

မျက်ရည်လှိုင်းခတ်သံ

ပဲ့တင်ထပ်သွားတယ် ဆိုဝေမယ့် ...

အဲဒီနေ့ မုန့်တိုင်းက

တော်တော်ခြေသံ လုံတယ်။

ကဗျာဟာ သူ့အသွေးအသား

သူ့အသွေးအသားဟာ ကဗျာ။

၁၉၈၀ များ

တိုးအဝေးက ‘အမေ့ကျောင်း’

‘မမဝဝ ထထက ...

ကကြီးကကြီး ဝိုးကကြီး ...

စံပယ်ပွင့်လေး ခေါင်းပေါ်တင် ...’

ချစ်ခြင်းတရား နှလုံးသားတစ်စုံနဲ့

အနာဂတ်ပျိုခင်း ကြည့်

ဥယျာဉ်မှူးဆရာ ...

ကလောင်တစ်ဖက်

မြေဖြူတစ်လက်နဲ့

ကဗျာစက်တွေ ရွာသွန်းပေးခဲ့

ငါတို့ရဲ့ဆရာ။

‘ဖန်မီးအိမ်’ အလင်းညှိကောင်းကင်တော်
‘ကန္တာရနှစ်ချား’
အိုအေစစ်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တယ်
‘ဗုဒ္ဓနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း’
နတ်လူ သာမုဒေါကြတယ်။

မိုးခါးရေ ဘယ်လောက်ပဲဝေဝေ
လွင်တီးခေါင် ဒီလမ်းကြမ်းကိုပဲ
‘ငါ့ဆက် ထွန်ယက်မယ်’ တဲ့။
မွန်းတည့်နေအောက်
ခြစ်ခြစ်တောက် ကျွမ်းလောင်ခဲခဲ့ပေမယ့်
မှောင်ရိပ်ခိုရာမှာ ငါ့ရက်သတဲ့။
အဲဒီလို
ယုံကြည်ခြင်း ကမ်းပါးယံထက်က
မားမားမတ်မတ် ဆရာ ...
ရေခြားမြေခြား နေ့စွဲတိုင်းမှာ
ရေဟောင်းမြေဟောင်း မြေရာဟောင်းတိုင်း
ပြန်ပြောင်းလွမ်းဆွတ် ...
ဦးညွတ် တမ်းတတတ်သူ ဆရာ။

ဆရာသင်္ကေတ
ပုဆိုးနဲ့လွယ်အိတ်ကလေး
သူတို့လည်း ဆွံ့ဆွံ့အာ အရှက်ငိုနေကြတယ်။

အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါစေ ...
ကြယ်တွေ ဘယ်လောက်ကြွေကြွေ
ဆုတောင်းက မပြည့်တတ်တော့
သန်းခေါင်ထက်
ညက ပိုနက်သွားတယ်။

တနေညိုချိန်
ဆေးလိပ်တိုခွဲပြီ
ဘယ်လိုပဲ ဆိုဆိုပါ ...
ငါတို့ရဲ့ နှလုံးသားရတနာ
‘ကဗျာဆရာ တင်မိုး’
ဘယ်ဆီကို
ဘယ်သူက ပြန်ပို့လိုက်လို့ရမလဲ ...
ဆရာနဲ့အနီးဆုံး
အဖြူရောင်ချိုးကလေး
အဲဒီလို
ကျပြီး ပြောသွားတယ်။ ။ ◻

[ဆရာကြီး ဦးတင်မိုးထံမှ မနာဂတ်ဆုံးပါးရာ]

ဆရာ တင်မိုး သို့ ...

မာမာဒေး

ဝဝါလေးတစ အသာလေးချတေ့လို့
ဆရာပြောလေတဲ့ နှမအေးက
မသာတောင် အဝေးတမြေက မချသာဘူး၊
ဖူးတေ့ခိုက်အိမ်အလာမှာ
အကြိုက်အလိုက်
ဆေးရှိုက်လည်း အတူတူ
တေးကြူလည်း တတို့တို့
တဖဲတဲနဲ့ ဆရာရယ်သံ
နားဝယ်လျှဲ မြင်ပြန်အပြီး
ခေါင်းရုပ်စုံတဲနဲ့လုံးသား
ခေါင်းငယ်များချစ်သူ
တင်မိုးဆိုတဲ့ ကဗျာလူကြောင့်
အပူကလှိုက် လူကရှိုက်ငင်
မျက်ရည်စင်နှင့်
မြတ်ရှင်ဗုဒ္ဓ
သူ့ဘဝဖြောင့်တန်း
ငြိမ်းချမ်းစိမ့်ငှာ
ဆုရွှေတော်မူပါဘုရား။ ။ □

မာမာဒေး
၁၊ ၂၃၊ ၂၀၀၇
ဂျပန်စံတော်ချိန် ၁၂၀

ဆရာတင်ပိုး သို့ ...

မောင်နှမဦး

မီးစာမကုန်

ဆီမခန်းတွဲ

ဖန်မီးအိမ်ထွန်းညှိခဲ့တာ နှစ် ၄၀ ကြာ

မှောင်သူတွေကြားထဲမှာ

ကဗျာနဲ့ အလင်းဆောင်နေသူပါ

ဂါရဝတရားနဲ့ ဦးခိုက်

ပူဇော်လိုက်ပါတယ်။

ဆရာ ...

ဆရာ ...

ဆရာ ။ ။

မတိတ်တဲ့ မိုး
မောင်မိုးဟိန်း

သည်မိုးတာ
မေတ္တာမိုး ... သစ္စာမိုး ... မေတ္တာသစ္စာတွေ ပြည့်လုံတဲ့မိုး။
မြန်မာကိုလည်း ဝင်းဝေ။
ကမ္ဘာကိုလည်း အေးမြစေ။
ပြည်သူချစ်တဲ့ မိုး။
နိုင်ငံချစ်တဲ့ မိုး။
ကမ္ဘာချစ်တဲ့ မိုး။
သည်မိုးတာ တခြားမဟုတ်
တို့ရဲ့ဆရာ 'တင်မိုး'
မတိတ်တဲ့မိုး။ ။ □

ချစ်ခင်ကြည်ညိုစွာဖြင့်
ညီငယ် မောင်မိုးဟိန်း
သား ဂျာနယ်ကျော်
၂၇၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာဂျမ်းသို့ ကဗျာလွမ်း

မောင်ဟန်တင်

ရှုတ်ငိုရင်း ... သူငယ်ချင်းပြောရှာ။
ဆရာဂျမ်း ... ဆုံးပြီကွာတဲ့။
တနင်္လာနေ့ရဲ့
မနက် ရှစ်နာရီ သာသာ။

ဗမာပြည်က ... မနီခမျာ။
ကျောင်းလည်း မရှိသေးပါ။
မဝန်းဖြူလည်း ထီးမရှိ။
ကဗျာမရှိတဲ့ ရောဂတီ
မေမာဝီရဲ့ ဗေဒါရီ ... လို
နေနီ နေဆုတ်
မိုးကြီးချုပ်
ဘူးကြပ်လေးထဲ ... ရေမလာ။

ချစ်သူတို့ကား အသက်တိုကြ၏ (တင်မိုး)
ဆိုတာလား
ကြားခဏ သာမန်
တကယ်ကျ
ခင်နိုင်ပါဘူး ဆရာ။

ဆရာ့ကျေးဇူး
နဖူးမှာ တင်မိုး
ဦးတင်မိုးကို
တင်မိုးကန်တော့ ... လိုက်ပါတယ်။

တိုင်းပြည်ကိုလွမ်းတဲ့
ဆရာဂျမ်းဇာနည်
ဗမာပြည်သာမက၊ ကမ္ဘာကပါ လွမ်းပါရဲ့။

ဒေါင်းကိုချစ်တိုး၊ ဆရာမိုး
ရှိခိုးကန်တော့
အိပ်ပါတော့ ငြိမ်းအေး
နိဗ္ဗာန်တေး ...။ ။ □

မိုးရွာရွာ နေပူပူ
 ထီးအမည်းကြီးတချောင်းနဲ့
 လွယ်အိတ်ကို တပ်မက်စွာလွယ်ရင်း
 ပုဆိုးတိုတို၊ ပင်တိုက်ပုံနဲ့
 ဆရာဝိညာဉ်ကလေး
 ဘွဲ့နှင်းသဘင် ခန်းမရှေ့မှာလား၊
 ပုပ်လမ်းထိပ်က ခရေတန်းထဲမှာလား၊
 ကွဲကော်ပင်တန်းအောက်က ခုံတန်းကလေးမှာလား၊
 လှည်းတန်းဈေးထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာလား၊
 ‘ဆရာစိုင်းအောင်ဝင်း’ ရဲ့ ကျူရှင်ခန်းမထဲက
 မြန်မာစာ ဂုဏ်ထူးတန်း ထဲမှာ
 ‘ခ၊ ဂ၊ င’ နဲ့ ‘ဒ၊ ဝ၊ ဝ’ “ခြောက်လုံး
 မောက်မောက်ချ ...” လို့
 ဆိုပြီး စာတွေ သင်နေတာလား၊
 ဘားလမ်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာလား၊
 ဒါမှမဟုတ်
 လေထန်ကုန်းမှာလား၊
 ၃၃ လမ်းထဲက စာအုပ်ဆိုင်တွေမှာလား၊
 မသေချာ မရေရာခွဲဝေမယ့်
 သေချာတာ တခုကတော့
 ဆရာ သိပ်ချစ်တဲ့
 အမိ ‘မြန်မာနိုင်ငံ’ ကိုတော့
 အရောက်ပြန်မှာ သေချာတယ်။ || ◻

ဆရာကြီး ဦးတင်မိုး သို့ ...
 လှမ္မာန် [မုံရွာ]

‘ဆရာ’
 တယ်လီဖုန်းထဲကလို
 ‘ဟေ’ လို့ မထူးနိုင်တော့
 ‘အေး’ လို့လည်း မဆို
 ‘ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ’ လို့လည်း မရီ
 နောက်ဖြစ်တွေ မပြော
 ရှေ့ဖြစ်ကိုလည်း မဟော
 တသောသော စကားတွေမဆို
 ရုတ်တရက် နှုတ်ဆက်သွားတယ်
 ကျနော် ဘယ်လိုဖြေရမလဲ
 ဆရာ ... ရယ်။

မိသားစုနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ မခေဖ်ပြနိုင်သော
 ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများစွာဖြင့်
 ချစ်တပည့်
 လှမ္မာန် [မုံရွာ]

ငါတို့အပေ ကဗျာစာဆို

လေးလေး [တိုကျို]

ကဗျာစစ်သူကြီးရယ်လို့
စာဖွဲ့ခဲ့ပါတဲ့
အိုကွဲ့... ချစ်ရပါသော
အဖေကဗျာဆရာ
သူ့ကဗျာ သူ့စာတွေမှာ
ထီးကလေးနဲ့ မနီလည်းပါ
ဖန်မီးအိမ်ပိုင်ရှင်ဆိုတာ
မေးစရာမလိုပါဘူး
တို့မြန်မာစာပေတောမှာ
ကဗျာကဝိရယ်လို့
လူတကာသိကြပါတယ်လေး ...။

တမာတွေပေါ
အညာတကြောက
ထနှောင်းပင်အိုကို ချစ်တဲ့
'ဘဂျမ်း' အမည်တွင်ရစ်မယ့်
ငါတို့အဖေကဗျာစာဆိုကို
ကံတရားရယ်က
ခြေသံပင်ကြားလိုက်ရ
ဆိုင်းမဆင့်ပုံမပါ
ရုတ်ခြည်းရယ် ပေါ်လာ
နှောင်တမလွန်သံသရာကို
ခေါ်ဆောင်ကာ သွားပြီကွဲ့လေး ...။

နှမြောတသသ
ပူဆွေးရပါပေါ့
ယူကျုံးမရကြပေမယ့်
မြေကြစို့ကွဲ့လေး ...
တို့အပေ တို့မြေမှာ
မရှိတော့တာမှန်ပေမယ့်
သူ့အမည် သူ့နှံ့မတွေက
ကမ္ဘာတလွှားမှာ
ကမ္ဘာတလွှားတင်ကာထားပြီမို့
လူသေပေမယ့်
နာမည်မသေပါဘူးရယ်လို့
ငါတို့တတွေ
ဂုဏ်ယူတာနေလိုက်ကြစို့ရဲ့
ကောင်းခြင်းအဖုံဖုံ
ပြီးပြည့်စုံသူကြီး
နိဗ္ဗာန်ခရီးသွားပြီလေး ... ။ ။ ◻

[ကွယ်လွန်သူ ကဗျာစာဆိုတင်မိုးဒား
ဤကဗျာဖြင့် ကန်တော့ပါ၏]

အမှောင်ကို ထွန်းညှိတဲ့ ပန်မီးအိမ်
လင်းစွန်းအိမ်

အမှောင်ကို ထွန်းညှိတဲ့ ဖန်မီးအိမ်

သင်္ချာပိုဒ် ဟေ့ ... ခို့ ဗမာ
ဆရာတင်မိုး ဟေ့ ... ခို့ ကဗျာ
ကဗျာတင်မိုး ဟေ့ ... ခို့ ဆရာ။ ။

ဆရာကြီးဦးတင်မိုးသို့ ငါ့ရေပြင်လျက်
နေရိန်မကျော် [သို့မဟုတ်] လင်းစွန်းအိမ်
၂၄၊ ၁၊ ၀၇

ဆရာကြီး ဦးတင်မိုး သို့ ...
ဒေါက်တာ ဝင်းဆန်းထွန်း

ဆရာကြီး အဖိုး
ဆရာကြီး နှလုံး
ဆရာကြီး စကားလုံး
ကျွန်တော် အနှစ်သက်ဆုံး။ ။ □

ဂျမ်း သရော ... မှန်းကာ ကန်တော့ပါရဲ့

ဝင်းတင့်ထွန်း

❖ ဒီအချိန်မှာ ---

တောင်သာ ဇရုမ်း-ကမြီ နယ်တခိုမှာ
နှင်းတွေ ငို မြူတွေဆိုင်းပြီ ပေါ့
စိတ်လှိုင်းလိပ်ပြာယာဉ် နဲ့
စာဆိုရှင် ရောက်အောင်လှမ်းရှာလိမ့်
အလွမ်း ကုဋေကုဋာနဲ့
ပြေရွာကို ချစ်ရှာလွန်းသူမို့
ဝေဒနာတွေ သစ်ကာ သစ်ကာသွန်းပါလို့
ခွန်းဆင့်သံ နှုတ်ဆက်တေးတွေနဲ့
လွမ်းတေးကိုလည်း သီလေပြီ ။

❖ အ ကာလ ညအချိန်မှာ

ဖလ်မီးအိမ် လက်မှာဆွဲပါလို့
ရင်ထဲမှာ သစ္စာပန်းတွေနဲ့
အထက်အညာ မန်း တခွင်တထောက်ဆီသာမက
အမိမမာပြည် တဝန်းတပြင်တလျှောက် အနုပညာကဗျာရနံ့ မွှေးခဲ့ပါရဲ့
မျိုးချစ်သွေး ဇာတိမာန်နဲ့
ခေါင်းနိုင်ငံ ခေါင်းသံနိုးရအောင်
ရွှေခေါင်းတောင် ကလောင်မျိုးပေမို့
တန်ဖိုးအနုဂ္ဂ ပြည့်စုံရက်ရည် ။

❖ စစ်အာဏာကို

အမြစ်ပါ ဖြို တူးကာဖျက်ချင်ရဲ့
ပြည်သူ့ဘက်က ရပ်တည်တာ
အနုပညာဆိုတာ ... ပြည်သူ့အတွက်ဟေ့ ... လို့
သမိုင်းတကျွေ့ တိုက်ပွဲစဉ်မှာ

မဆိုင်းမသွေ တိုက်ပွဲဝင်ကာ စံနမူပြခဲ့သူမို့
ခေါင်းမကြို တဲ့ ခေါင်းတို့ ရဲ့ တောဒီမြေမှာ
အတုယူစရာ ကပ်မေ ရတနာတပါးပါပဲ
နှလုံးသားရဲရဲနဲ့ မော်ကွန်းတည်
ပြည်သူတွေရဲ့ ကြယ်စင်ပွင့်။

◆ ဂျမ်း ဆရာ --- ကို
မှန်းကာဆို ဦးနှိမ်ညွတ်ပါရဲ့
ဖလ်မီးအိမ် နန်းချည် ကျွမ်းဝေမယ့်
လွမ်းဝန်းတွေ ဘယ်မညှိုးနိုင်ဘူး
ရင်လှိုင်းသံ တောင်ပံနွဲ့ပါလို့
အမိမြေ နဒီရိုး ဆီက
ရိုးရိုးလေးနဲ့ ခေါင်းလောင်းသံ
ပုဂံကျောင်းက ခေါင်းလောင်းသံ
ခွပ်ခေါင်းသံနဲ့ ခွပ်ခေါင်းတေး
တသွေးသွေးနဲ့ ဆက်ပြီးသင်း
လှေတစင်းနဲ့ သီချင်းသည်
ညှော်သည်ကြီးရဲ့ သစ္စာရိုး
ဝေးနီးမကျန် မြိုင်ယံ မလပ်ရအောင်
တက်ခတ်သံ ညံ့မစဲပါပဲ
အမှောင်ထဲ အောင်စွဲတကြော်ကြော်နဲ့
ဒီ ဝဲ ဒီလို ကျော်မတဲ့
ဒီခေါ်သံ လှိုင်းလေဦးမှာ
ဒီ ကျူးသံနင့်။ ။ □

[ကွယ်လွန်သွားရောဂါဖြစ်စဉ်ဆရာဂုဏ် [ဆရာတင်ဆိုး] သို့ ... ဦးခိုက်အထိမ်းအမှတ်ပြုပါသည်]

၂၃-၁-၂၀၀၇၊ ည - ၁၂ နာရီ
မှတ်ချက်။ ။ ဇဂုဏ်ကမြ = ဇဂုဏ်ကန်မြ ကို မတောင်သာဘက်မှာ ဇဂုဏ်ကန် လို့ ပဲ
ခေါ်လေ့ရှိပါတယ်။

အာဝဉ်ပညိုးတဲ့ (ဦး) တင်ပိုး
ဝင်းညွန့်.

ရိုးသားဖြူစင်မှုနဲ့
အကောင်းမြင်စိတ်ကို အရင်းခံ။

နိုင်ငံနဲ့ လူမျိုးအကျိုး
တတ်စွမ်းသမျှ သူသယ်ပိုး။

ကိုယ်ကျိုးစီးပွား ဂုဏ်စာန
မြူမှုန်တစမျှ သူစဉ်းစား။

အလျှံပယ်တဲ့ မေတ္တာတရား
နောက်ဆုံးအချိန်ထိ သူထားသွား။

ယူတာမရှိ ပေးဖို့သာသိ
မြင့်မြတ်သူတို့ရဲ့ လောကနီတိ။

လူသားဆန်တဲ့ သူ့နှလုံးသား
ကျန်ရစ်သူများ မုဒိတာပွား။ ။ □

ဝ၀ - ၂၄ - ၀၇

လူ့ဘဝခရီးကို ရိုးသားမှုနဲ့ လောကကို အကောင်းမြင်စိတ်ဖြင့်သွားဖို့ ဆရာကြီး ဦးတင်မိုးရဲ့
ဆုံးမစကားကို ရင်ဝယ်ထားပြီး ဆရာ့ အမှတ်တရအဖြစ် မေးဖွဲ့ပါသည်။

ကဗျာတွေ့ပေ့ဖက်
ခရီးဆက်ခဲ့တဲ့ အဘိုးအိုရဲ့ဘဝ
မျိုးစုံလှပေါ့ ဘဝအတွေ့တွေ့

ငယ်ငယ်တုန်းက တပြုံးပြုံးနဲ့
ဖတ်လာရတဲ့ ကလေးကဗျာတွေ
မြန်မာပြည်တလွှားက ကလေးငယ်များအားလုံးအတွက်
အဘိုးပေးခဲ့တဲ့ သင်္ဂီရအမွေတွေပေါ့။

အမှောင်ကို တုန်အောင်ကြောက်တဲ့ အဘိုး
အရေးကြုံပြန်တော့လည်း
အမှန်တရားနဲ့ မြန်မာပြည်သားတွေအတွက်
အမှောင်တွေချယ်ထားတဲ့
အကျဉ်းထောင်ထဲ ဝင်ရဲတဲ့ အဘိုးဘဝ
ပန်းချီဆရာစကား အငှားနဲ့ ပြောရရင်တော့
ကွန်ထရပ်စ် ခေါ် ဆန့်ကျင်ဘက်ရသတွေ ပေါ့နော်။

အဘိုးချော်မှန်း သာစခန်းတဲ့
အဝေးကနေ မွေးရာမြေကို
လွမ်းမျက်ရည်နဲ့ လွမ်းတေးဖော်တဲ့
အဘိုးရဲ့ ကဗျာ
ဒီတစ်ခါမှာတော့ မြေးတွေဖတ်ရင်း
လွမ်းငွေ့ဝေ။

အဘိုး သို့...။

ဇမာမန်သဇင်

ဘဝမှာ မခံစားနိုင်တာတွေကို ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့
တခါတလေ ဓာတ်ကြမ်းတိုက်ဖို့ လိုသတဲ့
ရှုတ်တရက် နှုတ်မဆက်ဘဲ
သုတ်ခနဲ ထွက်သွားတဲ့ အဘိုး
အားလုံးအတွက်
ဓာတ်ကြမ်းများ
တိုက်ခဲ့လေသလား။ ။ □

[ဥဒါ ၂၈၊ ၂၀၀၇]

နှုတ်ဆက်ခြင်း

အဘာဇာဝေ

သုံးဆယ့်သုံးလမ်း၊ ညနေချမ်းမှာ
လွမ်းတဲ့အလွမ်းက
‘စမ်း ရဲ့ ဂျမ်း’ ။

ပုဂံကျောင်းက
ခေါင်းလောင်းသံ တိတ်၊ လရောင်သိပ်တော့
အိပ်ပျော်ဝါတော့
‘မိုး နဲ့ စမ်း’ ။ ။ □

အဘာဇာဝေ

မြန်မာနိုင်ငံကဗျာဆရာ
၂၉ ဇန်နဝါရီ ၂၀၀၇

လှုပ်နေသော သစ်ရွက်တရွက်

မအောင်မြင်

ဘာကြောင့်များ

ဖြန့်စားကြီး ထွက်ခွာသွားရတာလဲ။

အိမ်ကွာ ကျောင်းကွာ ထောင်ကွာ

တိုင်းပြည်ကွာ လောကကြီးကွာ ခွဲခွာ

အမေ့မှုကို စက်ဆုပ်ရွံရှာ

ဆရာ ဘယ်ဆီကိုများ သွားပြီလဲ။

အမေရိကားမှာ သာတဲ့လ

ဗမာပြည်မှာ သာတဲ့လ

လကနေ ဆက်သွယ်

နှလုံးသား ‘ချယ်နယ်’ မှာ

ခံစားမှုတွေ သတင်းပို့

ကဗျာတတို့ စာတညို့သာ လွမ်းစရာချန်ထား

သူကား ထွက်ခွာသွားလေပြီ။

ကမ္ဘာရွာမှနေ မြန်မာ့ကဗျာတွေရေးဖွဲ့

လော့စ်အိန်ဂျယ်လိစ် ကဖေး

ဆေးလိပ်တတို့ နေအညိုမှာ

ကဗျာပျော် ဆောင်းခိုငှက်တသင်း

အိပ်တန်းပြန်ချိန် စောင့်ရင်း

အလွမ်းတွေဖွဲ့ ပန်းတွေဖွဲ့သီ

ဆရာအိုကား တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာသွားလေပြီ။

ထီးကလေးနဲ့ မနီ ဘယ်ကိုသွား
ကျောင်းကိုလား ဈေးကိုလား
သနပ်ခါး ပါးကွက်ကြားနဲ့ သူ့ကဗျာ
တမာအညာ မြန်မာနဲ့ ထုံသင်း
နှေဦးလို ဖြူစင်သန့်ရှင်း
ကျန်းမာခြင်းနဲ့ ပြည်စုံတယ်။

ခင်မင်နှစ်လို့စွယ် ရိုးသား
လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မော
အပြုံးမြဲမြဲ နှလုံးလှတဲ့
တမာတန်းက ဆရာဂုဏ်းဟာ
ပြည်သူ့ဘဝ ခံစားဖွဲ့ဆို
ကဗျာလည်းပျို စာလည်းချိုတယ်
ဖိနှိပ်မှုကို ဆန့်ကျင်အာခံ
ကဗျာသံပြင်း စာမာန်တင်းတယ်။

လွတ်လပ်မှုကို
အသက်နဲ့ ထပ်တူ လူလိုခံစား
ပြည်သူကြား အသားကျ ရှင်သန်
မြန်မာဆန်တဲ့ ကဗျာဆရာ
ကဗျာဆန်တဲ့ မြန်မာဆရာ
ရုံး ထောင် နဲ့ ကြီးစင်
ထီမထင် ကျောင်းတော်သားတွေက
စာရင်းတို့ကာ ထားလိုက်ပါတဲ့
မင်းတို့ရဲ့ ဆရာတပါး။

စစ်အာဏာကြီးစိုး
ခေတ်ဆိုး ခေတ်ကျပ် အောက်မှာ
ဖိနှိပ်မှုကို မုန်း
ပိုက်ကျမှုကို မုန်း
မတရားမှုကို မုန်း
အရေပါးမှုကို မုန်း
အဝစ်အသတ်ကို မုန်း
စစ်ဖိနှိပ်မှုကို မုန်း
အမုန်း တောအုပ်
လှုပ်နေသော သစ်ရွက်တရွက်
တော်လှန်ရေးကို ဝှေ့ဖက်
ဘဝဟာ လေးနက်လှပါတယ်။

ဘဝဟာ ကဗျာဆန်ပြီး
ကဗျာမှာ သစ္စာနဲ့သူ
သူ့ဘဝ သူ့ကဗျာ
သူ့အချစ် သူ့အမုန်း
သူ့အလွမ်း သူ့ဝန်းတွေ
ဗမာပြည်မှာ မလွင့်မကြွေ
ပွင့်ဝေနေမှာ အသေအချာ။ ။ □
[၂၅ - ၁ - ၂၀၀၇]

တင်မိုး (သို့မဟုတ်) သမိုင်းဝင် အမျိုးသားကဗျာတစ်ပုဒ်
အောင်ဝန်း [နယ်သာလန်]

ကြယ်ကြွေသော်လည်း
သူမကြွေ။

ဝန်းကြွေသော်လည်း
သူမကြွေ။

သူဟာ ...
ပြည်သူ့စာဆို
ကြယ်လိုလည်း လင်း
ဝန်းလိုလည်း သင်းမြ။

ဒါပေမယ့် ...
ကြယ်ကြွေသော်လည်း
သူမကြွေ။

ဝန်းကြွေသော်လည်း
သူမကြွေ ...
သူဟာ ပြည်သူ့စာဆို
ပြည်သူတွေရဲ့ ဘက်သား
ဒီမိုကရေစီ လိုလားသူ။

တရားမျှတမှုကို လိုလားသူ
အမှန်တရားအတွက် တိုက်ပွဲဝင်သူ
မြန်ပြည်သူတွေရဲ့ မိတ်ဆွေ။

ပြည်သူတွေရဲ့ ရင်ခုန်သံ
သူ့ရဲ့ ရင်ခုန်သံ။

ပြည်သူတွေရဲ့ဘဝ
သူ့ရဲ့ဘဝ။

ပြည်သူတွေရဲ့တော်လှန်ရေး
သူ့ရဲ့တော်လှန်ရေး။

သူ (တင်မိုး) ဟာ မကြွေ
သူ မသေ ...
ပြည်သူတွေရဲ့ နှလုံးသားမှာ
ထားရ နေ။ ။

[အမျိုးသားကဗျာစာဆိုဆရာကြီး
ဦးဘဂျမ်းအား ဤကဗျာဖြင့်
ဦးညွှတ်ဂုဏ်ပြုအပ်ပါသည်]

ကဗျာဆရာ သူရဲကောင်းသို့ နောက်ဆုံးအမှတ်တရ ကဗျာ
ဥမ္မာဗိုလ် [အင်္ဂါငြိုးနား]

နှုတ်မဆက်ဘဲ
ရုတ်တရက်ထွက်သွား
လောကကြီးအား စိတ်နာသလား ဆရာ။

ပြုံးချိုချို မျက်နှာထားနဲ့
အမှန်တရားတွေကို ကဗျာသီ
အလင်္ကာမညီတဲ့ ဗမာပြည်က အကြောင်းတွေပေါ့။

ကလောင်ကိုင်ကာ
ရန်သူကို ထိုးနှက်
အမျိုးဖျက်သူလို ဆိုသူကဆို
မလိုသူတွေ ချောက်ထဲချ
အမှောင်မှာနေရင်း
စာကဗျာဝန်းခင်းတွေလည်း ဝေနေဆဲပါ။

အများသူငှာအတွက်
ကဗျာတွေစပ်ဆို
အရပ်ထိုထိုက လေးစားတဲ့ဆရာ
ကံကြမ္မာမျက်နှာမလိုက်
ဒီအခိုက်လေးမှာ
လှိုက်ခနဲကြွေ တပွင့်ကြွေကျ
မြေခ ရုရှာပေါ့
ဆရာရေ သွားနှင်ဦးတော့။ ။ □

ဝဲးဒီးဒီးသိုဒီးသိုဒီးသို

ဆရာတင်မိုးနဲ့ လူချင်းမသိရခင်ကတည်းက ကျနော်တို့ဟာ သူ့ကဗျာတွေရဲ့ ဖမ်းစားခြင်းကို ခံခဲ့ရပါတယ်။ ဖန်မီးအိမ်ကဗျာတွေသာမက ဆရာဂျမ်းရဲ့ ပန်းလိုလှတဲ့ အစမ်းစာတွေဟာလည်း အနုစာပေမြတ်နိုးသူများရဲ့ရင်ထဲမှာ စွဲမြဲစိမ့်ဝင်နေခဲ့တာပါ။ တက္ကသိုလ်ရောက်လာတော့ ဝင့်ဝါမှု ကင်းစင်ပြီး ပကတိရိုးသားဖြူစင်တဲ့ ဆရာဂျမ်းကို မြင်ဖူး တွေ့ဖူးလာတဲ့အခါမှာ လေးစားမှုနှစ်ဆမက တိုးခဲ့ရပါတယ်။ ဘီဘီစီမှာ အလင်္ကာပန်းခင်းကဏ္ဍကို ထုတ်လွှင့်ခါစက ဆရာတင်မိုးဟာ မြန်မာနိုင်ငံထဲမှာရှိနေဆဲပါ။ ဒီမိုကရေစီနဲ့ လူ့အခွင့်အရေးအတွက် ကလောင်ထမ်း တိုက်ပွဲဝင်နေတဲ့အတွက် ထောင်ကျလိုက်၊ စောင့်ကြည့်ခံလိုက်ရနဲ့ ဖြစ်နေဆဲပါ။

ပြည်ပကို ရောက်လာတဲ့ အခါကျတော့ ဆရာတင်မိုးဟာ အလင်္ကာပန်းခင်းအတွက် ကဗျာတွေ အများကြီးရေးပေးခဲ့ပါတယ်။ စာပေဆိုင်ရာအင်တာဗျူးတွေလည်း အများကြီးပေးခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ရေးသားတဲ့ အလင်္ကာမိုးကောင်းကင်မှ ကဗျာကြယ်ပွင့်များဆိုတဲ့ အစီအစဉ်ကို ကျနော်တို့ ဘီဘီစီမြန်မာပိုင်းက ထုတ်လွှင့်ခဲ့ပါတယ်။

ဆရာတင်မိုးဟာ အင်မတန် ဗမာဆန်တယ်။ ဗမာမှုကိုလည်း မြတ်နိုးပါတယ်။ တင်မိုးဆိုတဲ့ နာမည်ကို ရွေးရတာကတော့ လက်အစုံထိပ်မှာတင်မိုးပြီး ကန်တော့ရတာကို သဘောကျလို့ဖြစ်တယ်လို့ ကျနော်ကို ပြောဖူးပါတယ်။ ဆရာ ကဗျာရေးတဲ့အခါမှာ မြန်မာမှု၊ မြန်မာဟန်၊ မြန်မာ့ဘဝတွေ လွှမ်းမိုးနေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နိုင်ငံရေးကိုရေးပြီဆိုရင်လည်း အင်မတန် စူးရှနက်ရှိုင်းတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ထိထိမိမိနဲ့ တိုတိုရေးတတ်ပါတယ်။ ဥပမာတစ်ခု ပြောရမယ်ဆိုရင် ...

‘ပစ္စည်းမဲ့၏
မရှိအစာ
ဝေဒနာကို
ပိုက်တာမင်ပြိုင် ကယ်မည်လော’

လို့ အစချီပြီး ကဗျာရေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါလေးကိုကြည့်ရင် ဆရာတင်မိုးရဲ့ နိုင်ငံရေးအမြင်ဟာ ဘယ်လောက် စူးရှထိရောက်တယ်ဆိုတာ သိသာနိုင်ပါတယ်။ ၁၉၈၈ နောက်ပိုင်းမှာတော့ နိုင်ငံရေး အငွေ့အသက်တွေဟာ ဆရာကဗျာကို လွှမ်းမိုးသွားခဲ့ပါတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံထဲမှာ နေစဉ်က ဆရာထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ ကဗျာစာအုပ်တွေ အများကြီးပါ။ ဖန်မီးအိမ်၊ လှေတစ်စင်းနဲ့ သီချင်းသည်၊ ပန်းဈေးခင်း၊ စိမ်းလန်းသောအိပ်မက်၊ နှင်းဆီပွင့်ပေါ်အိပ်ပျော်ခြင်း၊ ပုဂံကျောင်းက ခေါင်းလောင်းသံ၊ အမေ့ကျောင်း၊ ထီးကလေးနဲ့မနီ စတဲ့ ကဗျာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

မြန်မာ့ကလေးကဗျာလောကမှာတော့ ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ်ရဲ့အမေ့ကို ဆက်ခံသူဟာ ဆရာ တင်မိုးလို့ပဲ ဆိုကြရမှာပါ။

နေလုံးနီနီ ညနေစောင်းတော့
အမေ့ကျောင်းကို သွားစို့ကွယ်
ငွေချိုင်းဖြူရယ် ကျနော်သွားတော့
လိုက်မှာလားကွဲ့ ပျော်လှတယ်

အစရှိတဲ့ အမေ့ကျောင်းကဗျာများကို ဖတ်ရတာဟာ ရာဘင်ဒြာနတ်တဂိုးရဲ့ကဗျာတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ခံစားနိုင်တယ်လို့ ကျနော် မှတ်မိနေပါတယ်။

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ဆရာဟာ ကာရန်သမားပါ။ အင်မတန် သာယာငြိမ်ညောင်းတဲ့အသံတွေနဲ့ ကဗျာရေးသီ တတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကာရန်မဲ့ကဗျာတွေကို လည်းပဲ ဆရာက ရှုတ်ချရေးသားခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ပါ

ဘူး။ ကြိုဆို အားပေးခဲ့တာသာ တွေ့ရပါတယ်။

**ကျော်ဇံသာရဲ့ အလွမ်းစကား
ဘီဘီစီ၊ ဇန်နဝါရီ ၂၄**

ကိုတင်မိုး အခုလို ကွယ်လွန်ခြင်းဟာ သူ့မိသားစုနဲ့ ကျနော်တို့ သူငယ်ချင်းတသိုက်ရဲ့ ဆုံးရှုံးမှု တင် မကပါဘူး။ ကျနော်တို့ ဗမာပြည်ရဲ့ စာပေလောကကြီးတခုလုံး ဆုံးရှုံးတာပဲလို့ ကျနော် ဝမ်းနည်းတသစွာနဲ့ ပြောချင်တယ်။ ။

ကဗျာဆရာကြီး ကြည်အောင် ဒီဗီဘီ၊ ဇန်နဝါရီ ၂၄

မီးစာမကုန် ဆီမခန်းတဲ့ ‘ဖန်မီးအိမ်’ ထွန်းညှိခဲ့တာ အနှစ်လေးဆယ်ကြာ၊ မှောင်သူတွေကြားထဲ မှာ ကဗျာနဲ့အလင်းဆောင်နေသူပါ ဂါရဝတရားနဲ့ဦးခိုက် ပူဇော်လိုက်ပါတယ် ဆရာ ဆရာ ဆရာ ဆရာ ။

ဒီနေ့ မြန်မာစာပေချစ်မြတ်နိုးသူတွေရဲ့ ရင်ထဲမှာ အလွန်ကြီးမားတဲ့ ‘ဆူနာမီ’ ငလျင်လိုင်းတစ်ခုနဲ့ ကြုံကြိုက်လိုက်ရပြီ။

ဆရာ(ဦး)တင်မိုးလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး တမျိုးသားလုံးက ထာဝရသတိရနေကြလိမ့်မယ်။ ။

ဆရာ့ကို ချစ်ခင်လေးစားတဲ့ စာရေးဆရာတစ်ဦး

ကြိုရမယ်မှန်းသိပေမယ့် အားလုံးတွေ့ဆုံ၊ ဆုံစည်း၊ စည်းစည်းလုံးလုံး ရှိကြတဲ့အချိန်မှာမှ ကြားရမယ်လို့ ယုံခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ... တကယ်အချိန်၊ တကယ် ရာသီဥတု ပြင်းထန်ချိန်မှာ မိုးကြိုးထစ်သလို ကြားလိုက်ရတဲ့သတင်းကြောင့် အထူးကြေကွဲဝမ်းနည်းရပါတယ်။ ‘ချစ်ခင်သူတို့ အသေစောလေစွာ၊’ လို့ ဆရာပြောခဲ့သလိုပါပဲ။ စောလှလေခြင်း ဆရာရယ်။ ။

ဆူးငှက်

‘ချစ်သူတို့ သက်တမ်းတိုလှ၏’ ... တဲ့။ ဆရာသုံးခဲ့တဲ့ စကားလေးကို ဆရာအတွက် ကျမ ပြန်သုံးပါရစေ။ ရိုးသားအေးချမ်းဖြူစင်ပြီး၊ အညာသားစရိုက် အပြည့်ရှိသောဆရာ အေးချမ်းရာ မြင့်မြတ်ရာ ဘုံဘဝမှာ ရောက်ရှိမယ်လို့ အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ပါတယ် ဆရာ။ ။

အတိုင်းအဆမရှိသော ဝမ်းနည်းခြင်းဖြင့်

စာရေးဆရာမတစ်ဦး

နှလုံးလှကဗျာဆရာ
အပြီးက စွဲမက်စရာ
အမြဲစိတ်မှာ ကြည်နူးစရာ
အစဉ်ထာဝရ ရှင်သန်လျက်ပါ
မန်းမြေမှာ ဆရာ့ကဗျာအလင်းတန်းတွေ ဝေဝေဆာဆာ
ဆရာ့ဘဝမှာ အေးချမ်းသာယာစွာ

ဆရာတင်မိုး ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ

မန္တလေးမှ စာရေးဆရာမတစ်ဦး

ဆရာဂျမ်းနဲ့ ကျနော်နဲ့ စကားတွေအကြာ ကြီး ပြောဖြစ်ခဲ့တာက အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု မှာပါ။ ကျနော်က ကိုလံဘတ်စ်မြို့၊ ဒိုဟိုင်းယိုး ပြည်နယ်မှာ။ ဆရာဂျမ်းက ကိုလံဘတ်စ်နဲ့ တစ် နာရီကား မောင်းရင်ရောက်တဲ့မြို့မှာ။ ကျနော်က လည်း ဆရာ့မြို့ကို မလာတတ်၊ ဆရာကလည်း ကားမောင်းပို့ သူမရှိရင် မသွားတတ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ လူချင်းမဆုံကြရ၊ တယ်လီဖုန်းထဲ မှာ တစ်နာရီလောက် စကားရှည်ရှည်ပြောဖြစ် ခဲ့ကြတယ်။ ဆရာဂျမ်း မြန်မာပြည်ကို ချစ်တာ၊

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ အကြော်ဆိုင်တွေ ထိုင်ချင် တာ၊ မြန်မာပြည် ပြန်ချင်တာ၊ လွမ်းစရာပေါ့။ ဖြစ်နိုင်ရင် Suitcase ထဲဝင်ပြီး ပုန်းလိုက်ခဲ့ချင် လိုက်တာ ဆိုတဲ့ စကားက ရင်နင့်စရာပါ။

မြန်မာပြည်ကိုချစ်တဲ့ဆရာ မြန်မာပြည် အညာဒေသမှာ ကဗျာဆရာဖြစ်မှာလို့ ကျနော် ယုံကြည်ပါတယ်။ ထုံးသုတ်ထားတဲ့ နှလုံးပုပ် တွေကို ဖြူစင်လာအောင် ဆရာက ကဗျာနဲ့ ဆေးကြောပေးမှာလို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ ။

စာရေးဆရာမတစ်ဦး

ဖလံးဒီး အလွမ်းစာ

သူ့ဘဝတာ တလျှောက်လုံး ကောင်းတာချည်းပဲ လုပ်ခဲ့တဲ့သူ။
 ဘာမှ အပြစ်အနာအဆာမရှိ၊ လူမှုရေးအရရော နိုင်ငံရေးအရရော စီးပွားရေးအရရော
 ခြောက်ပြစ်ကင်း သဲလဲစင်။ သူတပါးကို ကူညီဖို့အတွက်ဆိုရင် အမြဲတမ်း အသင့်ရှိနေသူ။
 သူ့အတွက်သူ ဘယ်တော့မှ မစဉ်းစား သူများအရေးသာ ရှေ့တန်းတင်တတ်သူ။
 ကျနော်တို့အတွက် ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ စံနမူ။ သူလိုလူ အသေစေတာ နှမြောလှချည်။ ။
ညီစေမင်း

အိုးဝေ ဝေါဟာရ
 မွန်က၊ ပျူက၊ ကျောက်စာက မဟုတ်
 မျက်မှန်ဖြုတ်၍ ဖုန်သုတ်ပါဦး သုတေသီ။
 ရဲဘော် အိုးဝေချိုမြ ဝေါဟာရသည်
 ‘သွေး’ ကလာသည်
 အို ... သုတေသီ။
 ဤကဗျာစာပိုဒ်ကလေးမှာ ဆရာ၏
 ‘တက္ကသိုလ်မော်ကွန်းတိုင်ပေါ်မှာ’ ကဗျာမှ ဖြစ်

ပါသည်။ ဆရာသည် အိုးဝေ၊ ကျောင်းသား၊ သွေး
 တို့ကို သမိုင်းနဲ့အတူချည်နှောင်ပြီး ကဗျာ
 မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။
 လူထုဘက်ကရပ်တည်ပြီး ကဗျာတွေ၊
 စာတွေရေးခဲ့သည့်ဆရာ (ကဗျာဆရာကြီး
 တင်မိုး) ကွယ်လွန်သွားကြောင်း သိရတဲ့အတွက်
 များစွာ ဝမ်းနည်းရပါသည်။ ။
နိုင်မြင့်သစ်

ဆရာနဲ့ တပည့်မက
 အဖနဲ့ သားလို
 အချစ်ပိုခဲ့ကြပေမယ့်
 ပြန်တော့မယ်ဆိုတာကိုတောင်
 နှုတ်ဆက် မသွားပါလား ဆရာရယ်။ ။

နေဝင်းအောင်
မြန်မာစာ
ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်

‘ငှက်ပျောရွက်ပေါ်က မောင်နှေ့ထက်၊
ကဗျာနဲ့ ပွေဖက်နေစေသတည်း’ ဆိုတဲ့ ဆရာတင်မိုးရယ်
ဖန်အိမ်ကို နှလုံးသားနဲ့ထွန်း
လှေတစ်စင်းနဲ့ သီချင်းတွေကိုလှော်၊
ခု ခေတ်ပြိုင်ထဲမှာ
ဆရာ နှင်းဆီပွင့်တွေပေါ်
ထာဝရ အိပ်ပျော်သွားပါပြီ။
အလင်းလမ်းပေါ်က မဟာဝိညာဉ်ပြေးလမ်း
အနာဂတ်ရဲ့ ဒီမိုကရေစီလမ်းပေါ်မှာ ထာဝရတည်တံ့
ဆရာ့ကဗျာတွေ အခွန်ရှည်ပါစေ။ ။

အောင်ပွဲမတွေ့မီ ဆုံးသွားတဲ့ ဆရာအတွက် ...
မောင်နှေ့ထက်

ကြည်အောင်ရယ် ကိုတင်မိုးရယ် မောင်စွမ်းရည်ရယ် ဥ ယောက် တနေကုန်ထိုင်ပြီး ‘တမာရိပ်သာ’ ဆိုတဲ့ အိမ်လေးတစ်လုံး ငှားထားတာ ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ သူငယ်ချင်းတွေ ကိုယ့်အိမ်ရှိပေမယ့် အဲဒီမှာ ဆုံကြ အိပ်ကြတယ်ပေါ့ဗျာ။ ကျနော်နဲ့ ကိုတင်မိုးက အတူအိပ်တာပါ။ ကိုကြည်အောင်ကတော့ သူ့အစ်မအိမ် ရှိတော့ နေ့စဉ်လာတယ်ပေါ့။ လာတော့ တနေကုန် စကားပြောကြပြီးတော့ ညနေ ပြန်ခါနီးတဲ့ကျတော့ “ကဲ ... ဆေးလိပ်လည်း တိုလှပြီကွာ နေလည်း ညိုလာပြီ” ဆိုတော့၊ ကိုတင်မိုးက ဝုန်းခနဲ ထရပ်ပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ နေဦး နေဦး ဆိုပြီးတော့ ‘ဆေးလိပ်လည်းတို၊ နေလည်းညိုပြီ၊ ငါ့ကို ပြန်ပို့ကြပါလေ’ ဆိုပြီးတော့ ‘ဧည့်သည်ကြီး’ ဆိုပြီးတော့ နာမည်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒါက ကျနော်တို့ ဥ ယောက်စလုံးနဲ့ ပတ်သက်နေတာပေါ့လေ။

ဒီကဗျာက သူ ထောင်ထဲမှာရော ထောင်ပြင်မှာရော ဂယက်ရိုက်တာကိုးဗျ။ ကျနော်တို့ ဥ ယောက်ကြားထဲမှာ ဖြစ်လာတဲ့ ကဗျာလေးပေါ့။ ဦးဝင်းတင်ကလည်း ဒီကဗျာကို အလွန်အင်မတန် သဘောကျပြီး သဘာပတိလုပ်တဲ့ စာပေဟောပြောပွဲမှာ အဲဒီအကြောင်းကို ပြောတယ်ပေါ့လေ။ အဲဒါ အဓိပ္ပာယ် အမျိုးမျိုးရှိပါတယ် တဲ့။ ပြန်ချိန်တန်ရင် ပြန်ကြရမှာပဲဆိုပြီး စစ်အစိုးရကို ရည်စူးပြီးတော့ ပြန်ပို့ဖို့ ဆိုတာမျိုး ပြောတယ်။

နောက်ပြီး မင်းသားကြီး ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်း ကတော့ ကင်ဆာဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ သူသေလို့ ရှိရင်ဗျာ၊ အဲဒီကဗျာလေးကို ကျနော် အုတ်ဂူမှာ ထိုးချင်တယ်တဲ့။ ။

ကဗျာဆရာကြီး မောင်စွမ်းရည် (ဒီဇီဘီ၊ ဇန်နဝါရီ ၂၃)

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ကဗျာအဆန်ဆုံး အနုဆုံးမှာ တင်မိုး၊ တော်လှန်စာပေဆန်ဆန်၊ ဝီရရသခေါ်တာပေါ့လေ ရှေးအခေါ်နဲ့တော့၊ ရဲရင့်တက်ကြွဖွယ်ကို အရေးနိုင်ဆုံးက ကြည့်အောင်၊ ဟာသရေးတတ်တာက မောင်စွမ်းရည်၊ ဟာသမြောက်အောင်၊ ခန့်တဲ့တဲ့ ပေါ့ဗျာ တဖက်သားကို ရေးတတ်တာ မောင်စွမ်းရည်။ ဒီ ၃ ယောက်ကို ကျနော် အဲသလို မှတ်ချက်ချဖူးပါတယ် ခင်ဗျ။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း စကားလုံးတွေ သုံးတတ်တယ်။ ရန်ကုန်မှာလည်း အဲဒီအတိုင်းပါပဲ။ အမေရိကန်ရောက်တော့လည်း ကျနော် သူ့ကဗျာလေးတွေ တွေ့ရပြန်တယ်။

သူဟာ ပြည်သူလူထုနဲ့ ခံစားချက်အတူတူပဲ။ ပြည်သူလူထုဘက်က သူ အမြဲတမ်းရပ်ခဲ့တယ်။ ၁၉၈၈ လူထုလှုပ်ရှားမှုကြီးဖြစ်တဲ့အချိန်ကျတော့ သူက လူထုတရားပွဲတွေမှာ ကိုယ်တိုင်ပါပြီးတော့ တက်တက်ကြွကြွနဲ့ တရားဟောတယ်။ ဒီမိုကရေစီတောင်းဆိုတဲ့ပွဲတွေမှာ သူကိုယ်တိုင်ပါတယ်။ အနုပညာလှုပ်ရှားမှုတွေမှာ သူပါတယ်။ အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်ဖွဲ့တဲ့အခါမှာ ပါတီတာဝန် မယူပေမယ့်လည်း တတ်သိပညာရှင်အနေနဲ့ သူ အမြဲတမ်း နီးနီးကပ်ကပ်နေတယ်။

မှတ်မှတ်ရရဆိုရင် ၁၉၈၉ ခုနှစ် အာဇာနည်နေ့ပေါ့လေ။ အဲဒီနေ့အတွက် အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်က ကြွေးကြော်သံ၊ ဆောင်ပုဒ်

အဲဒီမှာတော့ အများကြီး ပြောင်းလဲသွားပါပြီ။ စောစောက သူမလုပ်ခဲ့တဲ့ ဝေဖန်တာတို့၊ ခန့်တဲ့တဲ့နဲ့ရေးတာတို့ သရော်တာတို့ ပါလာတယ်။ တက်ကြွတဲ့သဘောတွေလည်း ပါလာတယ်။ သူ့ကဗျာတွေရဲ့ ထူးခြားချက်ပါပဲ။

တနည်းပြောရရင်တော့ တက္ကသိုလ်မှာ တုန်းကတော့ နုတာပေါ့လေ။ လူကလည်း ငယ်သေးတာကိုး။ အသက်ကြီးသွားတဲ့အခါကျတော့ ရင့်ကျက်သွားတယ်။ ရင့်ကျက်တဲ့ကဗျာတွေကို တွေ့ရတယ်လို့ ကျနော် ပြောချင်ပါတယ်။ ။

မောင်သာနိုး
အာဇာကိမ်အေး ဇန်နဝါရီ ၂၃

လုပ်ဖို့အတွက် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်က အကူအညီတောင်းတဲ့အခါကျတော့ ဦးတင်မိုးက ရေးပေးတာ။ အဲဒါတာလဲဆိုတော့ ‘အာဇာနည်မျိုး၊ သေရိုးမရှိ’ ဆိုပြီးတော့။ သူ ရေးပေးတာက ၇ ခု၊ ၈ ခု လောက်ရှိမယ်။ အာဇာနည်မျိုး၊ သေရိုးမရှိ ဆိုတာရယ်။ ‘အာဇာနည်တိုင်း၊ သမိုင်းမသေ’ ဆိုတာရယ်။ အဲဒီ ၂ ခုကို တော်တော်ကြိုက်ကြတယ်။ ဒေါ်စုက ရွေးလိုက်တာကတော့ ‘အာဇာနည်မျိုး၊ သေရိုးမရှိ’၊ ၈၉ ခုနှစ် အာဇာနည်နေ့ အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်ရဲ့ ကြွေးကြော်သံအဖြစ် သတ်မှတ်တယ် ဆိုပြီးတော့ ပိုစတာတွေ ဘာတွေ လုပ်ကြတာပေါ့။ ။

မောင်ဝံသ
ဘီဘီစီ၊ ဇန်နဝါရီ ၂၃

ကျွန်တော်နဲ့ ကိုဘဂျမ်းတို့ဟာ ၁၉၅၇ ခုနှစ်ကတည်းက အိပ်ရာတခုတည်းအိပ်ပြီး အတူစားအတူသွားနေလာခဲ့ပါတယ်။ လည်ပင်းဖက်သွားရင်းက ရန်ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါတယ်။ တခါမှ မလိုမုန်းထား ခွဲခြားသွားတယ်လို့ မရှိဘူးပါဘူး။ ခုဆိုရင်နှစ်ပေါင်း ၅၀ တိတိရှိခဲ့ပါပြီ။ သူဟာ ကျွန်တော့်ကို ညီအရင်းလိုချစ်ခင်ပြီး ဆုံးမပဲ့ပြင်စရာရှိရင်လည်း ဆုံးမပဲ့ပြင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် အစ်ကိုကို ကျွန်တော် ကန်တော့ပါတယ်။

ဆရာ မင်းသုဝဏ်က ဇော်ဂျီ မင်းသုဝဏ်အတွဲကို ရာမ လက္ခဏာ အတွဲလို့ တင်စားပြောလေ့ရှိပါတယ်။ ဒီစကားကို ကိုဘဂျမ်းရဲ့ ဇနီး မမြင့်မြင့်စန်းဈာပနနေ့က ကြံတောသုသာန်မှာ ကျွန်တော်တို့ကို ပြောဖူးတာပါ။ ဒီစကားကိုယူပြီး ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တင်မိုး မောင်စွမ်းရည်တို့ ဟာလည်းပဲ ရာမ လက္ခဏာလိုပဲ လို့ တိတ်တခိုး ခိုင်းနှိုင်းခဲ့ဖူးပါတယ်။ ခု ဆရာမင်းသုဝဏ်ရဲ့ စကားကို ယူပြီး ဖွဲ့ထားတဲ့ ကဗျာလေးကို အမှတ်တရ ရေးပါမယ်။ ဆုံမိတုန်း ပြောရရင် တင်မိုးဟာ ဆရာဇော်ဂျီ မင်းသုဝဏ်တို့ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး အချစ်ဆုံးတပည့်ဆိုတာပါပဲ။

ဆရာဇော်ဂျီဆိုကို တင်မိုးရဲ့ ဖန်မီးအိမ်ကဗျာစာအုပ်မူကြမ်း သွားပေးပြီး အမှာစာတောင်းရတဲ့တာဝန်ကို မောင်စွမ်းရည်လုပ်ပါတယ်။ ဆရာက မြန်မာစာပေလောကမှာ စာဆိုထူးတဦး ထွန်းပေါ်လာပြီဆိုတဲ့စကားမျိုးနဲ့ လက်ခမောင်းခတ်တဲ့စာတစောင် ရေးပေးဖူးပါတယ်။ နာမည်ကြီးတွေကိုကျော်ပြီး ဆရာနှစ်ပါး

လုံးက စာပေဆုပေးဖို့ ရွေးချယ်လိုက်ပါတယ်။ ချစ်ကြည်ညိုတဲ့ဆရာကြီး နှစ်ဦးကိုပါ တပါတည်း ပူဇော်ရင်း ကျွန်တော် ကဗျာကယာ ရေးလိုက်မိတဲ့ ကဗျာလေးကိုပဲ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းအတွက် ပူဇော်လိုက်ပါတယ်။

ရာမ နဲ့ လက္ခဏာ

ထောဇမုန်ရုံ ခုံမြင်ကြားဆီထိုး
ရာမအစ်ကို တကိုယ်သွားစေရ
ညီဘွားတဲ့ လက္ခဏာ ပါလေခွဲအမြဲ။

ဘီလူးတွေ ခေါင်း ၁၀ လုံးကိုဖြင့်
တလုံးစီ အစွယ်ချိုးမယ်လို့
ရွယ်ကိုးကာ ကဗျာတစ်တွေနဲ့
ရွာရပ်တကာကို မကွာချင်သာ
ညီလျာလိုက်ပါလော့
တိုက်ပွဲစဉ် ရင်သောင်တန်းစေခွဲ
စခန်းမြင် ပန်းတိုင်ချဉ်းကာမှ
ညီရင်းဆွေ ကဗျာသင်းတို့ကို
တာဝန်တွေ ချန်ကာနှင်းခဲ့မေ့
တိုတာဝန် မလစ်ဟင်းစေနဲ့
ခံပြင်းသမို့ မလွှဲရအောင်
မာန်တင်းလို့ခဲ။ ။

မောင်စွမ်းရည်
၂၀၀၇ ဇန်နဝါရီ ၂၃
(လေယာဉ်ပေါ်မှာ)

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

တင်မိုး ဆုံးတယ်ကြားတော့ အမေဖြင့် နှမြောလိုက်တာ၊ သူက နှစ်ယောက်မရှိဘူးကွ။ သူ့ဆရာ ကြီးတွေဖြစ်တဲ့ ဆရာဇော်ဂျီတို့၊ ဆရာမင်းသုဝဏ်တို့ ရှိတာပေါ့။ ဒါပေမယ့်လို့ အဲဒီလူတွေရဲ့ ကဗျာ တွေကလည်း တင်မိုးကဗျာလို့ အညာလေ မပါဘူးကွ။ တင်မိုးက အညာလေ ပါတယ်။ အဲဒါတို့က သိပ်သဘောကျတာ။ ဝါကတော့လေ သူ့ကို ဒီမှာ သေစေချင်တာ၊ ဒီမှာ သင်္ဂြိုဟ်ချင်တာ၊ ဒီမှာ မြှုပ်နှံချင်တာ။ အခု သူ့အကြောင်းတောင် ဒီမှာရေးလို့ မရဘူးကွယ်။ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းလိုက်တာ။ ။

လူထု ဒေါ်အမာ
ဘီဘီစီ၊ ဇန်နဝါရီ ၂၃

ခေတ်သစ်စာပေလောကမှာ အရေးအကြီးဆုံး ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ပေါ့။ ဒီမိုကရေစီ လှုပ်ရှားမှုမှာလည်း အရေးအကြီးဆုံး ကဗျာဆရာတစ်ယောက်၊ ပြည်ပမှာလည်း အရေးအကြီးဆုံး ကဗျာဆရာတစ်ယောက် စာပေခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ဒီလို ကွယ်လွန်သွားတဲ့အတွက် မြန်မာ စာပေလောကအတွက်ရော၊ ကျနော်တို့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ရော အင်မတန် နှမြော ပါတယ်။ ။

မောင်စွမ်းရည်
ဘီဘီစီ၊ ဇန်နဝါရီ ၂၃

လသာသာ ည
မမ က
လှမှ လှ
ဘဘရေ ထထ၊ ဘဘ ထ။

က ခ ဂ ငွ အ
မမ စာရ
ထထ က
ဘဘရေ ထထ၊ ဘဘ ထ။ ။

မောင်ဖိုးထောင်

ဖလံမီးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

တင်မိုးဆုံးတာ အမေသိပ်နှမြောတာ။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေလို့။ လွမ်းတာတော့ မပြောနဲ့တော့၊ ငါကြားတာနော်၊ ယိုးဒယားဘက် လာလာပြီးတော့ ချောင်းကြည့်တာ ... တဲ့။ အမေကတော့ သေခြင်းသေရင် ငါပဲ သေလိုက်ပါတော့လို့ အောက်မေ့တာပေါ့ကွယ်။ ။

လူထု ဒေါ်အမာ
ဒီမိုကရေစီ ဇန်နဝါရီ ၂၄

မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာကတည်းက ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ရတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတော့ တော်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလူဟာ အင်မတန်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ စာရေးဆရာ ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ရဲ့ အကောင်းဆုံးအရည်အချင်းက ရိုးသားဖြူစင်မှုပဲ။ ဒီ ရိုးသားဖြူစင်မှုကြောင့် သူ့ကဗျာလေးတွေက ချစ်စရာကောင်းသလိုပဲ သူ့ကို လူတိုင်းကလည်း ချစ်ကြတယ်။ ဒီလို ချစ်စရာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ ဗမာနိုင်ငံနဲ့ ဗမာလူမျိုးကိုလည်း အင်မတန်ချစ်တဲ့ ကဗျာဆရာ စာရေးဆရာ တစ်ယောက် ဆုံးပါးသွားတာဟာ အင်မတန် ဝမ်းနည်းကောင်းတဲ့ ကိစ္စကြီးဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ခုတော့ ဖြေသာပါတယ်။ သူက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို အင်မတန် စွဲလမ်းတဲ့သူပါ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ဒီမှာ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ၂ ဆိုင် ၃ ဆိုင် ပြောင်းပြီး ထိုင်တတ်တဲ့လူမျိုးပါ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နဲ့ အပေါင်းအသင်းကို အင်မတန် ခင်တွယ်တယ်။ အခု သူ့ဆုံးတဲ့ အခါမှာလည်း သူ့စွဲလမ်းတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကိုထိုင်းရင်း ဆုံးရတယ်ဆိုတာလေးကတော့ ဖြေသာပါတယ်။

ယူကြီးမရဖြစ်တာကတော့ အမြဲတမ်းဗမာပြည်ကို ပြန်လာချင်တယ်ဗျာ ပြန်လာချင်တယ်ဗျာလို့ ပြောတဲ့လူတစ်ယောက် သူ့အင်မတန်ချစ်တဲ့ ဗမာပြည်ကို သူ့အင်မတန်ချစ်တဲ့ မန္တလေးကို ပြန်မလာနိုင်တဲ့အတွက်တော့ တဖက်က ယူကြီးမရ ဖြစ်ပါတယ်။ ။

လူထုစိန်ဝင်း
အာအက်စ်အေ၊ ဇန်နဝါရီ ၂၃

မြန်မာပြည်မှာ
အမှောင်ကျတဲ့
ညတိုင်း ညတိုင်း
ဖယောင်းတိုင်ထွန်းရင်း
ဆရာ့ကို
အစဉ်သတိရနေမှာပါ။ ။
မချို

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ဆုံးရှုံးမှုကြီး ကြုံရပြန်ပြီဆိုပြီးတော့ (ခံစားရပါတယ်။) အများသိကြတဲ့အတိုင်း တင်မိုးဆိုတာ မြင်းခြံနယ် ကန်မြို့ ဇာတိ တောသား၊ စာပေသူရဲကောင်းကြီးပါဗျာ။ မြန်မာစာပေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်သလို ပညာရေးခေါင်းဆောင်၊ လူမှုရေးခေါင်းဆောင်၊ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ဆိုရင်လည်း ဖြစ်တာပဲဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက သဒ္ဒါတရား အလွန်ကြီးမားတယ်ဗျာ။ သဒ္ဒါတရား

အလွန်ကြီးမားတဲ့အလျောက် သူ့စာပေ၊ သူ့ကဗျာတွေကို သုံးသပ်မယ်ဆိုရင် အလွန်ကြီးမားတဲ့ သူ့ရဲ့ စေတနာ သဒ္ဒါတရားပေါ်မှာ တည်ဆောက်ထားတာတွေလည်း များတယ်ဗျာ။ ဒါကြောင့်မို့ သူကဗျာတွေက ရိုးသားတယ်ဗျာ၊ ရဲရင့်တယ်ဗျာ၊ ပြတ်သားတယ်ဗျာ၊ တချိန်တည်းမှာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တယ်။ ။

**ဝင်းဖေရဲ့ အလွမ်းစကား
ဘီဘီစီ၊ ဇန်နဝါရီ ၂၄**

ဆရာ(ဦး)တင်မိုး ကြွလွင့်သွားရခြင်းသည် ... မြန်မာစာပေအတွက်၊ မြန်မာတမျိုးသားလုံးအတွက် ... အားလုံးအတွက် အစားထိုးမရသော ဆုံးရှုံးမှုဟု ယုံကြည်ပါသည်။ ။

ဆရာ့အား အစဉ်ထာဝရ ဦးညွတ်လျက် ...

သန်းနိုင်ဦး

ဘဘကိုမမြင်ဖူးပေမယ့် ဘဘရဲ့ ကဗျာတွေ၊ စာတွေကို လူမှန်းသိတတ်စကတည်း ရင်းနှီးခဲ့ရပါတယ်။

သမီးတို့ စာတတ်အောင် အကူအညီပေးခဲ့တဲ့ ဘဘကို အထူးလေးစားကြည်ညိုမိပါတယ်။ ဘဘသမီးတို့ကို စွန့်ခွာသွားတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါတယ် ...

သဲနုရင်

မြန်မာပြည်အတွက် တန်ဖိုးရှိတဲ့လူတစ်ယောက် မြန်မာပြည်မှာ မသေရဘူးဆိုတာ ကျနော်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ။

ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး ဦးအောင်လွင်

ကျနော်သိတာကတော့ သူဟာ ပထမပိုင်းမှာ လက်ဝဲဘက်ကို တော်တော်ယိမ်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ အင်မတန် ရိုးသားခဲ့ပါတယ်။ သူက ဗမာမှု၊ ဗမာစာပေကို အင်မတန်ချစ်တာ။ စိတ်ထဲ အသည်းထဲကကို ချစ်တာ။ သူ့ကဗျာတွေကို ကြည့်လိုက်ရင် ကဗျာကိုဖြစ်စေ လူကိုဖြစ်စေ အင်မတန် ရိုးသားပါတယ်။ ကျနော်က လက်ဝဲဝါဒကို စွဲလမ်းလမ်းလည်း မရှိဘူး။ သိပ်ပြီးတော့လည်း လှိုက်လှိုက် လဲ့လဲ့ မရှိဘူး။ သူ ယုံကြည်တယ်။ ကျနော်နဲ့စကားပြောတဲ့အခါ ကျနော်က ထင်တာမြင်တာတွေ လျှောက်ပြောပေမယ့်လို့ သူ ကျနော်အပေါ်မှာ အများကြီး နားလည်စွာနဲ့ နားထောင်နိုင်တဲ့ သတ္တိ ရှိတယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် အခု သူ သေသွားတဲ့အခါ ကျနော် နှမြောပါတယ်။ ။

အောင်သင်း

အာအက်စ်အေ၊ ဇန်နဝါရီ ၂၃

ကျနော်က အမေရိကန်မှာ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် နဲ့ ၂၀၀၂ ခုနှစ်မှာ ပညာသင်တယ်။ ပညာလာ သင်တော့ အဲဒီ ဆရာဦးတင်မိုး ကျနော်နေတဲ့မြို့ မှာ စာပေဟောပြောပွဲလေး လာတယ်။ ကျနော် နေတဲ့ တက္ကသိုလ်၊ ကျနော်တက်တဲ့ တက္ကသိုလ် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ၊ သူက တက္ကသိုလ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးတွေ သိပ်ပြီးတော့ သဘောကျတယ်လေ။ အဲတော့ လက်ဖက်ရည် လာလာသောက်တယ်။ သူက အဲဒီမြို့မှာ တစ်လ လောက်နေတော့ ကျနော်ကျောင်းဘက်ကို ခဏခဏလာပြီး လက်ဖက်ရည် အတူတူ သောက်ကြတယ်။ ဆရာနဲ့ လက်ဖက်ရည် သောက်တဲ့ ရက်ကလေးတွေ တော်တော် သတိ

ရတယ်။

ကျနော် ဗမာပြည်ကို ပညာသင်ပြီးလို့ ပြန် လာမယ်ဆိုတော့လေ ဆရာကလေ “ကိုအော်ပီ ကျယ် ... ခင်ဗျားပြန်ရင် ကျနော်လည်း လိုက် ချင်လိုက်တာ” တဲ့ အဲလိုပြောတယ်ဗျ။ ကျနော်နဲ့ လိုက်ချင်လိုက်တာ၊ သူ တကယ်ကို ပြန်ချင်တယ် ဗျ။ ကျနော်ကတော့ ဆရာရယ် တနေ့တော့ ပြန် ရောက်မှာပေါ့လို့ ကျနော်တောင် အဲလို ပြောခဲ့ သေးတယ်။ အဲ ... အခုတော့ ဆရာကတော့ မရောက်တော့ဘူးပေါ့ဗျ။ ။

**ကာတွန်း အော်ပီကျယ်
ဒီဗွီဘီ၊ ဇန်နဝါရီ ၂၄**

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ဆရာတင်မိုးသို့

အဲဒီညက ဘဘနဲ့ ကျနော်
 နောက်ဆုံး ဆုံခဲ့ကြတာမှန်း သိခဲ့ရင် ...
 အမေမွေးနေ့ ၉၁ နှစ်ပြည့်တုန်းက
 ဘဘရဲ့ ကဗျာရွတ်သံ
 နောက်ဆုံး ကြားရတာမှန်း သိခဲ့ရင် ...
 နောက်ဆုံး ...
 နောက်ဆုံး ...
 နောက်ဆုံး ...
 ဆိုတာတွေ သိခဲ့ရင် ...
 အစ အစ အစ ဆိုတာတွေနဲ့ ပြန်တွေ့ချင်တယ်။ ။

ဇာဝနာ
 ၂၃၊ ဇန်နဝါရီ ၂၀၀၇

အမှောင်တွင်း၌
 ရုန်းရင်းဆန်ခတ်၊
 လုံးထွေးသတ်လျက်
 မရပ်မနား၊ တိုက်ပွဲကြားတွင်
 အင်အားသစ်တို့ ပေါ်လိမ့်မည်။

အမှောင်တွင်း၌
 အပျင်းပိုးထိုး၊
 အတွေးသိုးအောင်
 မနိုးမကြား မအိပ်နှင့်၊
 အိပ်လည်းသတိ၊ နိုးသတိနှင့်
 မိမိ ကမ္ဘာ ထွန်းသစ်လာအောင်
 ကြယ်တာရာစုံ ဖူးပွင့်ကုန်။
 မိုးဝေစာပေမဂ္ဂဇင်း (ဇူလိုင် - ၁၉၈၁)
 ဒါ ... ဖန်မီးအိမ်ကြီး ထွန်းညှိပေးခဲ့တဲ့ ‘ကြယ်ပွင့်သစ်များသို့’ ကဗျာမှ။

အောင်မြင်ဦး

ဖလမီးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ကြည်ရှင်နှလုံးနဲ့ အစဉ်ပြုံးနေပြီး၊ လူတိုင်းအပေါ် အချစ်သဒ္ဒါဝင်တဲ့ မေတ္တာရှင်ဆရာကြီးအား လေးစားစွာ ဦးညွတ်ပါ၏။ ။

ဇော်ဝင်းဇော် (လော့စ်အိန်ဂျယ်လိစ်)
အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်
ရန်ကုန်တိုင်း ဦးဆောင်အဖွဲ့ဝင် (ဟောင်း)
၂၅၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာ

နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်သွားတဲ့သူတွေ ကျနော် အများကြီး တွေ့ဖူးတယ်။

ဒီတခါ ဆရာ ထွက်သွားတဲ့အချိန်က ကျနော်တို့အားလုံးအတွက် တန်ဖိုး မပြတ်နိုင်တဲ့ ဆုံးရှုံးမှု

ကြီးပဲ။

ကျနော့်ဆရာ ဘယ်မှာ ခုရောက်နေသလဲ ဆရာ။

အညာလမ်းက တမာတန်းမှာလား၊ တောင်သမန်အင်းစောင်းမှာ တယောက်တည်း ထိုင်ပြီး ကဗျာတွေ ရေးနေလား၊ ပျဉ်းမငုတ်တိုပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး တယောက်တည်း တယောလေးထိုးနေလား။

ဘယ်ကိုပဲရောက်ရောက် ဆရာ

ဆရာ့ကို ချစ်သူ ခင်သူတွေကိုပြောပါ

ဆေးလိပ်လည်းတို

နေလည်းညိုပြီ

ငါ့ကို အိမ်ပြန်ပို့ပါလို့။ ။

ဆရာ့ကို ခင်တဲ့
ဘိုဘို
ခေတ္တ အယ်လ်အေ

ဆရာရေ

“ဘယ်တော့မှ ဖျောက်ဖျက်လို့ မရတဲ့ ဆရာရဲ့ သမိုင်းဝင် ကဗျာတွေအတွက် အမြဲဂုဏ်ယူ လေးစားလျက်ပါ ...”

နေတင်မြင့်
၂၅၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဖလမ်းအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

တခါတုန်းက
ညွှန်ညွှန်ကြီး ဆိုတဲ့
ဆရာရဲ့ ကဗျာ
ဆေးလိပ်လည်းတို
နေလည်းညိုပြီ
ငါ့ကို ပြန်ပို့ကြပါလေ
ထောင်တိုက်ခန်းနံရံမှာ
ကျနော်တို့ ရေးခဲ့ကြတယ်။

ဆရာကဗျာ ဆရာစာနဲ့
ပညာဖြည့်ဆည်း ခရီးဆက်ရင်း
အလင်းရလို့ ဆရာကျေးဇူး
အထူးထူးကို ရည်စူးဦးခိုက်
နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည် ဆရာ။ ။

အမှောင်မပျောက်
မိုးမသောက်
အလင်းမရောက်မီ
မမျှော်လင့်ဘဲ လမ်းခွဲရလို့
တသကြေကွဲ ရပါတယ်။

ဦးမြဝင်း
ပြည်သူ့လွှတ်တော် ကိုယ်စားလှယ်
အင်္ဂုဇ္ဈိန်နယ် အမှတ်(၁) မဲဆန္ဒနယ်
အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ် (လွတ်မြောက်နယ်မြေ)
လော့စ်အိန်ဂျယ်လိစ်

ဆရာကြီး ဦးတင်မိုးကို ရည်စူး၍ ရေးပါသည်။
ဆရာကြီးကို မမြင်မတွေ့ဖူးပေမယ့် ဆရာရဲ့ ကဗျာတွေက ငယ်စဉ်က ဖတ်ခဲ့၊ မှတ်ခဲ့၊ ရွတ်ခဲ့ပါတယ်။ ဆရာနဲ့တွေ့တော့ ဆရာရဲ့သန့်စင်၊ ဖြူစင်တဲ့ စေတနာတွေကို မြင်တွေ့ရတော့ ဆရာ့ကို အလွန်ကြည်ညိုမိပါတယ်။
ဆရာနဲ့လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ပါတယ်။ ဆရာကြီးနဲ့ ၃ လကြာ အတူ ဘော်ဒွင်ပျံ (Baldwin Park) မြို့မှာ တအိမ်တည်းအတူ နေထိုင်ခွင့်ကြီးခဲ့ရတော့ ဆရာကြီးရဲ့ ကဗျာနဲ့ စာပေပညာ အရည်အသွေးတွေကို ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့ရပါတယ်။ အလွန်ကြည်ညိုလေးစားမိပါတယ်။
ဆရာကြီး ကောင်းရာသုဂတိလားပဲစေ။ ။

သိန်းချစ် (Rich Hoo)
Jan 24, 2007

ဆရာ

တိုက်ဆိုင်စွာဖြင့် ရှစ်ဆယ့်ရှစ်အတွက် ကဗျာဟာ ဆရာရဲ့ နောက်ဆုံးလက်ရာ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အသိတစ်ခုရလိုက်ပါရဲ့။ ‘နောက်ဆုံး’ ဆိုတာ အချိန်မရွေးဖြစ်သွားနိုင်တဲ့ ကိစ္စပါလား ဆိုတာ ဆရာ့အသက်နဲ့ ရင်းပေးခဲ့တဲ့ တွေးစရာ ဒီအတွက် ကျွန်တော်တို့ လေးနက်ကြပါမယ်။

လူတစ်ယောက်အကြောင်း ဒီလူသင်္ဂြိုဟ်ပြီးမှ စပြောရမယ်ဆိုတော့ ဆရာဟာ စ လယ် ဆုံး မှတ်ကျောက်တင်ခံခဲ့သူဆိုတာ သက်သေပြနိုင်ပါပြီ။ ။

ရိုသေသော
မင်းကျိန်
၂၅၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာကြီးရေ

ဆရာ့ကို ပထမဆုံးတွေ့ခဲ့တာကတော့ ၁၉၉၉ နယူးယောက်က စာပေဟောပြောပွဲမှာပေါ့။ ဆရာ့ကို ကြည်ညိုပြီး ငွေ ၁၀၀ ကို လှူခဲ့ပြီး၊ ဆရာ့ကဗျာလေးကို ယခုထက်ထိ မြတ်မြတ်နိုးနိုး သိမ်းထားဆဲပါ။

ဆရာနဲ့ မကြာမကြာ ငြိမ်းချမ်းဆိုင်မှာ ဆုံခဲ့တယ်။ ဆရာရဲ့ ကဗျာလေးက ဆရာသေပေမယ့် ရှင်သန်နေဆဲပါ။ ဆရာရဲ့ ဆေးလိပ်လည်းတို ကဗျာလေးက ရသ အမြောက်ဆုံးပါပဲ။ ကဗျာကိုကြိုက်တဲ့သူအတွက်တော့ သိပ်ခံစားရပါတယ်။ အခုဆရာ့ကို အပြီးပြန်ပို့ကြပြီလေ။

ဆရာ့ကို ကန်တော့ခဲ့ပါတယ်။ ။

ဆရာ့ကို လေးစားကြည်ညိုတဲ့
ချစ်တဲ့
ဝေဝလွင်ဦး
၀၁၊ ၂၅၊ ၂၀၀၇
အမှတ်တရ

ဆရာ

ကျွန်တော် ဆရာ့ကို အများကြီးမသိပါ။
ကျွန်တော်သိသမျှ လေးစားစရာတွေ များလှပါသည်။
ကျွန်တော် နှမြောလှပါသည်။ ။

ဆွေချစ်ကို

ဖလံးဒီးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ဆရာရေ ...
 ရိုးသားမှုတွေ
 သရောကြီးခိုင်းနေတဲ့ကာလ
 ကဗျာဆိုလည်းရိုး
 လူလည်းရိုးတဲ့ဆရာ
 ဆုံခဲ့ရတာ ဒုလ္လဘပါ။
 ရိုးရိုးပဲ
 ပြောပါရစေ။
 ‘နှမြောတယ်’ လို့။ ။

ထိုထိုကြီး

၂၅၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာကြီးရေ
 ဆရာကြီးရဲ့အကြောင်းတွေကို သမိုင်း
 စာအုပ်ထဲမှာ အားလုံးဖတ်ခွင့်ရဖို့ ကျွန်တော်တို့
 ကြိုးစားရဦးမယ်။ ။

လေးစားစွာဖြင့်

ပဏ္ဍိတ်ထွန်း

၂၅၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာကြီး ...
 အရှိတရား
 အမှန်တရားတွေကို
 အမြဲ ‘ဖော်ကျူး’ တတ်တဲ့
 ဆရာကို
 အစဉ် ဦးညွတ်လျက် ...

လေးစားလျက်
 နီလာသိန်း

ဆရာ
အရှေ့က နေဝန်းထွက်လာပေမယ့်
ဒို့ခေတ်မရောက်ဘဲ
ဒုက္ခတွင်းထဲ ရောက်နေတဲ့
ဗမာပြည်သူလူထုနဲ့
တသားတည်း ရပ်တည်ရင်း
ကွယ်လွန်သွားတဲ့
မျိုးချစ်စာဆိုကြီးအတွက်
ဝမ်းနည်းကြေကွဲလျက်။ ။

တင်မောင်ဦး

ဆရာ
ဆရာဟာ ကျောင်းသားတွေရဲ့ လမင်းတစ်စင်းပါ။
ဆရာဟာ လူငယ်စာရေးဆရာတွေရဲ့ လမ်းပြကြယ်တစ်ခုပါ။
ဆရာဟာ လူငယ်ထုအားလုံးရဲ့ အသိပညာကမ္ဘာကြီးပါ။
ဆရာမရှိတာဟာ လောကလူသားအားလုံးရဲ့ ကမ္ဘာတစ်ခု - လမင်းတစ်စင်းနဲ့ ကြယ်တစ်ခုပါ
ပျောက်ဆုံးသွားရတာပါ။
အစားထိုးလို့ မရနိုင်တော့တဲ့ ပူဆွေးမှုတွေနဲ့ ဆရာဦးဆောင်လမ်းပြသွားတဲ့ ဒီမိုကရေစီပန်းတိုင်
ကို လက်ဆင့်ကမ်းသွားပါမယ်။ ။

မာမာဦး

မြန်မာစာပေလောကရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတစ်ခု
ဒါမှမဟုတ်
ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ သင်္ခါရန်ဂုံး
ဒါမှမဟုတ်
မြန်မာလူငယ် မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံးရဲ့
အလင်းပြ ကြယ်တစ်ပွင့် ကြွေလွင့်ခြင်း
ဆရာကြီး ကောင်းရာသုဂတိ လားပါစေ။ ။

မြအေး

ဖလံးဒီးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ဆရာကြီးဦးတင်မိုး

ကွယ်လွန်သွားခြင်းသည် အနုပညာနယ် အတွက်သာမက ဒီမိုကရေစီ နှင့် လူ့အခွင့်အရေး အတွက် ရပ်တည်ဆောင်ရွက်နေသော ယနေ့ကာလအတွက် နိုင်ငံနှင့် လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွက် ကြီးမားသော ဆုံးရှုံးမှုတစ်ခုအဖြစ် ခံစားရပါသည်။

မိသားစုနှင့်အတူ ထပ်တူကြေကွဲ ဝမ်းနည်းရပါကြောင်း

ဦးတင်မိုး၏ ရပ်တည်ဆောင်ရွက်မှုများအား ဦးညွတ်ဂုဏ်ယူရင်း

လေးစား ဂုဏ်ယူစွာဖြင့်

ဇေယျ

၂၅၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

(ABFSU, DPNS) 88

ဆရာ

ဆရာကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရတာဟာ

အနာဂတ်မျိုးဆက်တွေအတွက် အလင်းပြကြယ်တစ်စင်း

ကြွေသွားသလိုပါပဲ။

ကျနော်တို့ ငယ်စဉ်က ဆရာ့ကဗျာတွေနဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့ကြတယ်။

ဆရာ့ကဗျာတွေဟာ ကောင်းမွန်မြင့်မြတ်တဲ့

စိတ်ဓာတ်အင်အားတွေ ဖြည့်ဆည်းပေးနေတယ်။

ကျွန်တော်တို့ လူငယ်မျိုးဆက်သစ်တွေ ဆရာ့ကဗျာတွေနဲ့

ဆက်ပြီး စီးမျောဖြတ်သန်းရင်း

မပြီးသေးတဲ့ခရီးကို

အဆုံးထိ လျှောက်ကြမယ် ဆရာရေ။ ။

စိုးထွန်း

၂၅၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာရေ
ကျွန်တော်က စာပေလောက ကလည်း မဟုတ်ပါ။
နိုင်ငံရေးလောက ကလည်း မဟုတ်ပါ။
ဒါပေမယ့် ...
ဆရာရဲ့ ... နိုင်ငံရဲ့ စာပေနဲ့ လူမျိုးအပေါ်ကို
ရိုးသားပွင့်လင်းစွာနဲ့ ချစ်မြတ်နိုးပြီး
ပြောခဲ့တဲ့ ဆရာရဲ့ လေလှိုင်းထဲက
အသံတွေကို အမြဲတမ်း ကြားနေမိမှာပါ ...

အစဉ်လေးစားလျက်
အောင်မြင်သိန်း

ကဗျာသာမက စကားပြေပါအရေးကောင်းတဲ့ ‘ကဗျာဆရာကြီး ဦးတင်မိုး’ ကွယ်လွန်သွားတာဟာ ကျောင်းသားဘဝကတည်းက ဆရာရဲ့ ကဗျာတွေ စကားပြေ ကဗျာတွေကို ဖျော်ဖျော်ပါးပါး ရွတ်ဆိုရင်း ပညာတတ်တွေ တတ်မြောက်လာခဲ့ရတဲ့ ကျနော်လို ထာဝရကျောင်းသားတစ်ဦးအတွက် ဆုံးရှုံးမှုတစ်ရပ်ဖြစ်သလို မြန်မာစာပေကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးကြတဲ့ ကျောင်းသားလူငယ်ထုတစ်ရပ်လုံးနဲ့ မြန်မာစာပေလောကအတွက်ကတော့ အစားထိုးမရတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်တာကြောင့် ‘အလှကိုယ်စီ’ ရှိကြတဲ့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာပါ။ ။

အောင်ထွန်းဦး
၂၆၊ ဇန်နဝါရီ ၂၀၀၇

ထာဝရ လေးစားလျက်ပါဆရာ ...
ကောင်းမြတ်သော ဘုံဘဝမှာ
ဖန်မီးအိမ်လေး ဆက်လက်ထွန်းညှိ
လင်းလက်လို့နေမယ်ဆိုတာကို ယုံကြည်လျက်ပါ။ ။

ဖန်မီးအိမ်ရှင်ရဲ့
ကိုဇာကီ
၈၈ မျိုးသက်ကျောင်းသား

ဖလံးဒီးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ဆရာ

ကျွန်တော်တို့ လေးစားခဲ့
အားထားခဲ့ရတဲ့ ဆရာ
ဟီးနီးဂိတ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ
ဆရာတို့ ပြောဆိုခဲ့တာတွေကို
နားထောင်ရင်း နိုင်ငံရေးလောကကို
စရောက်ခဲ့ရတာကို မေ့မရပါ။ ။

လေးစားစွာဖြင့်

ကိုသိမ်းဆွေ

ရော့တီတိုင်း

ဖျာပုံမြို့နယ်။

၂၅၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆေးလိပ်မတို နေမညိုခင်
ဆရာ့ကို ပြန်ပို့ကြရပါပြီ။ ။
မောင်တင်သစ်

ဆရာ့ခန္ဓာ အမိမြေမှာ
နားစေချင်လိုက်တာ ဆရာရယ်
(ဆရာရေ ဆရာ့ရဲ့ဖန်မီးအိမ်က
ဗမာတစ်ပြည်လုံးမှာ ခေတ်အဆက်ဆက်
ထွန်းလင်းနေဦးမှာပါ ဆရာရယ်)

ညိုထွန်း

ဆရာ

ကျနော်နဲ့ ‘ထီးကလေးနဲ့မနီ’တို့
ကြေကွဲမဆုံးတော့ပါ။ ။

ချစ်ကြည်လေးစားစွာ

ဇော်မောင်

၂၆၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာ

ဆေးလိပ်လည်းတို
နေလည်းညှိပြီပေါ့ ဆရာရယ် ...

လေးစားလျက်

ကိုတန်

၂၆၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာ

လူချင်းတော့ မကျွမ်းပူးလိုက်ပေမယ့်
စာတွေနဲ့တော့ အကျွမ်းဝင်ခဲ့ပါတယ်။

‘ထီးကလေးနဲ့မနီ’နဲ့ စရင်းနှီးခဲ့တာပါ။

နောက်ပြီး ‘ဘဝနာရီတွေလည်း အလှရာသီ မဟုတ်တော့ပါလား’ ဆိုတဲ့
စာသားကောက်နုတ်ချက်ကလေးကိုလည်း သဘောကျလှပါတယ်။

အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ နိုင်ငံအပေါ် တာဝန်ကျေတဲ့ ဆရာကို ဂရုပြုရင်း ...

ထင်ကျော်

၂၆၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ဆရာ

နောက်ဆုံးကဗျာတစ်ပုဒ်ကို
နောက်ဆုံးကဗျာတစ်ပုဒ် မဖြစ်စေချင်တဲ့ အခိုက်အတန့်တိုင်းမှာ
နောက်ဆုံး တစ်စုံတရာတစ်ခုကို
နောက်ဆုံးတစ်စုံတရာတစ်ခု မဖြစ်စေချင်တဲ့ အခိုက်အတန့်တိုင်းမှာ
ဆရာနဲ့ ဆရာရဲ့ စာပေတွေမှာ ရရှိတတ်တဲ့
ကြည်လင်မှု၊ လန်းဆန်းမှု၊ သန့်စင်မှုတွေကို
သယ်ဆောင်သွားနိုင်အောင်
ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားပါမယ်။

နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်တစ်ခုကို နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်တစ်ခုမှန်း သိလိုက်တဲ့အခါတိုင်း
ယုံကြည်ချက်တစ်ခုဟာ ယုံကြည်ချက်တစ်ခုဆိုတာထက် ပိုမိုမှန်း သတိထားလိုက်မိတဲ့အခါတိုင်း
ဆရာနဲ့ ဆရာတို့ခေတ်ရဲ့ ဆရာရဲ့ ရဲဘော်တွေရဲ့အရိပ်အာဝါသကို ပြန်လည်ပြီး ဦးညွတ်
အလေးပြုပါတယ်။ ။

ရဲကျော်စွာ
၂၆၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာ

ဆရာ အင်းစိန်တောရက ပြန်ရောက်တဲ့နေ့မှာ ကျွန်တော်ရယ်၊ ဆရာမြသန်းတင့်၊ ဆရာပါ
(ပါရဂူ)၊ မောင်ခိုင်မာ၊ ကိုသွေးသစ်၊ ရှေ့နေကြီးကိုပိုက်တို့နဲ့ ဝမ်းသာအားရကြိုခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီနေ့က
ကမ္ဘာကြီးက လှလို့ပေါ့။
အခုတစ်ခေါက် ဆရာအိမ်ကို ကျွန်တော်ပြန်ရောက်တော့ ဆရာမြလည်း မရှိတော့။ ဆရာ
မောင်ခိုင်မာလည်း မရှိတော့။ ဆရာလည်း မရှိတော့။

ဆရာရေ ဟောဒီလောကကြီးတစ်ခုလုံး မှောင်ပြိုနိုးသွားသလိုပါပဲ။ ။

ကိုအေးနိုင်
(စိတ်ကြိုက်ကစား)

ဆရာ

တချို့က လူသေပြီး နံမည်ပါ လိုက်ပါသေကြတယ်။
တချို့က လူကတော့သေသွားပေမယ့် နံမည်ကျန်ခဲ့တယ်။
ဆရာလည်း ဒီလိုပဲ ... လူကသေသွားပေမယ့် နံမည်က ဘယ်တော့မှ သေမှာမဟုတ်ဘူး။
ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်သမိုင်းမှာ ဆရာနံမည်ဟာ ကျွန်တော်တို့ သားစဉ်မြေးဆက်တွေအထိ
ထွင်းကျန်ရစ်ခဲ့မှာပါ။ ။

ကိုအေးနိုင်
(စိတ်ထြက်ကဗျာ)

ဆရာဦးတင်မိုးသို့

ပြည်သူနဲ့စာပေအပေါ် သစ္စာသိခဲ့ရှိခဲ့တဲ့ဆရာ ...
သမိုင်းကပေးလာတဲ့ တာဝန်မှန်သမျှ ကျေပျက်ခဲ့တဲ့ဆရာ ...
ဘာသာတရားနဲ့ ကိုယ်ကျင့်သီလကို တန်ဖိုးထားခဲ့တဲ့ဆရာ ...
ဆရာ့သစ္စာ၊ ဆရာ့မေတ္တာ၊ ဆရာ့ကရုဏာနဲ့ ဆရာ့ကိုယ်ကျင့်သီလကို ဆရာသာလျှင် အသိဆုံး
ဖြစ်လို့ ...
ဆရာ့ကောင်းမှုတွေက ဆရာ့ဘဝသစ်ကို ရာနှုန်းပြည့် အထောက်အပံ့ဖြစ်စေခဲ့ပြီလို့ အကြွင်းမဲ့
ယုံကြည်လျက်
ကျွန်တော် သံသရာလဆန်း ၁ ရက်နေ့မှစ၍ ယနေ့တိုင်အောင် စောင့်ထိန်းခဲ့သော ဒါန၊ သီလ၊
ဘာဝနာကုသိုလ်အစုစုကို ကျွန်တော်နဲ့ထပ်တူ ရရှိခံစား စံစားနိုင်ပါစေ။ ။

ဆရာရေ ...

အမျှ အမျှ အမျှ ...

ချစ်တပည့်
ထွန်းထွန်း
ညောင်တုန်းမြို့။
၂၈ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဖလံးး အိမ်သို့ အလွမ်းစာ

မြန်မာပြည်မှာပဲ သေသေ၊ အမေရိကားမှာပဲ သေသေ
မြန်မာကဗျာဆရာ သေဆုံးတဲ့သတင်းဟာ
ကျွန်တော့်ရင်ထဲကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကွဲကြဲစေလိုက်တာ ...

မလေးထိုက်
၂၆ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာဦးတင်မိုးဟာ ကဗျာနဲ့အတူ တထပ်တည်းတူပါတယ်။ အပြစ်ကင်းတယ်။ ရိုးသားတယ်။
နှစ်လိုဖွယ်ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ရဲရင့်တယ်။ အမှန်တရားဘက်က ရပ်တည်တယ်။
ဆရာကွယ်လွန်ခဲ့ပေမယ့် ဆရာ့ကဗျာ၊ စာနဲ့ ရုပ်ပုံလွှာတွေကတော့ အမြဲရပ်တည်နေမှာပါ။
ဆရာ့ကို နှမြောလှပါတယ်။ ။

ဆရာရဲ့ ချစ်ခင်လေးစားတဲ့
နေဝင်း

ပြည်ချစ်ဆရာ
ဤကမ္ဘာက ထွက်သွား
အများသူငှာ လူတကာတို့
ဝမ်းနည်းကြေကွဲ
ဖြစ်ခြေပြီ ... မြန်ပြည်ရွာ
ငြိမ်းချမ်းရအောင်
စွမ်းဆောင်ခဲ့တဲ့
ဆရာကြီး ဦးတင်မိုး
ကောင်းရာသုဂတိ
လားစေသော်

ထပ်တူထပ်မျှ ဝမ်းနည်းစေလျက်
ဦးအောင်ဝင်း
မြောက်ဥက္ကလာ။

ဆရာကြီး

အင်းစိန်မှာ ရက် လ နှစ်ရှည်စွာ အတူနေ၊ အတူစားခဲ့တာ။ ဒုက္ခ သုခတွေ မျှဝေခံစားခဲ့တာတွေ ဒီတစ်သက် မမေ့နိုင် မမေ့ရက်စရာ မရှိပါ။

ဆရာကြီး အမြဲ ကျွန်တော်ကို တိုက်တွန်းခဲ့တဲ့ စာရေးပါ ဆိုတဲ့စကားလေး အမြဲ ကြားယောင် နေမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီစာအုပ်မှာ ရေးရတာ ဝမ်းနည်းမဆုံး ဖြစ်မိတယ်။ ။

ကိုကြီး

စမ်းချောင်း

10 D Novel

ဆရာကို မျှော်နေတာ
ဆရာ ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲ
အခုတော့ ဆရာပြန်မလာရတော့ဘူး ဆရာရယ်။
ဆရာချစ်တဲ့ စနေစာပေဝိုင်းလေး
ကျွန်တော်တို့ရှင်သန်အောင်
ကန္တာရထဲမှာ ပေါင်းသင်၊ မြေစာကျွေး
ရာသီဥတုဒဏ်က ကာကွယ်နဲ့
ဆရာပြန်လာတဲ့ထိ
ရှင်သန်နေဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြတယ်
ဆရာရယ် ခုတော့ ...
သို့သော်
ဆရာ့ဆန္ဒအတိုင်း ဆက်လက်ရှင်သန် ဖွံ့ဖြိုးဖို့
ကျွန်တော်တို့ အသက်ရှင်နေသရွေ့
ကြိုးစားတည်ဆောက်သွားမယ် ဆရာ။ ။

မောင်တင်ဆင့်

၂၃၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

မနက်က ကြားလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ တုန်လှုပ်သွားတယ်။ ၁၉၉၉ ခုနှစ်က ဆရာတာရာ စဝ ပြည့်နှစ်က အောင်ပန်း အတူသွားခဲ့တာကိုလည်း သတိရတယ်။

ဆရာဂျမ်းဟာ သူ့လုပ်ရမယ့်အလုပ်တွေကို လုပ်သွားတယ်။ သူပြောသမျှကို ကြားနေရပေမယ့် သူ့ကို မတွေ့လိုက်ရဘူး။ တစ်နေ့ပြန်တွေ့ကြရမှာပဲဆိုတဲ့ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံ ရောက်ရှိချိန်ကို မျှော်ရင်း ဆရာဂျမ်းဟာ လှေလှော်ရင်း တက်ကျိုးခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာဂျမ်း မျှော်လင့်တဲ့နေ့သစ်ဟာ မလွဲမသွေရောက်လာမှာပဲဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ယုံကြည်နေပါတယ်။

မကောင်းတာ၊ မမှန်တာ၊ မတရားတာ ဘာမှမလုပ်ခဲ့သလို တရားမျှတမှုနဲ့ အမှန်တရားအတွက် တချိန်လုံး လုပ်ကိုင်သွားတာကြောင့် ဆရာဂျမ်းဟာ ကောင်းရာသုဂတိကို ရောက်မှာ သေချာတဲ့ အတွက် အထွေအထူး ဆုမတောင်းတော့ပါဘူး။ ။

လွမ်းဆွတ်တမ်းတနေတဲ့
ထက်မြက်
၂၃၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဂျမ်းဆရာက
လွမ်းဆရာပါ။ ။

နေထက်နိုင်

ဆရာနဲ့ ပတ်သက် အမွေဆိုတဲ့
ကလောင်တစ်ခုနဲ့သာ ကျန်ခဲ့ပါတယ်။
ဒီနာမည်နဲ့ စာတွေ ဆက်ရေးသွားပါမယ်။ ။

သစ်မွှေး

ဆရာ

အညာရဲ့ အငွေ့အသက်ပါတဲ့
ကဗျာတစ်ပုဒ် လက်ဆောင်ပေးမယ်ဆိုလို့
ကျွန်တော်မျှော်လင့်နေပေမယ့်
ကဗျာလည်းမရောက်
ဆရာလည်းမရောက်လာနိုင်တာကို ဝမ်းနည်းမိပါသည်။ ။

အညာက ဆရာ

ဦးဂျမ်း ခင်ဗျာ

ဦးဂျမ်းရဲ့ ကျေးဇူးများကို ထာဝရ အောက်မေ့လျက်ပါ။ ။

မြင့်သိန်း

သုဝဏ္ဏ

မချစ်မနှစ်သက်သောသူများက သက်တမ်းရှည်၏
ချစ်နှစ်သက်သောသူများက သက်တမ်းတို၏
လွန်စွာဝမ်းနည်းမိ၏
ဆရာအား ဆရာ၏ဆောင်ပုဒ်ဖြင့် ဂါရဝ ပြုခဲ့ပါ၏။ ။

ကိုနို

တောင်ကြီး

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

နိုင်ငံခြားသတင်းတွေ နားထောင်တိုင်း ဆရာအသံ
မကြားရတော့ အမြဲသတိရနေမှာပါ။ ။

ကိုကြည်ဝင်း (၈ မိုင်)
၂၅၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ကန်မြို့ရွာထိပ်
သစ်ပင်ရိပ်၌
မှူးအိပ်ချင်ရှာပေလိမ့်မည်။ ။

အောင်ကျော်ဆန်း
မြင်းခြံ

ဂျမ်းရေ
လွမ်းတယ်ဆိုတာ
ချစ်ခင်သူတို့
ကွေ့ကွင်းခြင်းကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ စကားမို့

သိန်းထိုက်
၂၃၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာခင်ဗျာ

ကျွန်တော့်ကလောင်နာမည် ‘စစ်တင်မိုး’ လို့
ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် ပြောင်းလိုက်ပါပြီ။ ။

လေးစားစွာ
စစ်တင်မိုး
၂၄၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆေးလိပ်လည်းတို
နေလည်းညိုပြီ
ဆရာအို အိမ်ပြန်မရောက်ခဲ့ပါလား။ ။

မောင်သိန်းမြတ်
၂၃၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာ
ဆရာသင်ပေးခဲ့တဲ့ စာများအား
ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါ။ ။

ဒေါ်သိန်းညွန့်၊ ဘာသာပြန်ဌာနရဲ့သား
ဆန်နီ

ဆရာဂျမ်းနဲ့ ပြန်ဆုံမယ်လို့
မျှော်လင့်နေတုန်းပဲ ...
ဆရာဂျမ်း ရှင်သန်နေဆဲလို့
ယုံကြည်နေတုန်းပဲ ...

စိုးဝင်းငြိမ်း
၂၃၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ထာဝရ နှမြောတသ
လွမ်းနေမယ့် သမီးငယ် ...

ရင်ရင်မြ

ဆရာဂျမ်း

မနေ့ကပဲ ဗုဒ္ဓနဲ့တွေ့ခြင်း ကဗျာကိုဖတ်တယ်။
ဒီနေ့ ဗုဒ္ဓက ခေါ်တာကို သိရလို့
ဆရာ့ကို ချစ်တယ်။ ။

တင်ဝင်း

မြင်းခြံ

၂၃၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာဂျမ်းနှင့် ထာဝရ ကွဲကွာသွားရတဲ့အတွက်
အလွန်ကြေကွဲမိပါသည်။
ထို့ထက်ပို၍ ‘ဆုံးရှုံး’ ရခြင်းက အလွန်ပင် နှမြောမိပါသည်။ ။

သိမ်းမောင်

၂၂၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာကြီးရေ
ခုတော့ လွတ်လပ်တဲ့ ဆရာကြီး ဝိညာဉ်က
ပြည်တော်ပြန်နိုင်ပြီပေါ့နော်။
ကျမတို့ကတော့ အားကျရုံကလွဲလို့
ဆရာကြီးကို လွမ်းဆွတ် သတိရလျက်။ ။

ကြင်ကြင်ညိုညို

လော့စ်အိန်ဂျယ်လီစ်၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ဆရာ
ဆေးလိပ်လည်းတို
နေလည်းညိုပြီ
ငါ့ကို ပြန်ပို့ကြပါလေ ...

ခုတော့ ... ဆရာရယ်
ဆရာ့ဆုတောင်းမပြည့်ပါလား ဆရာရယ်။
ကျွန်တော်တို့လည်း ဆရာ့ကို ပြန်မခေါ်နိုင်
သူတို့လည်း ဆရာ့ကို ပြန်မပို့နိုင်နဲ့
ကြေကွဲရပါတယ်ဆရာရယ်

ဇော်လင်း
၂၅၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ငါ့ရမ်း
ငါခေါ်ပေမယ့် နင်မကြားနိုင်တော့ပါလား။
လူကောင်းတွေ အသက်တိုပြီး
လူဆိုးတွေကျတော့ မသေနိုင်ကြပါလား။
ဒီမိုတိုက်ပွဲမရမီ ကျဆုံးသွားတာကို အနာဆုံးပါပဲ။
မြင်းခြံမှာ ဆုံဖို့ ပြောထားတာလေးတောင် မဆုံလိုက်ရဘူး။ ။

ဟန်ထွန်း

ဆရာရမ်း
တာဝန်ကျေပါတယ်။
ဂုဏ်ယူပါတယ်။
မကြာမီက တွေ့ခဲ့စဉ်က
ပြောခဲ့ကြတာတွေ သတိရနေမှာပါ။ ။

မြင့်မြင့်ခင်
၂၃၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဖလံးး အိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ဂျမ်းရေ ...
မမိုး (မိုးမိုး အင်းလျား) ဆုံးတုန်းက
ဂျမ်းပြောခဲ့သလိုပါပဲ။
ချစ်သူတွေ အသက်တိုပြီး
မုန်းသူတွေ အသက်ရှည်လှချည်ရဲ့ ...။

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် အိုင်အိုဝါ အီလီနွိုက်၊ နယူးယောက်တို့မှာ
တွေ့ဆုံပျော်ရွှင်ခဲ့ခြင်းများအား အမှတ်တရ
လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲလျက် ...

နုနုရည် (အင်းဝ)
၂၃၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ကိုဘဂျမ်း

အတူအိပ် အတူစား
အတူသွား အတူလာတွေ
အခြေအနေအရ
ဒီလိုပဲ ဝေးနေကြရတာပါ။ ။

သူငယ်ချင်း
မောင်တင့်ဝေ
၂၃၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

အဝေးက အသံကြားနေရတာလေးတောင် ပျောက်ကွယ်သွားရပြန်ပြီမို့
နှမြောဝမ်းနည်းမဆိုးပါ။
အားလုံးအတွက် ဆုံးရှုံးကြရတာပါပဲ။ ။

စန်းဦး
၂၃၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာဂျမ်း

ဝေးမြေရပ်ခြားမှာနေရင်း မြန်မာပြည်ကို လွမ်းနေပါသတဲ့ ...
ကျမကတော့ မြန်မာပြည်မှာနေရင်း မြန်မာပြည်ကိုပဲ လွမ်းနေရတယ်။ ။

ငြိမ်း (ဒဿန)

၂၄၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဦးဂျမ်း

ကျွန်တော် ဒီမှတ်တမ်းမျိုး မရေးချင်ဘူးဗျာ။ ။

ဘမော်

၂၃၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဘဘဦးတင်မိုး

ဘဘဟာ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုရဲ့ လေးစားခင်မင်ရတဲ့ ဦးလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။
ဦးလေးတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသွားတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲရပါတယ်။ ။

လေးစားစွာဖြင့်

ကျော်စွာထွန်း

ဆရာဂျမ်း

တကယ်ပဲ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရပါတယ် ဆရာ။ ။

ဖေမြင့်

၂၄၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဖလံးဒီး အိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ကျွန်တော်တို့မိသားစု မိတ်ဆွေ ကဗျာဆရာ ဦးတင်မိုးကို
ကဗျာလေးနဲ့ ဂုဏ်ပြုချင်ပါရဲ့။
ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ကဗျာမစပ်တတ်လို့
ထိုက်တန်တဲ့ ဂုဏ်ပြုကဗျာမျိုးကို ရေးနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။
ဒါကြောင့် ဒီစာကိုပဲ ဂုဏ်ပြုလွှာလို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ။ ။

ဒေါက်တာ ခင်မောင်ဝင်း
၂၄၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

မိသားစုအားလုံးရဲ့ ကြည်ညိုလေးစားရသော
ဆရာ၏ အမှတ်တရအဖြစ် မေမေတို့၊ ဘာဘတို့ကိုယ်စား
သား မောင်ရစ်မိသားစုနဲ့ သမီး ဂျူနီယာဝင်းတို့ ကိုယ်စား
မှတ်တမ်းတင်လိုက်ပါတယ်။ ။

တက္ကသိုလ် ရွှေရီဝင်း
၂၄၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

အင်းစိန်လမ်းမပေါ်မှာ
ဆရာဂျမ်းရဲ့ လက်ကိုတွဲ
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေ တစ်ဆိုင်ပြီးတစ်ဆိုင်
ပြောင်းထိုင်ခဲ့ အချိန်များ
မေ့ပျောက်ရနိုင်မယ် မထင်တော့ပါ။ ။

ရန်နောင်ဦး (၀၇)

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ကဗျာဆရာ ‘ကြယ်ပွင့်ကြီး’ ကြွေလွင့်သွားပေမယ့်
ဆရာမွေးဖွားခဲ့တဲ့ ကဗျာကြယ်လေးတွေက
အစဉ်အမြဲ တောက်ပဆဲပါ။ ။

ဆရာနှင့် ကဗျာများအား အစဉ်လေးစားလျက်

ဦးတင်ဝင်း

၂၀၀၄

အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်
တမာဂ္ဂတိမြို့နယ်။

မနေ့ညက VOA ဖွင့်တော့ ဆရာက အဘရဲ့ ‘သပြေညို’ကို ရွတ်လို့။
ဆရာမရှိတော့ပေမယ့် ဆရာ့စာနဲ့ ကဗျာတွေ၊
အဘမွေးနေ့တွေမှာ ရေးစပ်ခဲ့တဲ့ အမှတ်တရမွေးနေ့လက်ဆောင်ကဗျာတွေ၊
လေလှိုင်းထဲက အဘကို သတိတရတမ်းတ ပြောဆိုခဲ့တာတွေကတော့
ကျွန်တော်တို့မိသားစုနှလုံးသားထဲမှာ အမြဲရှိနေမှာပါဆရာ။
ဆရာ ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေလို့

နှမြောလွမ်းဆွတ်စွာဖြင့်

ထင်ကျော်

၂၄၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

မမျှော်လင့်တဲ့သတင်းကြောင့် တုန်လှုပ်မိတယ်။
ဆရာ့ကို ပြန်တွေ့ရအုန်းမယ်လို့ မျှော်လင့်နေခဲ့တယ်။
ဆရာ ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ။ ။

ကျော်လှိုင်

ကဗျာတစ်ပုဒ်ရဲ့ အန္တိမ
မုန်းသူတချို့ရဲ့
ခိုးကျတဲ့ မျက်ရည်တွေ
ဈာပန ပို့ကြလိမ့်မယ်
အလင်းခပ်သွားပေးပါ ဆရာ။ ။

ဇော်ဇင်း (T.G.K.N)

ချစ်ရသော ...

စာပေနဲ့ နိုင်ငံရေးရဲ့ဘော် မြန်မာပြည်ကို လွမ်းရင်းနဲ့
ဝေးရပ်မြေမှာ ဆုံးပါးရတယ်လို့ ကြားရတော့
အတော် စိတ်ထိခိုက်ရပါတယ်။
စာပေလောကမှာ အရိုးသားဆုံး လူ့ဘဝမှာ အရိုးသားဆုံး
နေထိုင်သွားကြတဲ့ စာပေတာဝန် နိုင်ငံရေးတာဝန်တွေ ထမ်းဆောင်ရင်း
ကျဆုံးရတဲ့ ဆရာ ဗန်းမော်တင်အောင်နဲ့ ဆရာဂျမ်းတို့ကို
မှတ်တမ်းပြုပါတယ်။ ။

လေးမြင့်
လှကျွန်း

ကျနော်
ဆရာ့ရဲ့ တောင်ဌေး
မဖြစ်ရတော့ဘူးပေါ့လေ ... ။

သက်ဇော်
၂၄၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာကြီး

ပြန်ဆိုမယ်ထင်နေတာ ... ပြန်မဆိုဖြစ်တော့ဘူး။
ကျွန်တော်နဲ့ မြို့ပတ်ရထား ပတ်စီးတဲ့မြင်ကွင်းတွေ
အကျဉ်းထောင်အတူနေ ဘဝတွေ
ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် အမှတ်တရတွေပါ။ ။

ထိန်လင်းနိုင်

၂၈၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာဂျမ်း

လာလမ်းကို ပြန်ကြည့်စရာမလိုအောင်
သမိုင်းကြောင်း ကောင်းခဲ့သူပါ။ ။

နှင်းနှင်းမွှေး

DPNS

၂၄ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာ့ကို အစဉ်အမြဲ သတိရပါသည်။

အထူးသဖြင့် လိုင်းပေါက်ဘက်သို့ ဆရာနဲ့အတူ လမ်းဖြတ်ပြေးကြတာကို
မကြာခဏ သတိရမိတယ်။
သောကြာတိုင်းဟာ ရင်ထဲမှာ အမြဲကျန်ရစ်နေဆဲပါ ဆရာရှင်။ ။

မြနှောင်းညို

၂၄၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ဆရာကြီး ဦးတင်မိုးခင်ဗျား

ဆရာကြီး ကွယ်လွန်သော်လည်း
ဆရာကြီး၏နာမည်နှင့် ဂုဏ်သိက္ခာတို့သည်
ဘယ်သောအခါမှ ကွယ်ပျောက်သွားမည် မဟုတ်ပါ။
မြန်မာပြည်သူ/သားတို့၏ နှလုံးသားတွင်
ထာဝရ တည်တံ့နေမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဆရာကြီး ကောင်းရာသုဂတိရောက်ပါစေဟု ဆုတောင်းလျက်

ကျော်လင်း + မဘေဘီ မိသားစု
စပယ်ရုံလမ်း
၂၄၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာဂျမ်းရေ ...

ကျနော့်ရဲ့ ၄ လအရွယ် မြေးကလေးကို ဆရာ့ကဗျာတွေနဲ့ ချော့သိပ်နေတုန်းမှာ
ဆရာချစ်တဲ့ ကလေးငယ်တွေရဲ့ လောကသစ်ကို မစောင့်နိုင်ဘဲ
လမ်းခွဲသွားခဲ့တာပါလား။
အဲဒီကဗျာတွေနဲ့အတူ ဆရာ့ဝိညာဉ် ဆက်လက်အသက်ရှင်နေမှာပါ။ ။

ဆရာချစ်တဲ့
လက်ရင်းတပည့်

မောင်စိုးဝင်း
ရဲမှိုင်း (စစ်ကိုင်း)
၂၄၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

မိသားစုနှင့်အတူ ထပ်တူထပ်မျှ ဝမ်းနည်းပါသည် ဆိုငြား
ဆရာ ‘တင်မိုး’ မသေပါဘူး။
ကမ္ဘာတည်သည် ရှိနေမှာပါ
သိနေမှာပါ။
ဘယ်သူတွေ ဖျက်ဖျက် မပျက်ပါဘူး။
လူသားဆန်တဲ့ လူတွေရဲ့န့လုံးသားမှာ ကမ္ပည်းကျောက်စာ ...။

ကိုပိုက်
၂၅၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ကိုတင်မိုးရေ ...

လူလောကအကြောင်းကိုတော့ ခင်ဗျားက အများကြီးသိသွားတဲ့လူပါ။
ဒီလမ်းကတော့ လူတိုင်းလျှောက်ရမယ့်လမ်းပါ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား အခုလို ကျွန်တော်တို့ ခွဲသွား
လိမ့်မယ်လို့တော့ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့တာပါ။

ကျွန်တော်တို့လို **Unproductive Life** နဲ့ စွန့်ခွာသွားရမယ့်အစား ဒီလူ့အဖွဲ့အစည်းအတွက်
ထူးထူးခြားခြား ပြောင်ပြောင်မြောက်မြောက် ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် ဆောင်ရွက်သွားတဲ့အတွက်
တော့ ဒီလူ့အဖွဲ့အစည်းက ခင်ဗျားကို လွမ်းဆွတ်ကြ၊ ကျေးဇူးတင်နေကြမှာပါ။ လွမ်းနေကြမှာပါ
ဆိုတာကိုတော့ ဒီနေ့ပြောဆိုရင်း နိဂုံးချုပ်ပါတယ်။ ။

အုန်းမောင်
၂၅၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာမိုး

ဆရာအတွက် အမြဲတမ်း ဂုဏ်ယူလျက်ပါ။ ။

ထာဝရလေးစားသော
ရွှေမြတ်ဇော်ဇော်
၂၅၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ကိုတင်မိုး

ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆရာဒဂုန်တာရာ ၈၀ ပြည့်နှစ်က အောင်ဆန်းကို အတူသွား အတူစား အတူလည်ပတ်ခဲ့တာတွေကို အမြဲသတိရနေပါသည်။

ခင်ဗျား မြန်မာပြည်မှ ခဏတဖြုတ် ထွက်ခွာသွားတာလို့ ထင်ခဲ့တာ ... အခုတော့ ...
ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့နဲ့ ထာဝရ ထွက်သွားပြီဆိုတဲ့သတင်း နားထောင်လိုက်ရတာ
ကျွန်တော် ယူကျိုးမရဆုံးပဲဗျာ။

ကျွန်တော် အောင်ဆန်းမှာ ရိုက်ခဲ့တဲ့ Group Photo ကို မြင်တိုင်း မြင်တိုင်း ခင်ဗျားကို အမြဲ
သတိရနေမှာပါပဲ။

ခင်ဗျား ကောင်းရာရောက်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိနေပါတယ်။ ။

အစဉ်ထာဝရ သတိရနေမယ့်

စိုးမြင့်

သင်္ဘောအရာရှိဟောင်း

၂၅၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ကိုတင်မိုး (ကိုဘဂျမ်း)

အစားထိုးလို့မရတဲ့ ကိုတင်မိုး
ဆုံးရှုံးသွားတဲ့အတွက် ကြေကွဲလို့မဆုံးပါဘူး။
ခင်ဗျားနဲ့အတူ ခရီးသွားခဲ့ရတာကို ဘယ်သောအခါမှ
မေ့ပျောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။
ခင်ဗျားရဲ့ ပညာဂုဏ်နဲ့ ရိုးသားမှုဂုဏ်ဟာ သမိုင်း တွင်ရစ်မှာပါ။ ။

ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်တဲ့
မောင်မောင်ခင်

ဦးဂျမ်း

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဦးဂျမ်းဟာ ...

ရိုးဂုဏ်အရှိဆုံး

ချစ်စရာအကောင်းဆုံး

သတ္တိရှိတဲ့သူ

အနုပညာ ကြွယ်ဝသူ

မြန်မာပြည်နဲ့ မြန်မာပြည်သူလူထုအပေါ် အလွန် သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့သူ တစ်ယောက်အဖြစ် ထာဝရလေးစား သတိရနေမှာပါ။ ။

ဦးဂျမ်း ကောင်းရာသုဂတိ ရောက်ရှိပါစေ။

မောင်မိုးတိန်း

၂၆၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာကြီးတင်မိုး

မိုးထိအောင် အသိအတတ်ပညာတွေကို အဖိုးတန်တဲ့ လူသားတွေကို ပေးဝေခဲ့လို့

ကျေနပ်ပါတယ်။ ။

သောင်းကြိုင်

ရွာမအနောက်ရပ်ကွက်

၂၅၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဘာဦးတင်မိုး

အဖေတစ်ယောက် ထပ်ဆုံးရှုံးသွားသလို ကြေကွဲမဆုံးပါ ...။

ဦးခမ်းစိုလ်မိသားစု

၂၆၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ဆရာတင်မိုး
ကျွန်တော်တို့အပေါ် ဘဝမီးအိမ် ထွန်းညှိပေးသူ
ကျွန်တော်တို့အပေါ် မိဘသဖွယ် ဆက်ဆံခဲ့သူ
ကျွန်တော်တို့အပေါ် ဆရာတစ်ဦးရဲ့ သိက္ခာပြည့်စုံစွာ နေခဲ့သူ
ကျွန်တော်တို့အပေါ် အလွန်တန်ဖိုးထား ဆက်ဆံခဲ့သူ
သေမင်းနဲ့ ညှိကြည့်လို့ရရင်
ကျွန်တော်နဲ့ နေရာချင်း လဲပေးချင်ပါတယ်။ ။

ကျော်ဇေယျ
၂၆၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

မုန်းသူတို့ အသက်ရှည်၍
ချစ်သောသူတို့ သက်တမ်းတိုကြသည်။ ။

ကိုကြီး
စမ်းချောင်း 10 D

အဘဦးတင်မိုး

အဘရဲ့ အမှတ်တရ နေရာမျိုးပေါ်လာစေဖို့ကို အဘရဲ့ တပည့်တစ်ဦးအနေနဲ့
လုံးဝ မျှော်လင့်လျက်ပါ။ ။

မောင်ချိုး
၂၆၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

မိုးကြီး

ဗမာပြည်ကို သိပ်ပြန်ချင်တာပဲ ...
ဗမာပြည်ကို သိပ်လွမ်းတာပဲ ... တဲ့။
မိုးကြီးပြောတဲ့စကားတွေကြောင့်
နှင်း ... ဗမာပြည်က မထွက်ဖြစ်တာပါ။
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ။

မိုးကြီး ဝိညာဉ် လွတ်လပ်စွာ ပျံနိုင်ပါစေ။

ရွှေကုမေနှင်း

၂၇၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာကြီး ရေးခဲ့တဲ့ကဗျာတွေထဲက
ကဗျာလေးတပုဒ်ကို သူငယ်ချင်းတွေထဲ
မျှဝေပေးပြီးခဲ့ပါပြီ။ ။

သိန်းအေး

၂၆၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

အဖေတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသလိုပါပဲ။ ။

ဆန်းလွင်

၂၇၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ဆရာ

ဆရာနဲ့ ၈၈ မတိုင်ခင် ...

‘ဝင်းပပ’ ဟီးနီးဂိတ်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်ပါဆယ်ကို
ဆရာနဲ့အတူ သောက်ပြီး ဆရာ့ဆီက ဗဟုသုတတွေ ရခဲ့ ...

၈၈ ကျတော့ ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှု အင်းစိန်မှာ
ဆရာက ကျွန်တော်တို့ရှေ့ကရပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့အတူ ပါခဲ့ ...

နောက်ပြီး ဆရာ့ရဲ့အသံကို မျှော်နားထောင်ရင်း လွမ်းရ
ဆရာနဲ့ ပြန်ဆုံဖို့ မျှော်ခဲ့ရ ...

ဒါပေမယ့် ဆရာဟာ ဆရာ့ကဗျာတွေနဲ့အတူ
ဆရာ့ ရပ်တည်ချက်နဲ့အတူ
မြန်မာမြေမှာ ... ထာဝရ ... လင်းလက် တောက်ပနေမှာပါ ဆရာ။ ။

ဆရာ့ကို ပြည်သူတွေနဲ့အတူ ထာဝရ တန်ဖိုးထား သတိရနေမှာပါ။

ဆန်နီ
အင်းစိန်
၂၆၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

လူသားတွေအတွက် အလင်းရောင်တွေ
အများကြီးပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ် ဆရာကြီး

ကိုရိုးမြင့်
အညာသား
10 D Group **အင်းစိန်**
၂၆၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ကဗျာမသေ၊ ဆရာမသေ
ကဗျာမဆုံး၊ ဆရာမဆုံး
ကဗျာတွေ စာပေတွေ ရှိနေသမျှ
ဆရာ ရှိနေပါသည်။

နှစ်ယောက်မရှိ၊ ဒို့ ... ကဝိ
ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိအောင်ခံစားမိ ...

တပည့် မြန်မာစာတစ်ဦး
၂၇၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာ့ကို အမေ လူထုဒေါ်အမာလို အသက်ရှည်စေချင်တယ်။
ဆရာ့ဆီက အတွေ့၊ အလုပ်၊ အပြော အားလုံးဟာ
ကျနော်တို့လို နိုင်ငံရေးသင်သမားများအတွက် ‘စိန်ပွင့်’ တွေပါပဲ။ ။

နှမြောတသ လေးစားစွာဖြင့်

ကိုကိုကြီး
အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်
ဒဂုံမြို့သစ်မြို့နယ်။
၂၇၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ကြွလွင့်သွားတဲ့
‘ဖလံမီးအိမ်’ ရှင်သို့ ...

အထူးနှမြောတသမှုများဖြင့်

မင်းတန်
၂၇၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ဆရာဦးတင်မိုး

ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ။

Moat Thone

၂၇၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

အိမ်ကိုလာလျှင် လှေကားထစ်မှ ကိုကို့ဓာတ်ပုံကို အလေးပြုပြီးမှ
အိမ်ထဲဝင်တတ်တဲ့ ဆရာကြီး

အခု ဆရာကြီးအိမ်ကို ကျွန်တော်လာတာ ဆရာကြီးကို
အလေးလာပြုတာပါ။ ။

သုတည်

ငါတို့အဖေ
လမ်းပြခဲ့ပြီ ...

ကိုဇောင်

ဆရာဂုမ်း

ကောင်းရာသုဂတိဘုံမှ စောင့်နေပါ။
အောင်ပွဲကို ခေါ်လာခဲ့မယ်။ ။

ထိုက်

ဆရာကြီးရဲ့ ဖြူစင်လှတဲ့စေတနာတရားနဲ့
ရိုးစင်းလှတဲ့သဘောတရားတွေနဲ့
ကဗျာများစွာကို အလှမြယ်ရေးဖွဲ့နိုင်ခဲ့တာကို ဂုဏ်ပြုလျက်ပါ။
လူသေပေမယ့် ကဗျာ ဘယ်တော့မှ မသေပါ။ ။

ကိုကိုအောင်
၂၇၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

‘ချစ်စရာကောင်းတဲ့ဆရာ’
‘မြင့်မြတ်’ တဲ့နေရာမှာ ရှိနေမှာ ...

မချို

ဆရာကြီးကို မမြင်ဖူးခဲ့ပေမယ့် ဆရာကြီးရဲ့ ပေးတဲ့ပညာ
အများကြီးသိခဲ့ရတဲ့ ကျေးဇူး
ဆရာကြီးကို အမြဲမေ့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာနှင့်အတူ
ဆရာကြီး ကောင်းရာသုဂတိ လားပါစေ။ ။

နှော်အုန်းလှ
မှော်ဘီ

ဆရာ

ကြေကွဲဝမ်းနည်းမဆုံးပါ။ ။

မြင့်အေး
HRDP
၂၈၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာကြီးတင်မိုး ဆရာဂျမ်း

ဆရာ ... ဆရာကွယ်လွန်ပြီဆိုတာ သိရတာနဲ့
ဆရာနှင့်အတူ ပါရမီဖြည့်ခဲ့ကြတဲ့ မိသားစုဝင်တစ်ဦးကဲ့သို့
ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်းများစွာ ဖြစ်ရပါသည်။

ရဲရင့်ပြောင်မြောက်ခြင်း သတ္တိရှိခြင်း ပြတ်သားခြင်း
အပြည့်ရှိတဲ့ဆရာ့ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီဆိုတာ သိရတော့
ရင်ထုမနာ ခံစားရပါတယ်။

အဆုံးအစွန်ဆုံး ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ...
အဖိုးမပြတ်နိုင်တဲ့ အစားထိုးမရနိုင်တဲ့ သမိုင်းမှတ်တမ်းစာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်
ပျောက်ဆုံးသွားပြီလို့ တသသ တရှိုက်ရှိုက် ခံစားခဲ့ရပါတယ်။ ။

မြင့်စိုး L.S

အလုပ်သမားသမဂ္ဂ

အထူးပဲ စိတ်ထိခိုက်ရပါတယ်။

ဆရာနဲ့ကြိုခဲ့ ဆုံခဲ့ရတာတွေ ပြန်အမှတ်ရနေမိပါတယ်။ ။

မြင့်ဆန်း

၂၇၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာကြီးဂျမ်း

ပြည်သူတွေ လိုလားတဲ့ပန်းတိုင်သို့ အရောက်ချီတက်
ဆက်လက်ထမ်းဆောင်သွားမယ်လို့ ဆရာကြီးအိမ်မှ
ဝမ်းနည်းစွာ ရေးသားလိုက်ရပါတယ်။ ။

အောင်သန့်

ဆရာဂျမ်း (ဆရာဦးတင်မိုး)

စာသင်ကျောင်းခန်းထဲမှာ ဆရာရဲ့ကဗျာတွေကို မာန်ပါပါနဲ့ သီဆိုပြရင်း ပျော်ရွှင်ခဲ့ရပါတယ် ဆရာ။

အခုတော့ ပျော်ရွှင်မှုတွေ တဒင်္ဂ ရပ်တန့် သွားခဲ့ရပါပြီ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဆရာထွက်ခွာသွားခဲ့ရလို့ပေါ့ ဆရာရေ ...

ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ဘေးမှာတော့ ဆရာရဲ့ကိုယ်ပွား

ဆရာကဗျာတွေ ကျန်နေသေးတယ်လေ။

စစ်အာဏာရှင်က ဒီပြဋ္ဌာန်းကဗျာတွေကို မဖြုတ်ပစ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရင်း

ဆရာကို အစဉ်လေးစား ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုလျက်ပါဆရာ။ ။

ပညာရေးဝန်ထမ်းတစ်ဦး (ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်)

၂၇၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

၂၂၊ ၁၊ ၂၀၀၇ နေ့က အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် ရုတ်တရက်ကွယ်လွန်သွားသော ကဗျာဆရာကြီး ဦးတင်မိုးသည် မြန်မာစာပေသမိုင်းတွင် အလွန်ပြောင်မြောက်သော ပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

သူကွယ်လွန်သွားခြင်းသည် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ရတနာတစ်ပါး ဆုံးရှုံးသွားခြင်းအဖြစ် ခံစားရပါသည်။ ။

ဇော်ဝင်း

အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်

ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့နယ်

မန္တလေးတိုင်း

ဆရာရဲ့ကဗျာကို
အားပေးထောက်ခံတဲ့
ပြည်သူထဲမှ
ဆရာရဲ့အားပေးဖော်

နိုင်ကိုမင်း
တောင်တွင်းကြီး

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ဆရာဂျမ်း (ဆရာတင်မိုး)

ဆရာရဲ့ကဗျာတွေဟာ ကျောင်းစနေစဉ်ထဲက ကလေးတွေကို သင်ကြားပေးခဲ့တာပါ။
ဆရာရဲ့ တိုင်းပြည်အပေါ်မှာ ချစ်တဲ့စိတ်၊
ပြည်သူလူထုအပေါ်မှာ ချစ်တဲ့စိတ်၊
ဒီမိုကရေစီအပေါ်မှာ မြတ်နိုးတဲ့စိတ်တွေဟာ
ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့် အလွန်လေးစားပြီး တန်ဖိုးထားပါတယ်။
ဆရာရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို အမြဲတမ်း လေးစားဦးညွတ်ဂုဏ်ပြုလျက် ...

ခင်မောင်ဝင်း

ပုဇွန်တောင်

၂၇၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာဟာ တော်လှန်ရေးရဲ့ပြယုဂ်ဖြစ်တယ်။
ဆရာရဲ့အနုပညာဟာ တော်လှန်ရေးဖြစ်တယ်။
ဒါကြောင့် ...

ဆရာနဲ့ တော်လှန်ရေးဟာ ထာဝရလက်တွဲဖော်

သန်းနိုင်
တောင်တွင်းကြီး

ဖန်မီးအိမ် (သို့) ဆရာတင်မိုးသို့

ကမ္ဘာအကြိမ်ကြိမ် ပွင့်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင်
နောက်တဖန် ...
ကဗျာဆရာအဖြစ် ဆရာရပါစေသား ...

နေပန်ဦး

၂၇၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ဆရာ ...

ဆရာက လူတွေကို ချစ်၊
လူတွေကလည်း ဆရာကို ချစ်၊
ဒါကြောင့် ...
ထောင်သုံးခါပြန် မွေးစားသမီးမှတစ်ဆင့်
ဆရာထံလူကြိုပါးလိုက်တဲ့စာထဲမှာ
'ချစ်စရာကောင်းတဲ့ဆရာ' လို့
နှုတ်ခွန်းဆက်ခဲ့တာပါ။

အဲဒီစာကို ဆရာဖတ်ရင်း
မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝံ့စီးကျတယ်လို့
မွေးစားသမီးရဲ့ခင်ပွန်း
မွေးစားသား ၉၆ က ကျွန်တော့်ထံ
အကြောင်းကြားခဲ့တယ်။

ဆရာ့အသည်းက မာလွန်းပေမယ့်
ဆရာ့နှလုံးသားက လူ့နှလုံးသား
စစ်လွန်းလေတော့ ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့
မရေးတတ်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့
'ဒဲ့' စာဟာ ဆရာ့အတွက်
အနုပညာ မြောက်သွားပြီကိုး။

ဆရာ
ကျွန်တော် ပြည်ပရောက်ခိုက်
ဆရာနဲ့ကျွန်တော် ဖုန်းလိုင်းပေါ်မှာ
ဆိုကြတော့ ဆရာက ကျွန်တော့်ကို
တောင်းပန်ခဲ့တယ်။
ဆရာ ရန်ကုန်ကအထွက်
လေဆိပ်ရောက်တော့
ကျွန်တော့်ကို အရမ်းသတိရတယ်။
နှုတ်မဆက်နိုင်ခဲ့တာကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့
ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်ခဲ့တယ်။

ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်တာဟာ
တကယ်တော့ ဒီကမိတ်ဆွေတွေ၊
လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ အားလုံးကို
တောင်းပန်တာ လို့
ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါတယ်ဆရာ။
တကယ်က တောင်းပန်ဖို့
လိုအုန်းမှာလား ဆရာရယ်။
အားလုံးက နားလည်ပြီးသားပါ။

ဆရာ
ဆရာဆုံးတဲ့နေ့က ...
ဒီမှာတော့ နံနက်ပိုင်းပေါ့ ဆရာ ...။
ကျွန်တော့်ဆီကို ဖုန်းဝင်လာတယ်။
ဒရောသောပါးအသံဖြစ်နေလို့
အသံရှင်ကို ကျွန်တော်မရိပ်မိခဲ့ဘူး။
အသံရှင်က သူ့အသံကို
မမှတ်မိရကောင်းလားလို့

ကျွန်တော့်ကို ငေါက်တယ်ဆရာ။

ဒီတော့မှ သူ့ကို သတိရလိုက်တယ်။

ဖာတ်ဆရာ ဖြစ်နေတာကိုး။

ဆက်တိုက်ပါပဲ

သူက ခပ်သုတ်သုတ်ပြောတယ်။

‘ဆရာတင်မိုး ဆုံးသွားပြီ’ တဲ့။

ကျွန်တော့်နားထဲ မိုးကြိုးပစ်သွားတယ်။

“ဟာ ... ဟယ် ... အား ...”

အဲဒီလို ကျွန်တော်အံ့အားသင့်ပြီး

“ဗျာ ... ဗျာ ...” ဆိုတဲ့ စကားနှစ်လုံး

ကျွန်တော့်နှုတ်မှ ခုန်ထွက်သွားတယ်။

သူက ထပ်ပြီး စကားတစ်လုံးချင်း

အော်ပြောတယ်။

“ဆ ... ရာ ... တင် ... မိုး ... ဆုံး ... သွား ... ပြီ

လုပ်စရာရှိတာလုပ်”

လက်လှမ်းမီသမျှ ဆရာ့ရောင်းရင်းတွေဆီ

ကျွန်တော် ချက်ချင်း

ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားခဲ့တယ်။

အားလုံးဟာ ကျွန်တော့်လိုပဲ

‘ရှောခံ’ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။

“ဟယ်” ... “ဟာ” ... “အား”

တစ်ယောက်သောသူဆီကို

ကျွန်တော်အပြေးသွားပြီး

ပြောပြတော့ “တကယ်ဟုတ်ရဲ့လားတဲ့”

ဆရာဆုံးတာကို သူက မယုံနိုင်ဘူး။

မယုံချင်ဘူး၊ လက်မခံနိုင်ဘူး။

လက်မခံချင်ဘူး။

“အဖြေရခက်လိုက်တာ” လို့

ကျွန်တော် ညည်းလိုက်တော့

သူက ကျွန်တော့်လက်ကို

ဖမ်းဆွဲရင်း ပုံလျက်လဲကျကာ

ဟီးလေးတိုက် ငိုချပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်လည်း

မျက်ရည်မထိန်းနိုင်ဘူး ဆရာ။

ကျွန်တော်တို့ဟာ

လူ့နှလုံးသားစစ်စစ်နဲ့

လူလုပ်နေကြတာကလား။

ဆရာ

“ဆရာအဝေးရောက်နေခိုက်
 ကျွန်တော်ဟာ ဆရာ့ကိုယ်စား
 ဆရာ့ကလေးတွေရဲ့မိဘပါ” လို့
 ဆရာ့ကို ကျွန်တော်ပြောခဲ့တယ်။
 ကတိပေးခဲ့တယ်ပေါ့။
 ကျွန်တော့်ကတိကို ကျွန်တော်
 တည်စေရမယ် ဆရာ။
 အခြား အခြားသော ဆရာ့ရောင်းရင်း
 တွေဟာ အခြေအနေမပေးလို့သာ
 ကျွန်တော့်လို ကတိမပေးနိုင်ကြတာပါ
 တကယ်တော့ သူတို့အားလုံးဟာ
 ဆရာ့ကလေးတွေကို
 သမီးများသဖွယ်၊ နှမများသဖွယ်
 မလွဲသေချာ စောင့်ရှောက်ကြမှာပါ။
 စိတ်သာချ ဆရာရေ ...။

ဆရာ

နိဂုံးချုပ်အနေနဲ့ ကျွန်တော် အမျှဝေပါ့မယ်။
 အထူး အာရုံပြုပါဆရာ။
 “ကျွန်တော်၏
 ဒါနကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်၊
 ဘာဝနာကုသိုလ်၊ နိုင်ငံရေးကုသိုလ် ...
 အစရှိတဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်
 အစုစုတို့ကို
 လူတွေချစ်ကြတဲ့
 ဆရာဂျမ်း (ခေါ်) ဆရာတင်မိုး
 မလွဲမသွေ
 ရပါစေဟု
 အမျှဝေလိုက်ပါသည်။
 ခေါ်လေသာစု
 သာစု ... သာစု ... သာစု ခေါ်စေသော်။ ။

ဆရာ့ရောင်းရင်း

၂၉၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဖလံးဒိမ်သို့ အလွမ်းစာ

သမိုင်းစာမျက်နှာမှ ဒဏ်ရာများ

“အရှူးငပေါက်တွေကို ဒူးမထောက်ကြနဲ့ဟေ့”
ဆိုတဲ့ ကဗျာစာသားတွေဟာ
အာဏာရှင်တွေကို အမြစ်ဖြတ် တော်လှန်ဖို့
ကျနော့်အတွက် တကယ့် ‘အား’ တွေပါပဲ ဆရာကြီး။ ။

ဆရာကြီး ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ။

ကိုကျော်နိုင် (ဓာတ်ပုံနဲ့ ဗွီဒီယို)

တောင်ထွင်းကြီးမြို့။

၂၇၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာ

ဆရာသေသွားတော့ ဆရာနဲ့အတူ ဒီမိုကရေစီတရားပွဲတွေ၊ မဲအောင်နိုင်ရေးတို့က ဆရာ
ပြောခဲ့တဲ့ ဟောခဲ့တဲ့ တရားတွေဟာ အခုချိန်အထိ ကျွန်တော်တို့ ရေနံချောင်းသူ ရေနံချောင်းသား
တွေရဲ့ရင်ထဲ အမြဲထာဝရ ကျန်ခဲ့ပါတယ်ဆရာ။ ။

အစဉ်ထာဝရ လေးစားနေဆဲ

သာချို

ရေနံချောင်း

ဆရာ

ဆရာကွယ်လွန်သွားပေမယ့်
ဒီနေ့မှာ ငှု နှင့် ပိတောက်ကြိုင်သည်
ဒီမေမှာ ‘စု’နှင့် ခမောက်နိုင်ပြီ ဆိုတာတို့
ပြည်သူတွေ မေ့နေကြမှာ မဟုတ်ပါဘူးဆရာ။ ။

အစဉ်လေးစားလျက်

ခင်ဝင်း

ဘူးကျွန်းရွာ ရေနံချောင်းမြို့

၂၇၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာ
ကဗျာတွေနဲ့
ပျော်နေခဲ့
ဆရာ့ကဗျာ
ဆရာ့စာသည်
မြန်မာရနဲ့
သင်းပျံ့မွှေးမြ
လှအကြွရွှါ။
မြန်မာကဗျာဆရာ
မြန်မာကိုချစ်လျက်
နှိပ်စက်သူဒဏ်
မခံသာပေ
ဝေးမြေရပ်ခြား
ဆရာသွား၍
ဆုံးပါးခဲ့ပြီ။
ဆရာဆုံးလည်း
ဓားမသွင်းပါ
ဆရာ့ကဗျာ
ဆရာထံ၌
ပြည်ရွာအနံ့
ခရီးပြန်လျက်
သင်းပျံ့မြ။ ။

**ကိုသန်းအောင်
ရေနံချောင်း**

ပျားတို့သည်မချို
မို့တို့သည် မပေါက်
ယာတို့သည် ခြောက်ကုန်၏။

ကန္တာရနှစ်များကို
ခွပ်ဒေါင်းမာန်နဲ့ ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ဆရာ
ခေါင်းလောင်းသံချို
စမ်းရေလိုအေးတဲ့ အဂ္ဂဘုံမှာ
ဒီမိုကရေစီ အောင်မောင်းသံကို
နားစွင့်နှင့်ပါဆရာ။
နားစွင့်နှင့်ပါ ...

**ရာဇာနဲမောင်
တောင်တွင်းကြီး**

ဖလံးဒီး အိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ဆရာ

လူချင်းမရင်းနှီးခဲ့ပေမယ့်
စိတ်ဓာတ်ချင်းက အတူပါ။ ။

ထွေးမြင့်
၂၉၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

စိမ်းတဲ့မြေသို့ ပြန်လာခဲ့ပါဆရာ။ ။

မောင်မျိုးသန့်
တောင်တွင်းကြီး

ဆရာရဲ့စာ၊ ကဗျာတွေ
လေလှိုင်းက ဆရာရဲ့အသံတွေ
အားလုံးဟာ မြန်မာရနံ့တွေနဲ့ပါ။
မြန်မာဆိုတာ မဟုတ်မခံတဲ့လူမျိုး
ရည်မှန်းချက် ခံယူချက်ကို အသက်နဲ့လဲ
ကာကွယ်တတ်တဲ့ လူမျိုးပါ။
ဆရာဟာ တကယ့်မြန်မာစစ်စစ်ပါ။ ။

ကျော်ဆွေ
တောင်တွင်းကြီး
၂၇၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကဗျာသူရဲကောင်းကြီးကို
အမြဲတမ်းအမှတ်တရ ရှိနေကြလျက်
အထူးဝမ်းနည်းခြင်းများစွာနဲ့ ခွဲခွာခဲ့ပြီ။ ။

ဆရာကြီးရဲ့တပည့်
တဝ်ဦးလ
၂၇၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာ ဆုံးပါးသွားပြီ ... တဲ့။
ရင်ထဲမှာ ဆို့နှစ်ကြေကွဲတယ်ဆို နားလည်ခံစားလိုက်ရပါတယ်။
၉၀ ပြည့်နှစ်က ရေနံချောင်းမြေမှာ ထားခဲ့တဲ့ဆရာစကားတွေဟာ ...
ပြည်သူလူထုကို
အမှန်တရားကို
အနုသုခုမကို ...
ပီပီပြင်ပြင် ထင်ကျန်ခဲ့တာဟာ ...
ဆရာ့သမိုင်းထဲက မှတ်တိုင်အဖြစ်
မှတ်မိနေမှာပါ အမှန်ပါ။ ။

ဆရာ့ကို ရိုသေလေးစားစွာဖြင့်

မြင့်ငွေ
ရေနံချောင်း
၂၇၊ ဇန်နဝါရီ ၂၀၀၇

ဆရာကြီးကိုဘုရား

ပညာကို တန်ဖိုးမထားတတ်တဲ့ စစ်အစိုးရကြောင့်
ပညာရှင်တစ်ယောက် တိုင်းတပါးမှာ ကွယ်လွန်ခဲ့ခြင်း။
ကျန်ရစ်တဲ့အရိုးတောင် ကိုယ့်မြေမှာမထားရတဲ့ဘဝကို
ရင်နှာမိတယ်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရပါတယ်။
ဒါပေမယ့် ပြည်သူတွေရဲ့ နှလုံးအိမ်မှာတော့ ထာဝရမြှုပ်နှံထားပြီးခဲ့ပါပြီ။ ။

ကိုအေးနိုင်
ဒဂုံမြို့သစ်
အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်

သို့

ဆရာ ...

ကျွန်တော်တို့ ... ဆရာနဲ့ မသင်ခဲ့ မမြင်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ သို့ပေမယ့် ဆရာ ...

မိုးရေတက်ရေ တဖွေးဖွေးကြားမှာ ကြီးပြင်းရှင်သန်လာခဲ့ကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ဆရာ ...

ကွင်းကျယ်အဝေးဝေး ... လို ဝေး ... ဝေး ... မှာနေခဲ့ကြရလို့

လယ်စောင့်တဲ့ကလေး ခြေတံရှည်သလို ... ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ချင်တဲ့ဆရာ

လယ်စောင့်တဲ့ကလေးရဲ့ ခြေတံလိုပဲ လည်တံတွေများ ရှည်ခဲ့လေရော့သလား ...။

မိုးကုပ်အောက်မှာနေ ... ဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး တစ်မိုးတည်းအောက်မှာတော့

အတူတူရှိခဲ့ကြပါရဲ့။

သို့ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်မှာ ကြာနီတစ်ပွင့် ဖြူတစ်ပွင့် ... တဲနဲ့ပန်တင့်နိုင်ဖို့

ကျွန်တော့်တို့ ... ဆက် ... ဆက် လုပ်ကြရဦးမယ်ဆရာ ...

ခံယူခဲ့သော ဆရာ့တပည့်တစ်ဦး

နီမိုလိုင် (ယမင်းလိုင်)

Member of NLD

၂၉၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ချစ်သောဆရာသို့

ဆရာဆုံးပြီ ဆိုတဲ့စကား

ရုတ်တရက်ကြားရတာ

လွမ်းစရာနဲ့ တုန်လှုပ်

အားငယ်ပြီး မလှုပ်ချင်ဘူး။

အလင်းမှ မရောက်သေးဘူး။

အိပ်မက်ဆိုး မက်သလိုပဲဆရာ ...။

လွမ်းလိုက်တာလွန်ပါရော။

မိုးလင်းမှ အမျှဝေမယ်နော်

သာဓုသာ ခေါ်ပါတော့ဆရာ ...။

မြကန်သာနှင့် ပန်တင့်သည့်

ကြာပွင့်တော့ မဖြစ်သေးပါဆရာ။ ။

ချစ်သောဆရာ

တပည့်တစ်ဦး

ဘဘဂျမ်း

သဇင်ထိုက်ဆိုတဲ့နာမည် ဘဘပေးခဲ့တာပါ။

ဘဘပေးခဲ့သလို သဇင်လိုပဲ မြင့်မြင့်မားမားမှာ ရပ်တည်ပြီး

ထိုက်တန်တဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်။

ဘဘဟာ နိုင်ငံအတွက် မြန်မာပြည်သူတွေအတွက် လူငယ်တွေအတွက် နှိုင်းဆမရတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုကြီးပါ။

သမီးတို့ တက်လူငယ်တွေအားလုံး ကြိုးစားကြရင် ဘဘလိုချင်တဲ့ဘဝ ရနိုင်မှာပါ။

ဘဘကို လွမ်းတယ်။ ဘဘ ဖုန်းပြောတဲ့အသံ ခုထိကြားယောင်မိတယ်။

သမီးတို့ရင်ထဲမှာ ဘဘဂျမ်းဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ညှိုးနှမ်းခြင်းမရှိတဲ့ ရှင်သန်ခြင်းသစ်ပင်ပါပဲ။

သဇင်ထိုက်

၂၉၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

အသက်အရွယ်မှာသာမက

ပညာအရာမှာပါ ... အစ်ကိုကြီးသဖွယ်ဖြစ်သော

အစ်ကိုကြီး ဆရာတင်မိုးကို

အစဉ်အမြဲ သတိရတမ်းတလျက်ပါ။ ။

တက္ကသိုလ်ဘာသာပြန်ဌာန

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်

၂၉၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာတင်မိုးကို လွမ်းတယ်။ ။

မိုလ်စတီး

ရွှေအိုး (၁)

မြို့ပတ်လမ်း

တောင်တွင်းကြီး။

ဆရာဂျမ်းသို့ ကန်တော့ပန်း

ကဗျာကို ချစ်
စာကို ချစ်
တိုင်းပြည်ကို ချစ်
အမျိုးကို ချစ်တဲ့
ကျွန်တော်တို့ရဲ့
ဆရာဂျမ်း
အရမ်း အရမ်းနုမြောမိတယ်။
အရမ်း အရမ်းလည်း ဝမ်းနည်းမိတယ်။

...
...
...

ထိုကြောင့်
ဆရာဂျမ်း ခင်ဗျား ...
ဦးထိပ်တင်မိုး
ရှိခိုးကန်တော့လိုက်ပါ၏
ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေသော်။ ။

ကျော်ကျော်
၂၇၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

မြန်မာ့ စာဆိုကြီးအတွက်
ဝမ်းနည်းရပါတယ်။
လူသေပေမယ့် ကဗျာမသေ
အမြဲရှင်သန်နေပါဦးမယ်။ ။

မောင်မောင်လှိုင်
အပ်စိုက်ကု
၂၉၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဖလံးဒီးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

လူသားသည်
လောက တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။
ဘဝမှာ တစ်ယောက်တည်းသာဖြစ်သည်။

လူသားသည်
အာကာသ၌ လွင့်မျောနေရသည်မဟုတ်။
ကာလ ဒေသ ပယောဂမှာ
(ဖြစ်/ပျက်) ရှင်သန်နေရသည်။ ။

ညွှတ်သည်ကြီးသို့ ...
ကမ္ဘာမြေအနှံ့
ကဗျာခြေဆန့်လေတဲ့ သခင်စာဆို။

ဆေးလိပ်လည်းတို
နေလည်းညိုခဲ့ပြီတကား။

ဖန်မီးအိမ်
ဉာဏ်မီးတထိန်ထိန်နဲ့
မြူမှောင်တိမ် သူဖယ်ရှင်းလို့ရယ်
လင်းလိမ့်ဆပွား။ ။

ဇော်နောင်
၂၉၊ ဇန်နဝါရီ ၂၀၀၇

သိပ္ပံမင်းကြည်

ကဗျာဆရာကြီးဦးတင်မိုး
(အမျိုးသားစာဆိုကြီး)

ဆရာသည် အမိမြေ၌
ခေါင်းချလိုခဲ့သည်။
သူ့ဆန္ဒမပြည့်ဝခဲ့သယောင်
သို့သော် ...

ယခုအခါ သူ့ဇာတိဥာဠာသည်
မြန်ပြည်တစ်ဝိုက်၌ လွတ်လပ်ပျံ့သန်းခွင့်
ရခဲ့ပြီဆိုသည်ကို
၂၉၊ ၁၊ ၂၀၀၇ နေ့ သူ့ဆွမ်းကျွေးပွဲတွင်
အားလုံးမြင်တွေ့ရပြီတကား။ ။

တင်မြင့်

ဖလံးဒီးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

‘အာဇာနည်မျိုး သေရိုးမရှိ’
 ဆရာ့စကား
 နောင်ကာလကြာကြာ မမေ့နိုင်ပါ။
 ကဗျာအာဇာနည်ဆရာ
 မသေပါ ...
 မပြီးဆုံးသေးတဲ့
 ကျွန်တော်တို့တိုက်ပွဲမှာ
 ဆရာ ... ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ
 ရှိနေမှာပါ ...။

ဆရာ့ကို လွမ်းတဲ့

ဗျာပုဒ်လုံး
ဗဟန်း NLD
၂၉၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာဂုဏ်က
 လွမ်းလို့သေ
 ကျွန်တော်တို့က
 စွမ်းလို့ကြေ
 ဘယ်တော့
 လန်းလို့နေရမလဲ။ ။

မိုးဦးဆွညို
၂၉၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ကဗျာဆရာကြီး ဦးတင်မိုး ...
 ကလောင်သံသည် မြန်မာနိုင်ငံ ဒီမိုကရေစီ အလင်းရောင်တောက်ပခဲ့တယ်။
 ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ပါ။
 ဦးတင်မိုး ကောင်းရာသူဂုဏ်လားပါစေ။ ။

စန်းစန်းမြင့်
ဒီ/ငြိမ်း ဗဟိုအမှုဆောင်

ဦးတင်မိုးအတွက်ဆိုရင်
ငွေကြယ်တစ်ပွင့်ရယ် ကြွေရက်ကယ်စော လို့သာ ပြောချင်ပါတယ်။
ဒီမိုကရေစီနေ့ကို ဦးတင်မိုး ထင်မြင်ယောင်မိပါလိမ့်မယ်။ ။

ဦးအောင်သိန်း
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ဖန်မီးအိမ် အလင်းနဲ့
စီးချင်းထိုးခဲ့
ဒီမိုကရေစီအရေး
တေးသီငှက်ပမာ
ညွှတ်သည့်ကြီး
ရပ်ကြီးဝေးလည်း
ညွှတ်ပြန်ခရီးကား
နီးနီးလေးသာ
လူတိုင်းရင်မှာ

ထွန်းနိုင်နောင်
၂၉၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ပညာရေး၊ စာပေနဲ့ တိုင်းပြည်အတွက် ထူးချွန်ပြောင်မြောက်ရိုးသားစွာ
စွန့်လွှတ်ရွက်ဆောင်သွားတဲ့ ဆရာဂျမ်းလို မျိုးဆက်သစ်တွေ
အများကြီးလိုပါသေးတယ်။

၉၈ က ဂျမ်းနဲ့ စွမ်းတို့နဲ့ တောင်သမန်ညနေချမ်းကို အမှတ်ရနေဆဲပါ။ ။

ဘိုဘိုလန်းစင်

ပြည်သူ့အပေါင်း ခမောက်ဆောင်း
တခေတ်ပြောင်းခြင်း ရင်တွင်းဆန္ဒ
မြင်စမ်းချင်သပ - မြင်နေချင်ရဲ့ဆို။

ငုနဲ့ပိတောက် နွေမှာလှိုင်သည်
စုနဲ့ခမောက် မေမှာနိုင်မည်တဲ့။

“ခုတော့တစ်ယောက် မြေမှာ ယိုင်နဲ့ခဲ့ပြီ”

ဆေးလိပ်မတို၊ နေမညို
ဘယ်လိုမြေဆည်ရပါ။ ။

လူလပ်ဆစ်

ဆေးလိပ်လည်း မတို
နေလည်း မညို
အိမ်ကိုလည်း ပြန်လိုလျက်
ဆရာနှုတ်ဆက် လက်ပြသွားခဲ့ပြီ။ ။

နှမြောတသ၊ ကြေကွဲရခြင်းများစွာဖြင့် ...

**သန်းစိုးနိုင်
မှိုင်းမိသားစု**

ဆရာနဲ့ကျွန်တော်
ပင်းချောင်းတလျှောက်
အတူလျှောက်လို့
ခမောက်မြိုင်မြိုင် ဆောင်းဖူးတယ်။ ။

နေထက်နိုင်
၂၉၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာကိုတင်မိုးရေ
ဆရာ့ကို ဆရာ့ကဗျာများကို အဘွားအသက်ရှိသရွေ့ ရင်ထဲမှာ အမြဲရှိနေမှာပါ။ ။

ခင်မင်လေးစားလျက် ...
ခေါ်ခင်မေ

အဘဦးတင်မိုး

အဘမိုးနဲ့ ကဗျာ
ကဗျာနဲ့ အဘမိုး
အမြဲထပ်တူရှိနေသလို
ပြည်သူ့ရဲ့ အဘမိုး
အဘမိုးရဲ့ ပြည်သူ
အဘမိုးရဲ့ ကဗျာတွေနဲ့အတူ
အမြဲ ထပ်တူရှိနေဦးမှာပါ

ကျော်သီဟ
တော်တော်မြေးကြီး
၂၆၊ ၁၊ ၂၀၀၇

ဆရာမိုးရေ
နှင်းဆီပွင့်နီပေါ်မှာ အိပ်စက်ခြင်းကဗျာ အရင်တည်းက ကျွန်မဝတ္ထုလုံးချင်းတွေမှာ ထည့်ရေးမိပါ
တယ်။ ဒီတုန်းက ဆရာနဲ့ ကျွန်မ မတွေ့ရသေးဘူး။ နောက်ဟောပြောပွဲတွေမှာ အမြဲလိုလို ပွဲပေါင်း
များစွာ ဆရာမြသန်းနှင့်အတူတကွ တရေတည်းသောက် တခရီးတည်းသွားခဲ့ကြတာတွေကို
အလွမ်းပန်းတွေ ရင်ထဲစိုက်ပျိုးခဲ့ပြန်ပါပြီ။ ခု ကျွန်မရေးဆဲ လုံးချင်းဝတ္ထုသစ် ‘နှင်းဆီများရဲ့ လေချွန်သံ’
လုံးချင်းဝတ္ထုထဲ ဘယ်သို့ကဗျာ မွှေးမြမြအလှတွေကို ထည့်သွင်းရမလဲ။ စဉ်းစားနေမိပါတယ်။ ။

ကျွန်မတို့ ချစ်ပြီး ဆရာချစ်တဲ့ စာပေရဲဘော်
ခင်ဆွေဦး

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ဆရာ

သိပ်အများကြီး မရေးချင်ပါဘူး။ ။

ကိုတင်မောင်ဝင်းဆိုတဲ့ ဆရာချစ်တဲ့ရဲဘော်ရဲ့ဇနီး

ခိုင်ဝတ်မှုန် ဆိုတဲ့ ဆရာချစ်တဲ့ တပည့်ရဲ့အမေ

ကျမ သိပ်ချစ်ခင်လေးစားတဲ့ဆရာ့ကို နှမြောမဆုံး ကြေကွဲမဆုံးပါ။ ။

ခင်မင်လေးစားစွာဖြင့်

ခင်လှိုင်ကြူ

၂၆၊ ၁၊ ၀၇

ဆရာဂျမ်း

ဆေးလိပ်လည်းတို၊ နေလည်းညိုသွားပေမယ့်

ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှမညိုတဲ့ အေးရိပ်သာယာကို ရောက်နေပြီလို့ ယူဆပါတယ်။ ။

ကြည်စိုး

၂၆၊ ၁၊ ၀၇

ဆရာ

အင်းစိန်ဂျီတီအိုင်မှာ ကျွန်မရဲ့ပထမဦးဆုံး ဟောပြောပွဲ ... ဆရာနဲ့အတူလေ ... လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်ကျော်ကပေါ့။ တနေ့တုန်းကတောင် အဲဒီအကြောင်း ပြန်ပြောနေမိသေးတယ် ဆရာရယ် ... ဆရာမောင်စွမ်းရည်ရယ်၊ မမဦးရယ်၊ ကျွန်မရယ်။ လေးယောက်လေ ... အခုတော့ ဆရာက သွားနှင်ပြီပေါ့။ ... နေ့ခင်းတုန်းကတော့ ဆရာ့ကို သတိရရင်း ‘အလှူကိုယ်စီ’ ကဗျာလေးကို ရွတ်မိတယ်။

ဒီလောကမှာ အလှူတွေအများကြီးကို ဆရာထားခဲ့ပါတယ်။ ဆရာ ... ကောင်းရာသုဂတိလားဖို့ ဆုတောင်းပေးစရာမလိုပါဘူး။ ကောင်းရာသုဂတိရောက်မှာ သေချာပါတယ်။ ။

အစဉ်သတိရလျက် ...

စန္ဒာ

၂၄၊ ၁၊ ၀၇

ဆရာမိုးရေ

ကဗျာတွေ အသံတွေ မကြားရတော့ဘူးနော်။ သင်္ခါရတရားတွေမို့ စိတ်ထဲက ပြေပေမယ့် ဆရာမိုးလို လူတော်တစ်ယောက်ကို နှမြောလှတယ်။

အမြဲအမှတ်ရနေမယ့်

မောင်နေဝင်း ဇနီး

၂၆၊ ၁၊ ၀၇

ဆရာဦးတင်မိုး

ဆရာဆုံးပြီ ဆိုတဲ့သတင်းကို နာရီပိုင်းအတွင်းမှာပဲ ကြားခွင့်ရခဲ့ပါတယ် ...

ကဗျာလောကရဲ့ အလင်းလက်ဆုံး တောက်ပဆုံး ကြယ်ကြီးတစ်ပွင့် ကြွေလွင့်သွားခဲ့ပါပြီ ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ လေးစားခဲ့ရသော ဆရာရဲ့သက်မွှေရပ်သွင်ကိုတောင် မြင်ခွင့်မရတဲ့အတွက် အလွန်ပဲ ဝမ်းနည်းမိပါတယ်။

ဒေါ်ကလျာ

(ကလျာမဂ္ဂဇင်း)

၂၄၊ ၁၊ ၂၀၀၇

ဆရာမိုး

ဆရာမိုး ကျွန်မတို့ ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ်ဆီ လိုက်ပို့တာ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး။ ကျွန်မက ဆရာကြီးကို ကန်တော့တော့ ဆရာမိုးတို့နဲ့ ဝင်ကန်တော့ပြီး ကျွန်မနည်းတူ မျက်ရည်တွေ ဝဲလို့လေ။ အဲဒီနေ့ကစပြီး ဆရာကြီး ကွယ်လွန်တဲ့အထိ သားအဖတွေလို ချစ်ခင်ကြတယ် ဆရာရယ်။

ခင်စောတင့်

၂၆၊ ၁၊ ၀၇

ချစ်သော ဂျမ်း

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာကဗျာလောက
ကနေ့မျက်မှောက်ခေတ် ကဗျာဆရာတွေထဲမှာ
ဆရာဂျမ်းဟာ နံပါတ်တစ် ပဲ။

နိုင်ငံရေးစကား ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာမပြောဘဲ
နိုင်ငံရေးစိတ်ဓာတ်အပြည့်နဲ့
သတ္တိရှိရှိ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သွားတဲ့ ကဗျာဆရာဟာလည်း
ဆရာဂျမ်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အနေအထိုင်ရိုးပြီး
မြန်မာစာပေ မြန်မာကဗျာနဲ့ပတ်သက်ပြီး
‘အထိမခံ’ စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်သူဟာလည်း
ဆရာဂျမ်းပဲဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာ ကွယ်လွန်ခဲ့ရှာပြီ
သို့သော်
‘တင်မိုး’ ကားမသေ
မြန်မာပြည်သူတွေ ရင်ထဲ၌
ထာဝရ ဒီမိုကရေစီကြယ်နီ
သို့မဟုတ်
ကျွန်တော်ချစ်ခင်လေးစားရပါသော ‘ဆရာတင်မိုး’

ကောင်းရာသို့လားပါစေ

လေးစားစွာ

မောင်သွေးသစ်

၂၅၊ ၁၊ ၀၇

ဆရာ

ကျွန်တော်တို့ရင်ထဲက ... ဆရာ

ကျွန်တော်တို့ နှလုံးသားထဲက ... ဆရာ

ကျွန်တော်တို့ဘဝထဲက ... စံပြဆရာ

ဆရာဆုံးပြီး နာရီဝက်အချိန်အတွင်း ‘ကိုသူရ’ ဖုန်းဆက်လို့ သိခဲ့ရပါတယ်။

သိခဲ့ပေမယ့် ... ကျွန်တော်တို့ ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း

ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်နိုင်ပါမည်နည်း

ကျွန်တော်ကတော့ ဒေဒီနေ့မှာ ဆရာ့အား ရည်စူးပြီး နာရေးလမ်းကြောင်း ၃ ကြောင်း
မောင်းပစ်လိုက်တယ် ဆရာ ...

ဆရာတစ်ယောက် ကောင်းမြတ်သော ဘုံဘဝမှ မြန်မာပြည်သူလူထုကို စောင့်ရှောက်နိုင်
ပါစေလို့

ကျော်သူ + ရွှေစီးကွက်

၂၅၊ ၁၊ ၂၀၀၇

11:15 AM

ကျွန်မတို့အားလုံး

ချစ်ခင်မြတ်နိုးရတဲ့

ဂုဏ်ယူလေးစားရတဲ့

မြေပြင်ပေါ်က နှလုံးသား ကြယ်ပွင့်ကြီးတစ်ပွင့်

ကောင်းကင်ကို မြင့်တက်သွားတယ် ...

သတိရ ... လွမ်းဆွတ်စိတ်နဲ့

အမြဲ မော့ကြည့်နေပါမယ် ဆရာ

သန်းမြင့်အောင်

၂၅၊ ၁၊ ၂၀၀၇

11:15AM

ဖန်မီးအိမ်ဟာ
မိမိအတွက်
ဘယ်တော့မှ မငြိမ်းသော အလင်းတစ်ပွင့်။ ။

ဆရာတပည့်
မိချမ်းဝေ
၂၅၊ ၁၊ ၀၇

ဆရာဂုမ်း

ဆရာနဲ့အတူ ကျွန်တော်တို့တတွေ အတူထိုင်ကြ
စာပေစကားတွေ တဝကြီးပြောကြ ... တစ်ဆိုင်ထိုင်လို့
ညောင်းရင် ... နောက်ဆိုင် ပြောင်းထိုင်ကြခဲ့။

ဆရာအတိတ်၊ ဆရာအရိပ်၊ ဆရာအသံ
ဆရာစာ၊ ဆရာကဗျာ ... ကျွန်တော်တို့ရင်ထဲ
အစဉ်အမြဲ ပဲ့တင်ရိုက်ဟည်းနေမှာပါ ဆရာ ...

နှမြောတသစွာ ချစ်ခင်စွာ ရိုသေစွာဖြင့်

ကြည်နှိုင်
၂၅၊ ၁၊ ၀၇

အလှရှာဖွေတတ်တဲ့ဆရာ
ကမ္ဘာတည်တဲ့ထိ လှနေမှာပါ။ ။

ကိုချစ်
၂၅၊ ၁၊ ၀၇

မန်းတက္ကသိုလ်အရပ်၊

လူထုအရိပ်မှာ အတူခိုလှုံခဲ့ကြပြီး

ရွှေပြည်တော်သစ်ဆီ ချီတက်ရာလမ်းကို အတူလျှောက်လှမ်းခဲ့ကြရာက၊ ရုတ်တရက်
ရွှေပြည်တော်သစ်ဆီ ရောက်လုနီးမှာ ကွယ်လွန်ခဲ့ရတဲ့ ရဲဘော်တစ်ယောက်မို့ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရတယ်။

လူထုစိန်ဝင်း

၂၆၊ ၁၊ ၂၀၀၇

ဆရာမိုး

ကောင်းသောမျိုးစေ့ကို ကမ္ဘာမြေပေါ် ပျိုးကြဲခဲ့တဲ့ဆရာတစ်ယောက်

ကောင်းသော မွန်မြတ်သော နေရာတစ်ခုမှာ

ထာဝရပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေ

ရွယ်ရာ

၂၆၊ ၁၊ ၀၇

ဆရာကြီးဦးတင်မိုး

ရေခြားမြေခြားရောက်နေပေမယ့် ဆရာကြီးတတ်တဲ့အနုပညာနဲ့ လေလှိုင်းမှတဆင့်
ကမ္ဘာသိအောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်လျက်ပါ။ ။

ဒေဝီသန့်စင်

၂၆၊ ၁၊ ၂၀၀၇

ဆေးလိပ်မတို
နေမညိုဘဲ
ဘယ်ကို ပြန်သွားတာလဲဆရာ။

ချိန်မတန်ဘဲ
အိမ်ပြန်ခဲ့တော့
လွမ်းပွဲကြေကွဲ ဖြေမဆည်
အမေ့ကျောင်းက
ခေါင်းလောင်းသံများ
နားမှာအစဉ် ကြားနေဆဲ။ ။

ညီညီနိုင် (စာရေးဆရာ)
၂၉၊ ၁၊ ၀၇

ဆရာဦးတင်မိုး
ဆရာ့ရဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ဆရာဆုံးသွားပြီး နောက်ရက်မှာ ဖတ်ရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာဝမ်းနည်း
ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။
ဆရာရေးထားတဲ့ ဘာပိုင်းအတွက် ရေးပေးတဲ့ကဗျာလေးကို အမြဲအမှတ်ရနေမှာပါ။
နောင်ဘဝကျရင် ဆရာ့ရဲ့ တပည့်ဖြစ်ရပါစေလို့
ဆရာ ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ။

ပြီးဆုန့်
26.1.07

ဆရာတင်မိုး
ကောင်းရာ သုဂတိလားပါစေ။ ။

ဝင်းနိုင်

ဆရာ

မီးစက်သံတွေ ဆူပွက်နေတဲ့ကြားက ဆရာ့သတင်းဆိုး ပျံ့လွင့်နေတဲ့ ဆရာ့ရဲ့ရန်ကုန်လေ့အေး
တွေက ဖန်မီးအိမ် ငွေရတုဆင်နွဲ့ခဲ့ရာ အိမ်ဂေဟာလေးကို တဂုန်းဂုန်း ရိုက်ခတ်နေပါတော့တယ်။

ငယ်ငယ်က လီနင်နဲ့တွေ့ခဲ့ပြီး အရွယ်ထောက်လာတော့ လင်ကွန်းနဲ့တွေ့ချင်တယ်လို့
ပြောခဲ့ပေမယ့် ...

ဆရာဟာ ... ကျွန်တော်တို့ကို ဦးဆောင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်တို့ရှေ့က ဖလမ်းအိမ်တစ်စင်းအဖြစ်
အစဉ်ထာဝရ ထွန်းတောက်နေမယ်လို့ (လုံးဝ) ယုံကြည်မျှော်ရည်နေလျက်

ကြေကွဲစွာဖြင့်
ခင်မောင်ဇော်
26.1.07

ဆရာဦးတင်မိုး

၃၊ ၁၁၊ ၉၅ နေ့က ဆရာရေးခဲ့တဲ့ ‘အချစ်အိမ်’ ဆိုတဲ့ ကဗျာလေးနဲ့ ကျမတို့နှစ်ယောက်ရဲ့
ဘဝကို စခဲ့ပါတယ်။

၂၈၊ ၁၊ ၉၆ နေ့က မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးပွဲမှာ ဆရာနဲ့ဆရာစွမ်းတို့ အတူလာပြီး ချီးမြှင့်အားပေး
ခဲ့တယ်။

ကျမဘဝရဲ့ အထိမ်းအမှတ်တစ်ခုမှာ အရမ်းကို ဂုဏ်ယူစရာပါပဲ။ တစ်သက်လုံး အမှတ်ရနေမှာပါ
ဆရာ။

အစဉ်အမြဲ ရိုသေချစ်မြတ်နိုးလျက်

ဆွေဆွေထွန်း

အောင်ကျော်ဆန်း
၂၅ ဇန်နဝါရီ ၀၇

ဆရာဦးတင်မိုး
မြင့်မြတ်သောဘုံဘဝမှာ ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေ။ ။

ရိုသေလေးစားစွာဖြင့်
နှော်စမ်းစမ်းနွယ်
Whiz-Kids

ဆရာဦးတင်မိုး
ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ။ ။

ရိုသေလေးစားစွာဖြင့်
ယောစာခင်

ဆရာတင်မိုး ကွယ်လွန်ခြင်းဟာ
စာပေလောကအတွက်ရော
တိုင်းပြည်အတွက်ပါ
ဆုံးရှုံးမှုပါပဲ။
အစားထိုး မရနိုင်သူပါ။ ။

နှမြောတသလျက်
လှရွှေ
ဒေါ်ခင်မာအေး

မိသားစုနဲ့ထပ်တူ ခံစားမိပါတယ်။ ။
ဓနု
၂၉၊ ၁၊ ၀၇

ဂျမ်း

မင်းကွာ ...

ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပေလေ ...

မင်းနဲ့ငါ ဒေါ်ဒေါ်မွေးနေ့ (Nov 29, 2006)

မတိုင်ခင် တရက်က တယ်လီဖုန်းထဲမှာ တွေ့ရသေး။ မင်းရယ်၊ စွမ်း(၀၀၀) ရယ်၊ အုပ်ကြီး(ဝင်းဖေ) ရယ်လေ။ အဲဒီတုန်းက အုပ်ကြီးက ငါ ခုပန်းချီဆွဲနေတယ်ဆိုတော့ သူမရှိလို့ ပန်းချီဆွဲရဲတာပေါ့လေလို့ ပြောသေး။ မင်းကတော့ ငါ့ကိုလာခဲ့ဖို့ ခေါ်တယ်။ ငါက ကြောက်တယ် ကွာဆိုတော့ ... မင်းက ဘာကြောက်စရာရှိလဲ။ ငါရှိတာပဲကွာလို့ ပြောတယ်။ ဒီတော့မှ ငါက အေးငါကြောက်တာက မင်းလို မြန်မာပြည်ပြန်မလာရမှာ ကြောက်တာကွာဆိုတော့ မင်းဘာပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး။ ငါသိတယ်။ မင်းမြန်မာပြည်ကို သိပ်ချစ်တယ်။ သိပ်ပြန်ချင်တယ်ဆိုတာကို။ ခုတော့ မြန်မာပြည် ပြန်မလာနိုင်တော့ဘဲ။ မင်းဆုံးပေါ့။

မင်းဆုံးပြီဆိုတဲ့သတင်းကို မင်းဆုံးတဲ့မနက်မှာပဲ အမေရိကန်ရောက်နေတဲ့ နေထွတ်က ဖုန်းဆက်လို့ ငါသိရတယ်။ မင်းသမီး မိုးစံဆီကို ဖုန်းဆက်တော့ သူတို့လည်း သတင်းကြားရပြီ။ အင်းစိန်အိမ်ကိုသွားတယ်ဆိုတော့ ငါလည်း မောင်သာနိုးတို့ မောင်သိန်းနိုင်တို့ ခင်မောင်ဝင်းတို့ဆီကို အကြောင်းကြား။ ပြီးတော့ မင်းရဲ့ တပည့် နိုင်ကြီးဆီကို ဖုန်းဆက်။ မင်းရဲ့အင်းစိန်အိမ် လိုက်ပို့ခိုင်းရပါတယ်။ ကားပေါ်မှာပါလာတဲ့သူ မင်းရဲ့မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းပါပေလေ။ ဆရာဆောင်ရဲ့သား တဲ့ကွ။ သူ့သားက ပြောမှ ဆရာဆောင်က ဘုန်းကြီးဝတ်နေတာတဲ့။ ၂ ဝါတောင်ရှိပြီတဲ့။ ထားပါ။ အင်းစိန်အိမ်ရောက်တော့ မိုးစံ၊

မိုးအေးတို့နဲ့ တွေ့ရတယ်။ ကလေးတွေလည်း ငါ့တွေ့တော့ ငို ငါ့လည်း ငိုပေါ့ကွာ။ ငိုလို့မဝသေးဘူး ... ဘုန်းကြီးကြွလာလို့ တို့ သက်ပျောက်ဆွမ်း ကပ်ကြပါတယ်။ ရက်လည်ဆွမ်းကိုတော့ ၂၆ ရက် တနင်္လာနေ့မှာ လုပ်ကြမယ်လို့ စီစဉ်ပါတယ်။ သတင်းစာထဲမှာ ထည့်ကြည့်ဖို့ စီစဉ်ကြပါတယ်။ (နောက်နေ့ရောက်တော့ မပါဘူးကွ)။ အဲ ... သတင်းဌာနတွေက ငါ့ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး မင်းအကြောင်းပြောဖို့ မေးကြပါတယ်။ ငါဘာပြောရမှာလဲ ဟင်။

မင်း မြန်မာပြည်ရဲ့ အထူးချွန်ဆုံးကဗျာဆရာကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အကြောင်းလား။ မလိုဘူးထင်ပါရဲ့ကွာ။ အားလုံး သိပြီးသားပဲ။ မင်းဟာ အနုပညာသမားစစ်စစ်ကြီး ဖြစ်ပါရက်နှင့် တိုင်းပြည်ရဲ့ အရေးဆိုင်ရာ မနေဘူး။ ရှေ့ဆုံးက ပါတယ်။ မင်းတို့ဆရာကို စာရင်းတို့သာ ထားလိုက်ပါတော့ဆိုတဲ့ ဆရာမှိုင်း၊ သပြေညိုရွှေဘိုပန်းရယ်က လန်းလျက်ပါကို ဆိုတဲ့ ဆရာဝန် (ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ်) လိုပါပဲကွာ။ မင်းတို့ဆရာတပည့် မြေးအဘိုး သုံးယောက်ကတော့ စံနမူနာတင်လောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါပဲ။

ဂျမ်း တို့ဆုံခဲ့ကြတာက ၁၉၅၆ ခုနှစ်ဆိုတော့ မနှစ်ကပဲ နှစ် ၅၀ ပြည့်ခဲ့ပေါ့ကွာ။ ငါတို့အတူ လုပ်ခဲ့ကြတဲ့ ငါတို့အတူလျှောက်ခဲ့ကြတဲ့ ခရီးရှည် နှစ် ၅၀ ကာလကြီးအကြောင်း ပြောမယ်ဆိုရင် သိပ်ထူတဲ့စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ် ဖြစ်သွားနိုင်တာပေါ့နော်။ တို့စုပြီး မန်းတက္ကသိုလ်ကလောင်ရှင်အသင်းက ထုတ်ခဲ့ကြတဲ့ ဖန်မီးအိမ်ကဗျာစာအုပ်ကလေးက စရာမှာလား။ ကန်မြဲနန်းမြင့်နွယ်က တင်မိုးဖြစ်လာခဲ့ကြတာလေ။ ဖန်မီးအိမ်ကို ကက်နက်ဘစ်နဲ့ရဲ့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်စာအုပ်ကိုတော့ ငါရဲ့မိုးဦးပန်းစာပေ

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

တိုက်က ထုတ်ခဲ့တာ။ အဖုံးကို ပေါ်ဦးသက်က ဆွဲပေးတာ။ အနီရယ်၊ အနက်ရယ်၊ ရွှေရယ်၊ အဖြူရယ် အဖုံးလေးနဲ့ ကြာပေါ့ကွာ။ မင်းအိမ်မှာ များ အဲဒီစာအုပ် ရှိသေးရဲ့လားမသိ။

မင်းမရှိတော့တဲ့ မရှိဘူးဆိုတာ မင်း အမေရိကန်ရောက်သွားတဲ့အချိန် မင်းရဲ့မွေးနေ့ မှာ ငါတို့ သုံးယောက် မောင်သိန်းနိုင်၊ ငဝက်နဲ့ငါ မင်းရဲ့သမီးတွေ အိမ်သွားဖြစ်တယ်။ မင်းကွယ်ရာ မှာ မင်းသတင်းတွေ ပြောလိုက်ကြတာကွာ။ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာပဲ။ ငါတို့သုံးယောက် မင်းအတင်းတွေချကြတော့ မင်းသမီးတွေက ရယ်ရလွန်းလို့ မျက်ရည်တောင် ကျတယ်ကွာ။ အဲဒီအချိန်မှာ ငါ့မိန်းမ အမာက မရှိတော့ဘူးကွာ။ ငါနှင့်အမာ လက်ထပ်တုန်းက မင်းတို့တတွေ အတူရှိခဲ့ကြတာလေ။ အမာကလည်း မင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းပါပဲ။ အမာက သင်္ဘောသားပစ္စည်း တွေကို ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသစ်မှာ ရောင်းတုန်းက မြန်မာသင်္ဘောသားတွေ ဂျပန်အမှုိက်ပုံက ကောက်လာပုံရတဲ့ ရောင်စုံ ရုပ်မြင်သံကြား (တီဗီ) ၂ လုံးကို ဈေးတော်တယ် ဆိုပြီး မောင်သာနိုးတစ်လုံး မင်းတစ်လုံး ဝယ်ခိုင်းတယ်။ အဲဒီတုန်းက မောင်သာနိုးက အိမ်ထောင်မကျ သေးဘူးကွာ။ ငါမှတ်မိသေးတယ်ကွာ။ မင်းကလေ တီဗီရတော့ ရွာ(ကန်မြစ်ဖျမ်း)က အမျိုးတွေကို ကြားတယ်လေ။ မင်းမှာ အခု တီဗီရှိပြီ လို့။ ဒီတော့ ရွာက အမျိုးတွေက ပြန်ပြောတယ်။ တီဘီရှိမှာပေါ့။ ဒီလောက် ဆေးလိပ်သောက်တဲ့ လူဆိုတာလေ။ တို့တတွေ အဲဒီလို မင်းအတင်း တွေ ပြောကြတာ။ မြင့်မြင့်စန်းဆုံးတော့ ငါက အထဲမှာကွာ။ အဲဒီတော့ အမာက သွားရတာပေါ့ ကွာ။ အမာက မင်းအကြောင်း အမြဲပြောတယ် ကွာ။ မြင့်မြင့်စန်းရဲ့ရုပ်ကလာပ်ကို နောက်ဆုံး

ကန်တော့ကြတော့ မင်းကလည်း ကလေးတွေနဲ့ အတူ ရောက်တော့တာ တဲ့။ တကယ်တမ်း ကျတော့ မြင့်မြင့်စန်းကို မင်းကန်တော့ထိုက်ပါ တယ်ကွာ။ မြင့်မြင့်စန်းလက်ထဲကျမှ မင်း ပေတူးစုတ်ပြတ်နေတာ အထိုက်အလျောက် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နေထိုင်တတ်လာတာ။ နောက် တစ်ခု အမာပြောတာရှိသေးတယ်ကွာ။ အမာက တော့ မင်း အကြောင်း အားလုံးသိပြီးသားလေ။ တို့နှစ်ယောက် နှစ်ယောက်ထိုင် ဆက်တင်ပေါ်မှာ ထိုင် စကားပြောနေတုန်းလည်း မင်းက အိပ်သွားတဲ့သူလေ။ တစ်နေ့တော့ အမာက ဘူးဘူး (ငါ့ သားအငယ်ဆုံးကောင်) ဘွဲ့ယူလို့ ဘွဲ့နှင်းသဘင် သွားတက်သတဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ မိန်းကလေး ၂ ယောက်ကို ကိုဘဂျမ်းသမီးတွေနှင့် တူလိုက်တာ ဆိုပြီးကြည့်နေတုန်း အဲဒီမိန်းကလေးတစ် ယောက်က ဘွဲ့နှင်းသဘင်မှာ အိပ်သွားတော့ ဒါဆိုရင်တော့ ကိုဘဂျမ်းသမီးဆိုတာ သေချာ သွားပြီလို့ ပြောတာလေ။ အဲဒီလို မင်း အကြောင်း အတင်းပြောကြတာ။

ဒေါ်ဒေါ် (လူထုဒေါ်အမာ) ရဲ့မွေးနေ့တိုင်း တို့တတွေ ဆုံကြတယ်လေ။ ဂျမ်းရယ်၊ ကြည် အောင်ရယ် ငဝက်ရယ်(မောင်စွမ်းရည်) ငါရယ် ပေါ့။ တို့လေးယောက်ဆုံတိုင်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဖက်လိုက် ဆဲလိုက် ထိပ်ပုတ်လိုက် ခေါင်းရိုက်လိုက် လုပ်တာကို ဒီနေ့ခေတ်လူငယ် တွေ မြင်ရတော့ သူတို့ကပြောကြတယ်။ မင်းကို “ဆရာတို့ကြည့်ရတာ ကြည့်နူးလိုက်တာဗျာ။ တကယ့်ကို ကလေးတွေ ကျနေတာပဲ” လို့ ဆို တော့ မင်းက “အေး ... ဟုတ်တယ်။ ငါတို့က ဘယ်တော့မှ မကြီးသွားကြဘူးကွာ။ မင်းတို့က သာ ကြီးသွားကြတာ” လို့ ပြောခဲ့တာလေ။

ဖလံမီးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ခုတော့ ဘယ်တော့မှမကြီးတဲ့မင်းက ဆုံးပြီ ...။

သတင်းဌာနတွေက ငါ့ကို တစ်ခုခုပြောပါဆိုတော့ ငါ့ မင်းရဲ့ ဧည့်သည်ကြီးကဗျာလေးကိုပဲ ရွတ်လိုက်ပါတယ်။

ဆေးလိပ်လည်းတို

နေလည်းညိုပြီ

ငါ့ကို ပြန်ပို့ကြပါလေ ဆိုတဲ့ ကဗျာလေ။

မင်းပြန်ချင်တဲ့ မြန်မာပြည်ကို မင်းပြန်မရောက်လာနိုင်တော့ပါလားကွာ။

ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့ကဗျာစိတ်ဓာတ် ကဗျာဝိညာဉ် အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်ကတော့ မြန်မာပြည် အနှံ့ ရာသက်ပန် လွှမ်းခြုံနေမှာပါ သူငယ်ချင်း။ ။

မင်းရဲ့သူငယ်ချင်း

မင်းအမြဲခေါ်တဲ့ မောင်စိန်ဆိုတဲ့ မောင်မိုးသူ

၂၆၊ ၁၊ ၀၇

Dear U Tin Moe,

It was a wonderful occasion to meet you in Brussels, when you just arrived in Europe.

Unfortunately I did not have the opportunity to meet you again.

I am still looking forward through to read more of your writing.

Yours sincerely,

T. Kramer

29.01.07

ဆရာဂျမ်း

အမြဲသတိရနေပါတယ်။ ။

အန်တီမြိုင်

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ဘာဦးတင်မိုး

မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ရုတ်တရက်ကြီးဆုံးပြီလို့ ကြားတော့ ယုံတောင်မယုံမိဘူး။
ချင်းမိုင်မှာ ဘာအကြာကြီးနေခဲ့ပြီး စကားတွေလည်း အများကြီးပြောခဲ့တယ်။
ဘာနဲ့တွေ့တာ နောက်ဆုံးဖြစ်နေတယ်။ ။

ဝန်းသီး

၂၉၊ ၀၁၊ ၀၇

ဆရာဂျမ်း

အင်းစိန် ဟီးနီးဂိတ် One Tea လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ညနေပိုင်းလေးတွေကို သတိရမိတယ်
ဆရာဂျမ်းရယ်။ ။

ကျိုမြင့်ဆွေ
အင်းစိန်

ဆရာကြီးဦးတင်မိုး

အဘ လှေခွက်ကြီးကျန် အလံမလဲဘဲ
အသက်ရှိနေသမျှ ခေါင်းငုံ့မခံဘဲ
မလျှော့သောဖွဲ့နဲ့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတို့ကို တိုက်ပွဲဝင်မည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ပြုပါသည်။ ။

Robert

ဆရာဦးတင်မိုး

ဆရာနိုင်ငံခြားကို မထွက်ခွာခင်တစ်ပတ်က ဆရာနဲ့ ကျွန်တော်ဆုံခဲ့ကြတယ်။

ဆရာတို့ ထိုင်နေကျခြံကြီးထဲက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ နှုတ်ဆက်လက်ဖက်ရည် ဆရာတိုက်ခဲ့တယ်။ အဲဒါ အပြီးအပိုင် နှုတ်ဆက်သွားခဲ့တာဆိုတာ အခုမှ သိရတော့တယ်။ အဲဒီနေ့က ဆရာ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ခဲ့တာ အခုထိ နားထဲမှာ ကြားယောင်နေတုန်းပါ။

“ကောင်လေး ... နင် အားလား” တဲ့။ အားပါတယ်ဆိုတော့ “အားရင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားရအောင်” တဲ့။ အဲဒါ ဆရာနဲ့နောက်ဆုံး ဆုံခဲ့တာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ရင်ထဲမှာ ဆရာအမြဲရှိနေမှာပါ။

ထို့အတူပဲ ဆရာကဗျာတွေ အမြဲရှင်သန်နေမှာပါ။

အောင်ပွဲဆင် ပန်းဝင်တဲ့နေ့တွေအထိပေါ့။ ။

ဆရာ ကောင်းရာသုဂတိရောက်ပါစေ။

ကိုဇော်ဇော်ကျော် + မခင်လေး
NLD Youth

ဆရာတင်မိုး

ငှားမရ

ဝယ်မရ

အစားထိုးမရသည်မှာ ကဗျာဆရာနှလုံးသား

ဤနှလုံးသားပိုင်ရှင် ဆရာ့အား ရိုသေစွာ ဂါရဝပြုပါ၏။ ။

စောညိုဝေ

ရွှေပြည်သာ

ဖလံးဒီးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ဆရာတင်မိုး

ရိုးသားတဲ့ တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးကိုချစ်တဲ့ အမေကိုမြတ်နိုးတဲ့ ဆရာ
တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးအတွက် အစားထိုးလို့မရတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုပါ။ ။

ရိုသေလေးစားစွာဖြင့် ...

ကိုဝ

၂၉၊ ၁၊ ၀၇

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက

ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ရတဲ့ ဦးဦးတင်မိုး

ဦးဦးတင်မိုးရဲ့ အနာဂတ်သမိုင်းဟာ အစဉ်လှနေမှာပါ။ ။

အံ့ဘွယ်ကျော်

၂၉၊ ၁၊ ၂၀၀၇

ကလောင်ကိုင်လျက်

ကဗျာလက်နဲ့

ဆက်လက်တော်လှန်

အောင်ပွဲခံထိ

မာန်ဦးမကျ

ဦးညွတ်ကြလော့

မုချပန်းတိုင်ရောက်ရမည်။

ဆရာ့ကိုလေးစားချစ်ခင်သော

ကဗျာဆရာ ကိုရွှေအောင်သင်း

၂၉၊ ၁၊ ၀၇

အတ္တနဲ့ပိတ်ပိတ်မှောင်တဲ့
လူ့ဘောင်အမည်တပ် နောင်အိမ်မှာ
ဖန်မီးအိမ်မေတ္တာအလင်းနဲ့
မျှော်လင့်ခြင်းကဗျာတွေ
ပေးဝေခဲ့တဲ့ဆရာ ...

လှေတစ်စင်းနဲ့
သီချင်းဆီ ခရီးဆန့်ရင်း
လွင့်ပျံလာတဲ့ဆရာ့တေး
ဘယ်လောက်ဝေးပေမယ့်
နံဘေးမှာ ဆရာရှိသလို
ကြားခါတိုင်း အားရှိစေတဲ့ဆရာ ...

ခုတော့
ဆေးလိပ်မတို နေမည်ပြုပါပဲ
ကျွန်တော်တို့ကို ခွဲတော့
အမှောင်တကာ အမှောင်ထဲမှာ ...
ဝမ်းနည်းအားငယ် ကျန်ရစ်ရင်း
ချစ်တဲ့ဆရာရဲ့
ကဗျာအမွေများနဲ့ပဲ
အားခဲ ခရီးဆက်ရဦးမယ်ဆရာရေ ...

မောင်လွင်မွန် (ကသာ)

စိန်ပေဒါကို မြတ်နိုး
ခင်မောင်ရင်ကို နှစ်မြိုက်
မြို့မကို တွယ်တာ
ကိုစောညိုမိုးကို သဘောကျ
တသသ တေးတွေကို တလေးတစားသီဆို
နေ့စဉ်နဲ့အမျှ
သီချင်းတအေးအေး
ကဗျာရေးခဲ့တဲ့ဆရာ။

ဆရာ့ကို ဂုဏ်ပြုဖို့တော့
ကျွန်တော့မှာ အဆင့်မီတဲ့စာသား
တပိုင်းတစတောင် ရှာလို့မရတော့ပါ။

တမလွန်မှာ
ဂီတသံနဲ့ သာယာနိုင်ပါစေလို့။ ။

အဖိုးတန်တဲ့ လူသားတွေကို
ကြမ္မာရဟတ် အဆုံးသတ်တိုင်း
ကဗျာတွေစပ်
ကမ္မည်းတပ်လို့
ဂုဏ်ပြုဖို့ မလစ်လပ်ခဲ့တဲ့ဆရာ။

ဆရာရဲ့ တပည့်
ဂီတမြတ်နိုးသူ
ကျီလေး (ဘော်စတုန်)
ဇန်နဝါရီလ ၂၄ ရက်၊ ၂၀၀၇

ဆရာတင်မိုး
ဆိုတာ
မြန်မာ့ကဗျာ
ကမ္ဘာ့ကဗျာ ဆရာမို့
ကျွန်တော်တို့အားလုံး
ဦးညွတ်လျက်ပါ။ ။

မျိုးမြင့်အောင်
၈၈ မျိုးဆက်ကျောင်းသား

ဘာတင်မိုးသို့

ဝေဟင်မှ ပျံသန်းရင်း
အနာဂတ်ကို ရှာဖွေနေတဲ့ဘာ
ကောင်းရာဘုံကို ရောက်ပါစေ။ ။

မျိုးခင်
ရန်ကင်း

ဘကြီးမိုး

ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ
ကောင်းရာဘဝရောက်ရှိပါစေ
ဘကြီးမိုးလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးအား ဂုဏ်ယူလေးစားလျက်

ပေါ်အောင်ချစ် (ဝန်းချို)
ဦးထင်အောင် (Japanese)

ဆရာရေ

အမြဲတမ်း ဆရာ့သမိုင်းက ထင်ကျန်နေရစ်ပါ့မယ်

နေတင်မြင့်

ဆရာမိုး

မန္တလေးကဗျာဆရာထဲမှာ လေးစားရတဲ့အထဲမှာ ဆရာပါပါတယ်။
ဆရာကြည်၊ ဆရာကိုလေးတို့နဲ့ထပ်တူ လေးစားရတဲ့ ဆရာဆုံးပါးတာ အလွန်
ဝမ်းနည်းမိပါတယ် ဆရာ။ ။

ညွန့်သစ်

ဥယျာဉ်မှူးကတော့ ကြွလွင့်သွားခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ပန်းများကတော့ ထာဝစဉ် ဖူးပွင့်ဝေမြဲပါပဲ။

ကိုဖြောင့် (ရွာတန်းရှည်)

၂၉၊ ၁၊ ၈၇

Sayagyi Moe

An irreplaceable loss to Myanmar literary world!

Nyunt Wai Moe

29.1.2007

မမျှော်လင့်ပဲ ဆရာသတင်းကြားတဲ့နေ့က ...
ဒီကနေ့ထိ မယုံနိုင်သေးပါဘူး
ဆရာကို ထပ်ပြီးတွေ့ရဦးမယ်လို့ ထင်ထားတာ ...
ဆရာစာတွေ ဆရာကဗျာတွေ ... ဆရာအသံတွေ
ကျွန်တော်တို့ရင်ထဲမှာ ထာဝရပါ

သန်းဌေးမောင်

ဆရာကြီးတင်မိုး

စာပေလွတ်လပ်ခွင့်ရရှိရေး၊ ဒီမိုကရေစီရေးအတွက် ကျနော်တို့မျိုးဆက် ဆက်လက်တာဝန် ယူသွားပါမယ်။ ။

တင်မောင်သော်၊ ခင်အေးသော်

ဆရာဂုဏ်မေးရ
အလွမ်းပိုလျက် ... ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေလို့ ...

**မြင့်မြင့်စိန် မိသားစု
ဘော်စတွန်**

ဆရာကြီးကို လူကိုယ်တိုင် မမြင်ဖူး၊ မသိဖူးခဲ့ပေမယ့် ဆရာကြီးရေးသော ကဗျာများမှ တဆင့် ရင်းနှီးခဲ့ပါတယ်။ မိသားစု တပည့်များနှင့် ထပ်တူ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ နှမြောတသမိပါတယ်။ ။

ဦးမောင်ဝင်း၊ ဒေါ်စောရွှေ မိသားစု

To family of U Tin Moe

He was a treasure for the people of Burma and the world. His words inspire us and his actions move us to act. He lives on in our hearts – a hero.

Jeremy Woodrum

‘နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရန်
 သင်္ချိုင်းပေါင်းများစွာကို
 ကျော်ဖြတ်ရန် ဝန်မလေးတော့ပြီ’ တဲ့လား။
 ဆရာရေးခဲ့ တွေးခဲ့သလို
 ခွဲထားရစ်ခဲ့ပြီပေါ့။
 တခါတခါ သေခြင်းတရားဟာ
 လူမှားခေါ်တတ်သလား။
 မယုံချင်ပေမယ့်
 ဆရာ တကယ်ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ တဲ့။
 ဆရာ့အတွက် အမှတ်တရစကား
 ကျနော်နှုတ်ဖျား ဆို့ အ နေရဲ့။
 အလွမ်းပြေ မတဲ့လား
 တွေးမိတိုင်း အလွမ်းက ပိုပိုနေပါတယ်။ ။

အောင်ကျော်ထွန်း၊ ဆုဆုမောင်

ဆရာ

ဇာတိသွေး၊ ဇာတိမာန်ကလွဲလို့ ဘာမာန်မာန်မှ မရှိ။ ပကတိ ရိုးရှင်းတဲ့ ဆရာရဲ့ ကဗျာ၊ ဆရာရဲ့စာတွေ၊ ဆရာ့မျှော်မှန်းချက်တွေ ကျနော်တို့ တိုင်းပြည်မှာ လက်တွေ့ဖြစ်ထွန်းလာတဲ့အထိ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးပမ်းသွားပါမယ်လို့ ကတိပြုလိုက်ပါတယ် ဆရာ။

ဆရာကောင်းရာသုဂတိမှာ ကဗျာတွေ စာတွေနဲ့ ဆက်လက်ပျော်နိုင်ပါစေ။ ။

ဘိုလှတင့်

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ထွန်းညှိတုန်းကတော့ ဖန်မီးအိမ်ကလေးပါပဲ။
အချင်းကတော့ နေလို လင်းပြီး လလို အေးပါပေတယ်။ ။

ဝင်းဖေ

ဆရာကြီးဦးတင်မိုး သေဆုံးသွားတဲ့အတွက် အရမ်းပဲ နှမြောဝမ်းနည်းမိပါတယ်။ ။

ဇော်မိုးကျော်

ဆရာကြီး
ဆေးလိပ်လည်း တို
နေညှိပေမယ့်
ဖလံးအိမ်ကတော့
အလင်းရောင် ဖြန့်ဝေဆဲပါ။
ဆရာကြီး ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ။ ။

အစဉ်ရှိသေလေးစားလျက်
တင်မေသိန်း

ဦးလေးမိုး
အမြဲတမ်း သတိရစွာဖြင့်

အေးမင်း၊ သိန်းစည်၊ သက်မောင်
ပုဂံခြံ မိသားစု

ဆရာဦးတင်မိုး
ပို၍ကောင်းသော ဘဝမှ နေပြီး ကျနော်များရဲ့ ပြုမူမှုများကို
သာဓုခေါ်နိုင်ပါစေလို့ ပန်ကြားရင်း

မောင်ခင်မောင်ဝင်း
(VOA မှ မိတ်ဆွေဟောင်းတဦး)

စာကဗျာများမှမက

ဆရာကြီး ပြောဆိုလှုပ်ရှား၊ မာန်မာနကင်း၊ သစ္စာတရား၊ ရိုးသားမှု၊ အားစိုက်မှု ချစ်မေတ္တာတွေ၊
မြန်မာလူမျိုးဂုဏ် စာပေအကျိုး နောက်ဆုံးထွက်သက်ရောက်ချိန်ထိ မမောမပန်း မလျော့ဖွဲ့ဖြင့်
ကျနော်သက်ထက်ဆုံး သတိရ ဂုဏ်ယူလျက် ကြိုးစားလုပ်ကိုင် နေထိုင်သွားပါမယ်။ ။

သားတပည့်

နှိုင်းယှဉ်မရ အလွန်လေးစားဂုဏ်ယူနေပါတယ် ဆရာကြီးတင်မိုး

ချစ်ခင်လေးစားစွာဖြင့်
ဇော်အောင်

Sayagi,

I met you only two times. But you taught me and let you so many valuable things. Both my husband & I dearly love you. May you rest in peace.

Aree

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ဘာ ဆရာကြီး ဦးတင်မိုး

အမိမြန်မာပြည်ကို အလွန်ချစ်တဲ့၊ အမြဲတမ်း အမိမြေကို တမ်းတ လွမ်းဆွတ်နေတဲ့ အမိမြေကို အလွန်ပြန်ချင်တဲ့ ဆရာကြီး၊ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ခေါင်းချရတဲ့အတွက် အလွန်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်။ ဆရာကြီးလို တန်ဖိုးဖြတ်လို့ မရနိုင်တဲ့ ကဗျာကဝိ ပညာရှင်တစ်ဦး ဆုံးရှုံးရတဲ့အတွက်လည်း လွန်စွာ နှမြောတသမိပါတယ်။ ဆရာကြီး မျှော်မှန်းထားတဲ့ အမိမြန်မာပြည် ဒီမိုကရေစီ အမြန်ဆုံးရရှိပြီး ပြည်တော်ပင်နိုင်ဖို့ သမီးတို့တတ်နိုင်တဲ့ဘက်ပေါင်းစုံက ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ပါမယ်လို့ ကတိပြု ပါတယ်။ ။ ။

သမီး မြတ်ယဉ်ချော

ဆရာကြီး ဦးတင်မိုး

မူလတန်းကလေးဘဝက စတင်ပြီး ဆရာကြီးရဲ့ ကဗျာများနဲ့ စတင်ရင်းနှီးသိကျွမ်းခဲ့ရပြီး ၂၀၀၂ ခုနှစ်ရောက်မှ ဆရာကြီးနဲ့ ကိုယ်တိုင်တွေ့ဆုံခဲ့ရပါတယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ ရိုးသားမှု တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုး အပေါ်ထားတဲ့ မေတ္တာစေတနာကြီးမားမှုတို့ကို ကိုယ်တွေ့ကြုံရချိန်မှာ ပိုပြီး သိမြင်ခံစားခဲ့ရပါတယ်။ နိုင်ငံခြားရောက်ရှိနေချိန်မှာလည်း စာပေလက်နက်ကိုင်စွဲပြီး တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးအတွက် တတ်စွမ်းသမျှ ဆက်လက်ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်နေခဲ့တာတွေအတွက် အထူးပင် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူနေ ရပါတယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆရာကြီး အကြွေစောခဲ့ရတာအတွက် မိသားစုနဲ့ ထပ်တူ ကြေကွဲဝမ်းနည်း နှမြောတသ ကြေကွဲရပါကြောင်းနှင့် ဆရာကြီး ကောင်းရာသုဂတိ ရောက်ပါစေကြောင်း ဆုတောင်းရင်း ... ။ ။

အစဉ်လေးစားစွာဖြင့်
ဖေဖေ (U.S.A)

ဆရာကြီးဦးတင်မိုး
ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ။ ။

နှမြောတသလျက်
တင်မောင်သော်

ဆရာကြီး ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ။ ။

ခေါ်သင်းလိုင်
ကျော်ကျော် + မိုးမိုးခင် မိသားစု
ဝါရှင်တန် ဒီစီ

မြန်မာပြည်သူတွေရဲ့ ဒီမိုကရေစီတိုက်ပွဲမှာ ကလောင်လက်နက်နဲ့ ရှေ့တန်းက ဦးဆောင်ပါဝင်ခဲ့တဲ့ စာဆိုကဝိ အကျော်အမော် ဆရာဦးတင်မိုး ကွယ်လွန်သွားတဲ့အတွက် မြန်မာပြည်သူတွေအဖို့ ဆုံးရှုံးမှုကြီးတရပ်လို့ ယူဆပါတယ်။

ဆရာဦးတင်မိုးရဲ့ ကျန်ရစ်သူ မိသားစုနဲ့အတူ ထပ်တူထပ်မျှ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရပါကြောင်း ...

ဆရာဦးတင်မိုး ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ။

ခင်မောင်ကြီး (စိုင်းသီဟ)နှင့် မိသားစု
နယူးယောက်မြို့

မိုးမိုးနှင်း၊ မိုးချိုသင်းနှင့် မိသားစုများ

ဆရာကြီးဦးတင်မိုး ကွယ်လွန်ကြောင်း သိရှိရသည့်အတွက် မိသားစုနဲ့အတူ ထပ်တူထပ်မျှ ဝမ်းနည်းရပါတယ်။ စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်ရပါတယ်။ ဆရာကြီး ဦးတင်မိုး ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေရဲ့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။ ဒီနေ့ အင်္ဂါနေ့တိုင်း ဘုရားရှိခိုး ဆုတောင်းပွဲမှာလည်း အထူးထည့်ပြီး ဆုတောင်းမှာပါ။ ဆရာကြီးနဲ့ ၉၄ ကြိမ်မြောက်မှာ အတူ ဆုတောင်းခဲ့ရသေးတယ်။ ။

ကျီအောင် + မြမြစိုး သား အောင်မင်းစိုး

ဖလံးး အိမ်သို့ အလွမ်းစာ

Ah pe,

So unexpectedly you left on your last journey

but

in our hearts you will always be with us.

You were a lot to us, a father, a grandfather, a writer, a freedom fighter.

Many more things you still wish to do, the path is written for us just to follow,

A guide for many...

A father for me,

Carl De Moor

Your son

မြန်မာစာပေနဲ့ အနုပညာလောကရဲ့ ဂုဏ်ထူးဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဆရာဦးတင်မိုး ကွယ်လွန် သွားတဲ့အတွက် ဆရာရဲ့ ကျန်ရစ်တဲ့မိသားစုနှင့်အတူ ထပ်တူထပ်မျှ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရပါတယ်။

ဆရာမရှိတော့ပေမယ့် တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးကို အကျိုးပြုတဲ့ ဆရာ ကဗျာစာပေတွေ နောင်လာ နောက်သားတွေကို ဆက်လက်အကျိုးပြုဖို့ ဖန်မီးအိမ်လို ထာဝစဉ်ထွန်းလင်း တောက်ပနေမယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ ။

ဆရာဦးတင်မိုး ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ။

ရွှေစင်ဦး

နယူးယောက်

Sayagyi U Tin Moe

We all love you and you're always in our hearts.

Ko Shwe Sin Tun

(ADPEM)

၂၀၀၅ ခု မေလ ရွေးကောက်ပွဲနှစ်ပတ်လည်နေ့မှာ သဝဏ်လွှာရေးပေးတော့ ‘ခေတ္တ U.S.A’ တဲ့ ...။

ခေတ္တ ဆိုတဲ့ ဆရာကြီး ကျနော်တို့ကို ပစ်ချသွားပြီလား
ရုပ်ခန္ဓာ တံခါးပိတ်သွားပေမယ့်
စိတ်များစွာ လွတ်မြောက်
ပြည်သူများ ထံမှောက်မှာ
ခေတ်သစ်ကို တံခါးခေါက်နေမယ်ဆိုတာ
မုချ ယုံတယ်။ ။

တော်လှန်ရေး သစ္စာဖြင့်
အောင်စောဦး

ဆေးလိပ်အတို နေအညိုမှာ
ခေတ်ကို ခွာပြေး သူဝေးသွားပြီ
ချစ်သောသူတို့ အသက်တို့၏။ ။

ဇော်သက်ထွေး

မျိုးချစ်စာဆို ကဗျာဆရာကြီး ဦးတင်မိုး သို့

ဆရာဟာ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာပါ။
ကျနော်တို့အားလုံး ဆရာ့ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရတာဟာ မြန်မာပြည်သူအားလုံး၊ ကဗျာချစ်သူ
စာချစ်သူ အားလုံးရဲ့ ထာဝရ ဆုံးရှုံးမှုပါ။

ဒါပေမယ့် ဆရာထားခဲ့တဲ့ တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်တဲ့ ကဗျာအမွေ စာအမွေ မျိုးချစ်စိတ်အမွေတွေ
အားလုံးကတော့ ကျနော်တို့အားလုံးအတွက်ပါ။ ။

လေးစားချစ်ခင် ကြည်ညိုစွာဖြင့်
ဒေါက်တာ ဇော်ထွန်း၊ ဒေါက်တာ ဇော်ဝင်းလွင်
Southern California Burmese Association

ဖလံးဒ်းအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ဆရာ

ဆရာ ကွယ်လွန်သွားတော့ ဒီ ဝမ်းနည်းသဝဏ်စာအုပ်လေးမှာ ဆရာ့ကို ချစ်ခင်ရှိသေတဲ့ ဆရာ့ကို သတိတရရှိနေကြမယ့်သူတွေအားလုံး ရေးစေချင်လို့ မိသားစုဝင်တွေကို အကြံပေးရင်း ဒီစာအုပ်လေးနဲ့ ဆရာ့ဓာတ်ပုံ၊ ဆရာချစ်တဲ့ တယောလေး အတူထားစေဖို့ အကြံပေးခဲ့ပါတယ်။

ကျနော်က ရင်ထဲမှာ ဆရာ လို့ ထာဝရခေါ်ခဲ့ရတဲ့ ဆရာ့အတွက် အမှတ်တရတွေ အများကြီးပါ။ ဆရာ့ညီမ (အန်တီ ဒေါ်ထားမြင့်)အိမ် ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်း ၁၄ လမ်းမှာ ဆရာနဲ့ စတင် ဆုံဆည်း ဆရာသင်ကြားပေးခဲ့တဲ့ တက္ကသိုလ်ဝင် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲအတွက် မြန်မာစာအနီးကပ်သင်တန်းက ကျနေတဲ့ ဆရာ ... ကျနော်တက်ခဲ့တဲ့ ဆေးတက္ကသိုလ်(၁) လိပ်ခုံး ဘီအိုစီ စားသောက်ဆိုင်ဝင်းထဲမှာ လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်တိုင်း ဆေးလိပ်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်လေ့ရှိတဲ့ဆရာ ...။

ဆေးတက္ကသိုလ်(၁) အနုပညာအသင်း၊ ဆေး(၁)နှစ်ပတ်လည် မဂ္ဂဇင်းကော်မတီဝင်အနေနဲ့ ဆရာ့ဆီက စာမူတောင်းလို့ ဆရာ့စာကြမ်းဖတ်ခဲ့ရတဲ့ ပုံနှိပ်တိုက်က စာပြင်အလုပ်လုပ်ချိန် ...

၁၉၉၆ ဒီဇင်ဘာ ၂၀။ ကျနော်ဖေဖေ (သခင်လွင်) ကွယ်လွန်တော့ ဆရာရယ်၊ ဒေါ်စု (ဒေါ်အောင် ဆန်းစုကြည်)ရယ်၊ ကျနော်မေမေရယ် အတူတိုင်းဖွဲ့ခဲ့တဲ့ စကားဝိုင်း ...

တိုင်းပြည် လူမျိုး ဇာတိမာန် မျိုးချစ်စိတ်ရှိတဲ့ ဆရာ၊ တိုင်းပြည်ကို ခေတ္တခွဲခွာပြီး ရောက်လာတဲ့ အမေရိကန် Los Angeles မှာ ဆရာရဲ့စာပေဟောပြောပွဲများ ဒေါ်စုမွေးနေ့ပွဲများ၊ ဆရာ ရဟန်းခံ တဲ့နေ့ စတဲ့ ပုံရိပ်များစွာ ...

ဆရာနဲ့နောက်ဆုံး ဆုံခဲ့ရတဲ့ ၂၀၀၆ ဒီဇင်ဘာရက်များ၊ အမျိုးသားအောင်ပွဲနေ့၊ ဒီဇင်ဘာ မြန်မာပွဲတော်၊ အားလုံးဟာ အမှတ်တရ ပုံရိပ်တွေပါပဲ။

ဆရာ ဆုံးတဲ့သတင်း၊ ဆရာဆုံးပြီး နာရီပိုင်းအတွင်းမှာပဲ သိရတော့ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းရပါတယ်။ ဆရာ့စာ ဆရာ့စကား ဆရာ့ပုံရိပ်၊ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ ဆရာ့အရင်းခံ ပကတိစိတ်ထား၊ လူတိုင်းက ပြောတဲ့ ရင်ထဲက ပွင့်ကျတဲ့ လွမ်းသူ့စာများစွာကို ဆရာဆုံးပြီးချိန် ကွန်ပျူတာမျက်နှာပြင်တွေမှာ နေ့စဉ်ဖတ်နေရပါတယ်။

ကျနော်တို့ မိသားစု အားလုံးရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရင်းနဲ့ ပိုသိရတာကတော့ အလွန် တန်ဖိုးရှိ၊ လေးစားကြည်ညိုဖွယ်၊ ကျနော်ဆရာရဲ့ တန်ဖိုးဟာ ကွယ်လွန်ချိန်မှာ ပို၍ပို၍ တန်ဖိုးကြီး၊ ကြီးမြတ် မြင့်မားနေလျက်ပါလား ဆရာရယ်။ ။

ထာဝရ ရိုသေချစ်ခင်လေးစားလျက်
ဆရာ ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ။

ဒေါက်တာ ဇော်ဝင်းလွင်
‘လွင်’မိသားစု

သူငယ်ချင်း ကိုဘဂျမ်း

ခင်ဗျားလူသေပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့ ပညာသတ္တိ၊ စိတ်စွမ်းသတ္တိတို့ မသေဘူး။ ဒီ စစ်အစိုးရ တည်နေသရွေ့ မြန်မာလူမျိုးရယ်လို့ တည်နေသရွေ့ ခင်ဗျားရဲ့ ကဗျာတွေဟာ ကမ္ဘာမှာ ပဲ့တင် ဟည်းပြီး ကြွေးကြော်အော်ဟစ်နေတုန်းပဲ။ အတွင်းသဏ္ဍာန်မမှန်တဲ့ အစိုးရနဲ့ လူတွေဆက်တိုက် တုန်လှုပ်နေမယ်ဆိုတာ စိတ်ချပါ။ ။

သင့်ရဲ့ဘော်
ဆလိင်းထွန်းသန်း

Poem in my heart

Saya Moe passed away
Saya Maha Kabya Moe passed away
Tha-khin Kodaw Moe passed away
Irreplaceable!!!
Big..Big.. Big.. Loss..

Dr. Aung Tun

ဆရာတင်မိုး

ဆရာ့ရဲ့ ဒေါက်တာကျော်နီကဗျာကို အမြဲသတိရမိပါတယ်။ ကျနော်တို့ ကျောင်းသားဘဝ လိပ်ခုံးမှာ ကျောင်းတက်တုန်းကလည်း ဆရာ့ကို အမြဲတွေ့ခဲ့ရတာကို သတိရနေမိပါတယ်။ ဒီ ရောက်လာတော့လည်း ဆရာနဲ့တွေ့ရ စကားပြောခဲ့ရတာတွေကို သတိရနေဆဲပါ။

ဆရာ့ကို အမြဲသတိရနေမယ့်
ဒေါက်တာ ထွန်းတင်

ဆရာကြီး

စကားလုံးတွေနဲ့ ဖော်ပြလို့ မရအောင် ကြီးမားတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုကြီး။ ကျနော်ဘဝရဲ့ နေနဲ့လ ကွယ်သလို ဆရာတစ်ဆူ မရှိတော့တာပါ။ မေလ ၂၇၊ ၂၀၀၀ မှာ စပြီး မြန်မာစာပေဟောပြောပွဲကြီး နယူးယောက်မှာဖြစ်ဖို့ စပြီး မြေစမ်းခရမ်းပျိုးခဲ့ရက ဆရာရဲ့ သွန်သင်မှုတွေ ကျနော်ဘဝ တစ်ဆစ်ချိုး ခဲ့ရတယ်။

ဆရာရေ ...

“ချစ်သူတို့ သက်တမ်းတိုကြ၏

မုန်းသူတို့ သက်တမ်းရှည်ကြ၏

ကြေကွဲ၍ မဆုံးပါ” ဆိုတဲ့ ဆရာရင်ထဲက ဆရာမ မိုးမိုးအင်းလျားအတွက် ကြေကွဲသံ ... အခု ကျနော်ရင်ထဲ ပဲ့တင်ထပ်နေပြီ။

ဆရာယုံကြည်တဲ့ အမှန်တရား၊ ဒီမိုကရေစီ၊ လူ့အခွင့်အရေးတိုက်ပွဲအတွက် ဗမာပြည်မှာ ရှင်သန် အမြစ်တွယ် ထွန်းကားအောင် ဦးဆွေးဆံမြေ ကြိုးစားသွားပါမယ် ဆရာရေ။ ။

‘ဆရာ ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ’

မောင်ဇော်ဝင်း (နယူးယောက်)

ဆရာကြီးရေ

ကျနော်ဘဝမှာ အလေးစားရဆုံးတွေထဲမှာ ဆရာကြီးဟာ ထိပ်ဆုံးမှာ ရှိပါတယ်။ အခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ ဆရာကြီး ကျနော်တို့ကို ခွဲခွာသွားတာကို ဝမ်းနည်းလို့ မဆုံးပါဘူး။

ကျနော်တို့ ဖို့ဝိန်းမြို့ကို ချစ်တဲ့ ဆရာကြီး၊ စတိတ်နဲ့ ဝဲလ်လမ်းထောင့်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို တွယ်တာတဲ့ ဆရာကြီး၊ ကျနော်တို့အတွက် တသက်လုံး အမှတ်ရစရာ ကဗျာတွေ ရေးထားပေးခဲ့တဲ့ ဆရာကြီးကို ကျနော်တို့ နှလုံးသားမှာ ထာဝစဉ် သတိရနေမှာပါ။

ဆရာကြီးနေထိုင်တဲ့ အယ်လ်အေကို အမြဲတမ်းအလည်လာဖို့ ဖိတ်ခေါ်နေပေမယ့် ဆရာကြီး ဆုံးမ လာနိုင်ခဲ့တာကိုလည်း ရင်ထဲမှာ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ နောင်ဘဝဆိုတာများရှိခဲ့ရင် ဆရာကြီးနဲ့ ပြန်ဆုံနိုင်ဖို့ ဆုတောင်းပါတယ် ဆရာကြီးရယ် ...

“သံသရာတက္ကေ ပြန်ကာတွေ့ရင်ဖြင့်

ဆရာ့ကို ဖူးမဝ ဦးချလို့ ကန်တော့မှာပါ ဆရာကြီး”

ဆရာကြီး ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ။

ခင်မောင်လေး (ဖို့တ်ဝိန်း)

ဆရာ

ဆရာက နှုတ်မဆက်သွားသလို ချောစုတို့ရင်ထဲမှာ ဆရာက အမြဲတမ်းရှိနေမှာပါ။ နယူးယောက် က ဆရာချစ်တဲ့အိမ်ကလေးနဲ့ ပြတင်းပေါက်နားက စားပွဲလေးမှာ ဆရာ အမြဲတမ်းရှိနေမယ်လို့ ထင်နေမှာပါ။ ‘ဆုံဆည်းရာ’ ဆိုတဲ့ ဆရာပေးထားတဲ့ နာမည်ကလေးကို အမြဲတမ်း တည်မြဲအောင် ကြိုးစားပြီးလုပ်ပေးပါမယ်။

ဆရာ စိတ်ချပါ ဆရာရယ်။ ။

ချောစု (ဆုံဆည်းရာ)

အန်ကယ်

ငယ်ငယ်ကတည်းက သိခဲ့၊ ခင်ခဲ့၊ ချစ်ခဲ့ရတဲ့ မိသားစုတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အတွက် အထူးပဲ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရပါတယ်။ ။

ဦးအောင်နိုင်+ခေါ်သိန်း

ကိုလင်းနိုင်၊ ကိုအုံးနိုင်၊ အေးချမ်း ကိုယ်စား

ချစ်တဲ့ သမီး

ဝေဝေနိုင်

နယူးယောက်

ဆရာကြီး

ငယ်ငယ်ကတည်းက သိခဲ့ရ၊ နောက် အဖေဆုံးတော့ အဖေအမှတ်တရတွေ ပြောဖြစ်ခဲ့၊ ပြီးတော့ **Antwerp** က ကော်ဖီဆိုင်တွေမှာ အတူထိုင်၊ တောင်တောင်မြောက်မြောက် ပြောကြ! ဆရာကြီးရယ် ပြောရရင်တော့ အရာရာ သတိရစရာ အမှတ်ရစရာတွေပါပဲ။

ကိုယ်နဲ့ မတွေ့ရတော့တာကလွဲလို့ ကောင်းမွန်ရာဂတိကို ရောက်မယ့် ဆရာကြီးကတော့ ထာဝရ ငြိမ်းချမ်းနေမှာပါ။ ။

အောင်မော်ဇင်

ဆရာ

ဆရာ ယခုလို အချိန်စောပြီး လောကကို စွန့်သွားတော့ အားလုံးနဲ့ထပ်တူ ကြေကွဲမိပါတယ်။ ကျနော်ရဲ့ သတ်ပုံ ခွင့်လွှတ်ပါ။

ဆရာရဲ့ လူအများ အထူးသဖြင့် လူငယ်တွေအပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှုကို အထူးအားရမိပါတယ်။ လူငယ်တွေရဲ့ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ၊ ပြည်သူ့ကဗျာဆရာအဖြစ် ကျနော်တို့ ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။

ဆရာ့ကို နော်ဝေမှာ ဝါရှင်တန်မှာ တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာမိပါတယ်။ ဆရာ့ရဲ့ ဩဝါဒတွေဟာ နောင်လူငယ်တွေရဲ့ အတုယူစရာ လိုက်နာစရာဖြစ်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ ။

ဆရာ ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ။

စိန်ဝင်း

ဆရာကြီး

ဆရာကြီးနဲ့ စတင်ရင်းနှီးခဲ့စဉ်မှာပဲ အမှတ်မထင် ကျနော်ရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ညီညီနိုင် (ဒေါက်တာဖီ)ရဲ့ အပေ (ဂုဏ်ထူး ဦးသိန်းနိုင်) ဟာ ဆရာကြီးရဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း ဖြစ်တာကို မှတ်မှတ်ရရ သိခဲ့ရပါတယ်။

ဆရာကြီးနဲ့အတူ ဘုန်းဘုန်း ဦးဂုဏ်ဿရ၊ ကျနော်တို့ မကြာခဏ စာပေစကားပိုင်း လက်ဆံကြရင်းမှ မြန်မာစာလောကရဲ့ ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်တွေကို နှံ့စပ်ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောပြခဲ့တဲ့အတွက် ဆရာကြီးဟာ မြန်မာစာလောကကြီးရဲ့ ပုံရိပ်တခုအဖြစ် ဂုဏ်ယူလေးစားခဲ့ရပါတယ်။

ဆရာကြီး မနှစ်က နှစ်ကုန်ပိုင်းလောက်မှာ ယိုးဒယားကအပြန်မှာ ဝိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇော ကိုယ်တိုင် ဆရာကြီးကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိကို အရင်ပေးဖတ်ခဲ့တဲ့ ဆရာကြီးရဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့ ချစ်ခင်မှုကို ဂုဏ်ယူလေးစားနေမိပါတယ်။

ဆရာကြီး ကွယ်လွန်သွားသော်လည်း ကမ္ဘာလောကကြီးက အမြဲတမ်း ကျေးဇူးတင်၊ မှတ်တမ်း တင်နေရမည့် ဆရာကြီး၏ မျိုးချစ်စိတ်၊ စာပေချစ်စိတ်၊ လူသားချစ်စိတ်များကို အားကျ၊ ဂုဏ်ယူလေးစားစိတ်များ အမြဲဦးထိပ်ပန်ဆင် ဂါရဝပြုလျက်

ဆရာကြီး ကောင်းရာဘုံဘဝမှာ ခံစားနေမယ်လို့ ယုံကြည်လျက်

ဒေါက်တာ အောင်မျိုးသန့်

Los Angeles

ချစ်ခင်လေးစားအပ်တဲ့ ဆရာကြီး ဦးတင်မိုးအတွက်

အမှတ်ရနေမှာကတော့ ဆရာကြီး အောင်ဆန်းဦးနဲ့တွေ့စဉ် ဆရာကြီး ဒေါသဖြစ်စဉ် ထွက်လာ တဲ့ ကဗျာစာသားလေး၊ စာရွက်ပေါ်မှာ တင်မရေးဖြစ်ပေမယ့် အမှတ်ရစေမယ့် ကဗျာတိုလေး ...

“ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ဟာ
ကျနော်တို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်
မြန်မာပြည်ရဲ့ အလင်းရောင်”
လို့ဆိုတဲ့ ဆရာကြီးပြောပြတဲ့ ကဗျာတိုလေးနဲ့ ဂါရဝပြုပါရစေ။

**သန်းဌေး
ဆန်ဖရန်စစ္စကို ဘေးရီယာ**

ဆရာကြီးတင်မိုး

“မိုးကြိုးထက် ထက်သည့်ကဗျာ
ရင်ထဲမှ အန်ထွက်လာ”
ဒီ ကဗျာရွတ် ဒီကဗျာဆို၍
ဆရာကြီးကို
BADA စာပေဟောပြောပွဲ အဖွင့်မိန့်ခွန်း ပြောခဲ့ပါသည် ဆရာကြီး။

ဆရာကြီး၏ ဒဿန
ကင်းကွာတာ အတ္တ
တပည့်တွေ လိုက်နာကြ
ထာဝစဉ် ဦးနှိမ်ချ။ ။

ချမ်းမင်း

မြတ်ဆရာ ...
သမိုင်းလမ်းဟာ
ကြမ်းလည်းကြမ်း
အရင်းအနှီးလည်း ကြီးပါတယ်။
အဲဒီသမိုင်းလမ်းကို
ဆရာမပါတ်
ပြည်သူတွေ ဘယ်လို လျှောက်ရပါ။ ။

ခင်တင့်တင့်
BAWA

အန်ကယ်
အန်ကယ်ရဲ့ ဖန်မီးအိမ်ကလေးနှင့်အတူ
အန်ကယ်ရဲ့ ရယ်သံ၊ ပြုံးသံ၊ စကားပြောသံ၊ သီချင်းဆိုသံ
အမှတ်တရအားလုံး
ကျနော် ကျမတို့ရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ
ထာဝရ ထွန်းလင်းတောက်ပနေမှာပါ။
အန်ကယ်ရဲ့ လွတ်လပ်သော ဝိညာဉ်လေး အန်ကယ်ချစ်သော မြန်မာပြည် အညာမြေကို
ခဏခဏ အလည်သွားနိုင်ပါစေ။ ။

ဂါရဝ တရားများဖြင့်
လမ်း၊ မိုးငယ်ငယ်
သျှားသျှား

ဆရာ
ဆရာဆုံးသွားတာ ကျနော် ကျမတို့အတွက် အဖိုးမပြတ်နိုင်သော ဆုံးရှုံးမှုပါ။ ဖြစ်ရာဘဝတိုင်းမှာ
ဒုက္ခဆင်းရဲက ကင်းဝေးတဲ့ဘဝမျိုး ရပါစေလို့။ ။

ဆရာ့ကို ချစ်တဲ့
စိန်ထွန်း + မေဘယ်လ်

ချစ်တဲ့ အဘရေ ...
မတွေ့ကြတော့ပေမယ့်
မေ့မရတဲ့ သမီးက
လွမ်းနေမှာပါ။ ။

ချစ်သော
လေးနိုင်အိ

မြန်မာပြည်က ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ အားလုံးက ဆရာကြီးရဲ့ ကဗျာများနဲ့ ဆရာကြီးကို
ထာဝရ လေးစားနေကြမှာပါ။ ။

နီလာစိန်
ရတနာပုံနှေပြည်တော်

အဘရေ ...
ဆရာတင်မိုး
ကဗျာဂျိုးက
နှုတ်မဆက်ခွဲခွာ
ဝမ်းနည်းပါတီ။ ။

ချစ်သော
မျိုးမျိုး

ဆရာကြီး

မွန်မြတ်သော စိတ်ထားနှင့် ကဗျာများ ရေးသားခဲ့သူ ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ။ ။

ညိုခက်ကျော်

ဖလံးအိမ်ညို အလွမ်းစာ

သူကတော့ ဖလံးအိမ်ကလေး ထွန်းညှိလိုက်တာပါ။
ထွန်းတောက်လာတော့ သောက်ရှူးကြယ်မကြီးပါ။ ။

ဝင်းဖေ

ဖနမီးအိမ် အမှောင်ခွင်း
မှောင်လေ လင်းလေ လင်းထက်လင်း။ ။

မောင်စွမ်းရည်

ဆရာကို မြန်မာနိုင်ငံကသာ ဆုံးရှုံးတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကမ္ဘာလောကကြီး တရပ်လုံးကပါ ဆုံးရှုံးတာ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဆရာနှလုံးသားက ကဗျာ၊ မေတ္တာ၊ ငြိမ်းချမ်းရေး၊ ဒီမိုကရေစီရေး၊ လွတ်လပ်ခွင့်တွေ ဖြစ်နေလို့ပါ။ ။

တင်မောင်သန်း

ဆရာရေ

ဆရာဟာ အဖေ့သူငယ်ချင်း။ ဆရာဟာ အဖွားတပည့်။ ဆရာသမီးကြီးက ကျနော် ကျောင်းနေဖက်။ ဆရာသမီးလတ်က ကျနော်ဇနီး သူငယ်ချင်း။ ဆရာသမီးငယ်က ကျနော်ကျောင်းသူ။ ဆရာဟာ ကျနော်တို့ဘဝရဲ့ ကဗျာကဝိ။ ဆရာဟာ တစ်မိမဟုတ်။ ဆရာဟာ အဖေပါ။ ဆရာဟာ ဆရာပါ။ ဆရာကဗျာတွေက မြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့။ နေညိုနေပါပြီ။ အိမ်ပြန်ဖို့တော့ စောလွန်းသေး တယ် ထင်ပါတယ် ဆရာ။ ။

ကိုကိုသန့်

ဆရာကြီးနှင့် အတူနေခဲ့သော နေ့များအတွက် အမှတ်တရ ...

သားတပည့်
မောင်ရဲမင်းဦး

မြန်မာအားလုံးရဲ့ အားအကိုးရဆုံး ဆရာကြီးဆုံးရှုံးရတဲ့အတွက်
အထူးဝမ်းနည်းကြေကွဲရပါတယ်။ ။

မြင့်ဌေး

လေးစားရပါသော ဆရာကြီး ဦးတင်မိုး
ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ။ ။

စောအောင်
တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်း ကျောင်းသားဟောင်း

ချစ်သော သူရဲကောင်းကြီး ဆရာတင်မိုး
ယဉ်ကျေးမှုရဲ့ ဖခင်
စာပေရဲ့ ဖခင်
မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးနဲ့ ဒီမိုကရေစီရဲ့ သားကောင်းကြီး
ကျနော်ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါ။
ဒီမိုကရေစီတိုက်ပွဲ အောင်ရမည်။ ။

ပြည်ညိုမိန်း

ဖလံးး အိမ်သို့ အလွမ်းစာ

လေးစားအပ်ပါသော ဆရာကြီး ဦးတင်မိုး
ကောင်းသောဘုံဘဝကို ရပါစေ။ ။

စန္ဒာ

ဆရာကြီး

လက်ဖက်ရည်သောက်တိုင်း သတိရနေမယ်။ ။

Tin M Aye

Grand Canyon ထိပ်ဖျားမှာ မြေပဲလှော်စားရင်း ဆရာဆိုခဲ့တဲ့ သီချင်းသံများကို ကြားယောင်
နေပါတယ်။ ။

ညိုကြည်

ဘဝတူဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ကဗျာဆရာကြီး ဦးတင်မိုး ကွယ်လွန်ခြင်းကို ကိုယ်တိုင်မလာရောက်
နိုင်သော်လည်း မိသားစုနှင့် ထပ်တူ ဝမ်းနည်းမိပါကြောင်း။ ဆရာဦးတင်မိုး ကောင်းရာသုဂတိဘုံ
အဆင်သင့်ဖြစ်ပါစေဟု အမြဲဆုတောင်းပေးပါသည်။ ။

ဆရာတော် ဦးအဂ္ဂဓမ္မ

ဆရာဦးတင်မိုးအတွက် လွမ်းသူ့မှတ်တမ်း

ဆရာဦးတင်မိုးသည် လွတ်လပ်ရေး၊ ငြိမ်းချမ်းရေး၊ ဒီမိုကရေစီရေး၊ တရားမျှတရေးများကို မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားသူ တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးအပေါ် ခင်တွယ်တန်ဖိုးထားရှိသူ အဖြူရောင် မြန်မာစာဆို ကဗျာဆရာကြီး တဦးဖြစ်ခြင်းများကြောင့် ဆရာ့အပေါ် လေးစားခဲ့ရပါသည်။

ဆရာနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့သောအချိန်သည် ရွှေရတုတခေတ်ကျော်လွန်ခဲ့ပြီး မောင်နှမ အရင်း တယောက်လို ရင်းနှီးခဲ့ရသော ဆရာ့ကိုတင်မိုးကို ဘယ်သောအခါမှ မေ့ဖွယ်ရာ မရှိနိုင်ပါ။

ဆရာ့ကျန်ရစ်သူ မိသားစုများနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရပါကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အပ် ပါသည်။ ။

ခေါ်မြင်မြင်
(လွင်မိသားစု)

ရဲဘော်ကြီး

ရဲဘော်ကြီးကို အားကိုးလာတယ်။ ခုတော့ စွန့်ခွာသွားပြီပေါ့။ အထီးကျန်ဘဝရောက်ခဲ့ပြီ။ ရဲဘော်ကြီး သတင်းကြားတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး Rommel ၏ ဈာပနမှာ Field Martial Runsted ပြောခဲ့တဲ့မိန့်ခွန်းကို သွားသတိရတယ်။

Piteless destiny had snatched him away from us.

တော်လှန်ရေးကြီးမပြီးခင် အခေါ်စောတဲ့ ရက်စက်သည့် ရှင်သေမင်းကို စစ်ခင်းကာ ပြိုင်လိုက် ချင်တယ်။

ပြခဲ့သည့် ကတိ၊ ဆိုခဲ့သည်၌သစ္စာအတိုင်း ရွှေတိဂုံဘုရားခြေရင်းမှာ သူတော်ကောင်းတရားတွေ ပွားများပြီး စောင့်ပါ။ အားလုံးစုံသည့်အခါ **We have done one duty** ဟု အားလုံး သံပြိုင် ကြွေးကြော်ပြီး လက်သီးလက်မောင်း တန်းကြမယ်။

လာသောကောင်းခြင်း လားသောကောင်းခြင်းဖြင့် ပြည့်စုံသည့် ရဲဘော်ကြီးအား နောက်ဆုံး အလေးပြုလျက်

ရဲဘော်ကြီး၏
ရဲဘော် ယွန်ကြည်

ဆရာဦးတင်မိုးဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မျက်မှောက်ခေတ် ကဗျာတပ်မှူးကြီးပဲဗျ။ ခေတ်သစ်လူငယ် တွေရဲ့ ခေါင်းဆောင်လည်းဖြစ်သလို တခေတ်လုံးရဲ့တပ်မှူးကြီးလည်း ဖြစ်တယ်။ အဲဒီတော့ သူက အာဏာရှင်စနစ်ဖျက်သိမ်းရေး ဒီမိုကရေစီတိုက်ပွဲထဲမှာပေါ့ဗျာ။ ရှေ့ကနေ မားမားမတ်မတ်ရပ်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဒီမိုအားထားရာခေါင်းဆောင်အဖြစ်နဲ့ ပါဝင်ခဲ့တာဆိုရင်ဖြင့် နောက်ဆုံးထွက်သက် အထိပဲဗျ။ အဲဒီတော့ကျွန်တော်တို့အတွက် စံနမူနာကောင်းတွေပေးထားတာဖြစ်တယ်။ အဲဒီစံနမူနာ ကောင်းတွေကို ခေတ်သစ်ကဗျာဆရာတွေ ယနေ့ကဗျာဆရာတွေ အတုယူရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ရန်သူကို ပြတ်ပြတ်သားသား ကဗျာနဲ့ချေမှုန်းနိုင်တယ်။ ကဗျာနဲ့ထိုးနှက်နိုင်တယ်။ ပြည်သူဘက်က ရပ်တည် နိုင်တယ်။ ပြည်သူ့စာပေတွေကို ဖန်တီးနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ဖန်တီးလို့ရတယ်ဆိုတဲ့ ကဗျာတွေကို သူလမ်းပြ ပေးတာပဲဗျ။

အဲဒီလိုပဲ ကျွန်တော်ပြောပါရစေခင်ဗျာ။ ။

မောင်စိုးချိန်

ဆရာကြီးဦးတင်မိုးကတော့ ကျွန်တော်မြင် တာကတော့ ကျွန်တော်တို့အတွက် **Legend of Rythem** ကာရန်တွေ့ရဲ့သူရဲကောင်းလို့ပဲ ဂုဏ်ပြုလိုက်ချင်ပါတယ်။ ဆရာကြီးဦးတင်မိုးနဲ့ ကျွန်တော်က ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ရင်းနှီးတယ်။ သူ့ရဲ့ကျေးဇူးကြောင့်ပဲ ကျွန်တော်တို့က ရသတွေကို ခံစားခွင့်ရတယ်။ အတွေ့အကြုံဗဟုသုတတွေ အများကြီးရတယ်။ သူ့ရဲ့စာပေကျေးဇူးလည်း အများကြီးရှိတယ်။ ဆရာကြီး ရေးထားခဲ့တဲ့ ကဗျာတွေထဲမှာ အထူးခြားဆုံးကတော့ ကလေးကဗျာတွေ ရေးခဲ့တာ။ ဗမာပြည်မှာ ကလေးတွေ စာပေ မရှိဘူး။ ဗမာပြည်တွင်းမှာရှိတဲ့ ကလေးတွေဟာ မေပျောက်ခံထား ရတဲ့ ကလေးတွေပါ။ အဲဒီအတွက်ကို ဆရာကြီးကစပြီး ကလေးစာပေ တွေကို ရေးခဲ့တဲ့ကဗျာ ဆရာကြီးလည်းဖြစ်တဲ့အတွက် အင်မတန်မှ ကျေးဇူးကြီးလှတယ်လို့ ကျွန်တော်မြင်ပါတယ်။ ဆရာကြီး ကွယ်လွန်သွားတာ ဗမာပြည်အတွက် အစားထိုးမရတဲ့ ဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်တယ်။ ဆရာကြီးဟာ ဗမာပြည် အတွက် သားကောင်းကြီးဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောချင်ပါတယ်။ ။

မိုးသီးဖွန်

ကျွန်တော်နဲ့ဆရာကြီးနဲ့ ၁၉၉၁ မှာ ကျွန်တော် ထောင်ကျသွားတယ်။ ဆရာကြီးက ၁၉၉၁ အကုန်လောက်မှာ အင်းစိန်ထောင် အမှတ်(၁)အဆောင်ကို ရောက်လာတယ်။ ရောက်လာတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်က ထောင်ကျ သွားပြီ။ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီး အချုပ်ဘဝနဲ့ ရောက်လာတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်နဲ့အတူ မနေ လိုက်ရဘူး။ ပြီးလည်းပြီးရော ကျွန်တော် ထောင် ကျပြီးမကြာဘူး။ ဆရာကြီးလည်း ထောင်ကျလာ တယ်။ ဆရာကြီးထောင်ကျလာတော့ ကျွန်တော် နှင့်အတူ ၅ ဆောင်မှာနေရတယ်။ ဆရာကြီး ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ဆရာကြီးအတွက် ဝမ်းနည်းကြရတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့ မှာက ခိုကိုးရာမဲ့နေတာကိုး။

ဆရာကြီးကလည်း အဲဒါကို ကောင်း ကောင်းသိတယ်။ ငါတို့ဆရာကြီးလာပြီ ... ငါတို့ ဆရာကြီးလာပြီ ဆိုပြီးတော့ လူငယ်တွေအကုန် လုံးက ဆရာကြီးထောင်ကျဆောင်ဖြစ်တဲ့ အင်းစိန် ထောင်က အမှတ် ၅ အဆောင်မှာ ဆရာကြီးကို ဝိုင်းပြီး သွားကြည့်ကြတယ်။ သွား ကြည့်ကြ တော့ ကျွန်တော်တို့ ဆရာကြီးကို အပြင်မှာတွေ့ ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်း တရင်းတနှီး နေရတာတော့ အင်းစိန်ထောင် အမှတ်(၅)ကို ရောက်တဲ့အချိန် ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူနေခဲ့ရ တယ်။ ဆရာကြီး ကျွန်တော်တို့နဲ့နေသွားတဲ့ တလျှောက်မှာ တုန်လှုပ်တာ ဘာမှမရှိဘူး။ စရောက်ကတည်းကိုက လူငယ်တွေနဲ့ တရင်း တနှီးနေတယ်။ ကဗျာ သင်ချင်တဲ့သူကို ကဗျာ သင်ပေးတယ်။ သူခံစားခဲ့ရတာကို စစ်အာဏာ

ရှင်တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ သူ့ကို ဖိနှိပ်လိုက် တာ တုန်လှုပ်သွားတာ ဘာမှမရှိခဲ့ဘူး။

ကျွန်တော် အဓိကပြောချင်တာကတော့ ဆရာကြီးကွယ်လွန်သွားတာဟာ ဗမာပြည် အတွက် အဓိကဆုံးရှုံးမှုပဲ။ အဆုံးစွန်ဆုံး ကျွန်တော်ရှင်ထဲက ခံစားချက်က ဆရာကြီးဟာ ဗမာပြည်အတွက် လွတ်လပ်ရေးကာလ တလျှောက် လုံးမှာ ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော် မှိုင်းက ဗမာပြည်ငြိမ်းချမ်းရေး ဖခင်ကြီး၊ အားလုံး နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တွေ အကုန်လုံး လေးစားရ တဲ့ဖခင်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီဘက်ခေတ်မှာ ကျော်ကြားတဲ့သူတွေရှိတယ်။ စာပေနဲ့ပတ်သက် ရင်ရော ကျော်ကြားတဲ့သူတွေရှိတယ် အများကြီး။ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးနဲ့ပတ်သက်တာ ဆရာကြီး က စာပေမှာကျော်ကြားတယ်။ ဒါပေမယ့် အားလုံးနဲ့ မတူညီတာကတော့ ဘက်ပေါင်းစုံက အလေးထားခံရမယ့် အနေအထားမျိုးကျတော့ ဆရာကြီးနဲ့ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်မှမတူဘူး။ နိုင်ငံရေး အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း လေးစားမှုကိုခံရတယ်။ စာပေအသိုင်းအဝိုင်းက လေးစားမှုကိုလည်း ခံရ တယ်။ ပညာရေးလောကရဲ့ လေးစားမှုကိုလည်း ခံရတယ်။ ပြည်သူတရပ်လုံးရဲ့ လေးစားမှုကို လည်းခံရတော့ ကျွန်တော်အမြင်ကိုပြောရရင် ဒီမိုကရေစီဖြစ်ရပ်မှာ ဒါ ... ဒုတိယ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း ပါ။ ။

ဇယျာဝင်

ကျွန်တော်ပြောချင်တာကတော့ ကိုတင်မိုးဟာ အလွန်ရိုးသားတဲ့ တကယ့်ကဗျာဆရာ တယောက်ပါ။ သူဟာ ကဗျာဝါသနာပါသူ မဟုတ်ဘူး၊ ကဗျာချစ်သူပါ။ ချစ်ကို ချစ်တတ်တာ၊ အဲဒီအပြင် သူ့မှာ သိပ်ကိုထူးခြားချက်က ဘာလဲဆိုတော့ ... ဗမာပြည်မှာရှိတဲ့ တော၊ တောင်၊ ရေ၊ မြေ ပတ်ဝန်းကျင်အားလုံးကို ချစ်တယ်၊ တကယ်ချစ်တာပါ။ သူ ချစ်သလိုလည်း သူများချစ်တတ် အောင် ပြန်ပြောတတ်တယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သူ့ကိုကြည့်ပြီးတော့ သဘောပေါက်လာတာက ပတ်ဝန်းကျင် ရေ၊ မြေ၊ တော၊ တောင် အလှကို ဖွဲ့ခြင်းဟာ ပထမတုန်းကတော့ အလှဖွဲ့သက်သက် လို့ ထင်တယ်။ နောက်ကျမှ တစ်စုံစီမို့နဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာပေါ့နော် တိုင်းချစ်ပြည်ချစ်စိတ်ကို ဖွဲ့နေ ပါလားဆိုတာ သဘောပေါက်လာတယ်။ ကိုယ့်တိုင်း ကိုယ့်ပြည်မှာရှိတဲ့၊ ကိုယ့်မြေ ကိုယ့်ရေမှာရှိတဲ့ ပန်းတွေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်တွေ၊ ရေတွေ၊ ငှက်တွေ၊ ကျေးတွေ အဲဒါတွေအကုန်လုံးကို ချစ်တတ်ခြင်းနဲ့ မျိုးချစ်စိတ်ဆိုတာ သဘောပေါက်လာတယ်။

ဒီတော့ ကိုတင်မိုးဟာ သူဟာ ရုတ်တရက်ကြည့်ရင်တော့ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် ရေမြေတောတောင် ဖွဲ့တဲ့သူ၊ ပတ်ဝန်းကျင်အလှကို ဖွဲ့တတ်တဲ့သူလို့ ထင်ရတယ်။ တကယ်ကျတော့ သူဟာ တိုင်းချစ် ပြည်ချစ်စိတ်ကို ရေးသွားတဲ့သူဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော်ခံစားမိပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ အခု သူဟာ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ သူဟာ အမေရိကမှာပေါ့၊ ပြည်ပမှာ သေသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ ကျွန်တော်တို့ဆီကို ပြန်လာနေတယ်လို့လည်း ကျွန်တော်ယုံကြည်တယ်။ အခု ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ ဗမာပြည်ကို သိပ်ချစ်တဲ့သူဆိုတာ ကျွန်တော် သူနဲ့အတူ ကြိမ်ဖန်များစွာ ခရီးသွားခဲ့ဖူးလို့၊ စာပေဟောပြောပွဲတွေ ခရီးထွက်ဖူးလို့ ကျွန်တော်သိနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပဲ ကျွန်တော်ပြောချင်ပါတယ်။ ။

အောင်သင်း

ဆေးလိပ်အတို
နေအညှိမှာ
ဘယ်ကိုသွားတာလဲ ဆရာရယ်။ ။

သူရဇော်
၂၈ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဦးတင်မိုး သေတာ သိတယ်၊ တော်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်ပါတယ်။ သေသေချာချာ မှတ်ထားနော်၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်လောက် ကျွန်တော် အိန္ဒိယသွားတယ်။ အဲဒီ အိန္ဒိယ ရောက်တော့ အိန္ဒိယစာနယ်ဇင်းတွေက ကျွန်တော့်ကို အင်တာဗျူးလုပ်တယ်။ အဲဒီ လုပ်တဲ့အခါမှာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကဗျာဆရာ အတော်ဆုံးဘယ်သူလဲလို့ မေးတယ်။ မေးတဲ့ အခါမှာ ကျွန်တော်က ‘တင်မိုး’လို့ ပြောခဲ့တယ်။ ဗာရာဏသီထွက်လာတော့ ဗာရာဏသီ မှာ ကျွန်တော့်အရင် စာရေးဆရာ၊ သူကတော့

မြန်မာပြည်အကြောင်း ရေးနေတဲ့သူဖြစ်တော့၊ သူကလည်း အဲဒီမေးခွန်းကို မေးတယ်။ မြန်မာ နိုင်ငံမှာ ကဗျာဆရာ အတော်ဆုံးဘယ်သူလဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော်က ‘တင်မိုး’လို့ ပြောလိုက် တော့ သူက ဦးနုကိုလည်း သူမေးဖူးတယ်တဲ့။ အဲဒီတော့ ဦးနုကလည်းပဲ အဲဒီအဖြေကိုပဲ ရတယ်တဲ့။ ဦးနုကလည်းပဲ မြန်မာနိုင်ငံမှာ အတော်ဆုံး ကဗျာဆရာဟာ တင်မိုးဖြစ်တယ် လို့ ပြောတယ်တဲ့။ အဲဒါပါပဲ ...။ ။

ပါရဂူ

ဆရာ

လွတ်လပ်မှုကို နှစ်သက်မြတ်နိုးရတဲ့ ဆရာရယ် ...
ခုတော့ လွတ်လပ်သွားပြီပေါ့နော်။

ပဋိသန္ဓေနေရတဲ့ ကျဉ်းမြောင်းကျပ်တည်းမှုက လွတ်မြောက်ပြီး သံသရာနှောင်ကြီးကင်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ရွှေပြည်မှာ အေးချမ်းကြည်လင်စွာ စံပါလေတော့ဆရာ။

လူတိုင်းအပေါ် မေတ္တာထားတတ်တဲ့ဆရာဟာ မေတ္တာဓာတ်တွေ ပျံ့နှံ့နေတဲ့နေရာမျိုးနဲ့သာ ထိုက်တန်ပါတယ်။

အမြဲတမ်း သတိရနေပုံမယ်ဆရာ။ ။

နတ်မောက် အနီချို
၂၈ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ကျွန်တော် ပထမဆုံး အလွတ်ရတဲ့ကဗျာက ဆရာ ‘မပိုင်ပန်း’ ကဗျာပါ။

ကျွန်တော် ပထမဆုံး စတွေ့ ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့်ရတဲ့ စာရေးဆရာထဲမှာ ဆရာက ပထမဆုံးပါ။

ဆရာရဲ့ လက်တွဲခေါ်ယူ၊ တွန်းပို့မှုကြောင့်သာ ကျွန်တော် အခုလိုတစိုက်မတ်မတ် ဆက်ပြီး စာပေလောကမှာ ကျင်လည်နေရတာပါ။

ကျွန်တော့်ရဲ့စာပေဖခင်ကြီး ‘ဆရာ’ ဆုံးရှုံးမှုအတွက် ကျွန်တော် ကြေကွဲဝမ်းနည်းမဆုံးပါ။

ဒေါက်တာသန်းထွန်းနဲ့ ဆရာ နောက်ဆုံးတွေ့တုန်းက ဆရာက “ကျွန်တော်လွတ်ပေးလိုက်တဲ့ တပည့် (ရွှေကျော်) စွဲတယ်မဟုတ်လား” လို့ ကျွန်တော့်အတွက် ဆရာ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြား ပြောလိုက် တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိရလို့ ကျွန်တော့်အတွက် ဆရာ ဂုဏ်ယူနိုင်ခဲ့တာမို့၊ ကျွန်တော် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

ဆရာ ... ‘ဆေးလိပ်မလို၊ နေမညို၊ ဇာတ်သိမ်းခန်းမရောက်ခင် ဘာကြောင့်များ ထပြန်သွားရတာလဲဆရာ ...’

ကျွန်တော့် စာပေဖခင်ကြီး (ဆရာဂုမ်း) ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ ...။ ။

ရွှေကျော်
၂၈ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

သက်ဆုံးတိုင် တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးတွက် ရတက်မအေးနိုင်သော ဆရာကြီး၏ ရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင်သို့ ပြည်သူတစ်ရပ်လုံး ရရှိခံစားရနိုင်ရေးကို ကျွန်တော်မှ ဆက်လက်၍ အသက်နှင့်ရင်းပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်သွားပါမည်ဟု ဤနေ့ရက်ကို တိုင်တည် သစ္စာပြုပါသည်။ ။

မောင်မောင်ကြီး
မြို့နယ်စည်းရုံးရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ
အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်
အိမ်မဲမြို့နယ်၊ ရောဝတီတိုင်း
၂၉ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆေးလိပ်ကတော့ တိုပါပြီ။
နေက မညိုသေးဘူးလို့ပဲ ထင်တယ်။
‘ဂျမ်း’ ကို အိမ်ပြန်မပို့သင့်သေးပါဘူး။ ။

မောင်သာနိုး
၂၈ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာနဲ့ဝေးသွားပေမယ့်
ဆရာ့စာ ဆရာ့ကဗျာ
ဆရာ့အသံတွေနဲ့
နီးနေပါတယ် ...။ ။

ကာတွန်းမြေဇာ
၂၉ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာဂျမ်း

ဆရာရဲ့ခရီး ပြီးဆုံးပြီလို့
ကျွန်တော် မယူဆပါ။
ဆရာ့စေတနာ၊ ဆရာ့မေတ္တာဟာ
ကျွန်တော်တို့ခရီးမှာ
စီးပျော့နှစ်ဝင်လျက် ရှိနေဆဲပါ။ ။

ခင်မောင်ရှိန်

ဒေါ်လေးကို သိပ်ချစ်တဲ့ ဦးဦးကိုဘဂျမ်း
ဒေါ်လေးနဲ့ ပြန်တွေ့ပါစေ။ ။

တူမ
ဝင်းဝင်း
၂၉ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဖလံးဒီးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

မြန်မာစာပေခရီးတွက် ဆုံးရှုံးမှု
နိုင်ငံအတွက် ဆုံးရှုံးမှုတွေ ရှိပေမယ့်
ဆရာ့ရဲ့သြဝါဒတွေက မပျောက်ပျက်ပါ။ ။

ခင်မောင်ချို
အင်းစိန်
၂၉ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာကြီး

အပြုံးမပျက် အမုန်းမဖက် သူ့တသက်မှာ ကဗျာလက်နက် ကိုင်စွဲသူ။
ကျွန်ုပ်တသက် မေ့ရက်မရ သူ့အလှ၊ သူ့အပြုံး၊ သူ့အရိုးသားဆုံး အမူအရာ ကျွန်ုပ်အား
စွဲခဲ့သည်။ ။

ဘိုစိန်
၂၉ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာတင်မိုး

ဆရာလည်းမသေ တို့လည်းမသေ
အစဉ်ရှင်သန်မည့် ဆရာ့စိတ်ဓာတ်၊ တို့စိတ်ဓာတ်
ဆရာဦးဆောင် တို့လိုက်မည်
ဆရာ့အနား ဝိုင်းရံလျက် ရှိကြသည်
ဆရာ ကောင်းရာမြင့်မြတ်ဘုံသို့ လားရမည်။ ။

မြင့်လှိုင်
လှိုင်သာယာ

ဆရာ

ကျနော်တို့ကို စာလည်းသင်ပေးတယ်။
ကဗျာလည်း သင်ပေးတယ်။
ဘဝတူတွေကို ကူညီဖို့ အသိတွေလည်းပေးတယ်။
ဆရာပေးတဲ့ အသိတွေနဲ့ ကျနော် လမ်းလျှောက်နေပါမယ်ဆရာ။ ။

အဂျစ်ဟိန်း
၂၉ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဖတ်ဖူးလို့ သိခဲ့တယ်။
သိပြီးမှ မှတ်မိနေတုန်း ...
အခုတော့ မသနားပါဘူး
ကြီးပြီလေ ပင်ပန်းလှပါပြီ
နှမြောတာပဲ ခံခက်နေပါတယ်။ ။

ခင်မောင်
ရွှေပြည်သာ

ဆရာ

ဝမ်းနည်းကြေကွဲ ယူကျုံးမရဖြစ်ရပါတယ်ဆရာ ...
ကျနော်တို့အတွက် ကဗျာနေမင်းကြီးတဆူ ကွယ်လေပြီ ...
၁၉၆၉ ခုနှစ် နာနတ်မြေသစ္စာနီ ဆိုတဲ့ကဗျာပေါက်စလေး အားမာန်တွေ လျော့နေတဲ့အချိန်များ
ဆရာ့ရဲ့ အားမာန်တွေပေးခဲ့ပါတယ် ဆရာ ...။
အမျိုး ဘာသာ သာသနာနှင့် မြန်မာကိုသိပ်ချစ်တဲ့ မျိုးချစ်ပြီး ဆရာ - ဆရာ့စိတ်ဓာတ်၊ ဆရာ့
ယုံကြည်ချက်တွေအတိုင်း ဆရာ့တပည့် - နာနတ်မြေ သစ္စာနီ (ခ) နွေတမာ ကဗျာခရီးကို ဆက်လက်
ချီတက်ပါမယ်လို့ ဆရာ့တပည့် ကတိပြုပါတယ် ဆရာ။ ။

နာနတ်မြေ သစ္စာနီ (ခ) နွေတမာ
၂၉ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ဆရာတင်မိုး

ချီးကျူးဂုဏ်ပြုလိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဆရာဦးတင်မိုး သေဆုံးသွားခြင်းသည် မိသားစုနှင့် မိတ်ဆွေရောင်းရင်းများ၊ ရဲဘော်များနှင့်အတူ ဝေဒနာတရပ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့စားရပါသည်။ ။

ဦးစိုးမြင့် (သခင်)
C.E.C (NLD)

ဆရာဂျမ်း

လွမ်းစရာလေးတွေကနေ လွမ်းစရာတွေချည်းပဲ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ နောက် တွေ့ခွင့်ကြီးမယ်ဆိုရင် သည်ဘဝမှာလို ညီအစ်ကိုရင်းချာသဖွယ် ဖြူစင်တဲ့မေတ္တာ သံယောဇဉ်တွေနဲ့ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့ဗျာ။

You are one of the best.

စိုင်းအောင်ဝင်း
၂၉ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာဂျမ်း

တာဝန်ကျေတဲ့ ဆရာ့ကဗျာတွေက ...
သမိုင်းအဆက်ဆက် လျှောက်လှမ်းနေမှာပါဆရာ။ ။

လင်းထင်
မထေသီဓဂ္ဂဇင်း

ဆရာဦးတင်မိုးသို့

ကဗျာတွေ၊ စာတွေနဲ့ လူထုနဲ့ တော်လှန်ရေးအပေါ် ပေးဆင်ခဲ့တဲ့ဆရာ့ကို နှမြောတသမိပါတယ်။

အောင်ကြီး

ဆရာဂျမ်း

ကမ္ဘာမှာ ရှားပါးတဲ့ အစားထိုးမရသူများရှိကြပါတယ်။

အဲဒီအထဲမှာ ဆရာဂျမ်း (ကဗျာဆရာတင်မိုး) တယောက်ပါကြောင်းကို အသိအမှတ်ပြုပါတယ်။ ။

အောင်နီ

ကိုတင်မိုး - ကိုဘဂျမ်းရေ ...

ဘဝမှာ ခင်ဗျားဟာ မွန်မြတ်တဲ့အလုပ်တွေ လုပ်သွားတာပါ။ ။

လေးစားလျက်

သာဆန်း

၂၉ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာကြီး ကဗျာတင်မိုး ... သို့

ရွက်ဟောင်းတွေကြွေလို့ ရွက်သစ်တွေလည်း လဲခဲ့ပြီး

ဘဝဟောင်းလည်း ကြွေလို့ ဘဝသစ်လည်း စခဲ့ပါပြီ ဆရာရယ်။

ဒီမိုကရေစီလေးတောင် မြင်မသွားရဘူး။

မြင့်မြတ်သောဘုံဘဝသို့ ရောက်ပါစေ။ ။

M.Z

NLD Insein

၂၉ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ဆရာ

ရင်ထဲမှာ ထာဝရရှိနေမယ်။ ။

ဒေးဗစ်လှမြင့်
၂၉ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

Yellow leaves are Falling,
to serve as Fertilizer for
the coming generation.

Khin Maung Aye
Attorney & Consultant

ရဲရင့်သော ကဗျာစာဆို

ဒီမိုကရေစီရေး
ငြိမ်းချမ်းရေး
စစ်အာဏာရှင် ဆန့်ကျင်ရေး
တိုင်းရေးပြည်ရေး
ဗမာတမျိုးသားလုံးအရေး ... တို့အတွက်
မပျက်မကွက် လှမ်းဆက်နေတုန်း
ကျဆုံးသွားတဲ့ စာဆိုရှင်
သင့်ကို ဂုဏ်ပြုလိုက်ပါသလေ ...။ ။

မောင်ညွှန်လင်း
၂၉ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ကျွန်တော်က ဆရာနဲ့မတူတဲ့ (ပုံသဏ္ဍာန်) ကဗျာတွေ ရေးတယ်။
ဆရာတင်ဖို့ ဝန်လေးတယ်။

ဒါပေမယ့်

ဆရာတင်မိုးဟာ ထာဝရ ကျွန်တော့်ဆရာ ကျွန်တော့် ကောင်းကင်ထက်က ကြယ်။ ။

များစွာဖြင့်

စောဝေ

ဆရာရှင့်

ဆရာသည် ကျွန်မဆရာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဒေါက်တာခင်မြင့်ဦး

ဆရာ

အနုပညာအောင်လံကို အမြင့်ဆုံး လွှင့်ထူနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ။

ဝင်းသူရ

ကဗျာဆရာ

၂၉ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာ ဦးတင်မိုးသို့

ဘဝတပါးပြောင်းသွားသော်လည်း ဆရာ့အား အမြဲဂရုပြုလျက်ပါ ...

ဒေါက်တာနွယ်နွယ်ဦး

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ကဗျာဆရာ အဘဦးတင်မိုး
ကွယ်လွန်ခြင်းဟာ ဘယ်အရာနဲ့မှ အစားထိုးမရတဲ့ဝမ်းနည်းမိလို့ မဆုံးပါဘူးဆရာ။
ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ။ နောင်ဘဝဆိုတာရှိခဲ့ရင် မြန်မာနိုင်ငံမှာ ယခုလို မြင့်မြတ်တဲ့
ကဗျာဆရာ ပြည်သူ့ချစ်တဲ့ကဗျာဆရာ ဖြစ်ပါစေကြောင်း ဆုမွန်ကောင်း တောင်းလိုက်ပါတယ်။ ။

ဒေါ်နု
စမ်းချောင်းမြို့နယ်
မြို့နယ်စဉ်းရုံးရေးမှူး
၂၉ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာ

လွမ်းမဝနိုင်ပါဘူး ဆရာ။ ။

တပည့်
မမြငြိမ်း
သန့်စင်အေး

ချစ်ခင်လေးစားရသော ဆရာ

ကဗျာကို ချစ်သော
အပေါင်းအသင်းများကို ခင်တွယ်သော
တိုင်းပြည်ကို ချစ်သော
ဆရာ ဘယ်တော့မှမသေပါ။ ။

ရိုသေလေးစားစွာဖြင့်
တင်တင်လှ

ဆရာ

ဆရာရေးခဲ့ဖူးတဲ့ ကဗျာလိုလို စကားပြေလိုလို နှစ်မျိုးလုံးဖြစ်တဲ့ အကြောင်းလေးတွေကို ကျွန်မ အမြဲသတိရနေခဲ့ပါတယ်။ မမိုး (မိုးမိုးအင်းလျား) ရဲ့ အမှတ်တရတုန်းကလေ ...

“ချစ်သူတို့ သက်တမ်းတိုလှ၏
မုန်းသူတို့ သက်တမ်းရှည်လှ၏
ကြေကွဲ၍ မဆုံးပါ ...” တဲ့

ကျွန်မတို့အားလုံး ကြေကွဲရပါတယ်ဆရာ။ ။

ဆရာ့ကို လေးစားချစ်ခင်သော

ဂျူး

၂၉ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

အမျိုးသားစာဆို လှေကားထစ်ပေါ်က
ဆရာတင်မိုး
ကောင်းရာသုဂတိ ရောက်ပါစေ။ ။

စိုးမြင့်လတ်

၂၉ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာကြီး ပြီးတင်မိုးကတော့ ကျမတို့အားလုံးနဲ့ လုံးဝ မစိမ်းပါဘူး။
သူ့ရဲ့အသံနဲ့ သူ့ရဲ့အနုပညာကဗျာစကားတွေဟာ ကြားနေကျမို့ နားဘဝင် ယဉ်ပါးနေကျပါ။
နိုင်ငံတကာ လေးစားလောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မို့ နောက်တယောက်ဆို နောက်တခါ မလာနိုင်ပါ။ ။

စိတ်နဲ့ထပ်တူ ဝမ်းနည်းရပါကြောင်း

ဥစ္စာဦး

အင်းစိန်

ကျောင်းသားဟောင်း

၂၉ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဖလံးဒီးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ဆရာ ...

ရေမြောင်းဘေးက

ခွပ်ဒေါင်းအလံလေး

ပြန်လည်လွင့်ပျံလာတဲ့အခါ

ဆရာတို့ ကဗျာ ရေးဆိုနေကြပါစေ။

ဆရာချစ်သော သက်ဝင်းအောင်နဲ့လည်း ရွတ်ဆိုကြပါစေ။ ။

ပြီးချိ

၂၉ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာဖေဖေ

ကျနော်တို့ ဆရာဖေဖေ

ကဗျာထဲကလို

အလံမလဲ အောင်ပွဲဆင်နွှဲဖို့

ဆက်လက်ကြိုးစားလျက် ...

ဇော်မင်း (၈၈)

၂၉ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

ဆရာကြီး

တိုင်းပြည်အတွက် စွန့်လွှတ်စွန့်စား အနစ်နာခံပြီး

တာဝန်ကျေသွားတဲ့ ဆရာကြီး

ကောင်းရာသုဂတိ လားပါစေကြောင်း ...

မစုစုနွေး

ကော့မှူး

၂၉ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

မိုးစံ

ကျမနာမည် နီနီမာပါ။ ဆရာကြီးဦးတင်မိုးရဲ့ ကဗျာလေးတွေနဲ့ ကြီးခဲ့ရသူတယောက်ပါ။ ဆရာကြီး ဦးတင်မိုးရဲ့ ကဗျာသားသမီးတွေထဲက တယောက်ပေါ့။ မြန်မာပြည်ထဲမှာ ကျမတို့လို အသက် ၄၀ အရွယ်တွေဟာ ဆရာကြီးရဲ့ ထီးကလေးနဲ့မနီ၊ ပူစီ၊ အမေ့ကျောင်း စတဲ့ကဗျာလေးတွေနဲ့ လူဖြစ်လာရတာပါ။ **23.1.07 RFA** အသံလွှင့်ဌာနက အသံလွှင့်သွားတဲ့ ဆရာကြီး ကွယ်လွန်ကြောင်းကို ကြားရတော့ မိုးစံတို့နဲ့အတူ နှမြောတသ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခဲ့ရပါတယ်။

ကျမရဲ့အဖေဟာလည်း ဆရာနဲ့ အသက်တူ၊ တက္ကသိုလ်ရောက်ချိန်လည်းတူ၊ ဆရာက မန်းတက္ကသိုလ် တပ်ဦးကျောင်းသား၊ ဖေဖေက ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တပ်ဦးကျောင်းသား။ ကျောင်းဆရာ လုပ်တာချင်းလည်း တူ၊ ငယ်ငယ်တည်းက ဖေဖေဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ ဆရာ့ကဗျာစာအုပ်ကလေးတွေ ဖတ်ရင်း ဆရာ့အကြောင်းတွေ ဖေဖေပြောခဲ့လို့ မမြင်ဖူးပေမယ့် ရင်းနှီးနေတာပါ။

ဖေဖေကလည်း ဆရာ့လို အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်ကနေ ၁၉၉၀ ပြည့် ရွေးကောက်ပွဲမှာ ပေါင်းတည် မဲဆန္ဒနယ် အမှတ် (၁)က အရွေးခံခဲ့ရတဲ့ ပြည်သူ့လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ် ဦးအုန်းနိုင် ပါ။ အကြိမ်ကြိမ် အထိန်းသိမ်းခံခဲ့ရပေမယ့် ဆရာ့လိုတော့ အင်းစိန်ထောင်ထိ မရောက်ခဲ့ပါဘူး။ အမျိုးသား ဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်ကနေ အမျိုးသားရေးထက် လူမှုရေးကို ဦးစားပေးသည့် (ဒေါ်စုဇော်ပုံ တွေ ရုံးမှာမချိတ်ရ အမိန့်ကို ဆန့်ကျင်ခဲ့၍) စွဲချက်နှင့် ထုတ်ပယ်ခံရသူပါ။ ဒေါ်စုကို **NLD** မှထုတ်သည့် အချိန်ကပေါ့။ အခုတော့ အိမ်မှာပဲ စာရေးစာဖတ်ပြီးနေပါတယ်။ တိုင်းပြည်ကို သစ္စာရှိလျက်ပေါ့။

ဒါတွေ ရေးပြနေတာက ဆရာ့လိုအခုချိန်မှာ ဘဝတူရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခက်အခဲဒုက္ခတွေကို အတူတူ ခံစားနေရလို့ပါ။ **25.1.06 RFA** သတင်းမှာ မမိုးစံနဲ့ **Interview** ကိုလည်း နားထောင်ရလို့ သတင်းစာမှာ ဆရာ့နာရေး ဖော်ပြခွင့်မရတာကို သိရလို့ ဝမ်းနည်းမိပါတယ်။

တိုင်းပြည်ရဲ့ရှားပါးတန်ဖိုးကြီးမြတ်တဲ့ ဆရာတွေကို ထိန်းသိမ်းရကောင်းမှန်းမသိတဲ့ တိုင်းပြည်မှာ ပူးတောင်းနစ်ပြီး ဇောင်းချမ်းပေါ်နေရတာ အလွန်ဝမ်းနည်းကြေကွဲရပါတယ်။ ဆရာ့အတွက် ခံစားရတဲ့ ကဗျာလေးတပုဒ်ကို ရေးပေးလိုက်ပါတယ်။

ပေါင်းတည်ဘက်ရောက်ရင် လိုအပ်တဲ့အကူအညီမှန်သမျှ တတ်နိုင်သမျှ ကူညီဖို့အသင့်ပါပဲ။ ဆရာ့သမီးများဟာ ဆရာမရှိပေမယ့် ကျမတို့ရဲ့ ညီအစ်မတွေပါပဲ။ ဆရာ့မျှော်လင့်တဲ့ တိုင်းပြည်အဖြစ် အမြန်ဆုံးရောက်ဖို့ ဆုတောင်းသလို အစွမ်းရှိသမျှ ကြိုးစားပါမယ်။

ဆရာ့အတွက်အမှတ်တရ ကဗျာလေးပါ။

ဆရာကျမ်း

ကဗျာကြယ်တပွင့်
 ခရီးရှည်တခု ရွက်လွင့်သွားတယ်။
 ဒေါနတောင်ခြေကနေ
 လွမ်းတဝေဝေနဲ့၊ မှန်းဆနေစရာလည်း မလိုတော့ဘူး။
 ဟိုးမှာ ရွှေတိဂုံလို့လည်း
 အဝေးက တမ်း၊ ရည်မှန်းဖူးမြော်စရာလည်း မလိုတော့ဘူး။
 သူ့ချစ်တဲ့မြေမှာ
 သူ့ပိညာဉ်လိပ်ပြာကို
 ဘယ်မကောင်းဆိုးဝါးမှ၊ မတားဆီးနိုင်တော့ဘူး။
 ပြည်ရွာအနံ့၊ လွတ်လပ်စွာ ခြေဆန့်ပလေ။
 သူ့သားသမီးတွေက
 သူ့မြေးမောင်နှမတွေက
 သူ့တေးတွေဆိုပြီး ချောသိပ်လို့
 သူ့တေးတွေထဲက
 သူ့ရဲ့မေတ္တာ၊ သူ့ရဲ့သစ္စာ
 ရိုးသားမှုနဲ့သတ္တိ
 သူ့မြေးမြစ်တွေရဲ့ ရိုးတွင်းခြင်ဆီထိ
 သူ့ပြုံးပြီး ကြည့်နေမှာ မြင်ယောင်ပါတယ်။ ။

နီနီမာ
 ပေါင်းတည်မြို့၊ ပဲခူးတိုင်း။
 ၂၃၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၇

မိုးစံတို့မောင်နှံ

စာရေးမယ် ရေးမယ်နဲ့ဟာ ရေးလို့ကို မထွက်ဘူး။ ဘယ်ကစလို့ ဘာရေးရမှန်းတောင် မသိလောက်အောင် စိတ်ထိခိုက်မိပါတယ်။ အဲဒီလို စိတ်ထဲ မကောင်းတာကြောင့်ရော၊ ကျောင်းအလုပ်တွေ ပစ်ထားခဲ့လို့ မရတာကြောင့်ရော ဆိုပါတော့။ ဆရာမိုး ဈာပနကို မရောက်ဖြစ်တော့ပါဘူး။

မရောက်ဖြစ်ပေမယ့် ဒီအချိန်မျိုးမှာ ဆရာမိုးကို ပူဇော်လိုက်ချင်တာနဲ့ ကဗျာတပုဒ်ကောက်ရေးနေမိတာ။ စိတ်တိုင်းကျမရပေမယ့် ကဗျာယောင်ယောင်တော့ဖြစ်တယ်လို့ သဘောရတာနဲ့ မိုးစံတို့ဆီကိုပါ ပို့လိုက်တယ်။ ချိုသင်းတို့ဆီကိုလည်း ပို့ထားပါတယ်။ ဒီပြန်ရောက်စ အားအင်ကုန်ခန်းသွားတော့ တပတ်လောက် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်ထူထောင်နေရတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာမိုးဆီကို ဖုန်းမဆက်နိုင်ဘူး။ ၂၁ ရက်မှာမှ တမင်အချိန်ရှာပြီး ဆက်ရတယ်။ ပြောဖြစ်ကြတော့လည်း အတော်ကြာကြာပြောဖြစ်ကြပါရဲ့။ အဲဒီပြောဖြစ်တဲ့အကြောင်းတွေ တနေရာရာမှာ ရေးပါဦးမယ်။

အဲဒီနေ့က ဆရာမိုးရယ် ... အခါတိုင်းနဲ့မတူတာက အရင်လို တို့စကားလမ်းကို သိပ်ဆက်ခွင့်မပေးဘူး။ တခုခုတို့ပြောနေရင် အပြီးတိုင်အောင် စောင့်နားမထောင်ဘဲ သူ့ချည်းပြောချင်တာ ပြောပြောသွားတာ။ ဆရာမိုးအိမ်မှာလုပ်ခဲ့တဲ့ ဘာသာစကားဝိုင်းလေးအကြောင်းပြောချင်တာ အဲဒီစခန်းကို မရောက်လိုက်ဘူး။ သူပြောနေတာတွေကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာတွေချည်းဆိုတော့ သူ့စကားနောက် လိုက်သွားမိတာပါ။

မိုးနှင်းကို သူပြောတဲ့အတိုင်း တို့နှစ်ယောက် သဘောတူကြတာကတော့ မြန်မာနိုင်ငံက စာကြည့်တိုက်တွေ ဖွံ့ဖြိုးအောင် တတ်နိုင်သမျှ ဒီဘက်မှာ စိုင်းပြင်းကြဖို့ပါ။ တို့ပြောတဲ့အထဲမှာ မြန်မာပြည်က နိုင်ငံရေးအကြောင်း တစွန်းတစမှ မပါပါဘူး။ အစိုးရအကြောင်းလည်း မပါ။ ပါတီအကြောင်းလည်း မပါ။

အဲဒီလို စကားအကြာကြီးပြောပြီး နောက်နေ့ကျ သူ့ဆုံးတဲ့သတင်းကြီးက ရောက်လာတာပဲ။ စိတ်ထိခိုက်ဘဲ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။

ကဲဟယ် ... အများချစ်တဲ့ ဆရာမိုးအတွက် မိုးစံတို့လို ယူကျုံးမရဖြစ်နေမယ့် ပြည်သူတွေ အများကြီးဆိုတာ တွေးပြီး အားတင်းထားပါ။

ဘယ်တော့မှမသေမယ့် အဖေကို ရထားတာ မိုးစံတို့ ကံကောင်းပါတယ်။ ဆရာမိုး မသေသေးဘူးလို့ပဲ သဘောထားပါ။

တို့ဆို အခုထိ တို့အမေဟာ အဖေနဲ့အတူ အသက်ရှင်နေတုန်းပဲ။ ။

တင်မိုး ဂုဏ်

ကဗျာဆရာ
အထောင်အရာ
များစွာ များစွာ
ပွားလာနိုင်၏ ပွားနိုင်၏။

အာဏာ ရူးတုံ
အသပြာ ရူးတုံ
အရာရာ ရူးကုန်
တဏှာဘုံ အရှုပ်ရုပ်က
မဟုတ်မဟတ်

အယုတ်ဇာတ်တွေကို
သရုပ်ပြတ် အမှန်မြင်ပြီး
အော့အန်ချင် တားတိုက်တတ်အောင်
ပုတ်ခတ်ခတ် မျက်တောင်
လှောင့်ထေ့ယောင် နှုတ်ခမ်း
အသွမ်းသွေး သရော်သံနဲ့
တော်လှန်ရဲတဲ့ သတ္တိ
မမောစတမ်း ဟောစွမ်း ပြောစွမ်းတဲ့ သတ္တိ
ရှားဝချေ၏ ရှားပေ၏
ကဝိဂုဏ် အဟံဝန္တာမိ။ ။

စောထွန်း

ဆရာ
ကျနော်တို့ အားလုံးရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုကြီးကို စကားလုံးဖြင့် မဖော်ပြနိုင်ပါ။
ဆရာ ကောင်းရာသုဂတိ လားပါစေ။ ။

ရိုသေလေးစားစွာဖြင့်

ညွန့်သန်း
၁၊ ၂၈၊ ၀၇

ဆရာကြီးအတွက် ဆုံးရှုံးသွားမှုကြီးအား မိသားစုနှင့် အတူ
ထပ်တူထပ်မျှ ဝမ်းနည်းမိပါကြောင်း

ညီညီ
အရိုဇိုးနား

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ဗမာနိုင်ငံနဲ့ သမိုင်းရေးစီကြောင်းထဲမှာ
ထာဝရ မေ့မရတဲ့ သမိုင်းမှတ်တိုင်တခုဟာ
ကဗျာဆရာကြီး တင်မိုး ဖြစ်တယ်။ ။

သက်ထွန်း
ဗကသ-လာသ

လူငယ်တွေအတွက် အစားမရတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုပါ ဆရာ။ ဆရာဟာ ကျနော်တို့ ရင်ထဲမှာ အမြဲ
ရှင်သန်နေတုန်းပါ။ ။

အောင်ကျော်ခိုင်
အရီဇီးနား

ဆရာကြီးတင်မိုး ကောင်းရာသုဂတိ လားပါစေ။ ။

တော်လှန်ရေးသစ္စာဖြင့်
ကိုကိုလေး
ဆန်ဖရန်စစ္စကို

ခဏခဏ တွေ့တိုင်း ဆုံးမဩဝါဒတွေပေး
နေတဲ့ ဆရာကြီး။ အစားထိုးမရတဲ့ အမျိုးသား
စာဆို ပညာရှင်ကြီး ကွယ်လွန်သွားတဲ့အတွက်
မိသားစုနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ဝမ်းနည်းရပါတယ်။ ။

ကြည်ဝင်း
(NLD-LA)

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ဆရာမိုး ဈာပန အခမ်းအနားမှာ ပြောခွင့်ရလို့ ဆရာ့ကို ‘သခင်ကိုယ်တော်မိုး’အဖြစ် ဂုဏ်ပြုလိုက်ရတာ အလွန်ကျေနပ်လှပါတယ်။ ။

ဒေါက်တာအောင်ထွန်း

(ဆရာမိုးနဲ့ တရွာတည်းဖွား၊ ရေစကြိုသား၊ တကျောင်းတည်းထွက်၊ အပေါင်းအဖက်ပါ။)

ဆရာကြီးရေ

ဆရာပြောတဲ့ စကားတစ်ခွန်းဖြစ်တဲ့ ချစ်သူတွေ အသက်တို၏ မုန်းသူတွေ အသက်ရှည်၏ ဆိုတာ မှန်နေပါလား။ ။

ရန်အောင်

ဆရာကြီးခင်ဗျား

ကျနော်တို့အားလုံး မမေ့နိုင်အောင်ပါပဲ။ ဆရာကြီးမရှိမှ ဆရာကြီးကို ပိုပြီး သတိရနေတယ်။ ဆရာကြီး ကျနော်တို့ ရင်ထဲမှာ အမြဲတမ်း ရှင်သန်နေမှာပဲ။ ။

မိုးသီးဖွန်

(နတ်ပြည်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နဲ့ စီးကရက်ရှိတယ်လို့ ကြားတယ်။ ဆရာကြီး ဘာမှမပူနဲ့။)

သင်ဆရာ မြင်ဆရာ ကြားဆရာများထဲက ဆရာ ...
ဆရာချစ်တဲ့ တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုး
ဘာသာ၊ သာသနာ၊ ကဗျာ၊ စာပေ
တိုးတက်မြင့်မားလာတာတွေ မြင်ရတဲ့အခါ
မြင့်မြတ်ရာအရပ်က သာဓုခေါ်နိုင်ပါစေ။
ဆရာ ကောင်းရာသုဂတိ လားပါစေ။ ။

အောင်ကျော်ဦး

၂၈-၁-၀၇

မြန်မာနိုင်ငံအတွက် အစားထိုးမရတဲ့ အနုပညာတခု ဆုံးရှုံးမှုဟု သက်ဝင်ယုံကြည်သည်။ ။

ကျော်နိုင် (လူ့ဘောင်သစ် ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီ)

ဆရာကြီးရေ

ခံစားချက်တွေ ရင်ဖွင့်ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ ပြီးဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျနော်တို့ရဲ့ဖြတ်သန်းရမယ့် ဘဝတလျှောက်အတွက် ဆရာကြီး အမြဲလွှမ်းမိုးနေမှာပါ။ ။

ဆရာကြီးရဲ့ သားတပည့်
ဇေယျာဝင်း (အကသ ၈၈)

ဆရာမိုး

ငယ်ဘဝကတွေ့ခဲ့

ဒုက္ခအကျဉ်းထောင်မှာ ဆရာရဲ့ သွန်သင်မှုများနဲ့ ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ခဲ့ရ

ဆရာ ဘဝတပါးပြောင်းသွားပေမယ့်

ဆရာ မသေပါဘူး ဆရာ။ ။

ကျော်ဌေးဦး

ခေတ္တ အယ်လ်အေ

ဆရာကြီးတင်မိုး

ဆရာကြီး ကျနော်တို့ကို ဟောလီးဝုဒ်က ထိုင်းဆိုင်မှာ ဆုံးမခဲ့တဲ့ စကားလေးတွေနဲ့ ကျနော်တို့ ဆက်လက်ရှင်သန်ပါရစေ။ ဆရာကြီး ကောင်းရာသုဂတိ လားပါစေ။ ။

ဇော်မင်းအောင်

ကုဋေသူရ

နန်းဖောင်နှုန်း

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ဖန်မီးအိမ်
မှောင်ချိန်ကိုခွင်း။
မီးအိမ်ရှင် ကွယ်ကာ ပျောက်ပေမယ့်
ဖန်မီးအိမ် ထိန်ထိန်တောက်ပေလိမ့်
ထိုးဖောက်ညတွင်း
မိုးသောက်လမ်း။ ။

ရန်ဖြစ်ဖက် ငယ်သူငယ်ချင်း မောင်စွမ်းရည်

ဦးတင်မိုး
ဆရာကြီး တော်လှန်ရေး မပြီးခင် ကျနော်တို့ကို စွန့်ခွာသွားတာ မတရားဘူးဗျာ။ လူဝင်စား
အဖြစ်နဲ့ ကျနော်တို့နဲ့အတူ တော်လှန်ရေး ဆင်နွှဲဖို့ အမြန်ပြန်လာပါ။ ။

ငြိမ်ပိစစ်အစိုးရ ပြုတ်ကျရေး (ဒို့အရေး)၂
အောင်ဆန်းစုကြည်နဲ့ တော်လှန်ရေး အကျဉ်းသား လွတ်မြောက်ရေး (ဒို့အရေး)၂

ဒေါက်တာ အောင်ခင်

ဆရာကြီး ဦးတင်မိုး ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ။ ။

ဦးသိန်းနိုင် + ဒေါ်ကျင်ရီ မိသားစု

ဆရာ့ ကျေးဇူးကြီးလှသော စေတနာ၊ မေတ္တာနှင့် အရေးအကြီးဆုံးသော ရိုးသားမှုတို့ကို
မည်သူမှ မေ့နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ။

သူရ
၈၈ မျိုးဆက်ကျောင်းသားတဦး

ဆရာ ...

အညာမှာ တမာတွေ မမွေးတော့ဘူး
အညာသားတစ်ယောက်
ပျောက်နေလို့ တဲ့။ ။

ထိန်လင်း

၂၈-၁-၀၇

ဆရာကြီး

ကျမတို့ လေးစားမြတ်နိုးရတဲ့ ဆရာကြီးကို ဆုံးရှုံးရတာ ဘယ်လိုမှ အစားထိုးလို့ မရတဲ့ ဆုံးရှုံးကြေကွဲရမှုပါပဲ ဆရာကြီး။ ဆရာကြီး အားပေးခဲ့တဲ့ စကားများကို အမြဲအမှတ်ရလျက်ပါ။ ။

အေးအေးသန်း

၁-၂၈-၀၇

ဆရာရေ
ကျနော်တို့
အိမ်ပြန်ကြဖို့
မောင်ရစ်
(၀၁၊ ၂၄၊ ၂၀၀၇)

လေးစားရပါသော ဆရာကြီး

တိုင်းပြည်ပ တိုင်းတပါး ယူအက်စ်အေမှာ မထင်မှတ်ဘဲ တမိုးတအိမ်တည်း နေခဲ့ရစဉ် ဆရာကြီး၏ ဆိုဆုံးမစကားများကို အမြဲသတိတရ လေးစားလျက်။ ဆရာကြီး ကောင်းရာသုဂတိသို့ ရောက်ပါစေကြောင်း ဆုတောင်းလျက်၊ ရှိခိုးဦးချ ကန်တော့ပါ၏။ ။

စောမြတ်စာ

ဖက်ဒါးဆီဒ်သို့ အလွမ်းစာ

လေးစားရပါသော ဆရာ

ဆရာ့ကဗျာ

အထဲမှာ အမြဲ

စွဲလျက်ထာဝရ။ ။

ထာဝရ

ဈေးခိုင်း

San Jose

Uncle,

With my deepest sympathy..

My prayers & thoughts are always with your family.

Wai Wai (NY)

ဆရာရေ

ကျနော် ဆရာ့ကို လာနှုတ်ဆက်တယ်နော်။

နတ်ပြည်ကနေ ကျနော်တို့ကို သတိရနေပါ။ ။

စိုးခိုင်း

နယူးယောက်စ်

အဘ

ကျနော် ဘာပြောရမယ် မသိတော့ဘူး။

အဘကို လွမ်းနေ တမ်းတနေတာပဲ သိတော့တယ် အဘရယ်။ ။

လှစိုး

ဖိုတ်ဝိန်း

ဖလံးဒီးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ကဝိတဆူ ပျောက်တော်မူပြီ။ ။

ဒေါ်မမအိ

ဆရာကြီးတင်မိုး
ဆရာလိုရာ ဖခင်လိုပါ လေးစားချစ်ခင်ခဲ့ရပါတယ်။ ။

မသိန်းသိန်းဌေး

ဆရာ
သွားနှင့်တော့။ ။

အောင်လတ်

ဘဘရေ
ဘဘလို မိသားစုအပေါ်မှာသာမက တိုင်းပြည်အတွက်ပါ ကောင်းတဲ့ လူတော်လူကောင်း
တယောက် ဆုံးရှုံးရတဲ့အတွက် ကျမတို့ တမိသားစုလုံး ဝမ်းနည်းလို့ မဆုံးပါဘူး။ ဘဘ ကောင်းရာ
သုဂတိလားပါစေ။ ။

စန်းစန်းအေး (ဆေး ၁)
ကိုလှအောင် (ဆေး မန်း)

မိသားစုသာမက အားလုံးအတွက် ဆုံးရှုံးမှုကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ။

ဦးစောထွန်း + အေးအေးမော် မိသားစု

ဖလံးး အိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ဆရာကြီးတင်မိုး

ကျနော်တို့ရဲ့ ပညာရေးနဲ့ တော်လှန်ရေးမှာ လမ်းပြပေးခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်
ခင်ဗျာ။ ။

ရဲဘော် ဗိုလ်စော

ဆရာကြီးဦးတင်မိုး၏ တိုင်းပြုပြည်ပြု ကဗျာများဖြင့် အမျိုးသားဘာသာ သာသနာနှင့် တိုင်းပြည်
အတွက် ကိုယ်ကျိုးစွန့်တတ်သော အနာဂတ်မျိုးဆက်သစ်များကို မွေးဖွားပေးခဲ့ပါသည်။
ဆရာကြီး၏ အမျိုးချစ်သော ဆန္ဒမူန့်၊ ဆန္ဒမှန်များ ပြည့်ဝပါစေ။ ။

သန်းသန်းဌေး

ဆရာကြီး

ဆေးလိပ်တိုနေမှန်းလဲ သိပါတယ်

နေညိုနေပြီမှန်းလဲ သိပါတယ်

အိမ်ပြန်ပို့ဖို့ ကတော့ စောနေသေးသလားလို့

နောက်ထပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တဆိုင်လောက် ရှာပြီး ထိုင်ကြရအောင်လေ ...

ကိုမိုး

Dear Saya U Tin Moe
May you rest in peace and may God welcome you in his Kingdom.

U Win Maung
BADA-SF

ဆရာကြီးဦးတင်မိုး

အနေမနီးခဲ့ပေမယ့် နှလုံးသားချင်းနီးအောင် ကြိုးစားလျက်ပါ။ ကျနော်တို့ နှလုံးသားတွေ ကျနော်တို့မြေအတွက် ရှိစေချင်တဲ့အတိုင်း

စန်းနိုင် (မြင်းခြံသား) + ကေခိုင်ဝင်း

ဆရာက ကျနော်တို့အတွက် ရိုးသားမှုရဲ့ နမူနာပါ။ ဘဝမှာ မရိုးသားမှုတွေနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ ဆရာရဲ့ နမူနာကို အာရုံပြုပြီး ကြိုးစားပါအုံးမယ်။ ။

အေးမြင့် (အရိုဇီးနား)

ဘဘရေ

နောင်လုပ်မယ့် နိုင်ငံရေးပွဲတွေ၊ စာပေဟောပြောပွဲတွေမှာ ဘဘအသံ၊ ဘဘဟန်နဲ့ ဘဘရဲ့ ဒဿနတွေ ကဗျာတွေကို မကြားရ၊ မတွေ့ရ နိုင်တော့ဘူးလို့ တွေးတွေးပြီး လွမ်းရပါတယ်။ ဘဘ ကောင်းရာသုဂတိကို လားပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးနေပါမယ်။ ဘဘရဲ့ အမှန်တရား၊ အပြုသဘော စိတ်ဆန္ဒတွေ၊ လုပ်ဆောင်ချက်တွေကြောင့်လည်း ကောင်းရာကိုပဲလားမယ်လို့ သမီးက ယုံကြည် ပါတယ်။ ။

ဘဘကိုလေးစားတဲ့

နွယ်နီဦး

San Jose

ဆရာကြီး

ကျနော်တို့ နောက်ကျမှ ရောက်လာတယ်။ ဆရာ့ကို ကန်တော့လျက်

အိုးဝေအောင်

Las Vegas

ကျနော်တို့ နှုတ်ဆက်ပါတယ် ဆရာကြီး။ ။

မိုးကျော်
Las Vegas

ဆရာကြီးသမီး သူငယ်ချင်းတို့
သမီးချိုသင်း နှင့် ညီလေး ကျော်ဝဏ္ဏ

- ကိုယ်အဖေမရှိတော့သလို
ခိုင်ခိုင်အဖေ မရှိတော့သလို
ရင်နှင့်အမျှ ခံစားကြကွဲရပါတယ်။

- ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ပရိဝုဏ်များမှာ
ပုဂံလမ်းမှာ ရေတမာတန်းမှာ
လမ်းတွေပေါ်မှာ
အမေရိကားရဲ့ နေ့ရက်တွေများစွာမှာ
ဆရာ့အရိပ်၊ ဆရာ့စကား၊ ဆရာ့ ကဗျာများစွာနဲ့။

- ဆရာ့ပရိသတ် ဆရာ့လူမျိုး ဆရာ့တိုင်းပြည်အတွက်
တာဝန်ကျေပွန်လွန်းမက ကျေခဲ့တဲ့ ဖခင်လို ကဗျာဆရာပါ။

- ဝါတို့မိသားစု အားလုံးကိုယ်စား
ဘူမိဗေဒ မိသားစု အားလုံးကိုယ်စား
များစွာဝမ်းနည်းကြောင်း ပြောကြားရေးသားလိုပါတယ်။ ။

ကိုကိုသန့် + ခိုင်ခိုင်ညွန့်
တင်နိုင်သန်း၊ ထူးမြတ်၊ ညီထွေး
အမေရိကရောက် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဘူမိဗေဒ သူငယ်ချင်းများ နှင့် မေဦးကိုကို

မန်းတက္ကသိုလ်သင်ပုန်းမှာ
ဆရာရေးပြရင်း
‘ပျောက်’ခနဲ ထက်ပိုင်းကျိုးတဲ့ မြေဖြူခဲဟာ
ဆရာကိုယ်တိုင် ဖြစ်ခဲ့ပြီ
သေချာပါပြီ
ဇာတိအညာ ကန်မြို့ရွာကို
ဆရာဝိညာဉ် ပြန်သွားပြီ။

‘အမေ့ကျောင်း’အတွက်
‘မနီ’ အတွက်
‘ဖန်မီးအိမ်’ တလက်နဲ့ ‘ပိတောက်မှသရဖီ’
‘ကန္တာရနှစ်များ’ ဆီ
ဆရာပစ်ချတဲ့ သက်ပြင်းမောမှာ
မေတ္တာလေညင်း ပါနေတုန်း။

ဆရာ
ကျွန်တော်တို့မှာ
မဒင်တူးဆော့ ပြတိုက်လို
ဖယောင်းရုပ်တု လုပ်ပေးဖို့တော့ မတတ်နိုင်။

ဆရာထားခဲ့သမျှ
ကဗျာဝိညာဉ် မျိုးစေ့များစွာကို
လက်လှမ်းမီသမျှ နှလုံးသားတွေပေါ်
ကျနော်တို့ ကြိပက်ပေးပါရစေ။ ။

မင်းကျိန်

ဖလံးဒီးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ဆရာသို့

ငါ ငယ်ငယ်ကတည်းက
သိခဲ့ရတဲ့
ဆရာဘဝ၊ ဆရာစာ
ရိုးဂုဏ်၊ အသံသာ
လူထုဘက်က ရပ်ခဲ့တဲ့ဆရာ
ရေပြာ ရွှေကြာ
ဝေဆာမွှေးတဲ့
အနာဂတ်အတွေး
ဆရာပျိုးပေးခဲ့ပါပြီ။ ။

အနာဂတ်အလှ

မွေးကြွယ်

ငယ်စဉ်ကတည်းက
ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ရ
မေ့မရတဲ့
တက္ကသိုလ်ကျောင်းဝင်းထဲက
ဆရာရဲ့ အိမ်
ကျွန်တော်တို့ တက်ဆော့ခဲ့ကြ။

မတွေ့ရ မမြင်ရ
နှစ်ပေါင်းကြာခဲ့မှ
ကြားရသတင်းက
နှလုံးစိတ်မှာ မချမ်းမြ။

ဒါပေမယ့်
ကျန်ရစ်ခဲ့
ဆရာသမိုင်းက
အနာဂတ်မှာ အစဉ်လှ။ ။

အံ့ဘွယ်ကျော်

အမှန်တရားမုဆိုး

အဲဒီမနက်က

သစ္စာတရားတောင် မျက်နှာမကောင်းဘူး

“ကျုပ်ကို ရှာတွေ့သူတယောက် လျော့သွားပြီ” တဲ့။

ကဗျာဆရာကြီး (ဦး) တင်မိုးအား အလေးပြုပါ၏။

ရင်မီ

မသဲမကွဲ ညအမှောင်ထဲ
အလင်းတပွင့် ဖိတ်ကျသွားတယ်၊
အနာဂတ်လက်ထဲ
ဖန်မီးအိမ်က ကွဲမသွားဘူး။

ကိုအောင်

ကဗျာတပုဒ်ရဲ့ အန္တိမ
မုန်းသူတချို့ရဲ့
ခိုးကျတဲ့ မျက်ရည်တွေ
ဈာပန ပို့ကြလိမ့်မယ်
အလင်းခပ်ပေးလိုက်ပါ ဆရာ။

ဇော်မင်း (သင်္ကန်းကျွန်း)

... ကျွန်တော်တို့က ကဗျာနဲ့ စခဲ့ကြတယ်လေ။
ဇော်ဂျီ မင်းသုဝဏ် ဆိုကြပေမယ့်
လူပျိုပေါက်မှာ တင်မိုးနဲ့တွေ့တော့
ဖလ်မီးအိမ်လေး တကိုင်ကိုင်နဲ့ပေါ့ ...

ဝါသနာတူ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့
ဆယ်တန်းတုန်းက ‘မြတ်နိုးစေချင်’ ဆိုတဲ့လက်ရေး
စာစောင်လေးထုတ်တော့ အားလုံးလိုလိုဟာ
ဆရာ့ကဗျာတွေကို အတုခိုးရေးတဲ့ ကဗျာတွေချည်းပဲ ...

ဆရာက ကျွန်တော့်ကို သူ့ကဗျာတွေ ထုတ်ဝေဖို့ ခွင့်ပြုဖူးတယ်။
အကြောင်း မညီညွတ်ခဲ့ဘူး။
ကျွန်တော် ဆရာ့ကဗျာစာအုပ်ကို မထုတ်ခဲ့ဘူး။

ခုအချိန်ထိ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဖလ်မီးအိမ်ကို
လက်ထဲက မချသေးပဲ လှေတစင်းနဲ့ သီချင်းသည်ကို အဖော်ပြုပြီး
ပန်းဈေးခင်းထဲကနေ ကန္တာရနှစ်များကို ဖြတ်ကျော်ပြီး
စိမ်းလန်းတဲ့အိပ်မက်တွေကို မက်နေဆဲပါ ဆရာ။

ဆရာ့ကို ထဲထဲဝင်ဝင် ပူးပူးကပ်ကပ် နေခွင့်မကြိုခဲ့ပေမယ့်
ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ
ဆရာက အခိုင်အမာရှိမြဲရှိဆဲမို့ ဆရာရေ ...

သင့်နော်

သဝဏ်လွှာ
ကောက်နုတ်ချက်

NATIONAL COALITION GOVERNMENT OF THE UNION OF BURMA

ကဗျာဆရာကြီး ဦးတင်မိုး (၁၉၃၃ - ၂၀၀၇)
ကွယ်လွန်ခြင်းအတွက် ဝမ်းနည်းကြောင်း သတင်းစာ

မြန်မာပြည်သူ့လူထု၏ ဂုဏ်ထူးဆောင် ကဗျာဆရာကြီး ဦးတင်မိုး ၇၄ နှစ် သည်ဇန်နဝါရီ ၂၂ ရက်နေ့က အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု လော့(စ်)အင်ဂျလီ (စ်)မြို့၌ ကွယ်လွန်သွားကြောင်း ကြားသိရသည့်အတွက် ဆရာကြီး၏ ကျန်ရစ်သူ မိသားစုဝင်များနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမိပါသည်။

ဆရာကြီးသည် မျက်မှောက် မြန်မာနိုင်ငံ စာပေလောကတွင် စာဆိုဂုဏ်ရည်ပြည့်ဝသော အမျိုးသားစာဆို အကျော်အမော် တဦးဖြစ်ပါသည်။ ဆရာသည် သူ ကြီးပြင်းကျင့်လည်ဖြစ်သန်းခဲ့ရာ လူမှုပတ်ဝန်းကျင်နှင့် သမိုင်းခေတ်တို့ကရိုက်ခတ်လိုက်သော ပြည်သူတို့၏ခံစားမှုများကို ရိုးရိုး သားသား ဖြူဖြူစင်စင် သစ္စာရှိစွာ ကဗျာဖွဲ့ခဲ့သည့် ခေတ်ပေါ်ကဗျာဆရာကြီး ဖြစ်သဖြင့် သူ့ခေတ် သူ့ကာလ၏ ခေတ်ပြိုင်သမိုင်းကို ကဗျာကြေးမုံပြင်၌ မှတ်တမ်းတင်နိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

ပြည်သူ့လူထု၏ မေတ္တာ သစ္စာ စေတနာ ဝေဒနာ အစရှိသော၊ ပြည်သူ့လူထု၏ နှလုံးသားမှ ပေါ်ထွက်လာသော အသံများကို ကြားတတ်မြင်တတ်သူဖြစ်၍၊ ဂန္ဓဝင်မြောက် တိုင်းပြုပြည်ပြု ကဗျာလင်္ကာ မြောက်များစွာ ရေးဖွဲ့နိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်ပေသည်။ အရေးကြီးသည့် အခါတွင်လည်း ပြည်သူနှင့် တသွေးတသားတည်းရှိကြောင်း လက်တွေ့ပြသခဲ့သဖြင့် စစ်အာဏာရှင်တို့၏ ငရဲခန်း၍ (၄) နှစ်ကြာမျှ အကျဉ်းကျခဲ့ရသည်။ ထောင်တွင်း ဆင်းရဲဒုက္ခတို့ကိုလည်း ဆရာသည် ဘဝတူ အကျဉ်းသားများနှင့် အတူ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်စွာ ဖြတ်သန်းနိုင်ခဲ့သည်။ ထောင်အတွင်း၌ တွေ့ဖူးဆုံဖူးသူများက ဆရာအား စံနမူယူစရာ ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် တညီတညွတ်တည်း လက်ခံသတ်မှတ်ကြပေသည်။

ဆရာဦးတင်မိုး ကွယ်လွန်သွားခြင်းသည် ဆရာမိသားစုအတွက် အစားထိုးမရသော ဆုံးရှုံးမှုကြီး ဖြစ်သကဲ့သို့၊ မြန်မာစာပေ လောကနှင့် တိုင်းပြည်အတွက်လည်း အစားထိုး မရနိုင်သည့် ဆုံးရှုံးမှုကြီး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဆရာ၏ နိုင်ငံအကျိုးဆောင်ခဲ့သည့် ကြီးမြတ်သော ကဗျာစာပေ ဂုဏ်သတင်း

မှာမူ မျက်မှောက် မြန်မာ့သမိုင်းတွင် မော်ကွန်းမှတ်တိုင်အဖြစ် ထာဝစဉ် ကမ္ဘာ့တောင် ကျန်နေပါလိမ့် မည်။ ဆရာသည် လူသေသော်လည်း ဘယ်သောအခါမှ နာမည်ဂုဏ်သတင်း သေဆုံးမည့်သူမဟုတ် ဟု ယုံကြည်လျက် အစဉ်ပင် အောက်မေ့ သတိရနေကြမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာသည် ကလောင်လက်နက်ဖြင့် ပြည်သူ့ဘက်မှ ထာဝစဉ် ရပ်တည်၍၊ ကဗျာ လက်နက်ဖြင့် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်အား တစိုက်မတ်မတ် ထောက်ခံမှုပေးခဲ့သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာ မျှော်လင့်တောင့်တခဲ့သော မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးနှင့် မြန်မာစာပေ လွတ်လပ်ရေးတို့အတွက် အမျိုးသားညွန့်ပေါင်းအစိုးရအနေဖြင့် အောင်ပွဲရသည်အထိ ဆက်လက်ကြိုးပမ်းသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

ပြည်သူ့ ကဗျာဆရာကြီး ဦးတင်မိုး ကောင်းရာသုဂတိ ဘဝသို့ ရောက်ရှိပါစေ။

ဖက်စီးဆိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ပထမဦးဆုံးရေးတော်မတီဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ

CENTRAL ORGANIZING COMMITTEE, COMMUNIST PARTY OF BURMA

သို့

ဆရာဘဂျမ်း (တင်မိုး) ၏ ကျန်ရစ်သူမိသားစု

မှ

မျိုးဆက်ဟောင်း၊ မျိုးဆက်သစ်ရဲဘော်များ
ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ

အကြောင်းအရာ။ ။ ဆရာဘဂျမ်းကွယ်လွန်သွားခြင်းအတွက် ဝမ်းနည်းကြောင်း သဝဏ်လွှာ။

လေးစားရတဲ့ ဆရာဘဂျမ်းရဲ့ကျန်ရစ်သူများ ခင်ဗျား/ရှင် -

ဆရာဘဂျမ်းကွယ်လွန်သွားတဲ့သတင်းကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်/ကျွန်မတို့ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားပြီး အတိုင်းမသိ ဝမ်းနည်းခြင်းကို ခံစားကြရပါတယ်။ တိုင်းပြည်နဲ့ နိုင်ငံသားများက သူ့ကို အလိုအပ်ဆုံးအချိန်မှာမှ သူ့ချစ်တဲ့ တိုင်းပြည်နဲ့ သူ့ချစ်တဲ့ပြည်သူများကို ခွဲခွာသွားရပေလေတယ်လို့ စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်ကြရပါတယ်။ တိုင်းပြည်နဲ့ ဒီမိုကရေစီအရေးတော်ပုံအတွက် အစားထိုးမရတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာဘဂျမ်းဟာ ကျောင်းသားဘဝကနေ ဒီနေ့အထိ အမှန်တရားဘက်က ရပ်တည်ပြီး ဖိနှိပ်သူအစိုးရအမျိုးစုံကို ရဲရဲရင့်ရင့် ဆန့်ကျင်ခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ ကလောင်လက်နက်နဲ့ရော၊ ပိုစတာလက်နက်နဲ့ပါ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တဲ့သူ့ကို ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းရဲ့ တပည့်သားမြေးအစစ်လို့ ခေါ်နိုင်ပါတယ်။ သူဟာ ဗမာပြည် စာပေလောကမှာ ရွှေဒေါင်းတောင် ကလောင်တချောင်းနဲ့ ဝင်ခဲ့သလို နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်မှာလည်း ခွပ်ဒေါင်းအလံကို တလူလူလွှင့်ခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ ဗမာပြည်သူတွေရဲ့ နယ်ပယ်အသီးသီးက အမျိုးသားအမွေအနှစ်များကို ဆက်ခံထားတဲ့သူဟာ ကွယ်လွန်ချိန်မှာ တမျိုးသားလုံးရဲ့ ရတနာတပါးဖြစ်နေပြီဖြစ်တဲ့အတွက် တမျိုးသားလုံး ဝမ်းနည်းကြေကွဲကြမှာ မုချမလွဲပါ။

ဒီလိုအချိန်ဒီလိုအခါမှာ ကျန်ရစ်သူမိသားစုနည်းတူ ကျွန်တော်/ကျွန်မတို့လည်း လွန်စွာမှ ဝမ်းနည်းပူဆွေးကြရပါကြောင်း အသိပေးလိုပါတယ်။

ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီအတွင်းက ဆရာဘဂျမ်းနဲ့ ရင်းနှီးချစ်ခင်သူ၊ ဆရာဘဂျမ်းကို လေးစားချစ်ခင်သူများက ဆရာ့ကိုဂုဏ်ပြုတဲ့ ကဗျာ ဆောင်းပါးတွေ ရေးသွားကြပါမယ်။

ဆရာဘဂျမ်းရဲ့ ထွန်းပြောင်တဲ့အစဉ်အလာ အမွှန်းရှည်ပါစေ။

မျိုးဆက်ဟောင်း၊ မျိုးဆက်သစ်ရဲဘော်များ
ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ

OFFICE OF THE SUPREME HEADQUARTERS
KAREN NATIONAL UNION
KAWTHOOLEI

ဆရာတင်မိုး ကွယ်လွန်သွားခြင်းအတွက် ဝမ်းနည်းဂုဏ်ပြု သဝဏ်လွှာ

ဆရာတင်မိုးသည် မြန်မာပြည် ဒီမိုကရေစီ အရေးတော်ပုံကြီးအတွင်း စာပေယဉ်ကျေးမှု စစ်မျက်နှာမှ အလံကိုင်ကြီးတဦး ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူ ကွယ်လွန်သွားခြင်းသည် မြန်မာပြည် အတွက် ကြီးမားသည့် နစ်နာဆုံးရှုံးမှုကြီး ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် စာပေယဉ်ကျေးမှု စစ်မျက်နှာမှနေ၍ ပြည်သူများ၏ နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် မှန်ကန် ခိုင်မာအောင်၊ ပြည်သူများ၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် ယုံကြည်ချက် မှန်ကန်ခိုင်မာအောင်၊ ပိုမို စည်းရုံးနိုး ကြားလာအောင်၊ ပိုမိုထက်သန်တက်ကြွလာအောင်၊ ကဗျာစာပေများနှင့် ဆယ်စုနှစ်ပေါင်းများစွာ ထူထောင်လာခဲ့ ကြိုးပမ်းလာခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

သူ၏ လှပသည့်စိတ်ကူး၊ သူ၏ လှပသည့်တင်ပြမှု၊ သူ၏ လှပသည့်စကားလုံး အသုံးအနှုန်း၊ သူ၏ စေတနာ သဒ္ဒါတရား၊ သူ၏ မှန်မြတ်သည့် စိတ်ဓာတ်၊ သူ၏ ရိုးသားမှု၊ သူ၏ စိတ်ထားနှိမ့်ချမှု များသည် သူ့ကို ပြည်သူချစ်သည့် စာဆိုအဖြစ် ရောက်ရှိစေခဲ့၊ ပြည်သူများ၏ ချစ်ခင်လေးစားမှုကို ရရှိစေခဲ့ပါသည်။

အင်းစိန်ထောင်အတွင်း အကျဉ်းကျခံနေစဉ်၊ ဘိုကလေးအရေးအခင်းမှ ရောက်လာကြသည့် အပြစ်မဲ့ကရင်ပြည်သူများ အင်းစိန်ထောင်အတွင်း ရက်စက်စွာ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခံခဲ့ခြင်းကို မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ ကြုံရပြီးသည့်နောက် သူ့အနေဖြင့် အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရ၊ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြား ဖြစ်ခဲ့ခြင်းကို လူသိရှင်ကြား ထုတ်ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။

ဖလံးဒီးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

၁၉၅၉ ခုနှစ်က ကျနော်နှင့်အတူ KNU ခေါင်းဆောင်များနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့၊ ထမင်းလက်ဆုံစားခဲ့၊ စကားလက်ဆုံပြောခဲ့ကြပြီး၊ KNU ဌာနချုပ်အထိ အလည်အပတ်ရောက်ခဲ့၊ အခမ်းအနားတစ်ခုတွင် အားပေးစကား ပြောခဲ့ပါသည်။ အစည်းအဝေးခန်းမအနီး စမ်းရေစီးသံကို နာခံရင်း စိတ်ကြည်နူးမှုကို ရရှိခဲ့ကြောင်းလည်း ပြောခဲ့ပါသည်။

အဖိနှိပ်ခံ အမျိုးသားများ၊ အဖိနှိပ်ခံပြည်သူများ၊ ကျေးကျွန်များ နင်းပြားဘဝမှ လွတ်မြောက်ရန် ကျနော်တို့က သေနတ်ထမ်းပြီး တော်လှန်ရေး ဆင်နွှဲကြပါသည်။ သူကတော့ ကလောင်ကိုထမ်းပြီး ပြည်သူ့အကျိုး၊ တိုင်းပြည်အကျိုးကို ရွက်ဆောင်ပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျနော်တို့အားလုံးသည် လွတ်လပ်မှု၊ တရားမျှတမှု၊ အရေးတော်ပုံအတွင်းက လူတွေ့၊ ရဲဘော်ရဲဘက်တွေသာ ဖြစ်ကြပါသည်။

သူကွယ်လွန်သွားသည့်အတွက် ကျနော်တို့ အလွန်ဝမ်းနည်းပါကြောင်း သူ၏ မိသားစုအား ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

၂၄၊ ၁၊ ၂၀၀၇
မန်းရှာလာဖန်း
အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး
KNU

ကဗျာဆရာကြီး (ဦး) တင်မိုး ကွယ်လွန်ခြင်းအတွက်
၈၈ မျိုးဆက်ကျောင်းသားများမှပေးပို့သော ဝမ်းနည်းကြေကွဲကြောင်း သဝဏ်လွှာ

နေ့စွဲ။ ။ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၃၊ ၂၀၀၇
ကြေညာချက်အမှတ် ။ ။ ၂/၂၀၀၇ (၈၈)

မြန်မာနိုင်ငံ၏ နိုင်ငံ့ဂုဏ်ဆောင် ကဗျာဆရာကြီး (ဦး) တင်မိုး ကွယ်လွန်ဆုံးပါးသွားကြောင်းကို ယနေ့(ဇန်နဝါရီ၊ ၂၃၊ ၂၀၀၇) နံနက်ပိုင်းတွင် ကြားသိလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ၈၈ မျိုးဆက် ကျောင်းသားများအနေဖြင့် အထူးကြေကွဲ ဝမ်းနည်း စိတ်ထိခိုက်ကြရပါသည်။

ဆရာကြီး တင်မိုးသည် မြန်မာ့စာပေနယ်တွင် အလွန်ရှားပါးခဲ့သော ကလေး ကဗျာများကို အများဆုံး ရေးသားခဲ့သည့်အပြင် သူ၏ စာပေများမှာလည်း မြန်မာ့စာပေသမိုင်းတွင် လွန်စွာထင်ရှားခဲ့ သော မီးရှူးတန်ဆောင် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့အပြင် ဆရာကြီးသည် ၁၉၈၈ ဒီမိုကရေစီအရေးတော်ပုံကြီးတွင် စာရေးဆရာများ၏ အခန်းကဏ္ဍဘက်မှ တက်ကြွစွာပါဝင်ခဲ့ပြီး မြန်မာနိုင်ငံ ဒီမိုကရေစီရေးအတွက် ကလောင်ကိုင်ဆွဲ၍ ဆက်လက်ဆင်နွှဲလာခဲ့ရာ စစ်အစိုးရ၏အကျဉ်းထောင်အတွင်း၌ ထိန်းသိမ်းခံရသူလည်း ဖြစ်သည်။

မြန်မာ့စာပေသမိုင်းဝင်နှင့် ဒီမိုကရေစီတိုက်ပွဲဝင် ကဗျာဆရာကြီး (ဦး)တင်မိုး သည် မကွယ်လွန်မီ နှစ်ရက်အလို ၂၀-၁-၂၀၀၇ နေ့စွဲဖြင့် ‘မျိုးဆက်သစ်ရဲ့စေတနာ’ အမည်ပေးထားသည့် ကဗျာတစ်ပုဒ် ကို ၈၈ မျိုးဆက်ကျောင်းသားများအတွက် ရည်ရွယ်ဖွဲ့ဆိုပေးသွားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့ ၈၈ မျိုးဆက်ကျောင်းသားများအား အင်အားတစ်ရပ်ကို ဖြည့်ဆက်ပေးခဲ့သည်။

ထိုကဲ့သို့ မြန်မာ့စာပေကိုမြှင့်တင်ခဲ့သော မြန်မာနိုင်ငံ၏ အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှု မှတ်တိုင်တစ်ခု ဖြစ်သူ ဆရာကြီး (ဦး) တင်မိုးသည် မိမိ၏မွေးရပ်မွေးမြေကို မစွန့်ခွာလိုပါဘဲလျက်နှင့် ဒီမိုကရေစီရေး အတွက်ကြိုးပမ်းရင်း တစ်ပါးမြေ၊ တစ်ပါးရေသို့ရောက်ရှိနေခဲ့စဉ် ကွယ်လွန်ဆုံးပါးသွားရခြင်းမှာလည်း အလွန်စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာကောင်းသည့် အခြေအနေတစ်ရပ် ဖြစ်နေပေသည်။

ကဗျာဆရာကြီး (ဦး)တင်မိုး ကွယ်လွန်ဆုံးပါးသွားခဲ့ခြင်းသည် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ၏ စာပေသမိုင်းဝင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ဆုံးရှုံးရခြင်းဖြစ်သည်သာမက ကျွန်တော်တို့၏ ဒီမိုကရေစီရေး ဖော်ဆောင်မှုတွင်လည်း အင်အားတစ်ရပ် ဆုံးရှုံးရခြင်းဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ၈၈ မျိုးဆက်ကျောင်း သားများမှ အထူးတလည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲ ထိခိုက်ခံစားကြရပါကြောင်း ဝမ်းနည်းခြင်းသဝဏ်လွှာကို ပေးပို့လိုက်ရပေသည်။

၈၈ မျိုးဆက်ကျောင်းသားများ

မြန်မာနိုင်ငံ ဒီမိုကရက်တစ်အင်အားစု
Forum for Democracy in Burma

ဆရာကြီးတင်မိုး ဆုံးပါးကွယ်လွန်ခြင်းအတွက်
မြန်မာနိုင်ငံ ဒီမိုကရက်တစ်အင်အားစုမှပေးပို့သော ဝမ်းနည်းကြောင်း သတိပေးလွှာ

ဆရာကြီးတင်မိုး ဆုံးပါးကွယ်လွန်ခြင်းအတွက် ...

မိမိတို့ မြန်မာနိုင်ငံ ဒီမိုကရက်တစ်အင်အားစုအနေ ဖြင့် မိသားစုနှင့်အတူ အထူးဝမ်းနည်းကြေကွဲ ဖြစ်ကြရပါတယ်။

ဆရာ့ရဲ့ ဒီမိုကရေစီအရေးတော်ပုံကြီးအပေါ်မှာ အလေးထားမှု၊ စာပေသစ္စာ အပေါ်မှာ ခိုင်ကျည်မှု၊ ငြိမ်းချမ်းရေးအပေါ်မှာ မြတ်နိုးမှု၊ လူငယ်တွေအပေါ်မှာ နားလည်မှု၊ ပြည်သူတွေအပေါ်မှာ ချစ်ခင်မှု စတဲ့ ဂုဏ်ဒြပ်တွေဟာ မိမိတို့အင်အား စုများအဖို့ တလေးတစား တန်ဖိုးထားသွားကြရမယ့် စံထားချက်များ အမှန်ဖြစ်ပါတယ်။

‘ရှစ်ဆယ့်ရှစ် မျိုးဆက်သစ်’ တဲ့ ...

တခေတ်ထူမဲ့ လူငယ်များ

သမိုင်းထဲက မွေးလို့ဖွား

သွေးသစ် အားသစ် လောင်းပြီတကား။

ဆရာ့ရဲ့ ၂၀၊ ၁၊ ၂၀၀၇ ရက်နေ့က ရေးသားပေးပို့လိုက်တဲ့ ဒီကဗျာဟာ မြန်မာပြည်သူတွေနှင့် မြန်မာပြည်သူတွေရဲ့ ဒီမိုကရေစီအရေးတော်ပုံကြီးအတွက် သွေးသစ်အားသစ်လောင်းပေးလိုက်တဲ့ ဆရာ့ရဲ့ စေတနာ စကားများအဖြစ် ကမ္ဘာတည်သရွေ့ ရှင်သန်နေပါလိမ့်မယ် ဆရာ။

မူဝါဒရေးရာ ဦးဆောင်အဖွဲ့
မြန်မာနိုင်ငံ ဒီမိုကရက်တစ်အင်အားစု
၂၀၀၇ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ (၂၃) ရက်

All Burma Students' Democratic Front

မြန်မာတပေညာရှင်၊ ကဗျာဆရာ၊ (၈၈၈၈) လူထုအရေးတော်ပုံကြီးတွင် တက်ကြွစွာ မြန်မာ့တပေညာရှင်တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သော ဆရာကြီးတင်မိုး ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခြင်းအတွက် ဝမ်းနည်းကြောင်းသဝဏ်လွှာ

မြန်မာ့တပေညာရှင်၊ ကဗျာဆရာ၊ (၈၈၈၈) လူထုတွင် ရှေ့တန်းမှ တက်ကြွစွာတိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သော ကဗျာဆရာကြီးတင်မိုး (ဦးဗရမ်း) သည် ၂၀၀၇ ခု၊ ဇန်နဝါရီ ၂၂ ရက်နေ့၊ အမေရိကန်နိုင်ငံ ကာလီဖိုးနီးယား ဆေးရုံကြီးတွင် လူကြီးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားသည့်အတွက် မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများ ဒီမိုကရက်တစ်တပ်ဦး ရဲဘော်များမှ မြန်မာ့အဖိနှိပ်ခံ ပြည်သူ့လူထုကြီးနှင့်ထပ်တူ အထူးဝမ်းနည်းမိပါကြောင်း အလေးအနက် ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ကဗျာဆရာကြီးတင်မိုးသည် မြန်မာ့ကျေးလက်နှင့် အမျိုးသားဓလေ့ရန်တို့ ထုံသင်းသော ကဗျာအမြောက်အများကို ဂန္ထဝင်မြောက် ရေးဖွဲ့သီကုံးခဲ့သူ ကဗျာဆရာကြီးအဖြစ် တိုင်းပြည်က တန်ဖိုးထားရသော စာပေညာရှင်တဦး ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာကြီးသည် ‘မနီကလေး ဘယ်ကလာ’ အစရှိသည့် ကလေးကဗျာများကို ရေးဖွဲ့၍ ကျောင်းသား ကလေးသူငယ်များအား အနုပညာဖြင့် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ ရင်းနှီးစေခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာကြီးသည် (၈၈၈၈) အရေးတော်ပုံကြီးတွင် ရှေ့တန်းမှ ဦးဆောင်တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီး၏ ‘အိမ်လည်ကျူးတဲ့သား (အမေ့သားစကား တိုးတိုးပြောလှည့်ပါ)’ ကဗျာသည် (၈၈၈၈) လူထုတိုက်ပွဲကြီးအတွင်း ရှေ့တန်းမှ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သော ကျောင်းသားများ၏ လှုပ်ရှားမှုကို ပီပြင်စွာ ထင်ဟပ်၍ ဖိနှိပ်သူစစ်အုပ်စု၏ ယုတ်မာရက်စက်မှုကို ပေါ်လွင်ထင်ရှားကာ အနုပညာနှင့် ထိထိမိမိ ပေါင်းစပ်နိုင်ခဲ့သော တိုက်ပွဲဝင် ကဗျာတပုဒ်အဖြစ် သမိုင်းမော်ကွန်း ဝင်ခဲ့ပါသည်။

ဆရာကြီးသည် အဖိနှိပ်ခံ ပြည်သူ့လူထုကြီး၏ သူရဲကောင်း၊ ဘုံရန်သူ စစ်အုပ်စု၏ မုန်းတီးပြိုင်ခြင်းကိုခံရသော နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားအဖြစ် စစ်အကျဉ်းထောင်အတွင်း ၁၉၉၁ ခုနှစ်မှစ၍ နှစ်ရှည်လများ အကျဉ်းကျခံခဲ့ရသူတဦး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်လာပြီးနောက် ဆရာကြီးသည် လွတ်မြောက်နယ်မြေသို့ရောက်ရှိလာကာ ‘ဒေါင်းအိုးဝေ’ ... အစရှိသော စာစောင်

ဖလံးအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

အသီးသီးနှင့် မိဒီယာအသံလွှင့်ဌာနများတွင် ဒီမိုကရေစီရေး တိုက်ပွဲဝင်ကဗျာများ၊ ဆောင်းပါးများကို အနုပညာမြောက် ရေးသားထုတ်လွှင့် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ပါသည်။

လူသားတယောက်၏ ဘဝနိဂုံးသည် တချို့က သစ်ရွက်ကလေးတရွက်လို ကြွေသည်။ တချို့ကျတော့ လင်းလက်တောက်ပကာ ကြယ်စင်အဖြစ် ကြွေသည်။ ဆရာကြီးသည် မြန်မာပြည်၏ တိုက်ပွဲဝင် အမျိုးသားကဗျာဆရာ၊ အနုပညာရှင်ကြီးအဖြစ် လင်းလက် တောက်ပစွာ တန်ဖိုးထားအပ်သော ကြယ်စင်တစ်စင်းအဖြစ် ကြွေရခြင်းဖြစ်သည်ဟု အသိအမှတ် ပြုပါသည်။

အထူးဝမ်းနည်း ကြေကွဲရသည်မှာ ဆရာကြီးသည် သူချစ်သော မြန်မာ့ဓလေ့ရန်တို့ ထုံသင်းရာ ဇာတိအမိမြေတွင် ငြိမ်းချမ်းစွာ နေခွင့်မရခဲ့ဘဲ လွတ်မြောက်ရာတိုင်းတပါးတွင် ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်ရခြင်းမှာ မြန်မာပြည်သူတို့အဖို့ အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှု၏ ကြီးမားသော ဆုံးရှုံးမှုအဖြစ် မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများ ဒီမိုကရက်တစ်တပ်ဦးမှ နှမြောတသ မှတ်တမ်းတင် အပ်ပါသည်။

ဆရာကြီးမျှော်လင့်တောင့်တခဲ့သော ဒီမိုကရေစီရေးတိုက်ပွဲ မုချအောင်ရမည်။
ဆရာကြီးတင်မိုး ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ။

မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာကျောင်းသားများဒီမိုကရက်တစ်တပ်ဦး။
ရက်စွဲ။ ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၂၃) ရက်၊ (အင်္ဂါနေ့)

Website: www.absdf8888.org, Email: absdfhq@csloxinfo.com

လူ့ဘောင်သစ်ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီ (ဌာနချုပ်)
DEMOCRATIC PARTY FOR A NEW SOCIETY (H.Q.)

ဆရာကြီးတင်မိုးအတွက် ဝမ်းနည်းခြင်း သဝဏ်လွှာ

ဆရာကြီး ရုတ်တရက် ဆုံးပါးကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ယနေ့ (၂၃၊ ၁၂၊ ၂၀၀၇) မနက်မှာ ကြားသိလိုက်ရပါတယ်။

ဆရာကြီးရဲ့မိသားစုနှင့်ထပ်တူ ကျနော်တို့ လူ့ဘောင်သစ်ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီက အထူးနမောတသ ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖြစ်ကြရပါတယ်။

‘မုန်းသူတို့၏ အသက်ကား ရှည်ကြ၏
ချစ်သူတို့၏ အသက်ကား တိုကြ၏’

လို့ ဆရာမ မိုးမိုး(အင်းလျား) အတွက် ဆရာရေးခဲ့တဲ့ အလွမ်းစာဟာ ဆရာ့အတွက် ကျနော်တို့ ရေးကြရမယ့် အလွမ်းစာလည်း ဖြစ်သွားပါပြီ ဆရာ။

စာပေအပေါ်မှာ၊ လူမျိုးပေါင်းစုံပြည်သူတွေအပေါ်မှာ၊ ဒီမိုကရေစီနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးအပေါ်မှာ ဆရာရဲ့ အတိုင်းအတာမဲ့ သစ္စာကြီးမှုတွေကို ကျနော်တို့ပါတီက အမြဲလေးစား တန်ဖိုးထားနေမှာပါ ဆရာ။ ဆရာဟာ မြန်မာပြည်သူတို့နှင့်အတူ ထာဝရဆက်ပြီး ရှိနေပါလိမ့်မယ်။

ဗဟိုကော်မတီ
လူ့ဘောင်သစ်ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီ (ဌာနချုပ်)
၂၀၀၇ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ (၂၃) ရက်

Assistance Association for Political Prisoners (Burma)
နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများကူညီစောင့်ရှောက်ရေးအသင်း (မြန်မာနိုင်ငံ)

ကဗျာဆရာကြီး ဦးတင်မိုး ကွယ်လွန်ခြင်းအတွက်
နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများ ကူညီစောင့်ရှောက်ရေးအသင်း (မြန်မာနိုင်ငံ) ၏
ဝမ်းနည်းကြောင်း သတိပေးလွှာ

အသက် ၇၄ နှစ်ရှိ ဆရာကြီးဦးတင်မိုး ကွယ်လွန်သွားကြောင်း ကြားသိရသည့်အတွက် ဆရာကြီးရဲ့မိသားစုနဲ့ထပ်တူ ဝမ်းနည်းပူဆွေးခဲ့ရပါတယ်။

ဆရာကြီးရဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေကို ညွှန်းဆိုရမယ်ဆိုရင် စာမျက်နှာပေါင်းမြောက်များစွာ ရေးသားသော်လည်း ပြည့်စုံလိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။

တိုင်းပြုပြည်ပြု စာပေ၊ ကဗျာများ မြောက်များစွာ ရေးသားခဲ့သလို ကိုယ်တိုင်လည်း စစ်အာဏာရှင်တို့ရဲ့ အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ ၄ နှစ်မျှ နေလာသူဖြစ်ပါတယ်။ အကျဉ်းထောင်ထဲက ထွက်လာပြီး နောက်ပိုင်းလည်း ကလောင်တချောင်း လက်မှာစွဲလို့ ဆောင်းပါး၊ ကဗျာ မြောက်များစွာကို ရေးသားနိုင်ခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်တို့ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများကူညီစောင့်ရှောက်ရေးအသင်း (မြန်မာနိုင်ငံ) ရဲ့ အကြံပေးတဦးဖြစ်သလို အဖွဲ့ဝင်များကို ကြိုတိုင်း ဆုံးမစကားပြောတတ်တဲ့ ဆရာကြီးကို ကျွန်ုပ်တို့ အသင်းဝင်များက အမြဲ လွမ်းဆွတ်သတိရနေကြမှာပါ။

ဆရာကြီးကွယ်လွန်သွားခြင်းဟာ မိသားစုအတွက်သာမဟုတ်ဘဲ မြန်မာ့စာပေလောကအတွက်၊ တိုင်းပြည်အတွက်ပါ ကြီးမားတဲ့ဆုံးရှုံးမှုတခု ဖြစ်ပါတယ်။ သို့ပေမယ့် ဆရာကြီးရဲ့ ဂုဏ်ရောင်တွေဟာ မြန်မာ့သမိုင်းမှာ မပျောက်မပျက်ဘဲ စံထားစရာ မှတ်တိုင်တခုအဖြစ် တင်ကျန်နေမယ်ဆိုတာ အသေအချာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာကြီး အမြဲပြောဆိုနေတဲ့ လွတ်လပ်ခြင်းရဲ့ အရသာကို ဆရာကြီး မခံစားသွားခဲ့ရပေမယ့် ဆရာကြီး မြင်ချင်ဖြစ်စေချင်တဲ့ လွတ်လပ်မှုအတွက် ကျနော်တို့ ဆက်လက်တိုက်ပွဲဝင်သွားမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ကတိပြုလိုက်ပါတယ်။

ဆရာကြီး ၂၀၊ ၁၊ ၂၀၀၇ မှာ နောက်ဆုံးရေးခဲ့တဲ့ ၈၈ မျိုးဆက်ကျောင်းသားများအတွက် မျိုးဆက်သစ်တို့ရဲ့ စေတနာ ကဗျာကို လက်ဆင့်ကမ်းရင်း ဆရာကြီးကိုဂုဏ်ပြုလိုက်ပါတယ်။

ဆရာကြီး ကောင်းရာသူကတိလားပါစေ။

နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများကူညီစောင့်ရှောက်ရေးအသင်း (မြန်မာနိုင်ငံ)

3970 Legation Street, NW Washington D.C. 20015, U.S.A.

မြန်မာ့ဂုဏ်ဆောင် ကဗျာဆရာကြီး ဦးတင်မိုး (၇၄ - နှစ်) သည် ဇန်နဝါရီလ (၂၂) ရက်နေ့က အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု လော့ဒ်(စ်)အင်ဂျလီ(စ်)မြို့၌ ကွယ်လွန်သွားကြောင်း ကြားသိရသည့်အတွက် ဆရာကြီး၏ ကျန်ရစ်သူမိသားစုဝင်များနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ဝမ်းနည်းပူဆွေးခြင်းဖြစ်ရပါသည်။

ဆရာသည် မျက်မှောက်မြန်မာစာပေခေတ်၏ ရှားပါးလှသော ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ အမျိုးသား စာဆိုအကျော်အမော်တဦး ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာသည် သူကြီးပြင်းခဲ့ရာ ဘဝပတ်ဝန်းကျင်၊ သူ ကျင်လည်ခဲ့ရာ လူ့အဖွဲ့အစည်း၊ သူဖြတ်သန်းခဲ့ရာ သမိုင်းခေတ်စသည်တို့က ရိုက်ခတ်လိုက်သော နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတို့၏ ခံစားမှုများကို ရိုးသားဖြူစင်စွာ သစ္စာရှိစွာ ကဗျာဖွဲ့လေ့ရှိသည့် ခေတ်ပေါ်ကဗျာ ဆရာကြီးဖြစ်သည့်အလျောက် သူ့ခေတ် သူ့ကာလ၏ ခေတ်ပြိုင်သမိုင်းကို ကဗျာဖြင့်မှတ်တမ်းတင် နိုင်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

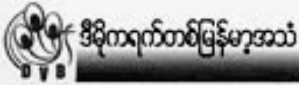
ပြည်သူလူထု၏ လှပသော မေတ္တာ စေတနာ၊ ပြည်သူလူထု၏ အံ့လောက်သော ဇာတိမာန်၊ ပြည်သူလူထု၏ အတုယူဖွယ် ဇွဲသတ္တိ၊ ပြည်သူလူထု၏ မြတ်နိုးဖွယ် ယဉ်ကျေးမှု အစရှိသည့် ဂန္ထဝင် မြောက် တိုင်းပြုပြည်ပြု ကဗျာ လင်္ကာ မြောက်များစွာ ရေးသားခဲ့ရုံမျှမက၊ အရေးကြီးသည့်အခါ တွင်လည်း ပြည်သူနှင့် တသွေးတသားတည်းရှိကြောင်း လက်တွေ့ပြသနိုင်စွမ်းရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဆရာသည် စစ်အာဏာရှင်တို့၏ ငရဲခန်း၌ (၄) နှစ်မျှ အကျဉ်းချထားခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ထောင်ကျနေစဉ်မှာပင် ဆရာသည် ကဗျာ အရေးအစပ် မပျက်သည့်အပြင်၊ ဘဝတူ အကျဉ်းသားများကို ကဗျာ စာပေများ ဟောပြောပို့ချကာ စိတ်အားသတ္တိများနိုးဆော်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ လောကဓံကို စိန်ခေါ်အံ့တုပြခဲ့ သည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း ဆရာရောက်ရှိရာ နေဒေသအသီးသီး၌ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မိတ်ဆွေများ ပြည်သူများက ဆရာ့အား စံနမူယူစရာ ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် လက်ခံသတ်မှတ်ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဆရာ ဦးတင်မိုးကွယ်လွန်သွားခြင်းသည် ယနေ့မြန်မာစာပေလောကအတွက် ‘နေ’ တစ်စင်း ကွယ်ရသကဲ့သို့ ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာမိသားစုအတွက် အစားထိုး မရသော ဆုံးရှုံးမှုကြီးဖြစ်သကဲ့သို့၊

မြန်မာ့စာပေလောကနှင့် တိုင်းပြည်အတွက်ပါ အတွက်ပါ အစားထိုး မရနိုင်သည့် ဆုံးရှုံးမှုကြီးဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဆရာ၏ တိုင်းကျိုးပြည်ကျိုးဆောင်ခဲ့သည့် ကြီးမြတ်သော ဂုဏ်သတင်းမှာမူ မျက်မှောက် မြန်မာ့သမိုင်းတွင် စံမှီစရာ မော်ကွန်းကျောက်တိုင်အဖြစ် ထာဝစဉ် တည်ရှိနေပါလိမ့်မည်။ ဆရာသည် လူသေသော်လည်း နာမည်သေမည့်သူမဟုတ်ဟု မမှိတ်မသုန် ယုံကြည်ပါသည်။

ဆရာသည် ‘မြန်မာသတင်းသမဂ္ဂ’ ၏ ဂုဏ်ထူးဆောင် နာယကအဖြစ်နှင့် ‘ဥဒါန်းမဂ္ဂဇင်း’ ၏ အတိုင်ပင်ခံစာတည်းအဖြစ် မေတ္တာရှေ့ထား ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့်အလျောက် ‘မြန်မာသတင်းသမဂ္ဂ’ နှင့် ‘ဥဒါန်းမဂ္ဂဇင်း’ တို့၏ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းများကို အလျဉ်းသင့်တိုင်း အကြံပြုလမ်းညွှန်လေ့ရှိသဖြင့် ဆရာ၏ ကြီးမြတ်သော စေတနာ မေတ္တာတရားတို့ကို မြန်မာသတင်းသမဂ္ဂ အဖွဲ့သားများအနေဖြင့် အစဉ်ပင် အောက်မေ့သတိရ နေကြမည်ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာ့ဂုဏ်ဆောင် ပြည်သူ့စာဆို ဆရာကြီး ဦးတင်မိုး
ကောင်းရာသုဂတိ ဘုံဘဝသို့ ရောက်ရှိပါစေ။

P.O Box 6720, ST. Olavs Plass, 0130 Oslo, Norway, www.dvb.no

ဒီမိုကရက်တစ် မြန်မာ့အသံ

P.O Box 6720, ST. Olavs Plass, 0130 Oslo, Norway. www.dvb.no

မြန်မာနိုင်ငံ စာပေသမိုင်း၏ မီးရှူးတန်ဆောင်၊ မြန်မာ့ဒီမိုကရေစီရေး တိုက်ပွဲဝင် ကဗျာဆရာကြီး တင်မိုး ဇန်နဝါရီ ၂၃ ရက် ၂၀၀၇ နံနက်ပိုင်းတွင် ကွယ်လွန် ဆုံးပါးသွားကြောင်း ကြားသိလိုက်ရပါသဖြင့် ဒီမိုကရက်တစ်မြန်မာ့အသံက အထူးတလည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲ ဖြစ်ရပါသည်။

၁၉၅၉ ခုနှစ်နောက်ပိုင်း ၂၀၀၃ ခုနှစ်အတွင်း ဒီမိုကရက်တစ်မြန်မာ့အသံ၏ ဂုဏ်ထူးဆောင် အယ်ဒီတာအဖြစ် တာဝန်ယူရင်း လေလှိုင်းသံမှလည်း ‘ကြေးမုံ မှန်ကွဲစများ’ အစီအစဉ်ကို ကိုယ်တိုင် ရေးသားထုတ်လွှင့်ခဲ့သေးသဖြင့် ချစ်ခင်လေးစား တန်ဖိုးထားရသော ဆရာသမားတဦး၊ လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်တဦး ဆုံးရှုံးသွားပြီဟု ခံစားရပါသည်။

ထို့ပြင် တိုင်းပြည်လူမျိုး၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ တရားမျှတမှု၊ လွတ်လပ်မှုနှင့် အနာဂတ် မျိုးဆက်သစ် ကလေးများအပေါ် ချစ်ခင်တွယ်တာစိတ် ကြီးမားလှသော ကဗျာဆရာကြီးတင်မိုး ကွယ်လွန်သွားခြင်း သည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ စာပေသမိုင်းဝင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတဦး ဆုံးရှုံးခြင်းဖြစ်သဖြင့် ဒီမိုကရက်တစ် မြန်မာ့ အသံက အထူးတလည် ဝမ်းနည်းထိခိုက် ကြေကွဲခံစားရပါကြောင်း ဤသဝဏ်လွှာကို ပေးပို့လိုက် ပါသည်။

ကဗျာဆရာကြီး ဦးတင်မိုး ကွယ်လွန်ခြင်းအတွက်
မြန်မာအသင်း (ကိုရီးယား) နှင့် ရွှေသင်္ဂဟာ - မြန်မာအသင်း စာကြည့်တိုက်တို့၏
ဝမ်းနည်းသဝဏ်လွှာ

ပြည်သူ့စာဆိုကြီး ဦးတင်မိုး ကွယ်လွန်ကြောင်း ကြားသိရသည့်အတွက် မိသားစုနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ နှမြောတသ ဝမ်းနည်းရပါသည်။

ဆရာ ဦးတင်မိုးသည် နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ကျော်မျှ ကဗျာစာပေများကို နေ့စဉ်မပြတ် ရေးဖွဲ့ ခဲ့သူဖြစ်ပြီး၊ မျက်မှောက်ခေတ် မြန်မာကဗျာသမိုင်း၏ အရေးပါသော အဓိကရ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာသည် ‘ဖန်မီးအိမ်’ ထွန်းညှိ၍ မြန်မာပြည်ကို အလင်းဆောင်ခဲ့သလို၊ လောက၏ ‘အလှကိုယ်စီ’ ကို ချစ်မြတ်နိုးအောင် ဖော်ထုတ်ပေးခဲ့သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ အသက်ရှင်သမျှ ကာလတွင် မြန်မာ ပြည်သူတို့နှင့် ထပ်တူထပ်မျှ နေထိုင်ခံစားခဲ့ပြီး၊ ပြည်သူလူထု၏ ခံစားမှုကို ကဗျာဖြင့် မော်ကွန်း ထိုးခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ပြည်သူတို့၏ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ‘ခွပ်ဒေါင်းအလံခေါ်ရာသို့’ ယုံကြည်စွာ လျှောက်လှမ်းကြရန် အားမာန်သွေးပေးခဲ့သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာ ဦးတင်မိုး ကွယ်လွန်သွားခြင်းသည် ယနေ့ မြန်မာစာပေလောကအတွက် ရတနာတပါး ကွယ်ပျောက်ရခြင်း ဖြစ်သလို ပြည်သူတို့အတွက် တိုင်းပြည်အတွက် အစားထိုး မရနိုင်သည့် ဆုံးရှုံးမှု တခုလည်း ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာအသင်း (ကိုရီးယား) သည် ဆရာကြီးအား ဖိတ်ကြား၍ စာပေဟောပြောပွဲ စသည့် စာပေလှုပ်ရှားမှုများ ပြုလုပ်ရန် နှစ်စဉ် စီစဉ်ခဲ့ကြသော်လည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မလာရောက်နိုင်ခဲ့သည်ကို ယူကြီးမရ ဖြစ်မိရပါသည်။ ရွှေသင်္ဂဟာ - မြန်မာအသင်း စာကြည့်တိုက်က ဆရာ၏ ကဗျာစာအုပ် သုံးအုပ် ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့သည်များနှင့်ပဲ ဖြေသိမ့်ရတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာ ဦးတင်မိုး (၁၉၃၃ နိုဝင်ဘာ ၁၅၊ ၂၀၀၇ ဇန်နဝါရီ ၂၂) သည် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုတွင် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သော်လည်း ဆရာကြီး၏ အမည်နာမသည်ကား မြန်မာပြည်သူများ၏ နှလုံးအိမ်တွင် ထာဝစဉ် အသက်ရှင်သန်နေမည် ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာ့ဂုဏ်ဆောင် ပြည်သူ့ စာဆို ဆရာကြီး ဦးတင်မိုး ကောင်းရာသုဂတိသို့ ရောက်ရှိပါစေ။

အမှုဆောင်အဖွဲ့
မြန်မာအသင်း (ကိုရီးယား)
MYANMAR ASSOCIATION IN KOREA
၂၀၀၇ ဇန်နဝါရီ ၂၆

ရေကန်ဆန်ကန်ရွှေများ

ဆရာကြီး ဦးတင်မိုး (၁၉၃၃ - ၂၀၀၇)
ဈာပနအခမ်းအနား အစီအစဉ်

နေ့ရက်	အချိန်	နေရာ	အစီအစဉ်
စနေ ၀၁-၂၇-၀၇ Saturday January 27, 2007	၅:၃၀ - ၈:၃၀ နာရီ ညနေ 5:30pm-8:30pm	Rose Hills Memorial Park and Mortuary (Memorial Chapel) 3888 Workman Mill Rd, Whittier, CA 90601 Tel-(562)692-1212 (562)699-0921	အသုဘရှု အခမ်းအနား (Viewing)
တနင်္ဂနွေ ၀၁-၂၈-၀၇ Sunday January 28, 2007	၁၁:၀၀ - ၁:၀၀ နာရီနေ့လည် 11:00am-1:00pm	ဓမ္မဇောတိကျောင်း Dhammajoti Meditation Center (Baldwin Park Monastery) 4436 Walnut Street Baldwin Park, CA 91706 Tel-(626) 337-0056	ရက်လည် ဆွမ်းကျွေး
	၂:၃၀ - ၄:၁၅ နာရီ 2:30pm - 4:15pm	Rose Hills Memorial Park and Mortuary (SkyRose Chapel)	ဈာပနအခမ်းအနား (Funeral Service)
တနင်္လာ ၀၁-၂၉-၀၇ January 29, 2007	မနက်လင်းအားကြီး	Rose Hills Memorial Park and Mortuary	မီးသင်္ဂြိုဟ် (မိသားစုဝင်များသာ)

Rose Hills Memorial Park and Mortuary
Location: <http://www.rosehills.com/locationsContent/location.aspx>
Direction: <http://www.mapquest.com>
Dhammajoti Meditation Center (Baldwin Park Monastery)
Location & Direction: <http://www.mapquest.com/>

ကဗျာဆရာကြီး ဦးတင်မိုးအား နှုတ်ဆက်ဂါရဝပြုအခမ်းအနား အစီအစဉ်

ဇန်နဝါရီ ၂၇၊ ၂၀၀၇၊ စနေနေ့
ညနေ ၅း၃၀ မှ ၈း၃၀ အထိ

အောက်ပါအစီအစဉ်အတိုင်း ပြုလုပ်မည်ဖြစ်ပါ၍ ကြိုတင်ပြင်ဆင်နိုင်ကြစေရန် ကျန်ရစ်သူ မိသားစုနှင့် အခမ်းအနား ကျင်းပရေးကော်မတီက အကြောင်းကြားပါသည်။

- (၁) ၅း၃၀ - ပရိသတ်နေရာယူခြင်း၊
- (၂) ၅း၃၀ မှ ၅း၅၀ - သံဃာတော်များက ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ခြင်း၊
- (၃) ၅း၅၀ - ကဗျာဆရာကြီးဦးတင်မိုး၏ ကလေးကဗျာများကို ကလေးများက အမှတ်တရ ရွတ်ဆိုခြင်း၊
- (၄) ၆း၀၀ - ရပ်နီးရပ်ဝေးမှ ပေးပို့လာသည့် အဖွဲ့အစည်း၊ မိတ်ဆွေအသီးသီး၏ ဝမ်းနည်းသဝဏ်လွှာစာရင်းကို ကောက်နုတ်ဖတ်ကြားခြင်း၊
- (၅) ၆း၀၅ - တက်ရောက်လာသည့် အဖွဲ့အစည်းအသီးသီးနှင့် မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများက ဝမ်းနည်းသဝဏ်နှင့် အမှတ်တရစကား ပြောကြားခြင်း၊
- (၆) ၇း၂၀ - အခမ်းအနားနိဂုံးအဖြစ် ကဗျာဆရာကြီး ဦးတင်မိုး၏ ရုပ်သံမှတ်တမ်း ထုတ်လွှင့်ခြင်း၊
- (၇) ၇း၂၀ - တက်ရောက်လာသည့် ပရိသတ်က တစ်ဦးချင်း တန်းစီ၍ နှုတ်ဆက်ဂါရဝပြုပြီး အခမ်းအနားကို ရုပ်သိမ်းခြင်း။

အဖွဲ့အစည်းနှင့် မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများ၏ နှုတ်ဆက်စကားပြောချိန်ကို ၃ မိနစ်မှ ၅ မိနစ်အထိသာ သတ်မှတ်ထားပါသည်။ ကြိုတင်အကြောင်းကြား စာရင်းသွင်းထားသူများကို ဦးစားပေး စီစဉ်ပေးမည်ဖြစ်ပါကြောင်း။

ပရိသတ်က တဦးချင်းတန်းစီ၍ ကဗျာဆရာကြီး ဦးတင်မိုး၏ ရုပ်ကလာပ် နှုတ်ဆက်ဂါရဝပြုချိန်ကို အချိန်လုံလောက်မှုရှိစေအောင် အခမ်းအနား ကျင်းပရေးကော်မတီက အထူးအားထုတ် စီစဉ်ပေးမည် ဖြစ်ပါကြောင်း။

ကဗျာဆရာကြီး ဦးတင်မိုး၏ ဈာပနအခမ်းအနား အစီအစဉ်

ဇန်နဝါရီ ၂၈၊ ၂၀၀၇၊ တနင်္ဂနွေနေ့၊
ညနေ ၂း၃၀ မှ ၄း၁၅ အထိ

အောက်ပါအစီအစဉ်အတိုင်း ပြုလုပ်မည်ဖြစ်ပါ၍ ကြိုတင်ပြင်ဆင်နိုင်ကြစေရန် ကျန်ရစ်သူမိသားစု နှင့် အခမ်းအနားကျင်းပရေး ကော်မတီက အကြောင်းကြားပါသည်။

- (၁) ၂း၃၀ - ပရိသတ်နေရာယူခြင်း၊
- (၂) ၂း၃၀-၂း၅၀ သံဃာတော်များက နောက်ဆုံးသရဏဂုံတင်ခြင်း၊
- (၃) ၂း၅၀ - အခမ်းအနား စတင်ကြောင်း ကြေညာခြင်း၊
- (၄) ပရိသတ်က (၈) စက္ကန့် ငြိမ်သက်၍ ဂါရဝပြုခြင်း၊
- (၅) ကဗျာဆရာကြီးဦးတင်မိုး၏ နှစ်သစ်ကူးဆုတောင်းအသံ ပြန်လည်ထုတ်လွှင့်ခြင်း
- (၆) မောင်ရစ်က ကဗျာဆရာကြီးဦးတင်မိုး၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း ဖတ်ခြင်း၊
- (၇) ၃း၀၀ - မိသားစု၏ အထူးဧည့်သည်များက ဂုဏ်ပြုနှုတ်ဆက်စကား ပြောကြားခြင်း၊
 - ဒေါက်တာစိန်ဝင်း
 - ဆရာ ဦးတင်မောင်သန်း
 - မောင်စွမ်းရည်
 - ဆရာ ဦးဝင်းဖေ
- (၈) ၃း၄၀ - ကျန်ရစ်သူမိသားစုကိုယ်စား သမီး ဒေါက်တာမိုးမိုးနှင့်က ဝမ်းနည်းစကား ပြောကြားခြင်း၊
- (၉) ၃း၄၅ - ဆရာဦးဝင်းဖေက ကဗျာဆရာကြီး ဦးတင်မိုး၏ နောက်ဆုံးကဗျာကို ရွတ်ဆိုခြင်း၊
- (၁၀) ၃း၅၅ - မိသားစုက ကန်တော့ခြင်း၊
- (၁၁) ၄း၀၅ - ကဗျာဆရာကြီး ဦးတင်မိုး၏ ရုပ်ကလာပ် နောက်ဆုံးခရီး ပို့ဆောင်ကြမည့် မိတ်သင်္ဂဟ (၈) ဦးက နေရာယူခြင်း၊
- (၁၂) ၄း၁၀ - ပရိသတ်များက ကဗျာဆရာကြီး၏ ဈာပနခရီးကို လိုက်လံပို့ဆောင် ဂါရဝပြုခြင်း၊
- (၁၃) ၄း၁၅ - အခမ်းအနားနိဂုံးအဖြစ် ကဗျာဆရာကြီး ဦးတင်မိုး၏ အသံ ကောက်နုတ်ချက်များ ကို ထုတ်လွှင့်ပြီး အခမ်းအနား ရုပ်သိမ်းခြင်း။

အက္ခရာတိုအညွှန်း

က

ကဒေါင်းညင်သာ - ၈၉
 ကရင်အမျိုးသားအစည်းအရုံး - ၂၇၇
 ကလျာ (ကလျာ မဂ္ဂဇင်း) - ၂၀၃
 ကာရယ်လီဒီမိုကရေစီ - ၂၂၆
 ကိုကိုကြီး - ၁၅၂
 ကိုကိုကြီး (ဒီချုပ်၊ အင်းစိန်) - ၁၈၁
 ကိုကိုလေး - ၂၅၉
 ကိုကိုသန့်၊ ခိုင်ခိုင်ညွန့်၊ ဘူမိဗေဒ - ၂၃၆၊ ၂၆၈
 ကိုကိုအောင် - ၁၈၃
 ကိုကျော်နိုင် (ဓာတ်ပုံ နှင့် ဗီဒီယို) - ၁၉၀
 ကိုကြီး (စမ်းချောင်း) - ၁၆၁၊ ၁၇၈
 ကိုကြည်ဝင်း - ၁၆၄
 ကိုချစ် - ၂၀၆
 ကိုရွှေအောင်သင်း - ၂၁၆
 ကိုသက် - ၉၀
 ကျော်ကျော် - ၁၉၆
 ကျော်စွာထွန်း - ၁၆၉
 ကျော်ဆွေ - ၁၉၂
 ကျော်ဖေယျ - ၁၇၇
 ကျော်ဖံသာ - ၁၃၈
 ကျော်ဌေးဦး - ၂၆၀
 ကျော်နိုင် - ၂၆၁
 ကျော်လင်း၊ မဘော် - ၁၇၄
 ကျော်လှိုင် - ၁၇၁
 ကျော်ဝင်း - ၁၅
 ကျော်သီဟ - ၂၀၁
 ကျော်သူ၊ ရွှေစီးကွက် - ၂၀၄
 ကျော်သက် (ရွှေဘို) - ၉၂
 ကြင်ကြင်ညိုမိုး - ၁၆၆
 ကြည်နိုင် - ၂၀၆
 ကြိုင်လင်းနိုင် - ၂၉
 ကြည်အောင် - ၁၃၈
 ကြည်ဦး - ၁၉၊ ၂၀၂

ခ

ခင်စောတင့် - ၂၀၃
 ခင်ဆွေဦး - ၂၀၁
 ဒေါ်ခင်မေ - ၂၃၄
 ခင်မောင်ကြီး (စိုင်းသီဟ) - ၂၂၅
 ခင်မောင်ချို - ၂၄၆
 ခင်မောင်ဇော် - ၂၀၉
 ခင်မောင်ရှိန် - ၂၄၅
 ခင်မောင်လေး - ၂၃၊ ၂၃၀
 ခင်မောင်ဝင်း (ပုဇွန်တောင်) - ၁၈၆
 ဒေါက်တာခင်မောင်ဝင်း - ၁၇၀
 မောင်ခင်မောင်ဝင်း - ၂၂၃
 ခင်မောင်အေး - ၂၅၀၊
 ခင်မောင် (ရွှေပြည်သာ) - ၂၄၇
 ဒေါက်တာခင်မြင့်ဦး - ၂၅၁
 ခင်လှိုင်ကြူ - ၂၀၂
 ခင်ဝင်း - ၁၉၀
 ဦးခမ်းမိုလ် - ၁၇၇
 မချို - ၁၄၅၊ ၁၈၃
 မောင်ချိုး - ၁၇၈
 ချောစု (ဆုံစည်းရာ) - ၂၃၁
 ချမ်းမင်း - ၂၃၃
 ခွန်ဆိုင်း - ၉၃

ဂ

ဂျရမီ ဂုဒရမ် - ၂၂၁
 ဂျင်မီ - ၉၆၊ ၂၇၁
 ဂျူနီယာဝင်း - ၉၅
 ဂျူး - ၂၅၃

င

ငြိမ်း (ဒဿန) - ၁၆၉

၈

ပိုလ်စတီး - ၁၉၅
 စုစုစွမ်း - ၂၅၄
 ရဲဘော်ပိုလ်စော - ၂၆၆
 စောညိုဝေ (ရွှေပြည်သာ) - ၂၁၅
 စောထွန်း - ၂၅၈
 ဦးစောထွန်း၊ အေးအေးမော် - ၂၆၅
 စောမြတ်မာ - ၂၆၃
 စောဝေ - ၉၇၊ ၂၅၁
 စောအောင် - ၂၃၇
 စိုးထွန်း - ၁၅၄
 စိုးနိုင် - ၂၆၄
 စိုးမြင့် - ၁၇၆
 စိုးမြင့်လတ် - ၂၅၃
 ဦးစိုးမြင့် (သခင်) - ၂၄၈
 စိုးဝင်းငြိမ်း - ၁၆၅
 မောင်စိုးဝင်း၊ ရဲမှိုင်း (စစ်ကိုင်း) - ၁၇၄
 စိုင်းအောင်ဝင်း - ၂၄၈
 စစ်တင်မိုး - ၁၆၄
 စန္ဒာ - ၂၃၈
 စန်းစန်းမြင့် - ၁၉၈
 စန်းစန်းအေး၊ ကိုလှအောင် - ၂၆၅
 စန်းနိုင်၊ ကေခိုင်ဝင်း - ၂၆၇
 စန်းဦး - ၁၆၈
 စိန်ထွန်း၊ မေဘယ် - ၂၃၄
 စိန်ဝင်း - ၂၃၂

၉

ဆရာ့ရောင်းရင်း - ၁၈၉
 ဆလိုင်ထွန်းသန်း - ၂၂၉
 ဆူးငှက် - ၁၃၈
 ဆန်နီ (အင်းစိန်) - ၁၈၀
 ဆန်းလွင် - ၁၇၉
 ဆွေချစ်ကို - ၁၅၁
 ဆွေဆွေထွန်း၊ အောင်ကျော်ဆန်း - ၂၀၉
 ဆွေနိုင် - ၉၈

၉

ဇာဂနာ - ၁၄၁
 ဇေယျ - ၁၅၄
 ဇေယျာဝင်း - ၂၄၁၊ ၂၆၁
 ဇေလင်းဦး - ၁၆၇
 ဒေါက်တာဇော်ထွန်း - ၂၂၇
 ဇော်နောင် - ၁၉၇
 ဇော်မင်း - ၁၇၂၊ ၂၇၁
 ဇော်မင်း (စဂ) - ၂၅၄
 ဇော်မင်းကျော်၊ မခင်လေး - ၂၁၅
 ဇော်မင်းအောင်၊ ကုဋေသူရ၊ နန်းဖောင်နွန်း - ၂၆၁
 ဇော်မောင် - ၁၅၇
 ဇော်မိုးကျော် - ၂၂၂
 ဇော်ဝင်း - ၁၈၅
 မောင်ဇော်ဝင်း (နယူးယောက်) - ၂၃၀
 ဇော်ဝင်းမောင် - ၁၄၉
 ဒေါက်တာမော်ဝင်းလွင် - ၂၂၈
 ဇော်သက်ထွေး - ၂၂၇
 ဇော်အောင် - ၂၂၃

၁၀

မောင်ဥက္ကလင်း - ၂၅၀
 ဥက္ကဦးမောင် - ၂၉

၁၁

ညီညီ - ၂၅၈
 ညီစေမင်း - ၁၄၀
 ညီညီနိုင် - ၂၀၈
 ညိုကြည် - ၂၃၈
 ညိုခက်ကျော် - ၂၃၅
 ညိုထွန်း - ၁၅၆
 ညွန့်ကြည် - ၂၃၉
 ညွန့်ဝေမိုး - ၂၁၉
 ညွန့်သစ် - ၂၁၉

ဖလမ်းအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ညွန့်သန်း - ၂၅၈

၌

ဈေးကြွယ် - ၂၇၀

တ

တီရောမာ - ၂၁၃

တောဇ - ၂၂၄

တင်တင်လှ - ၂၅၂

တင်မေသိန်း - ၂၂၂

တင်မိုး - ၉

တင်မောင်သော်၊ ခင်အေးသော် - ၂၂၀၊ ၂၂၄

တင်မောင်သန်း - ၃၅၊ ၂၃၆

တင်မောင်ဦး - ၁၅၃

တင်မြင့် - ၁၉၇

တင်ဝင်း (မြင်းခြံ) - ၁၆၆

ဦးတင်ဝင်း - ၁၇၁

မောင်တင့်ဝေ - ၁၆၈

တက္ကသိုလ်ဘာသာပြန်ဌာန၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တဦး - ၁၉၅

တပ်ဦးလ - ၁၉၂

ထ

ထက်မြက် - ၁၆၂

ထင်ကျော် - ၁၅၇၊ ၁၇၁

ထိုက် - ၁၈၂

ထိန်လင်း - ၉၉၊ ၂၆၃

ပန်းချီ ထိန်လင်း - ၁၂

ထိန်လင်းနိုင် - ၁၇၃

ထွေးနိုင် - ၂၆၄

ထွေးမြင့် - ၁၉၂

ဒေါက်တာထွန်းတင် - ၂၂၉

ထွန်းထွန်း - ၁၅၉

ထွန်းထွန်းသန်း - ၁၀၀

ထွန်းနော်နိုင် - ၁၉၉

ဒ

ဒဂုန်တာရာ - ၁၀၁

ဒီမိုကရက်တစ် မြန်မာ့အသံ - ၂၈၇

ဒေဝီသန်းစင် - ၂၀၇

ဒေးဗစ်လှမြင့် - ၂၅၀

ဒေါင်းနီ - ၁၀၂

န

နာနတ်မြေသစ္စာနီ (နွေတမာ) - ၂၄၇

ကိုနီ (တောင်ကြီး) - ၁၆၃

နီနီမာ - ၂၅၆

နီမိုလိုင်း (ယမ်းလှိုင်) - ၁၉၄

နီလာစိန် - ၂၃၅

ဒေါ်နု - ၂၅၂

နုနုရည် (အင်းဝ) - ၁၆၈

နေတင်မြင့် - ၁၄၉၊ ၂၁၉

နေထက်နိုင် - ၁၆၂၊ ၂၀၀

နေထွတ် - ၁၀၅

နေပန်းဦး - ၁၈၆

နေဝင်း - ၁၆၀

နေဝင်းအောင် - ၁၄၀

နော်စမ်းစမ်းနွယ် - ၂၀၀

နော်အုန်းလှ (မှော်ဘီ) - ၁၈၃

နိုင်ကိုမင်း - ၁၈၅

နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများ ကူညီစောင့်ရှောက်ရေးအသင်း

(မြန်မာနိုင်ငံ) - ၂၈၄

နိုင်မြင့်သစ် - ၁၄၀

နတ်မောက်အနီချို - ၂၄၃

နန်းညွန့်ဆွေ - ၃၉

နွယ်နီဦး - ၂၆၇

ဒေါက်တာနွယ်နွယ်ဦး - ၂၅၁

နှင်းခါးမိုး - ၁၀၄

နှင်းနှင်းမွှေး - ၁၇၃

ပ

ပညာရေးဝန်ထမ်းတစ်ဦး (ပုဇွန်တောင်) - ၁၈၅

ပါရဂူ - ၂၄၃

ပေါ်အောင်ချစ်၊ ဦးထင်အောင် - ၂၁၈

ပဏ္ဍိတ်ထွန်း - ၁၅၂

ပန်းသီး - ၂၁၄

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ အမျိုးသားညွန့်ပေါင်းအစိုးရ - ၂၇၄

ပြုံးချို - ၂၅၄

ဖ

ဖေမြင့် - ၁၆၉

ဖိုးသံ (လူထု) - ၄၁

ဖျာပုံနီလို့ဦး - ၁၉၈

ဖြိုးဆွမ္မန် - ၂၀၈

ကိုဖြောင့် (ရွာတန်းရှည်) - ၂၁၉

ဗ

ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ - ၂၇၆

ဗေဒါရီ - ၄၇

ဗန်းမော်ညိုနွဲ့

ဘ

ဘားမားတူဒေး - ၅၁

ဘိုစိန် - ၂၄၆

ဘိုဘိုလန်းစင် - ၁၉၉

ဘမော် - ၁၆၉

ဘိုဘို - ၁၄၉

ဘိုလှတင့် - ၂၂၁

မ

မစန္ဒာ - ၂၀၂

မခိုင် - ၂၁၀

ဒေါ်မအိ - ၂၆၅

မအိ - ၁၀၉

ကိုမာကီ - ၁၅၅

မာမာအေး - ၁၁၇

မာမာဦး - ၁၅၃

မိချမ်းဝေ - ၂၀၅

မေငြိမ်း - ၅၅

ကိုမိုး - ၂၆၆

မိုးကျော် - ၂၆၈

မိုးမိုးနှင်း - ၁၀၇

မိုးသီးဇွန် - ၂၄၀၊ ၂၆၀

မောင်မိုးဟိန်း - ၁၇၇

မိုးဟိန်း (သားဂျာနယ်ကျော်) - ၁၁၉

မိုးဦးဆွညိုနွဲ့ - ၁၉၈

မင်းကိုနိုင် - ၁၀၈၊ ၁၅၁၊ ၂၆၉

မင်းကျော်ခိုင် - ၁၃၃၊ ၂၇၂

မင်းဟန် - ၁၈၁

ကိုမောင် - ၁၈၂

မောင်စွမ်းရည် - ၁၁၀၊ ၁၁၁၊ ၁၄၀၊ ၁၄၃၊ ၁၄၄၊ ၂၃၆၊

၂၆၂

မောင်တင်ဆင့် - ၁၆၀

မောင်တင်သစ် - ၁၅၆

မောင်နေဝင်းဇနီး - ၂၀၃

မောင်နေထွတ် - ၁၄၁

မောင်မိုးထောင် - ၁၄၄

မောင်မိုးသူ - ၂၁၃

မောင်မောင်ကြီး - ၂၄၄

မောင်မောင်ခင် - ၁၇၆

မောင်မောင်လှိုင် (အပ်စိုက်ကု) - ၁၉၆

မောင်မောင်အောင် - ၂၉၆

မောင်ရစ် - ၈၆၊ ၂၆၃

မောင်လွင်မွန် (ကသာ) - ၂၁၇

မောင်လှဝင်း(မြင်းခြံ) - ၁၁၂

မောင်ဝံသ - ၁၄၂

ဖလမ်းအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

ဦးမောင်ဝင်း၊ ဒေါ်စောရွှေ - ၂၂၀
 မောင်သာနိုး - ၁၄၂၊ ၁၄၅
 မောင်သွေးသစ် - ၂၀၄
 မုတ်သုံ - ၁၈၂
 မျိုးခင် - ၂၀၈
 မျိုးမျိုး - ၂၃၅
 မောင်မျိုးသန့် - ၁၉၂
 ကိုမျိုးမြင့် (အညာသား) - ၁၈၀
 မျိုးမြင့်အောင် - ၂၀၈
 မမြငြိမ်း - ၂၅၂
 မြနောင်းညို - ၁၇၃
 ဦးမြဝင်း - ၁၅၀
 မြအေး - ၁၅၃
 ကာတွန်းမြေဇာ - ၂၄၅
 မြင့်ဇွဲ - ၁၉၃
 မြင့်စိုး - ၁၈၄
 မြင့်ဆန်း - ၁၈၄
 ကိုမြင့်ဆွေ (အင်းစိန်) - ၂၁၄
 မြင့်ဌေး - ၂၃၇
 ဒေါ်မြင့်မြင့် - ၂၃၉
 မြင့်မြင့်ခင် - ၁၆၇
 မြင့်မြင့်စိန် (ဘော်စတွန်) - ၂၂၀
 မြင့်လှိုင် - ၂၄၆
 မြင့်သိန်း(သုဝဏ္ဏ) - ၁၆၃
 မြင့်အေး - ၁၈၃
 အန်တီ မြိုင် - ၂၁၃
 မြတ်ယဉ်ချော - ၂၂၄
 မြန်မာနိုင်ငံဒီမိုကရက်တစ်အင်းအားစု - ၂၈၀
 မြန်မာသတင်းသမဂ္ဂ - ၂၈၅
 မြန်မာအသင်း(ကိုးရီးယား) နှင့် ရွှေသင်္ဂဟာ စာကြည့်
 တိုက် - ၂၈၈
 မွန်ဒရာ - ၁၁၅

ယ

ယဉ်မင်းပိုက် - ၂၉၂

၃

ရာဇနမောင် - ၁၉၁
 ဒီဂျီမြင့် - ၁၀၃
 ရဲကျော်စွာ - ၁၅၈
 ရဲမင်းဦး - ၂၃၇
 ရောဘတ် - ၂၁၄
 ရင်ရင်မြ - ၁၆၅
 ရန်နောင်ဦး - ၁၇၀
 ရန်အောင် - ၂၆၀
 ရွယ်ဂျာ - ၂၀၇
 ရွှေကူမေနှင်း - ၁၇၉
 ရွှေကျော် - ၂၄၄
 ရွှေစင်ထွန်း - ၂၂၆
 ရွှေစင်ဦး - ၂၂၆
 ရွှေမြတ်ဇော်ဇော် - ၁၇၅
 တက္ကသိုလ်ရွှေရီဝင်း - ၁၇၀

လ

လမင်း၊ မိုးငယ်ငယ်၊ သျား - ၂၃၄
 လူထု စိန်ဝင်း - ၁၄၅၊ ၂၀၇
 လူထုဒေါ်အမာ - ၇၊ ၁၄၄၊ ၁၄၅
 လူလင်ဆင် - ၂၀၀
 လူ့ဘောင်သစ်ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီ - ၂၈၃
 ကိုလေး (ဘော်စတွန်) - ၂၁၇
 မလေးထိုက် - ၁၆၀
 လေးနိုင်အိ - ၂၃၅
 လေးမြင့် (လှကျွန်း) - ၁၇၂
 လေးလေး (တိုက်ဂျီ) - ၁၂၂
 လင်းထင် (မဟာသီမဂ္ဂဇင်း) - ၂၄၈
 လင်းနွေးအိမ် (နေရိန်ကျော်) - ၁၂၃
 လှစိုး - ၂၆၄
 လှမွန် (မုံရွာ) - ၁၂၀
 လှရွှေ၊ ဒေါ်ခင်မာအေး - ၂၀၀

၀

ကိုဝ - ၂၀၆
စေစေ - ၂၆၄
စေစေနိုင် - ၂၃၁
စေစေလွင်ဦး - ၁၅၁
ဒေါက်တာဝင်းဆန်းထွန်း - ၁၂၄
ဝင်းညွန့် - ၁၂၇
ဝင်းတင့်ထွန်း - ၆၅၊ ၁၂၅
ဝင်းနိုင် - ၂၀၈
ဝင်းဖေ - ၆၁၊ ၁၄၆၊ ၂၂၂၊ ၂၃၆
ဦးဝင်းမောင် - ၂၆၆
ဝင်းဝင်း - ၂၄၅
ဝင်းသူရ - ၂၅၁

သ

သဇင်ထိုက် - ၁၉၅
သာချို - ၁၉၀
သာဆန်း - ၂၄၉
သုတညီ - ၁၈၂
သူ - ၇၇
သူရ - ၂၆၂
သူရဇော် - ၂၄၂
သဲနုရင် - ၁၄၆
သက်ဇော် - ၁၇၂
သက်ထွန်း - ၂၅၉
သင့်နော် - ၂၇၂
ဒေါ်သင်းလှိုင်၊ ကျော်ကျော်၊ မိုးမိုးခင် - ၂၂၅
သောင်းကြိုင် - ၁၇၇
သစ်မွှေး - ၁၆၂
သန်းစိုးနိုင် (မိုင်းမိသားစု) - ၂၀၀
သန်းဌေး - ၂၃၃
သန်းဌေးမောင် - ၂၂၀
သန်းနိုင် - ၁၈၆
သန်းနိုင်ဦး - ၁၄၆
သန်းမြင့်အောင် - ၂၀၅
သန်းသန်းဌေး - ၂၆၆

ကိုသန်းအောင် - ၁၉၁
သိပ္ပံမင်းကြည် - ၁၉၇
ဒေါ်သိန်းညွန့်(ဘာသာပြန်ဌာန)ရဲ့သား၊ ဆန်နီ - ၁၆၅
သိန်းထိုက် - ၁၆၄
ဦးသိန်းနိုင်၊ ဒေါ်ကျင်ရီ - ၂၆၂
သိန်းမောင် - ၁၆၆
မောင်သိန်းမြတ် - ၁၆၅
သိန်းသိန်းဌေး - ၂၆၅
သိန်းအေး - ၁၇၉
ကိုသိမ်းဆွေ - ၁၅၆

ဟ

ဟောမာခင် - ၂၁၀
ဟောမန်သဇင် - ၁၂၈
မောင်ဟန်တင် - ၁၂၀
ကိုဟန် - ၁၅၇
ဟန်ထွန်း - ၁၆၇

အ

အဂ္ဂဗဟိန်း - ၂၄၇
အညာက ဆရာ - ၁၆၃
အေရီ - ၂၂၃
အေးနိုင် - ၁၉၃
ကိုအေးနိုင် (စိတ်ကြိုက်ကစီး) - ၁၅၈၊ ၁၅၉
အေးမင်း၊ သိန်းစည်၊ သက်မောင် - ၂၂၂
အေးမြင့် - ၂၆၇
အေးဝင်း (လမ်းတရာ) - ၇၉
အေးအေးသန်း - ၂၆၃
အော်ဝီကျယ် - ၁၄၃
အံ့ဘွယ်ကျော် - ၂၁၆၊ ၂၇၀
အိုးဝေအောင် - ၂၆၇
ဦးအဂ္ဂဓမ္မ - ၂၃၈
ကိုအောင် - ၂၇၁
ကိုအောင်၊ မြမြစိုး၊ သား အောင်စိုးမင်း - ၂၂၅
အောင်ကျော်နိုင် - ၂၅၉

ဖလမ်းအိမ်သို့ အလွမ်းစာ

- အောင်ကျော်ဆန်း (မြင်းခြံ) - ၁၆၄
 - အောင်ကျော်ထွန်း၊ ဆုဆုမောင် - ၂၂၀
 - အောင်ကျော်ဦး - ၂၆၀
 - အောင်ကြီး - ၂၄၈
 - ဒေါက်တာအောင်ခင် - ၂၆၂
 - အောင်ငြိမ်း - ၁၃၀
 - အောင်စောဦး - ၂၂၇
 - ဒေါက်တာအောင်ထွန်း - ၂၂၉၊ ၂၆၀
 - အောင်ထွန်းဦး - ၁၅၅
 - အောင်နီ - ၂၄၉
 - အောင်မော်ဇင် - ၂၃၁
 - အောင်မိုးဝင်း - ၈၁
 - ဒေါက်တာအောင်မျိုးသန့် - ၂၃၂
 - အောင်မြင့်သိန်း - ၁၅၅
 - အောင်မြင့်ဦး - ၁၄၈
 - အောင်လတ် - ၂၆၅
 - အောင်လွင် - ၁၄၆
 - အောင်ဝေး - ၁၂၉
 - ဦးအောင်ဝင်း - ၁၆၀
 - အောင်ဝန်း - ၁၃၂
 - အောင်သင်း - ၁၄၇၊ ၂၄၂
 - အောင်သန့် - ၁၈၄
 - ဦးအောင်သိန်း (တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ) - ၁၉၉
 - အုန်းမောင် - ၁၇၅
 - ဥမ္မာစိုလ် - ၁၃၃
 - ဥမ္မာဦး - ၂၅၃
- ၈၈ မျိုးဆက် ကျောင်းသားများ - ၂၇၉

အခက်အခဲများ ကြောင့်
စာရေးသူများထံက
ခွင့်ပြုချက် မတောင်းခံနိုင်သည်ကို
နားလည်ခွင့်ပေးပေးကြစေလိုပါသည်။